MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ III. KONGRE BELGELERİ

MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ III. KONGRE BELGELERİ

MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ
III. KONGRE BELGELERİ

KARDELEN YAYINCILIK

KARDELEN YAYINCILIK

Maoist Komünist Partisi
III. Konrge Belgeleri

Birinci Basım:
Mayıs 2014

ISBN:
978-975-6585-61-0

KARDELEN BASIM-YAYIM REKLAM GÖSTERİ
ORGANİZASYON LİMİTED ŞİRKETİ
Mahmut Şevket Paşa Mah. Sivas Sok. No:2 Kat:3
Okmeydanı/İstanbul.
Tel-Faks: (0212) 238 37 96

MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ
III. KONGRE BELGELERİ

KARDELEN
YAYINCILIK

İÇİNDEKİLER

EMPERYALİST DÜNYA GERİCİLİĞİ ALTINDA DEVRİMCİ DÜNYANIN AYAK SESLERİ BÜYÜK ÇALKANTILAR EŞLİĞİNDE YÜKSELİYOR....7
KAPİTALİST-EMPERYALİST SİSTEMDE YAŞANAN GELİŞMELERE İLİŞKİN YAKLAŞIMIMIZ....20
TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'IN SOSYO-EKONOMİK YAPI TAHLİLİ....37
DEVRİMİMİZİN NİTELİĞİ VE STRATEJİSİ
DEVRİMİMİZİN NİTELİĞİ, DEMOKRATİK DEVRİMİN KALAN GÖREVLERİNİ DE ÜSTLENEN SOSYALİST DEVRİMDİR....97
DEVRİMİMİZİN STRATEJİSİ, SOSYALİST HALK SAVAŞIDIR....101
DEMOKRATİK HALK İKTİDARI, SOSYALİZM VE KOMÜNİZM ANLAYIŞIMIZ....108
ÖNDERLİK ANLAYIŞIMIZ....131
ORDU ÖRGÜTLENMELERİMİZ OLARAK PHG-HKO:....135
İLLEGAL ALAN ÇALIŞMASI....140
AÇIK ALAN ÖRGÜTLERİ VE ÇALIŞMALARI ÜZERİNE....144
ULUSAL SORUN ÜZERİNE....149
AZINLIKLAR VE İNANÇ SORUNUNA İLİŞKİN....161
KADIN SORUNU VE CİNSEL YÖNELİMLER ÜZERİNE....163
GENÇLİK ÇALIŞMASI ÜZERİNE....167
BİRLİK ANLAYIŞIMIZ ÜZERİNE....170
EYLEM BİRLİKLERİNE İLİŞKİN POLİTİKAMIZ....175
ENTERNASYONAL ALANA İLİŞKİN....178
AJİTASYON VE PROPAGANDA ARAÇLARI....192
ÇEVRE VE EKOLOJİYE İLİŞKİN....195
HAPİSHANELER POLİTİKAMIZ....199
KÜLTÜR, SANAT VE KÜLTÜR- SANAT CEPHESİ ÜZERİNE....202
YEREL YÖNETİMLER ÜZERİNE....206
BİLİM- KÜLTÜR- SİYASET AKADEMİLERİ....210
GEZİ PARKI- TAKSİM DİRENİŞİ VE DERSLERİ....214

TÜRKİYE- KUZEY KÜRDİSTAN COĞRAFYASI
DIŞINDAKİ FAALİYETLERE İLİŞKİN....226
GÜVENLİK ANLAYIŞIMIZ....228
PARTİ MUHASEBE BELGESİ VE 2. KONGRE MUHASEBESİ
MUHASEBE BELGESİNE İLİŞKİN DÜZENLEMELER....232
2. KONGRE MUHASEBESİ....234

MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ(MKP) PROGRAMI....247
MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ (MKP) TÜZÜĞÜ....299

EMPERYALİST DÜNYA GERİCİLİĞİ ALTINDA DEVRİMCİ DÜNYANIN AYAK SESLERİ BÜYÜK ÇALKANTILAR EŞLİĞİNDE YÜKSELİYOR!

Dünyanın devrimci yolla değişim-dönüşümü proletarya enternasyonalizmi kılavuzluğunda Proleter Dünya Devriminin eseri olacaktır! Bu evrensel ilke komünistlerin önüne dünyanın MLM teori ışığı altında yorumlanması ve çelişkileri ekseninde edindiği niteliği izah edip tanıması görevini koyar. Emperyalizmin analizi ve emperyalist güçler arası çelişkilerin incelenmesi emperyalist dünya sisteminin somut olarak tarif edilmesi açısından anlamlıyken, emperyalist dünya gericiliğinin ezilen dünya ulusları, yoksul dünya halkları ve dünya proletaryasına bağladığı prangaların kırılıp parçalanması bakımından da gereklidir.

Proletarya enternasyonalizminin somut biçimi, dünya proletaryasının parçası olan her coğrafyadaki kolunun kendi devrimini özgünlükleriyle ele alıp proletarya enternasyonalizminin evrensel ilkelerine bağlı olarak gerçekleştirmesi görevidir. Proletarya enternasyonalizminin somut görevi budur. Bu görevden hareketle, dünya proletaryasının Türkiye-Kuzey Kürdistan kolu olarak coğrafyamızın emperyalist dünya sistemiyle mevcut bağıntıları ve bu bağıntı içinde şekillenen somut şartlarını tahlil ederek proleter dünya devriminin parçası olan sosyalist devrimimizi gerçekleştirmek göreviyle siyasi doğrultumuzu MLM ilkeler rehberliğinde tayin etmekteyiz.

Dünya tanınmadan evrensel ilkeler, somut coğrafyalar tanınmadan özel ilkeler belirlenemez. Genel ile özelin zorunlu ilişkisi ve ilkeleri saptanmadan devrimci pratik ve devrimci değişim eylemi gerçekleştirilemez. Bu doğrudan hareketle emperyalist dünya sistemi ve emperyalist bloklar arası somut çelişkileri özetlemeyi şart görüyoruz. İkinci zorunluluk olarak coğrafya somutumuzun özetlemesini ve bu yelpazenin tarif edilmesini gerekli görüyoruz.

Proleter Dünya Devrimi hedefine bağlı olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan parça devrimini somut görev olarak omuzlamış olan Partimiz, kendi parça devriminin ihtiyaçlarına yönelik somut tahlil-tespitlerde bulunurken, içinden geçilen dünya şartlarını izah etmeyi temel bir ihtiyaç ve gereklilik olarak ihmal etmez, edemez.

Parti 3. Kongremiz bu bilinçten yola çıkarak emperyalist dünya sistemi ve emperyalist gericiliğin içinde bulunduğu durumu, bu cephede yaşanan gelişmeleri önemle tahlil etmiştir. Elbette dünyanın devrimci şartlarını ve dünya komünist devrimci hareketinin durumunu da masaya yatırarak değerlendirmiştir.

Emperyalist Dünya Sisteminde Bugünkü Siyasi Şartlar

Emperyalist dengelerin yeniden kurulduğu günümüzde tek kutuplu dünya gerçeği tartışma götürmez biçimde geride kalmıştır. Aleni bloklaşmalar ekseninde cereyan eden emperyalist dalaş ve çelişkilerin ortaya koyduğu pratik neticeler, çok kutuplu emperyalist dünyaya yeniden dönüldüğünün sağlam kanıtlarıdır.

Putin'in tek kutuplu dünyanın geride kaldığı gerçeğini deklare etmesi, sadece tek kutuplu emperyalist dünyanın Rus emperyalizmindeki ciddi toparlanmayla son bulduğunun ilanı değildi. Emperyalist dalaşın esasta Rus-ABD emperyalizmi ekseninde keskinleşeceği doğruydu. Fakat aynı zamanda ve esas olarak emperyalist bloklardaki gelişme ve en önemlisi de bu bloklar arası çelişkilerin keskinleşeceğinin de açık işareti, çatışmanın ilanıydı bu. Bu süreçle "soğuk savaş" esintileri yeniden hissediliyordu.

Rus emperyalizmi, ABD emperyalizminin Soros üzerinden de arkasında durduğu renkli devrimleri ters yüz ederken dünya hegemonyası yarışında başat aktörlerden biri olduğunu ve ABD emperyalizminin artık dünya pazarlarında istediği gibi at oynatamayacağını da kesin tutumla duyurmuş oluyordu. ABD emperyalizminin dünyanın jandarmalığı devam etse de, Rus emperyalizmi ve diğer emperyalist güçleri görmezden gelme, es geçme durumunda değildi artık... Zira ABD emperyalizmi bir emperyalist devleti değil ya da zayıf bir emperyalist ittifakı değil, son derece güçlü devletlerden teşekkül olarak güçlenmiş büyük emperyalist blokları karşısına almak durumundaydı. ABD emperyalizmi Rusya- Çin-Hindistan gibi güçlü ve emperyalist devletlerin olduğu, dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan "Şangay Beşlisi" bloğunu (ki Rus emperyalizminin AB bloğu ülkelerinin birçoğunu doğal gaz ticareti ve anlaşmalarıyla kendisine bir biçimde muhtaç bıraktırma avantajı da düşünüldüğünde) dikkate almamak gibi bir keyfiyete sahip olamazdı. Dahası yıllarca tek başına at oynatıp işgalden işgale kan döküp

dünyaya karabasan gibi çökerek ve Guantanamo gibi işkence merkezlerinin deşifre olmasıyla Irak işgali gerekçesinin fiyaskoyla sonuçlanıp dünya halkları nezdinde teşhir olmasıyla büyük bir düşmanlık edinmeyi hak ederek başaran ABD emperyalizminin siyasal olarak da ekonomik olarak da sarsıntılar yaşayıp nüfuzunda zayıflamalar yaşadığı söylenebilir. Diğer bloklarda toparlanma eğilimi, ABD emperyalizminde gerileme çizgisi geçerliyken tek kutupluluğu sürdürmenin mümkün olamayacağı sır değildir.

Yukarıdaki bu gelişme ve daha fazla gelişmeye karşın, ABD emperyalizminin dünya proletaryası, devrimci halkları ve ezilen uluslarının baş düşmanı olduğu gerçeği hala değişmemiştir.

Tek kutuplu dünyanın aşılması sadece emperyalistler arası çatışma anlamına gelmiyordu, ciddi bir rekabet, silahlanmada çılgınlığa varan boyut ve stratejik anlaşmalarla örgütlenmelere ağırlık verme vb anlamına da geliyordu. Günümüzün devasa teknolojik gelişmelerinden emperyalist tahakkümün en ağır biçimde hissedilmesi ve dünya pazarlarındaki etkin görünüm ya da dolaşımı, istihbarat ve dinleme skandalları vd gelişmeler bu zemindeki gelişmelerdir.

Tek kutuplu dünyadan çok kutuplu dünyaya geçişin anlamı ve dikkat çekilmesinin önemi, çok kutupluluğun ortaya çıkararak sunduğu emperyalist dünya şartlarının durumudur.

***

Yalın ifadeyle, emperyalist haydutlar dünya hegemonyası uğruna çeşitli örgütlenme ve birlikler altında bloklaşarak dünya pazarları üzerindeki tahakkümlerini derinleştirip pekiştirme uğraşındadır. Bu tahakküm ya da hegemonya uğraşı tabi olarak emperyalist bloklar arası çelişki ve çatışmaları da keskinleştirerek derinleştirmektedir. Ancak çelişkilerin keskinleşmesine karşın mevcut durumda bu çelişkileri karşılıklı çıkarların korunması esasına bağlı olarak belli bir düzeyde tutmakta ve pazarlara aktardıkları lokal savaşlar ötesinde bir paylaşım savaşına gerek duymamaktadırlar. Suriye'de en azından bölgesel düzeyde büyük bir çatışmanın ve genel bir emperyalist savaşın eşiğine gelmişken, planlanan askeri saldırının Rus emperyalizminin karşı tavırla savaş gemilerini Akdeniz'e çıkararak savaşı an meselesine dönüştüren gelişmelere rağmen, Suriye'deki kimyasal silahların denetimi ve imhası karşılığında anlaşmanın sağlanması paylaşım savaşlarının tercih edilmediğini gösterir. İran

ile ABD emperyalizmi arasında nükleer enerji üretimi bahaneli köklü çelişkinin, yine bir anlaşmayla en azından geçici de olsa yumuşatılıp ertelenmesi aynı gerçeği kanıtlamaktadır. Emperyalist dengeler, kimyasal silah üretiminin ve bulundurulmasının yaygınlığı ya da kimyasal silahların devasa boyutlara varması, bir dünya savaşının tüm taraflara getireceği yıkım ve kaybetme olasılığı karşısında sağlanan aleyhteki anlaşmaların doğuracağı sonuçlar vb gibi birçok sebep dünya savaşına temkinli yaklaşmalarının esas nedenleri durumundadır.

Devasa bloklar (esasta üç blok) şeklinde örgütlenmiş olan emperyalist haydutlar gün itibarıyla derin çelişki ve keskin çatışmalarına paralel olarak stratejik planlamalar geliştirme ve bunları geniş dünya coğrafyası üzerinde uygulamaya sokarak tasarladıkları sonuçları parça parça gerçekleştirmektedir. Bu süreç emperyalist blokların birbirilerine karşı örgütlenip güç biriktirmekten, tahakküm alanlarını koruyarak geliştirme ve atılan adımlar üzerinde daha büyük adımlar atmanın hazırlıkları anlamında da sürmektedir. Bu süreç çeşitli ülke ve ulusların savaşlara sürülerek, savaştırılıp birbirilerine kırdırılmalarına, iç çatışma ve savaşlar kışkırtılıp destekleme yoluyla vb bizzat yürütülerek katliamların yaşanmasına, çeşitli ulus ve devletlerarasında çelişkilerin büyümesine yol açmaktadır. Bundan da önemlisi yoksul dünya halkları, ezilen ulusları ve proleter dünya devrimi ve onun bileşenlerine karşı vahşi saldırı ve katliamlar devreye koymakta sınır tanımamaktadırlar.

Irak, Afganistan, Suriye, Mısır ve diğer coğrafyalarda yaşanan çatışma ve katliamlar emperyalist oyun ve stratejilerden başka bir şey değildir. Irak'ta, Mısır'da, Afganistan'da ve Suriye'de her gün onlarca ve toplamda yüz binlerce insanın ölümünden ve devam eden katliamlardan sorumlu olan işbirlikçi yerel gericiliklerle birlikte esasta da bu emperyalist bloklar ve özellikle de yeni dönem stratejileri şahsında bu hegemonik güçlerdir.

***

Yaşadığımız dünya, bloklu, çatışkılı, krizli, saldırgan, savaşlı tipik özellikleriyle karakterize olup emperyalist dünya sistemi ya da emperyalist dünya gericiliği ifadesinde anlam bulan ve sınıf çelişkilerinin giderek keskinleşip derinleştiği bir süreçten geçmektedir. Bu çelişkinin esas yönünü emperyalist burjuvazi, tali yanını ise

proletarya ve emekçi halk kitleleri temsil etmektedir. Emperyalist dünya sisteminin yapısal çelişkilerini erteleyerek uzatmalara oynama niteliğinde de olsa, siyasi bakımdan miadını doldurmayan dinamik bir süreç olduğu söylenmek durumundadır.

Emperyalist saldırganlık ve bu zemindeki savaşlar onun mezara gömülmesini hızlandıran koşullar olacaktır. Gün itibarıyla, yakın bir emperyalist savaş tehdidi yoktur. (Sebeplerine yukarıda dikkat çektik.) Aktüel olan bölgesel savaşlar ve emperyalist güçler arası uzlaşmalardır. Emperyalist dünya savaşının eşiğine gelindiği anda, emperyalist haydutların böyle bir yükü omuzlamaya hazır olmadıkları açığa çıktı. Emperyalist dünya savaşının şartları birçok bakımdan mevcut değildir. Lakin bu emperyalist savaşların ortadan kalktığı yanılgısına yol açmamalıdır. Emperyalizm var oldukça, emperyalist dünya savaşı onun paradokslarından biri olarak geçerli kalacaktır.

"Nasıl bir dünyada yaşıyoruz" sorusu bugün en geniş halk kitlelerini derinden kavrayan aktüel bir soru durumundadır. "Yeni bir dünya mümkün" şiarı bu zeminde ifade bularak verilmiş yanıttır. Proleter devrimciler, yeni bir dünyanın mümkün olmasından öteye, sınıflar mücadelesi yeteneğiyle kaçınılmaz ve zorunlu olduğunu ileri sürmektedir. Proleter devrimciler "nasıl bir dünyada yaşıyoruz" sorusuna halkın mantığına uygun olarak "barbarlar ve haydutların yoksul dünyayı gerici çıkar ve hegemonya uğruna kana boğduğu, insana ve özgürlüklere düşman, ezilip sömürülenler aleyhine adaletsiz, eşitsiz ve kanlı-zulümkar bir baskı egemenliği olarak hüküm süren emperyalist gericiliğin elindeki esaret dünyasında yaşıyoruz" diyerek, sınıflar mücadelesinin ileri mevzilerinde öne çıkıp görev alarak yanıt vermektedir!

Dünya ölçeğinde olduğu gibi tek tek coğrafyalarda da yoksul halklar gerici sistem ve bilumum gerici faşist baskıya karşı isyan edip eyleme geçmektedir. Toplumun tüm kesimleri biçimsel olarak ayrı ayrı olan çelişki ve sorunlarda olmak üzere sınıf mücadelesinin içeriğine uygun olarak tek kulvarda birleşmektedir. Emperyalist talan ve barbarlığın gelişmesine paralel biçimde baskı, tahribat, yıkım ve kıyım alanlarıyla türleri de çoğalmış bulunmaktadır. Çevreciler, yeşilciler, hayvanseverler, nükleer karşıtları, baraj ve HES (hidroelektrik santralleri) karşıtları gibi birçok demokratik ve sivil toplum örgütü gibi mücadele kurum ve mücadele alanlarının

birçoğu sınıflar mücadelesi tecrübesine yeni eklendiği gibi, insan ve toplum yaşamına da sonradan giren sorun ya da mücadele ve örgütlenmelerdir. Bu zenginlik emperyalist talan ve barbarlığın girerek tehdit etmediği bir tek yaşam alanının kalmadığını göstermektedir. Ve bu açıdan bu tablo önemlidir. "Nasıl bir dünyada yaşadığımız" sadece emperyalist katliam ve saldırganlıklara bakarak görülecek bir tablo değildir. İşaret ettiğimiz gerçek de yaşadığımız dünyayı anlamak ve yorumlamakta önemli bir veridir. Bu tablonun tersteki yüzü ise, toplumdaki örgütlenmelerin gelişmesi ve mücadelelerin toplumun her kesimini sarmaladığı şeklindeki olumlu gerçeği göstermektedir.

Yaşadığımız dünya, emperyalist dünya gericiliğinin kalın boyunduruğu altında tutulmakla birlikte, emperyalist haydutların merhametine emanet edilerek onların gerici menfaatlerine hasredilmiştir. Lakin son haddine kadar sıkıştırılmış olan insan ve doğa öfkesinin patlaması kaçınılmazdır. "Baskı karşıtını büyütür/baskı isyan doğurur" sözü toplumsal pratikte doğrulanmaktadır.

Yaşadığımız dünya hakkında proleter devrimci tespitlerden biri de sınıflar mücadelesini doğrudan etkileyen unsur olarak içinde bulunulan çağdır. Ki bu çağ tanımı emperyalist dünya sisteminin niteliğini açıklamakla birlikte, bu çağ içinde gerçekleştirilecek sınıf devrimlerinin niteliğini de tanımlayıp konumlanmasını tarif eden önemdedir. En önemlisi de dünyanın değiştirilmesi, onun yorumlanmasını da gerektirdiğidir. Düşmanımızı doğru tanımadan sınıflar mücadelesinde doğru pozisyon alamayacağımız gibi, devrim ya da sınıf güçlerini isabetle tespit edip birleştirmeyi de başaramayız. Bir dizi nicel ve nitel gelişmeye karşın çağımız öz ve niteliğini "Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağı" olarak korumaktadır.

***

Komünizm heyulası çağımızda da emperyalist dünya gericiliği ve her düzeydeki gerici sınıfların korkusu olmaya devam etmektedir. Sınıflar mücadelesini, sınıflar ve sınıf çelişkileri ortadan kalkmıştır safsatasına başvurarak inkâr etme çabasının arka planında yatan gerçek bu korkudur. Bu korkunun aksine sınıf farklılıkları derinleşerek büyüyor ve sınıflar arasındaki makas giderek açılıyor, çelişkiler günbegün keskinleşiyor. Bu zeminden inkâr ve demagojiye onay çıkmaz, devrimin sübjektif güçleri olan devrimci kuvvetlere destek

çıkar. Devrimler, nesnel koşulların kendiliğinden ürünü olarak değil, sınıflar mücadelesinin devrimci hüneriyle kaçınılmazdır.

Gerek halk kitlelerinin kendiliğinden gelme devrimci hareketine ve gerekse de nesnel durumun lehte gelişmeler sunmasına karşın, devrimci şartlara iradi müdahalede bulunacak komünist devrimci güç ve önderlikler maalesef son derece yetersiz, zayıf ve dağınık durumdadır. Özellikle Uluslararası Komünist Hareket(UKH) örgütlülüğünün yokluğu veya dağılmışlığı büyük bir talihsizlik olarak gündemdedir. Tek tek parçalarda ayaklanmalara veya devrimci süreçlere önderlik yapan, yöneten komünist parti ve örgütler varlık gösteremediği gibi, uluslararası örgüt bağlamında da müdahale ve önderlik misyonu boş kalmıştır. Bu sorunun ivedilikle giderilmesi her parça komünistlerinin görevi olduğu gibi, uluslararası Komünist örgütlenmenin de görevidir. Bu görev yerine getirilemediği içindir ki, emperyalist projeler yaşam hakkı bulmuş ve halkların devrimci enerjisi objektif olarak gerici stratejilerin hizmetine sokulmuştur. Bir kez daha tekrarlamakta fayda var ki, mevcut şartlar devrimlerin patlak vermesi ve zafere ulaşması için uygun özelliktedir. Devrimci durum ve koşullar pozitiftir.

Emperyalist dünya sistemi bağrında taşıdığı çelişki ve derin açmazların ürünü olarak halk düşmanı emperyalist saldırganlıklara paralel biçimde yeni stratejiler geliştirdiğine yukarıda da dikkat çektik. İşgal saldırganlıkları ve dünyayı yapılandırma projeleri uğruna çeşitli ülke, ulus ve halklara dönük gerçekleştirilen katliamlar, özellikle de dünyanın adeta bir kimyasal/nükleer silah deposuna dönüştürülmesi ve küresel ısınmayla yıkıcı etkileri had safhaya varan doğa tahribatının derinleşmesi doğrudan bu emperyalist strateji ve hegemonya yarışında ifade bulan kapitalist emperyalist hırsının ürünüdürler. Mevcut dünya şartları emperyalist yeni stratejilerden ibaret gerici şartlardır.

Aktüel olarak Suriye'de yaşanan ve Mısır'da durmak bilmeyen iktidar-muhalefet görüntülü çatışma, özünde emperyalist bloklar arası çatışma olmakla birlikte, bilinçli emperyalist stratejilerle yüz binlerce insanın katledilmesine yol açan emperyalist haydutluğun kanlı ve yeni dönem stratejiyle geliştirdiği serüvenidir de. Emperyalist dünya gericiliği çelişki ve çatlaklarına paralel olarak dünya halkları ve ezilen uluslarını işgal ve emperyalist savaş saldırganlığı eşliğinde kan ve gözyaşına boğmaya devam etmektedir. Ancak unutulmamalıdır

ki bu emperyalist serüven devrimci isyanların gelişmesine de yataklık yapan zemindir.

Önemle tespit edilmelidir ki, "dünyanın kırları" ayaktadır. Devrimin zayıf halkaları mevcut durumda Asya, Afrika gibi geri bağımlı ülkeler-bölgeler olmaya devam etmektedir. Devrimin fırtına merkezleri emperyalist tahakküm ve boyunduruğun en ağır olduğu coğrafyalardır. Yaşanan ayaklanmalar pratiği de bunu doğrulamaktadır. Bu pratikle üretici güçler teorisinden esin alan veya onun türevi olan Avrupa merkezli görüş açısı bir kez daha iflas etmiştir. Teknolojik gelişmeleri esas alıp insanın bilinçli dinamik rolünü küçümseyen, "önce kızıl sonra uzman" yerine "önce uzman sonra kızıl" görüşünü uygulayan anlayışların çürük olduğu yeniden teyit edilmiştir.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu coğrafyasını kuşatarak Asya (veya Avrasya) ülkesi olan Türkiye-Kuzey Kürdistan'ı esasta teğet geçen devrimci dalga süreci kesin olarak bitmiş değil, bilakis hala dinamiktir. Sürecin genel olarak dinamik olmasının temeli emperyalist gericilik ve somutta yerli gerici iktidarlarken, emperyalizmin yeni dönem stratejileri ve bu stratejilerin işbirlikçi yerli iktidarlara emperyalist dayatmalar yoluyla yüklediği görevlerin yürütülmesidir. Ayaklanmalar pratiğiyle yaşanan büyük çalkantılar emperyalist dünya gericiliği ve sisteminin dolaysız sonuçlarıdır. Ayaklanmaların objektif temeli emperyalist gericilik ve onun uzantısı iktidarlar tarafından uygulanan gerici faşist diktatörlüklerin baskısı ve bu baskı zemininde halk kitlelerinin demokrasi ve özgürlüğe duyduğu nihai olarak önlenemez tutkusudur.

Halkların Ayaklanması Ve İsyanı Devrimcidir!

Ayaklanmalar pratiğinin birinci özelliği, devrimci halkın meşru zeminde boy veren devrimci öfkesi emperyalist güçlerin yeni stratejileri bağlamında emperyalist çıkarlara manivela edilmiş olmasıdır. İkinci özelliği ise, halk kitlelerinin gerici diktatörlüklere karşı "başka bir dünya mümkün" bilincine uygun demokrasi ve özgürlük isyanı olan objektif gerçeğidir ki, bu gerçek nesnel olarak tamamen devrimcidir.

Ne ki, bu ayaklanmalar dalgası aynı zamanda emperyalist haydutlar tarafından yönetilip yönlendirilen bir sürece tanık oldu. Ko-

münist ve devrimci önderliğin yoksunluğu halk ayaklanmalarının devrimci değişim dönüşümlere ulaşamamasının ve halkların devrimci enerjisinin emperyalist güç ve gerici sınıflar tarafından manipüle edilmesini kolaylaştıran önemli bir zemin oldu.

Dolayısıyla bu sürecinin büyük bir tecrübesi olarak, devrimin sübjektif güçlerinden olan komünist önderliğin rolü ve Uluslararası Komünist Hareket(UKH)'in enternasyonal örgütlülüğünün önemi bu vesileyle bir kez daha açığa çıkmıştır.

Ayaklanma pratikleri hakkındaki bu tecrübe ve özet Türkiye-Kuzey Kürdistan'da 81 ilin 80'ninde cereyan eden ve maalesef siyasi sonuçlar yaratmadan bastırılan muazzam ayaklanma hareketi için de geçerlidir.

Emperyalist ideologların "sosyal patlamalar yüz yılı" tespiti, emperyalist güçleri daha vahşi ve yeni stratejiler geliştirmeye iterken, halk kitlelerinin özgürlük ve demokrasiye olan tutkusu yaşanan sosyal patlama veya ayaklanmalar dalgasında bu stratejiler hüneriyle ters yüz edilip emperyalist çıkarlara hasredildi. Ancak halkların ayaklanmalar pratiğiyle geliştirdiği devrimci kültür ve davranış geleneği, demokratik devrimci dünyanın kazanımı olarak bir kez daha tarihe kazındı.

Emperyalist güçler devrimci sınıf ve halk kitlelerinin demokratik devrimci uyanış ve mücadelesini savuşturmaya yönelik gerici projeler yürürlüğe koyarken, dünya çapında silahlı mücadelelere karşı askeri boyutu kapsayan kesin ve ağır bir tasfiye saldırısı da yürütmektedirler. Dünya ölçeğinde süregelen ulusal veya etnik hareketler neredeyse tamamıyla ezen egemen ulus burjuvazisiyle uzlaşma masalarında gerici düzenlere büyük ölçüde entegre edildi. Sınıf orijinli devrimci hareketler de bu süreçten bağımsız kalmayarak etkilendi. Reformist tasfiyeciliğin bu akımı coğrafyamızda özellikle Kürt ulusal hareketi şahsında köklü bir şekilde vücut buldu, bulmaktadır. Elbette coğrafyamız sınıf hareketinin de bu süreçten etkilendiği inkâr edilemez kadar aşikardır.

Bu gelişmeler bağlamında dikkat çekilmelidir ki, dünya çapındaki gelişmeler her coğrafyayı kavramakta ve mevcut emperyalist dünya şartlarında hiçbir coğrafya parçası emperyalist dünyadan tecrit kalmamakta, kalamamaktadır. Özcesi, emperyalist dünya gericiliğinin çelişkileri, şartları ve stratejileri aynı zamanda her dünya coğrafyasının da sorunları, çelişkileri ve siyasi gelişmeleri olarak nüfuz

bulmaktadır. O halde emperyalist dünya sisteminin koşullarıyla onun uzantısı durumundaki gerici iktidarların hüküm sürdüğü her parçanın koşulları genel nitelikte iç içe geçerek benzerlik arz ederken, her parça devrimi bu şartları dikkate alarak biçimlenmek durumundadır.

Parçamız devrimine önderlik yapma iddiasını tereddütsüz olarak sürdüren Partimiz, coğrafyamız şartlarıyla ile parça devrimimizi 3. Kongresinde de bu bağlaşıklık içinde ele alarak değerlendirmiştir. Ele aldığı gündemlere uygun olarak tartışmalar yürütmüş ve bir dizi kararlar almıştır.

3. Kongremiz coğrafyamız hâkim sınıf kliklerinin keskin çelişkileri içinde olmasını devrim lehine bir gelişme olarak tespit etmiş ve bu çelişkilerin emperyalist yeni dönem stratejilerin uygulanması zemininde geliştiğine dikkat çekmiştir. Sürecin genel karakterinin reformist tasfiyeci olduğuna dikkat çekmiştir. Bu bağlamda "demokratikleşme" safsatasıyla yürütülen demagojinin yanılsamalara yol açması kadar, Kürt Ulusal Hareketi'ni uzlaşma potasına sokan "çözüm" ya da "barış" süreci olarak cilalanan ve Kürt Ulusal Hareketi'nin silahlı özelliğinin tasfiyesini amaçlayan süreci de "devletin yeniden yapılandırılması" adı altında yürütülen emperyalist proje ve stratejilerden ibaret olduğunu tespit etmiştir.

Bu manipilatif süreç halk kitlelerinin düzen partileri veya gerici klik partilerinin peşine takılmasına yol açmıştır. Yürütülen tasfiyeci süreç hâkim sınıf klikleri arasındaki çelişkileri derinleştirirken, esasta Kemalist ve AKP/Cemaat ittifakından teşekkül olan bu klikler ekseninde toplumsal kutuplaşma yaratılmış durumdadır. Bu kutuplaşmaya bağlı olarak halk kitleleri esasta bu kliklerin peşine takılmıştır. Komünist devrimcilerin örgütsel yetersizlikleri, Gezi Ayaklanması'nda olduğu gibi, bu tasfiyeci manipülasyon döneminde de halk kitlelerine alternatif sunma durumunda olmadığı için kitleler düzen partilerinde çare aramak zorunda kalmıştır.

Tasfiyeci özde devam eden bu süreç faşist Kemalist kliğin gerileterek önemli oranda tasfiye edilmesine yol açtı. AKP'nin temsil ettiği dinci (Sünni İslamcı/Ilımlı İslam sentezi) motifli cemaat-tarikat ittifakı gerici faşist klik iktidarını pekiştirerek sağlamlaştırdı. Bu çelişkiler ekseninde çatışmalı süreç hala devam etmektedir. Klikler arası dalaşın devrimci ajitasyon-propaganda ve örgütlenmeye olanaklar sunduğu, aynı zamanda faşist AKP iktidarının halk düşmanı

politikaları ve faşist baskılarının halk kitlelerinde büyük hoşnutsuzluklara yol açtığı bilinmektedir.

Özellikle "yaşama müdahale" konusunda toplumda büyük bir reaksiyon ve tepki gelişmiş durumdadır. Bütünlüklü şartların devrimci zemin olarak uygun olduğu açıkken, Gezi ayaklanması bu objektif zemin üzerinde patlak verdi. Zaten uygun olan devrimci koşullar Gezi Ayaklanmasıyla iyice gelişmiş, toplumda adeta bir bilinç sıçramasına yol açmıştır.

Gerek Gezi Ayaklanması zemini ve gerekse de devam eden tasfiyeci sürecin yarattığı tepki zemini dinamik olmaya devam etmektedir. AKP iktidarının hemen her politikası kitleler tarafından protestolarla karşılanmaktadır.

Coğrafyamızdaki mevcut somut durum devrimci şartlar bakımından uygun olsa da devrimci ve komünist hareket ve önderlik son derece cılız ve yetersizdir. Reformist yapılar devrimci parti ve örgütlere oranla daha güçlü durumdadır.

Özetin özeti olarak, Parti 3. Kongremiz yukarıda pozitif/negatif özellikleriyle sunmaya çalıştığımız dünya ve ülke somutumuzun mevcut koşullarında toplanmış, devrim ve komünizm yürüyüşünde iddialı olduğu kadar önemli kararlar alarak başarıyla sonuçlanmıştır.

Parti 3. Kongremiz, örgütsel açıdan sorunsuz ve yalın demokratik normlar içinde tamamlanma yeteneği bakımından olduğu gibi, özellikle ideolojik- politik içeriği ve ele aldığı ağır siyasi gündemlerin münakaşa edilerek ileri sentezlere ulaşma özelliği bakımından ve güvenlik sorunu dâhil demokratik olma şartı gibi diğer tüm bakımlardan da esasta başarıyla sonuçlandı.

Kongremiz esasta başarılı olmasına karşın kimi eksiklik ve zayıflıklarının olduğunu veya olabileceğini öngörmekte, bu bağlamda eleştirilere hiçbir biçimde kapıları kapatmamaktadır. Eleştirilerin nesnel bilimsel zeminde olmasına değer verir.

Gündemler üzerine yürütülen tartışmaların doygunluğa ulaştığı tespiti Kongre delegeleri veya delegesince verilen yeterlik önergesinin oylamaya sunulması metoduyla karara bağlandı. Bu konuda olduğu gibi, Kongremizin genel kararları istisnasız olarak oy çokluğuyla alındı.

Kararlar irade çoğunluğunun oyları ve fikirlerine uygun alınırken, azınlığın hakları kapsamında azınlık görüşler şerh olarak düzeltil-

meden ifade edildiği ve olduğu gibi tutanaklarda yer aldı. Bu görüşlerin Kongre sonuçlarının açıklanmasına yansıtılması da kararlaştırıldı. Azınlığın fikirleri gizlenmeden uygun biçimde kamuoyuna yansıtılacaktır.

Tartışmalar gerçek anlamda demokratik ve özgür şartlarda yürütüldü. Farklı fikirlere dolaylı/dolaysız engel koyma, baskı uygulama prensip anlayışımız gereği olanaklı olmadığı gibi, bu yönlü hiçbir eleştiri gündeme gelmemiştir. Tartışma veya söz haklarına sınırlama getirilmemiş fakat güvenlik nedeniyle belli gündemlerde en geniş ayrıntıya girme metodu zaman sınırlaması biçiminde düzenlenmiştir.

Katılımın sağlanması oranında meşru ve yeterli çoğunluğu tartışmasız olarak toplayan 3. Kongremizin Parti iradesini temsil etme sorunu tartışmaya yer bırakmayacak şekilde nettir. Fakat buna karşın 3. Kongremiz katılım oranında planlayarak hedeflediği üye-delege katılım oranı tam olarak yakalayamamıştır. Bu 3. Kongremizin zayıf yanı olarak telakki edilebilir.

3. Kongremiz ülkenin sosyo-ekonomik yapı tahlili başta olmak üzere, sosyalizm tecrübesi ışığında sosyalizm sorunları ve bilimsel sosyalizm teorisinin tali durumdaki zayıf halkaları ve emperyalist dünya sistemindeki gelişmeler gibi bir dizi temel konuda yaptığı ileri tespitlerle; Partimizin devrim programı, devrimin niteliği ve stratejisi kapsamında köklü değişimler gerçekleştirmiş, devrim ve komünizm yürüyüşündeki kararlılığını bir kez daha ve demokratik yöntemle iradeleştirmiştir.

3. Kongremizin bu başarısı, Partimizin mücadele tarihi ve politik çizgisinde yeni bir dönemin kapısını aralayan nitelikte büyük bir adımın ifadesidir. Parti şartlarımızda atılan bu adıma ve 3. Kongremize Partimizin mücadele tarihinde mütevazı bir çığırdır demek abartı olmaz.

Kongremiz, çığır niteliğindeki bu köklü yenilik veya ileri adımın belli bir muhalefetle karşı karşıya geleceğini öngörmektedir. Özellikle Partiye duygusal bağlılığı güçlü olan ve ancak geleneksel çizgi savunusu ya da gelenekçi tutumu aşamayan yoldaşların bu muhtemel direnci ileri bir muhalefet durumunda değildir. Dolayısıyla Partimiz her eleştiri ve muhalefete değer ve anlam vermekle birlikte, gelenekçi direnç karşısında bilimsel doğrultu ve yöneliminden ödün vermeyecektir.

Parti 3. Kongremiz İlan Eder ki;

Temsili parlamenter-bürokratik gerici burjuva devletin her biçimine karşı, proletarya ve emekçilerin doğrudan-katılımcı, Komün, Sovyet ve Halk Konseyleri iktidarı için;

Söz-karar-yetkinin doğrudan proletarya ve emekçilerin olduğu, sosyalist kamu mülkiyeti temelinde yürüyen, ekolojiye saygılı, cinsiyetçi-ataerkil-cinsel yönelimleri ötekileştirici her türlü gericiliğe karşı, seküler-komünal bir yaşam ve toplum için;

Resmi her bir millet, dil, inanç, tarih, düşünce imtiyazına ve tekeline karşı komünizme yürüyen tam hak eşitliği ve komünizme kadar devrimi sürdürmek için;

Gezi Haziran Ayaklanması'yla dersleri birikerek daha da bayraklaşan komün ve Sovyetler cüretiyle komünizmin yeni dünyası için;

Emperyalist küresel hegemonyanın insanı, doğayı ve yaşamı metalaştıran kapitalizmin her türlü manipülasyonuna karşı özgür yaşam için;

Ezilen ulusların, azınlıkların, kadınların, LGBTT'lerin baskı ve kırıma karşı kaderlerini ellerine almaları için;

Sınıfsız bir dünya için tüm sınıf farklılıklarına, bunların dayandığı tüm üretim ilişkilerine, bu temelde yükselen tüm gerici değer ve geleneksel fikirlere karşı devrimleri sürdürmek için sosyalizme, Sosyalist Halk Savaşı ile yürüyoruz!

KAPİTALİST-EMPERYALİST SİSTEMDE YAŞANAN GELİŞMELERE İLİŞKİN YAKLAŞIMIMIZ

Somut koşulların somut tahlili ilkesinden hareketle sürekli olarak dünyadaki toplumsal sistemi ve gelişmeleri doğru ve bilimsel temelde analiz etmek, ortaya çıkan yeni sorunlara çözüm üretmek ve yeni olanakları devrimin çıkarına kullanmak, devrim mücadelesinin ertelenemez görevidir.

Maoist komünistler, doğada bulunan her şey dâhil olmak üzere, toplumların ve onları oluşturan tüm olguların ortaya çıkışlarından yok oluncaya kadar değişim yasası temelinde tekdüze bir ilerleyiş yaşamadığını ve sürekli olarak nicel ve nitel değişimlere uğrayarak ilerlediğini savunmaktadır.

Çelişme, her bir şeyin özüdür ve doğada bulunan her şey de nicel ve nitel ilerlemelere yol açar. Şeyler kendi kendilerini hep tekrar etmezler. Her bir gelişme süreci kendi içinde farklıdır. Çelişme zemininde ortaya çıkan nicelik ve nitelik zıtların birliğidir ve sürekli olarak birbirilerine dönüşerek ya da birbirlerini yok ederek yadsıma-olumlama, yadsıma-olumlama temelinde ilerler. Birin ikiye bölünmesi her şeyin objektif gerçeğidir. Şeyleri hareketsiz ve statik ele alan dincilerdir.

Çağımızın dünya sistemi olan kapitalist emperyalist sistem de bundan bağımsız değildir. İç dinamiklerinden kaynaklı ortaya çıkan karşıt sınıf güçlerinin karşılıklı mücadelesi temelinde ortadan kaldırılmadıkça nicel ve nitel değişimler temelinde varlığını sürdürecektir.

Kapitalist emperyalist sistemi ortaya çıkışıyla birlikte incelediğimizde, nicel ve nitel gelişmeler biçiminde sürekli olarak değişimlere uğradığı görülecektir.

Kar anlayışı üzerinden toplumun ihtiyaçlarının metalaştırılması temelinde basit meta üretimiyle, feodal sistem içinde yeşermeye başlayan kapitalizm, feodal toplumda var olan yayılmacı ve istilacı özelliklerin hepsini devralarak, kapitalist işleyişe uygun yeni özelliklerle sürdürmeye başladı.

Basit meta süreciyle ortaya çıkan kapitalist sermaye, ortaya çıkışından itibaren etkide bulunduğu bütün alanları kendi işleyişine

uygun olarak şekillendirmeye başladı. Aile yapısından tüm toplumsal ilişkilere kadar her şey onun ihtiyaçlarına uygun şekillenmeye başladı.

Daha fazla kazanmak için pazarlarını genişletmeyi hedeflediği günden itibaren rakip sermaye kesimleriyle olan kapitalist rekabetin de temellerini atmış oldu. Sermayenin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkan bu rekabet, sermayenin yönelimine bağlı olarak artan bir şekilde varlığını sürdürecektir.

Ortaya çıkan kapitalist sermaye, kendi ihtiyaçlarını karşılama ve daha büyük karlar elde etme dürtüsünün kendiliğinden doğal bir sonucu olarak sürekli merkezileşip genişleme yönelimine girdi. Basit meta üretimiyle artı emek gaspı üzerinden başlayan kapitalist sermaye süreci durmaksızın daha geniş üretimin yapıldığı ve daha büyük karların elde edildiği manifaktür atölyelere, oradan da daha fazla emek sömürüsünün yapıldığı, fabrikalara yönlendirdi.

Fabrikalar arasındaki rekabet sonucunda küçük ve zayıf işletmelerin iflas ettirilerek yutulmaları ya da birleşmeleri sonucunda ulusal pazarlarda tekeller ortaya çıkmaya başladı. Belli üretim dalında tekelleşen işletmeler bununla da kalmayarak birden fazla üretim dalını bünyesinde birleştiren daha büyük sermayeli tekellere dönüştü.

Basit meta, manifaktür ve fabrika aşamalarıyla, nicel ve nitel ilerlemelerle kapitalizm, yeni bir aşama olan tekelci kapitalizm aşamasına ilerledi.

Tekellerin ihtiyaçlarını karşılamayan ulusal pazarlar nedeniyle, tekeller zorunlu olarak dünya pazarlarına yönelerek, geçmişte düşük düzeyde var olan meta ihracının devasa boyutlara ilerletilmesinin yanında biriken sermayenin de ihracına başlandı.

Meta ve sermeye ihracıyla dünya pazarlarına giren tekeller, dünya pazarlarına açılan diğer ulusal tekellerle pazar üzerinde kıyasıya bir savaşa giriştiler. Ulusal pazarda tekeller arasında yaşanan serbest rekabet bu gelişmeyle uluslararası çerçevede değişik ulusal tekeller arasındaki rekabeti de kapsayan biçimde genişledi.

Sermayenin doğası gereği, iradesi dışında, sürekli merkezileşme ve genişleme karakteri tekellerin pazarların ele geçirilmesi temelinde birbirleriyle çatışmalarını zorunlu hale getirdi.

Dünya pazarlarının paylaşımı için, sayısız bölgesel savaş ve iki tane dünya ölçeğinde büyük ve kanlı paylaşım savaşı gerçekleşti. Dünya, belli nüfuz alanları temelinde kapitalist birlikler arasında teritoryal (bölge ve alanlar) olarak paylaşıldı.

Bu süreçle birlikte daha da fazla büyüyen sermaye sonucunda, ödemelerde aracılık eden bankalar, atıl paraları faal sermayeye dönüştüren büyük kuruluşlara dönüştü. Üretim alanındaki sanayi sermayesiyle birleşerek mali sermayenin ortaya çıkmasını sağladı.

Bu durum, aynı zamanda sömürge anlayışında da yeni bir biçimi ortaya çıkardı. Askeri işgallerle sömürgeler biçimindeki yönelim, yüksek faizlerle borçlandırma ve savaş tehdidi temelinde ağır yükümlülükler içeren anlaşmalarla, yarı-sömürge statülere dönüşerek genel bir işleyiş biçimini aldı.

Lenin yoldaş emperyalizm belgesinde bütün bu gelişmeleri ayrıntılarıyla ortaya koydu. Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması sonucu her üretim alanında tekellerin meydana geldiğini, tekelci devletlerin ittifaklar temelinde bir araya gelmesiyle kapitalist birliklerin oluştuğunu, oluşan bu emperyalist güçlerce dünya pazarlarının (teritoryal)bölge ve alanlar temelinde bölüşüldüğünü, banka sermayesi ile sanayi sermayesinin iç içe geçerek mali sermayeyi ortaya çıkardığını ve meta ihracının yanında sermaye ihracının daha da önem kazandığını ifade eden Lenin yoldaşın yaptığı bu analizlerin üzerinden yaklaşık yüz yıllık bir süre geçmiş durumdadır.

Kapitalist emperyalist sistemin bugünki durumu incelendiğinde Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao yoldaşların ortaya koydukları tezlerin bir bölümü geçerliliğini korurken, bir bölümünün, bu yoldaşların ifade ettiklerinin aksine gelişmeler gösterdiği, bir bölümünün ise bu yoldaşların göremediği günümüz nesnel koşullarındaki yeni gelişmeler biçiminde ortaya çıktığı görülmektedir. Leninist emperyalizm tahlilinin temel esasları üzerinden bakarak, dünyadaki yeni değişimleri anlamak mümkündür.

Kapitalizmin gelişleme ve yayılma dinamiği onu dünyayı zapt etmeye yöneltir. Sermayenin sürekli gelişme ve yayılma dinamiğinin dünya çapındaki yüz yıllık gelişimi, önemli değişikliklere neden olmuş durumdadır. Kapitalist sistemin krizine karşı stratejik olarak merkezileşerek yoğunlaşmak zorunda kalan sermaye, sadece ekonomik yoğunlaşma değildir. Aynı zamanda bu temel üzerinde şekillenen devlet ve siyasettir de. Doğallığında yaşanan gelişmeler, devlet ve siyaset alanına da yansımaktadır. Kapitalizmin gelişim

sürecini ve o anda ortaya çıkan yeni olguları tahlil etmek durumundayız. Bu olmazsa, neo-liberal emperyalist stratejiler anlaşılamaz. Emperyalizmin küresel ideolojisi neo-liberal ekonomi politikası gelişmelerle ilişkisi içerisinde kavranmazsa, onlara karşı devrimci strateji tesis edilemez.

Kapitalist üretim tarzı, ilişkileri, artı-değer gibi esasları da özde değişmese de yeni gelişmelere bağlı olarak önemli farklılıklar göstermektedirler. Bu farklılıkların tarihsel gelişmelerle ilişkisini doğru kuramazsak kapitalizmi kutsayanların saldırılarını göğüsleyemeyiz. Şimdi sadece büyük ölçekli üretim birimlerinde üretimin yoğunlaşması değil, aynı zamanda evlerin ve sokakların da bu sermaye kesimlerine bağlı birer atölyeye dönüştürüldüğü vahşi bir kapitalizm talanıyla yüz yüzeyiz. Üretim güçlerindeki teknolojik gelişme birçok önemli değişime yol açmaktadır. Özde değil; aynı öz üzerinde tarihsel koşullara bağlı olarak ortaya çıkan bu gelişmeler analiz edilerek hatalı yaklaşımlardan kopmak zorundayız.

Kapitalizmin mekanizmaları rutin bir nicel artma azalma şeklinde gitmiyor. Tarihsel koşullara göre biçimleniyor, nicel ve nitel değişiklikler gösteriyor.

Bu gelişmeleri doğru analiz ettiğimiz oranda dost düşman ayrımı temelinde sınıf mücadelesinin gelişim seyrini, sınıf güçlerinin somut durumunu, avantaj ve dezavantajlarımızı daha ayrıntılı görebilir ve yeni gelişmelere doğru müdahale ederek kitlelerin kendi kurtuluşları için sürdürecekleri devrim mücadelelerinin doğru yönlendirilmesini sağlayabiliriz.

Çok Uluslu Tekeller, Ulusal Tekellere Oranla Belirleyici Hale Gelmişlerdir

Yaklaşık yüz yıl önce dünya pazarlarına hâkim olan ulusal ölçekteki tekellerin, 1960'lara kadar önemli bir etken olan sosyalist kutba karşı birlikte hareket etme stratejileri ve dünya pazarlarını paylaşma temelinde karşıt sermaye kamplarına karşı güçlerini birleştirme yönelimleri ulusal tekellerin, çok uluslu tekellere dönüşmesine ve ulusal tekellere oranla dünyada belirleyici hale gelmelerini sağladı.

Bu günün dünyasında ise, bu çok uluslu tekeller dünya ekonomisinin sermaye, üretim ve ticaretinin yüzde 70'inden fazlasını

elinde bulunduran hale gelmişlerdir. Bu gelişmeden, dünyada ulusal sermayeli tekellerin kalmadığı sonucu çıkarılmamalıdır. Burada ortaya çıkan durum, çok uluslu tekellerin gelinen aşamada ulusal tekellere oranla dünya ekonomisinde çok daha belirleyici roller oynadığının ifadesidir.

Sermayenin yaşamak için sürekli büyüme ve merkezileşme zorunluluğu üzerindeki kapitalist işleyiş, devrimlerle ortadan kaldırılmazsa mevcut serbest rekabet ve pazar dalaşları çok uluslu tekellerin bir bölümünün iflası, bir bölümünün ise birleşeceği, tek dünya tekeli trendine doğru ilerlemektedir. Fakat sermayenin rekabetçi doğası ve sınıf mücadelesi gerçeği, bunun çatışmasız ve kendiliğinden bir süreç izlemeyeceğini göstermektedir.

Çok uluslu tekellerin dünyaya hâkim olmaları biçimindeki bu gelişme; ekonomiden siyasete, üretimden yönetime, aileden sosyal ilişkilere, savaşlardan sömürüye, adaletten paylaşıma, kültür sanattan ekolojiye kadar insan ve doğanın yaşamını ilgilendiren her şeyin bu çok uluslu tekellerce belirlendiği gerçekliğini ortaya çıkarmıştır. Tüm dünya pazarları çok uluslu tekellere göre düzenlenmektedir. Gümrük sınırlamaları, kota sistemleri, vergi düzenlemeleri, mülk edinmenin önündeki engeller, sigorta düzenlemeleri, kredi alma koşulları tamamen çok uluslu tekellere uygun hale getirilmiştir. Yerel ve her tür genele itirazın püskürtülmesi açısından çok taraflı yatırım anlaşmaları (MAİ), uluslararası anayasal iktisadi sendikalar yerine, burjuva kontrollü sosyal ekonomik konseyler, uluslararası sermayenin evrensel kontrol mekanizmaları olarak işlevselleştirilmeye çalışılıyor. Her coğrafyada, ülke yasalarından muaf serbest ticaret bölgeleri yaratılmakta, tekellerin denetiminde kredi derecelendirme kuruluşlarıyla ülkeler denetim altına alınmaktadır.

Özelleştirme ve yasal düzenlemelerle dünya ekonomileri tekellere hizmet eder hale dönüştürülmüştür. "Devletin küçültülmesi" denilen özelleştirme, proletarya ve halklara dayatılan stratejik bir açlık operasyonudur. Küçültme denilen şey ise, sermaye hareketinin serbestliği için tüm ekonominin ulus ötesi-çok uluslu şirketlerce devralınması gerçeğidir.

İşçi ve emekçilerin örgütlenme ve grev haklarının zorlaştırılması, yeni güvenlik yasalarının düzenlenmesi gerçeğiyle hapishanelerden hukuk alanına, güvenlik güçlerinden medyaya, anayasadan devlet brokrasisine kadar her şey çok uluslu tekellerin çıkarlarına uygun hale getirilmiştir.

Meta ve Sermaye İhracının Yanında, Üretim Birimleriyle Dünya Pazarlarına Yerleşme, Genel İşleyiş Haline Dönüşmüştür

Dünyada her şeyin çok uluslu dünya tekellerine göre düzenlenmesi ve yasal sınırlamaların kaldırılmasıyla birlikte, mal satışı (meta ihracı) ve yüksek faizlerle borçlandırma (sermaye ihracı) dışında, bizzat üretim atölyelerinin (fabrikaların) dünyanın değişik yerlerine konumlandırarak, mevcut pazar alanlarını ucuz iş gücü, hammadde kaynakları, ulaşım, iletişim vb. tüm alt yapı ve üst yapı olanakları temelinde sömürerek kazançlarını kat be kat arttırmışlardır.

Çok uluslu sermayenin uluslararası alanda oldukça belirgin yoğunlaşması ve aşırı merkezileşmesi, yerel olan ne varsa dirençlerini kırarak onları merkeze daha çok ve derinden yedekledi. Gümrük anlaşmalarıyla yerel imtiyazları olan ekonomik ve siyasi yapıların rekabet gücü tümden kırıldı. Şimdiki dünyada ulus ötesi, çok-uluslu şirketler her şeyi belirleyen aktörler durumundadır. Sadece ekonomide de değil, toplumsal ilişkiler alanının tümünü hükmedici olarak yönlendirmekte ve biçimlendirmektedir. Yerel bütün şirketler çok uluslu şirketlerin yedeği durumuna getirilmişlerdir. Bunu kabul etmek zorundadırlar. Aksi halde dünya çapındaki yeni değişimde ayakta kalma şansına sahip değildirler.

Emperyalist dünyanın ihtiyaç duyduğu örgütlenme gerçeğine entegre olmaya itiraz eden uşaklar ise Körfez, Balkanlar, Afrika ve Asya'daki biçimleriyle ekonomik ambargolar, askeri operasyonlar ve bölgesel savaşlarla hizaya getirilmektedir.

Çok Uluslu Tekeller, İşletmeleriyle Girdikleri Bir Çok Coğrafyada, İşbirlikçi Kesimlere Oranla Daha Etkin Hale Gelmiş, Küçük İşletmeler Eklemlenmiş, Milli Nitelikte Bağımsız İşletme Kalmamıştır

Kapitalizmin ilk dönemlerinde askeri işgallerle gerçekleştirilen sömürgecilik, ulusal temelde tekelleşen kapitalizm aşamasında borçlandırma ve diğer bağımlılıklarla yarı- sömürgeler biçimine dönüştürüldü. Gelinen dünya koşullarında ise, yüz yıllık sömürü sürecinin tarihsel gelişimi ve ilerlemesiyle, her iki biçimden farklı olarak daha derin bir bağımlılık ortaya çıkmış durumdadır.

Çok uluslu tekeller işletmeleriyle yerleştikleri bu tür bağımlı ülkelerde, sanayi odalarını, yasama kurumlarını, tüm pazarlarını,

ordularını, hammadde zenginliklerini, sanayilerini, tarımını, hizmet sektörünü, siyasetçilerini, kısaca iradelerini tamamen denetimlerine almış durumdadır. Daha özlü ifadeyle bağımlı olan yarı- sömürge ülkeler adeta ekonomik, siyasi, kültürel ve askeri olarak işgal edilmiş, çok uluslu tekellerin özerk ya da yarı- özerk eyaletleri haline gelerek yeni tipte sömürgelere dönüşmüş durumdadırlar. Dış görüntüde belli bağımsızlıkları varmış gibi gözükse de, dünyada var olan yarı-sömürge durumundaki ülkelerin hepsi sömürgeden daha derin bir sömürü ve kontrol ağıyla karşı karşıya gelmiş durumdadırlar.

Çok uluslu tekellere ait işletmelerin bağımlı ülke pazarlarına yerleşmeleri, hem meta ihracın da, hem de sermaye ihracında önemli değişimlere neden olmuştur. Meta ihracı, birçok alanda tamamen yerinde üretime dönüştüğü gibi, birçok üründe ise örneğin otomobil üretmeyen geri bir ülke, tekellerin pazarlarına yerleşmesiyle dünya otomobil üretiminde pay sahibi olmuş ve hatta bu alana ilişkin meta ihracında dünya sıralamasında ilk 5'e girebilmektedir.

Sermaye ihracında ise, artık dış ülkelerden borçlanmalar biçiminde gerçekleştirilmemektedir. Borçlanmalar daha çok bizzat o ülkelere yerleşen çok uluslu tekellere ait banka ve diğer finans kurumları üzerinden, iç borçlar biçiminde yapılmaktadır. Birçok bağımlı ülkenin iç borç açığının dış borç açığından kat be kat fazla olması, tam da bu durumdan ileri gelmektedir. Hem meta üretimi, hem de sermaye ihracında gelişen bu durum çok uluslu tekellerin verdikleri borç paraları yerinde denetimle en karlı alanlara yatırarak olası zararları engellemelerini sağlamaktadır. Bu durum, insan ihtiyacına uygun planlı üretim yerine, tekellerin çıkarlarına uygun karlı işletmelerin kurulmasına neden olmakta ve bu coğrafyaların ekonomilerini birçok noktada tamamen dışa bağımlı hale getirmektedir.

Banka ve Sanayi Sermayesinin Dışında, Tarım, Hizmetler Ve Üretimde Karşılığı Olmayan Devasa Boyuttaki Spekülatif Sermayeninde Eklenmesiyle, Mali Sermaye Yeni Bir Biçim Almıştır

Çok uluslu tekellerce dünya ekonomisi üzerinde kurulan hakimiyet sonucunda mali sermaye sadece banka ve sanayi sermayesiyle sınırlı kalmamış, çok uluslu tekellere bağlı emperyalist sermaye banka, sanayi, hizmetler alanı ve tarım olmak üzere yaşamın bütün alanlarındaki sermaye kesimleriyle birleşmiş ve dünyada bu serma-

yeden kopuk sermaye alanı kalmamıştır. Sermaye alanında yaşanan bu gelişme sadece bununla da kalmamış sömürü ağlarını genişletmek, krizlerini aşmak ve tüm üretim ve ticareti kendine bağlamak için dünya ekonomisinde karşılığı olmayan devasa spekülatif sermayeyle satın alınmadık alan bırakmamıştır. Dünya ekonomisinde karşılığı olmayan bu spekülatif sermaye, gelinen aşamada öyle büyük boyutlara ulaşmıştır ki onlarca ülkenin yıllık gelirine denk durumdadır.

Çok Uluslu Tekeller, Dünya Pazarlarında Kurdukları Hâkimiyet Üzerinden Geçmiş Sürece Oranla Daha Çok Kontrollü Ve Planlı Üretim Yapmaktadırlar

Kendi denetimlerinde olan toptan perakende satış ve ticaret kuruluşları(satış mağazaları) üzerinden toplumun taleplerini kontrol etmekte ve üretimini önemli oranda talep orantılı gerçekleştirmektedir. Eskisi gibi herhangi bir maldan tonlarca üreterek pazara sürüp alıcı aramak yerine, ürünlerinin onlarca hatta yüzlerce çeşidini büyük reklam kampanyalarıyla kitlelere sunmakta ve beğenilen ürünlerini talep çerçevesinde üreterek satış mağazaları aracılığıyla alıcıya satmaktadır. Gelişmiş emperyalist ülkelerin hizmet sektörü alanındaki toptan perakende ve ticaret alanının tüm ülke istihdamının yaklaşık yüzde 50'sine sahip olması tam da bu gerçeklikten kaynaklıdır.

Meta üretiminin yanında, bu malların satışı, tamiri, reklamları vs. üzerine önemli işletmelerin oluşması, planlı üretimi gerçekleştirmede önemli araçlar konumundadır. Bunun dışında teknolojik alanda yoğun gelişmeler ve yoğun rekabet, herhangi bir ürünün uzun süre piyasada kalmasının koşullarını ortadan kaldırmaktadır. Rekabetin keskinliği, yeni özelliklerle donatılmış ürünlerin çok daha kısa sürelerde piyasaya sürülmesini zorunlu kılması nedeniyle, daha planlı ve dikkatli üretim yapmak zorunda kalmaktadır. Otomotiv, elektronik eşya, giyim, gıda vb. tüm alanlara yönelik kurulan mağazalar zinciri ve marketler, kendilerine herhangi bir üründen gelen talepler çerçevesinde, ürünleri sipariş etmekte ve ellerindeki ürün tükendiğinde talep devam ediyorsa, yenisini fabrikalardan sipariş etmektedir. Bu durumla üretim anarşisinin tamamen ortadan kalktığı anlaşılmamalıdır. Birçok alanda hala üretim anarşisi yaşanmaktadır. Burada ifade edilen şey, çok uluslu tekellerin, dünya üretiminin yüzde 80'ini elinde bulundurdukları için, pazarın kapasitesini ve talebini daha yaygın bir şekilde kontrol edip ve geçmişe oranla çok daha planlı ve denetimli bir üretim yapmakta olmalarıdır.

Çok uluslu tekeller, girdikleri rotayla insan yaşamına ilişkin tüm gereksinimleri metalaştırmış durumdadır. Üretim alanında ya da diğer alanlarda küçük düzeylerde de olsa kar ortağı olan tüm işletmeleri kredilerini kesme, ürünlerini almama tehditleri veya daha ucuz metalarla rekabet etme yoluyla, ya iflasa sürüklemekte ya da satın alma ve birleşme yöntemiyle kendisine dâhil etmektedir. Bu sayede sermaye çok daha büyük çaplarda merkezileşmekte ve yaygınlaşmaktadır.

Dünyada, Ulusal Devletler Ve Tek Tek Ülke Devrimleri Esas Yanı Oluştururken, Oluşan Bölgesel Birlikler Tek Tek Ülkelere Oranla Ekonomik Ve Askeri Olarak Daha Etkili Hale Gelmiş, Bölgesel Devrimlerin de Zeminleri Ortaya Çıkmaya Başlamıştır

Sermayenin doğası gereği sürekli yayılma, birleşme ve merkezileşme eğilimi, ulusal devlet sınırlarını aşmayı zorunlu hale getirdi. Çok uluslu tekeller biçiminde geniş bölgesel birliklerin ve küresel nitelikte örgütlenmeleri oluşturdu. Avrupa Birliği, NAFTA, Şanghay Beşlisi, Birleşmiş Milletler, NATO, İnterpol, Dünya Bankası, Dünya hukuk kuruluşları- mahkemeleri, İMF, Uluslararası Çalışma Örgütü vb. sayabileceğimiz onlarca köklü örgütlenme ya da yeni girişimler ortaya çıkardı. Bu birliktelikler sadece ekonomi ve siyaset alanında oluşmamaktadır. Bu alanların yansımalarıyla, sporun her dalından edebiyata, müzik alanından sinemalara, siyasal partilerden sendikalara, çevre örgütlerinden yardım kuruluşlarına kadar aklımıza gelebilecek bütün yaşam alanlarında bölgesel ve küresel birlikler ve örgütlenmeler oluşturdu. Oluşturmaya da devam etmektedir.

Sermaye grupları içinde var olan birliklerin en belirgin olanı, yüz yıldır adımları atılarak gelişen Avrupa Birliği'dir. Bu birlik ortak parlamento, ortak anayasa, ortak ordu, ortak para birimi, ortak sınırlar, ortak ekonomik alt yapı ilişkileriyle bölgesel devlet modeli biçiminde örgütlenmektedir. Her ulusal devlet, bu bölgesel birliğin özerk eyaleti niteliğindedir. Bu birliğe üye ulus devletler arasındaki çelişkiler, herhangi bir ulus devlet içindeki federatif ya da özerk yapılar arasındaki çelişkiye benzer bir niteliğe dönüşmektedir. Aynı gerçeklik Şangay, NAFTA ve diğer birlikler içinde de gelişmektedir. Şangay ülkeleri yapılan anlaşmalarla ortak ekonomi ve para birimi, ortak anayasa ve yönetim, ortak sınırlar ve güvenlik çerçevesinde çalışmalarını sürdürmektedir.

Bu tekeller ve bölgesel birlikler, ekonomik çıkar çatışmalarından kaynaklı bir yanıyla dağılma ya da değişik birliklere dönüşme olasılığı taşısalar da, rakipler karşısında ayakta kalabilme ve pazarlarını koruma zorunluluğu, onları dağılmanın tersine şu an için daha derin ilişkilerle birbirlerine bağlanmasına da neden olmaktadır. Bölgesel birliklerin sermayeleri, dünya pazarlarında tek tek devletlere oranla daha etkili hale gelmektedir.

Bölgesel birliklerin ekonomik ve üst yapı kurumlarındaki ilişkilerinin derinleşme seviyelerine bağlı olarak, bölgesel devrimlerin zeminleri de ortaya çıkmaktadır. Emperyalist bölgesel birliklerle birlikte, proletarya ve emekçilerin de ortak mücadele zeminleri aynı oranda ortaya çikarmaktadır. Bu belirlemelerden ulus devletin ortadan kalktığı, ya da tek tek ülkelerde devrimlerin tali duruma düştüğü gibi bir sonuca gidilmemelidir. Ulusal devletler hala önemli oranda varlığını sürdürmekte ve tek tek ülkelerdeki devrimler esas yanı oluşturmaktadır.

Sınıf çelişkileri daha da keskin bir şekilde derinleşmekte, aynı şekilde söz konusu gelişmelere karşın kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası işlemektedir. Dolayısıyla çelişkilerin çok daha derinleştiği zayıf halkalarda devrim gerçeği daha güncelken, bunun bir reçeteye dönüştürülmesi yanlıştır. Bugün zayıf halka durumunda olan alanların, devrimin fırtına merkezleri haline gelmeyeceği şeklinde bir saplantıya da düşülmemesi gerekmektedir. Durum somut olarak incelenmelidir. Tek bir gerçek vardır, o da, değişmeyen tek şeyin değişim olduğudur.

Serbest Rekabet, Çok Uluslu İşletmeler Arasındaki İşleyişe, Borsalar İse Şirket Hisselerini Açık Artırmayla Satan Dev Kumarhanelere Dönüşerek, Geçmişe Oranla Daha Etkin Hale Gelmişlerdir

Dünyaya hakim olan çok uluslu tekellerle birlikte, serbest rekabet, uluslararası arenada çok uluslu tekeller arasındaki rekabete dönüşmüştür. Lenin yoldaş tekel aşamasıyla birlikte serbest rekabetin giderek etkisini yitireceğini ifade etmesine karşın gelişmeler bunun tersini göstermiştir. Aynı şekilde borsalar da, Lenin yoldaşın tespitinin tersine etkisini yitirmek yerine yasal dev kumarhaneler biçiminde, daha da etkin hale gelerek milyarlarca insanın emeklerini sömüren araçlara dönüşmüştür. Üretimsiz para kazanma kurumları olan borsalar, hisselerini sattıkları büyük tekellerin zarar etmeleri du-

rumunda, büyük dalgalanmalara neden olmaktadır. Dünyanın borsalarında yaşanan büyük oranda düşüşler, etki alanlarının genişliğine paralel olarak tüm dünyayı etkilemekte ve hatta bölgesel ya da genel krizlerin nedenleri haline bile gelmektedir.

Krizler, Eskisine Göre Daha Kısa Aralıklarla Ve Daha Etkili Olmaktadırlar

Üretim kapasitesindeki muazzam büyüme ve bütün insanlığın ihtiyaçlarının karşılanabilmesinin son derece kolay olduğu bu tarihsel evrede, kapitalizmin doğasından ötürü, insanlık muazzam bir yoksullaşma ve açlık cehennemi içerisinde. Kapitalist üretim ve paylaşımın bir sonucu olarak, kapitalist sistemin krizleri de, geçmişe oranla daha da artmış durumdadır.

Feodal dönemde savaşlardan ya da kuraklıktan kaynaklı yaşanan gıda krizleri dar bölgeleri etkilerken, kapitalizmin serbest rekabetçi dönemlerinde ulusal devlet sınırları içinde bir ya da birkaç bölgeyi etkilemekteydi. Emperyalizmin ilk dönemlerinde ise, gelişen ekonomik durumla ilgili olarak, bir ya da birkaç ülkeyi etkilemekteydi. Günümüzde ise, sermayenin ve üretimin merkezileşmesindeki büyümeden kaynaklı yaşanan krizler çok daha geniş bir kesimi etkilemekte ve iç içe geçmiş ekonomilerin birbirini etkilemesinden kaynaklı krizler geçmişe oranla çok daha sık yaşanmaktadır. Yüzlerce üretim alanını kendi bünyesinde barındıran çok uluslu herhangi bir tekelin, herhangi bir üretim ya da finans kolunda yaşanan tıkanma ve bunalım, tek merkezli ekonomiden kaynaklı tekelin diğer bütün kollarını da etkilemektedir. Kriz bu tekelle sınırlıda kalmamakta, doğallığında bu tekelle ilişkide olan dünyadaki diğer finans işletmelerini, hammadde üreticilerini ve ticaret alanlarını kısaca tüm işletmeleri de etkileyerek dünya çapında genel krizlere neden olmaktadır.

Yüz Yıllık Gelişme, Büyük Emperyalist Güçler Tarafından Bölgesel Egemenlik Paylaşımını Koşullara Uygun Değişikliklere Uğratmıştır

Geçmişte Asya, Afrika, Latin Amerika ve diğer geri bıraktırılmış alanlar emperyalist güçler arasında paylaşılmış ve alana hakim olan emperyalist gücün arka bahçeleri durumuna getirilmişlerdi. Fakat yüz yıllık gelişmeyle ortaya çıkan çok uluslu tekellerle birlikte dünya

pazarları bu işleyişe uygun yeniden düzenlenmiş durumdadır. Ulaşım, iletişim vb alanlarda yaşanan gelişmeler ve sermayelerin devasa boyutlara ulaşması hemen hemen her tekelin bütün dünya pazarlarına kendi üretim dallarına göre yerleşmeleri, meta ve sermaye ihraç etmeleri biçimine dönüşmüştür. Bu güçlerin, pazarlar üzerinde yürüttükleri kıyasıya rekabet istisnasız bütün dünya pazarların da, bölgesel savaşları kışkırtma ve ekonomik güçleri kullanarak karşılıklı nüfuz alanlarını ele geçirme biçimine dönüşmüştür.

Çok Uluslu Tekellerin Belli Çekincelerle Girişemedikleri Dünya Savaşı, Hala Büyük Bir Olasılık Olarak İnsanlığı ve Doğayı Tehdit Etmektedir

Çok uluslu tekellerin dünya savaşı biçimindeki pazar paylaşım yönelimleri, belli gerçeklerden ötürü eski biçimde gerçekleşmemektedir. Emperyalist tekeller ilk ortaya çıktıklarında, yarım yüzyıla iki paylaşım savaşı sıkıştırarak, dünya pazarlarını uygun biçimde paylaşmışlardı. Fakat büyük istemlere karşın, yaşanan gelişmeler tekellerin dünya pazarlarını eskisi gibi dünya savaşları biçiminde düzenlemelerini zorlaştırmaktadır. Bu gerçekliklerden birincisi, bu tür savaşların emekçiler lehine sonuçlanan iktidar mevzilerine dönüşmesinden duyulan korkudur. Çünkü burjuvazi, geçmiş iki savaş tecrübesinden ortaya çıkan Ekim, Çin ve Doğu Avrupa devrimlerinden dersler çıkarmıştır. Dünyanın herhangi bir alanında ortaya çıkacak olan sosyalist bir devrimin kapitalist emperyalist sistemin sonu olacağını iyi bilmektedir. İkincisi, dünya ekonomisinin çok uluslu tekellerle birlikte yoğun bir şekilde birbiriyle iç içe geçmiş olması, dünya çapında savaşı geciktiren nedenlerden bir diğeridir. Dünya çapında ortaya çıkacak bir paylaşım savaşının tahrip edeceği birçok coğrafyada kendi çıkarlarının da zedelenmesi nedeniyle şimdilik dünya savaşı yerine rekabetle kendine bağlama, bölgesel savaşlarla pazar kapma ve ekonomik güçler aracılığıyla pazarları ele geçirme siyaseti uygulamaktadır. Üçüncüsü, nükleer silahlanmanın geldiği boyutun tüm tekelleri savaşa girişmede çekinceli hale itmesidir. Nükleer silahlanma öyle bir hale gelmiş durumdadır ki, olası bir savaşta dünyayı birkaç defa yok edecek kadar nükleer silah askeri depolarda bekletilmektedir. Son süreçte nükleer silahlanmayı elinde bulunduran tekellerin, sözde nükleer silahlanmaya karşı çıkma girişimleri, rakiplerinin silahlanmasını engelleme girişiminden başka bir şey değildir. Dördüncüsü ise, emperyalist kamplar arasındaki güçler dengesidir. Emperyalist güçler

arasındaki kamplaşma bugünki dünyanın da gerçeğidir. Sovyet bloğunun çöküşünün ardından ABD'nin tek yanlı üstünlüğü bu durumda diğer emperyalist kampların gelişmesiyle zayıflamış durumdadır. Oluşan bu yeni güç dengeleri, dünya savaşı tehlikesi olmasına rağmen, onu geciktiren diğer bir nedendir.

Bundan savaş ihtimali sona ermiştir anlayışı çıkarılmamalıdır. Dünya savaşı yukarıda sayılan tüm çekincelere karşın, çok uluslu tekellerin önemli bir bölümünün genel bir krizle iflasa sürüklenmeleri durumunda kendilerini kurtarma girişimi olarak gündeme gelebilir.

Bu gerçeklikten dolayı, emperyalist güçlerin tümü tarihte görülmemiş bir silahlanma süreci içerisindedir. Nükleer silahlanma başta olmak üzere hava, deniz, kara savaş makinelerinin teknik düzeyinin artırılması, ordu güçlerinin kapasitelerinin artırılması ve dünyanın her tarafına füze rampaları ve askeri üsler biçiminde yerleşilmesi, bölgesel savaşlara ve ilerde ortaya çıkabilecek olası bir dünya savaşına hazırlık sürecinden başka bir şey değildir. Kendilerine bağımlı birçok ülke, askeri anlamda adeta küçük bir savaş ülkesi halene getirilmiş durumdadır.

Hizmet Sektörü İstihdamı, Yatırım, Ticaret, Sanayi Ve Tarım Alanlarını Geçerek Belirleyici Hale Gelmiştir

Hizmet sektörü, emperyalist ülkelerde devasa bir gelişme göstererek toplumsal üretimde, yatırım, istihdam ve yıllık gelir endeksinde, % 65 oranıyla belirleyici hale gelmiş, sanayi ve tarımın istihdamının önüne geçmiştir.

Hizmet sektörü alanında yaşanan bu gelişme sağlık, eğitim, ulaşım, iletişim, kamu alanı vb hizmetler alanını kapsayan kesimleri, proletaryanın yedek güçleri olarak, toplumsal üretim ve yaşamda önemli rolleri olan toplumsal bir katmana dönüştürmüştür.

Sınıfların Yapısında Önemli Değişiklikler Meydana Gelmiştir

Çok uluslu tekellerin hakim olduğu bu kapitalist sistem aşamasında, işçi ve emekçi yığınlarına yönelik ifade edilen tüm söylemlerimizde, önemli değişimlere uğramıştır. Ne işçi sınıfı, ne köylülük ne de diğer küçük ve orta burjuva kesimler yüz yıl önceki biçimde değillerdir.

Kol emeğinin geçmişe nazaran farklılıklar gösterdiği, kalifiye ve kafa emeğinin eskiye oranla önem kazandığı bir sürece gelmiş durumdayız.

Başından belirtelim ki, kırsal nüfusun ekonomik politikalarla şehirlere yığılması, sanayi, tarım ve hizmet alanlarındaki üretici işletmelerin onlarca kat artması, işçi sınıfının sayısını da bu seviyede artırmıştır.

İşçi sınıfının artmasının yanında sarı sendika temsilcileri vb. patronlarca satın alınan işçi sınıfı aristokrasisi de önemli oranda artmış durumdadır. Çalışanların bir kesimi ev vb temel ihtiyaçlar dışında, diğer küçük burjuva kesimler gibi önemli oranda küçük işletmeler biçiminde mülkiyet edinmiş durumdadır. Yine işçi sınıfı üretim alanında yaşanan teknik gelişmelerle ve birçok iş kolunda yaşanan yaygınlaşma nedeniyle geçmişe oranla çok daha küçük güçler şeklinde bölünmüş durumdadır.

Köylülük, geçimlik üretim yapan kapalı ekonomiden, dünya pazarlarının gıda ihtiyacını ve fabrikaların hammadde ihtiyacını karşılayan üretici haline gelerek, uluslararası iş bölümü ve toplumsal üretimde önemli roller oynayan düzeye ulaşmıştır.

Sağlık, eğitim, ulaşım, iletişim, kamu alanı ve diğer küçük burjuva kesimler ise, istihdam alanında, hizmetler alanının güçlenmesiyle toplumsal üretimin önemli güçleri haline gelmiş, sınıf mücadelesinde proletaryanın önemli müttefikleri olarak üretimi durduran ve oldukça geniş kesimleri etkileyen hale dönüşmüştür.

Eğitimin toplumsal üretimdeki rolüne bağlı olarak, geçmişe göre artan okuma yazma oranı her coğrafyada milyonları bulan sayısıyla öğrenci kesimi, başta emekçi çocukları olmak üzere hem andaki devrimci dinamikleriyle, hem de geleceğin işçi ve emekçileri olma gerçekliği proletaryanın önemli müttefiki haline gelmişlerdir. Bundan proletaryanın devrimci dinamiğini yitirdiği değil proletaryanın tarım sanayi ve hizmet sektörlerinde oldukça arttığı ve yaygınlaştığı yine müttefiklerinin andaki durumunun doğru okunması halinde, proletarya önderliğinde devrimin güçlerinin geçmişe oranla daha da güçlü hale geldikleri görülmelidir.

Bütün saydığımız bu gelişmeler kapitalist emperyalist sistemin yüz yıllık gelişmeyle ulaştığı durumu göstermektedir. Tek tek ifade edilen konuların bir kısmında önemli nitel gelişmeler yaşanırken önemli bir bölümünde de büyük nicel değişikliklerin meydana geldiği görülmektedir. OPEC gibi nispeten yerellerden oluşan karteller ve

diğer çok uluslu tekeller, şimdiki durum itibarıyla, ABD'nin tepede bulunduğu dünya nizamı hiyerarşisine göre yeniden örgütlendirilmektedir. Şöyle ki, sermayenin yeniden üretimi ve genişlemesi için artık emperyalist eski düzen, özde değişmese de, yeni biçimlere ve örgütlenmelere ihtiyaç duyuyor.

Kapitalizm, Çok Uluslu Tekellerin Hakim Hale Geldiği Bu Süreçte Çok Daha Gerici Hale Dönüşmüştür. Emperyalizmle Geniş Halk Yığınları Arasındaki Çelişme Baş Çelişme Olmaya Devam Etmektedir

Adına "küresel" denilen bu dönem, kapitalizmin çıkışından günümüze doğasında var olan genel özelliğinin her bir dönemde tarihsel koşullara göre aldığı yeni bir biçimdir. Küresellik, kapitalizmin ortaya çıktığı ilk günden itibaren sermayenin gelişiminin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Bu söylemlerle kapitalist emperyalsit sistemin geldiği boyutları doğru analiz edemezsek, geçmiş hatalı değerlendirmeleri doğru kavrayamayız. Kapitalist sermaye, bugünkü tarihsel süreçte küresel temelde ulaştığı boyutla, Kaustky'nin dediği gibi bir uyum ve eşit gelişme trendi izlemiyor. Çok açıktır ki, eşit gelişme kapitalizmin doğasına terstir. Barışçıl, adil, çatışmasız, kardeş kardeş paylaşım onun ruhuna zıttır. Barışçıl entegrasyon tamamıyla gerçek dışı bir ütopyadır. Karşılıklı bağımlılık, çıkarların uyumu boş bir ütopyadır. Emperyalizmin başlıca çelişmeleri derinleşmeye devam ediyor. Şimdiki durumda emperyalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişme baş çelişmedir.

Sömürüde geçmişe oranla daha fazla sınır tanımaz hale dönüşen çok uluslu tekeller, hakimiyeti elinde tutmak için geniş emekçi yığınlarına ve onların öncülerine pervasızca saldırmakta, taşeronluk sistemiyle emekçi yığınların üretimden gelen güçlerini parçalamakta ve kazanılmış hakların tümünü gasp ederek emekçileri kitlesel açlık ve yoksullukla karşı karşıya bırakmaktadır.

Çok uluslu tekellerce, dünyanın kısıtlı olan tüm zenginlikleri doğa ve insanlığın yaşam dengesine aldırış edilmeden, çığırından çıkmış bir hızla, geriye dönüşü olmayan bir şekilde tahrip edilerek yağmalanmaktadır. Ormanlardan havaya, sudan toprağa ve her türlü canlı cansız varlığın parçası olduğu ekolojik denge kar uğruna yıkıma uğratılarak dünyanın yaşamı tehdit edilmektedir.

Yeni güvenlik yasalarıyla coğrafyalar hapishanelere çevrilmektedir. Hapishanelerden mahkemelere, güvenlik güçlerinden yeni örgütlenme ve yasal düzenlemelere kadar her şeyle emekçi yığınlara ve örgütlenmelerine karşı saldırı hazırlıkları yapılmaktadır. Adalet ve bölüşüm geçmişe oranla çok daha dengesizleşmiş ve devrime olan ihtiyaç geçmişe oranla çok daha fazlasıyla kendini görünür kılmıştır.

Kapitalist sistemde yaşanan bu yeni gelişmelerle anlaşılmaktadır ki, devrimler sadece o siyasal coğrafyadaki gericilere ve mülklerine karşı yapılmayacaktır. Özellikle bağımlı ülkelerde kamulaştırmaların önemli bir bölümü emperyalist sermaye gruplarına ait olacağından, devrim mücadelesinde büyük muharebelerden biri de çok uluslu tekellere ve onların dünya ordularına karşı verilecektir.

Bu durum günümüz dünyasında hem anti-emperyalist mücadeleyi daha da güncellemiş hem de savaş cephesinin enternasyonal örgütlenmelerle güçlendirilerek dünyalılaştırılmasını geçmişe oranla çok daha gerekli ve acil hale getirmiştir. Devrimimiz, irademiz dışında oluşan koşullardan dolayı tek tek ülkelerde gerçekleşse de kurulacak tüm proletarya iktidarları kendi coğrafyalarıyla yetinmeden, bu alanı dünyanın kızıl siyasi iktidarları olarak kavrayıp, devrimin ileri mevzilerine tüm gücüyle destek sunmalı ve emperyalist dünya sistemini zayıf halkalarından parçalayarak, durmaksızın parça parça dünya devrimine yönelmelidir. Bu kavgada diplomasi ve taktikler adına durmak, dinlenmek, ara vermek düşmanlarımıza nefes aldırmaktan başka bir şey değildir.

Emperyalist gericilik kökünden kazınarak dünyadan silinmediği her gün, tüm evren ve dünyanın canlı cansız tüm varlıkların yaşamlarının yüz yılları bulan tahribatlara uğrayacağı kaçınılmazdır.

Bu Emperyalist Abluka Aşılmaz Değildir. Kitleler Afrika'da, Asya'da, Avrupa'da, Gezi'de Gerçekleştirdiği Ayaklanmalarla Değişim İstediğini Haykırdılar. Tüm Güçlerinizle İnsanlığın Son Kanlı Kavgasına Hazırlanalım.
Yeni Bir Dünya Mümkündür!

Bazıları, "enfarmasyon ve özgürlük çağı" içinde bulunduğumuzu, Marks'ın gelecek olarak öngördüğü şeyin, dünyanın bugünkü kendiliğinden evrimi içerisinde gerçekleştiğini vaaz etmektedirler. Oysaki gerçek bunun tam tersidir. Bugünde kapitalist üretimin

mutlak bir yasası olan artı-değer sömürüsünü, hiçbir post-modern manipülasyon, bizlere yok farz ettiremez. Devrimler dışında komünizm, gerçekleşmesi imkansız bir rüyadır. Bu günde dünyada esas akım devrimdir. Tüm savaş güçlerimizle kazanılmış her mevziyi dünya devriminin hizmetinde bir meydan okuma ve muharebe cephesine çevirmeliyiz.

Kapitalizmin bu merkezileşmiş ve saldırganlaşmış hali, dezavantajlarının yanında, dünya halkları için önemli avantajları da açığa çıkarmıştır. Öncelikle üretim alanında komünist toplumun zemini, geçmişe oranla çok daha olanaklı hale gelmiştir. İletişim ve ulaşımın gelişmesi, çok daha geniş alanlardaki tecrübelerin ve mücadelelerin birleştirilmesi olanağını doğurmuştur- doğurmaktadır.

Eskiden ülke ve çevresindeki yerler mücadelede etkinken, şimdi bütün dünya coğrafyaları, herhangi bir alandaki mevziinin lojistik ya da asli güçleri pozisyonundadır. Dünya halklarına yapılan pervasız saldırılar, kapitalizmin gerçek yüzünü kitleler nezdine daha geniş boyutlarda açığa çıkararak teşhir etmektedir. Kitleler son 30 yıla oranla devrimlere çok daha sıcak bakmaktadır.

Son yıllarda Afrika'da, Asya'da, Latin Amerika'da, Avrupa'da kısaca tüm dünya kıtalarında yaşanan, geniş kitle direnişleri ve bu direnişlerin ülkeden ülkeye sıçrayarak onlarca ülkeyi ve dünyayı etkilemesi, tamda bu gerçeklikten ileri gelmektedir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ortaya çıkan Gezi Ayaklanması da dünya halklarının emperyalizme ve yerli gericilerine yapılan büyük itirazın yansımasıdır. Bu direnişler bizlere, kitlelerin değişim isteğini göstermesinin yanında, gerçekleşmesi mümkün olan devrimlerin, dünya halklarını geçmişe oranla onlarca kat daha güçlü etkileyeceğini göstermektedir. Dünya da devrimin objektif koşullarının daha elverişli hale geldiği açıktır. Yüz yıllık örgütlü tecrübeler, geçmiş tarihsel deneyimler, kapitalist sistemin kendi iç kriz ve tıkanıklıkları, doğru bir yönelim ve örgütlenmeyle kazanmamızın tüm dinamiklerini içerisinde taşımaktadır. Yeter ki kazanmak için cüret edelim.

TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'IN SOSYO-EKONOMİK YAPI TAHLİLİ

Maoist komünistler, Kaypakkaya yoldaşın tarihsel ve toplumsal koşullarda ortaya koyduğu, son derece yetkin MLM platform niteliğiyle, '72 yılında Partinin kuruluşu zemininde devrimimizin manifestosu değerinde deklare ettiği programatik görüşler bütünü içinde ortaya koyduğu sosyo-ekonomik yapıya dönük tahlil ve tespitler, günün toplumsal şartlarında tartışmaya yer bırakmayacak biçimde bilimsel doğruları ifade etmekteydi. Fakat zıtların birliği ve mücadelesinden ibaret olan tüm yaşam statik değildir. Bunun gibi, niteliği ne olursa olsun izafi toplumsal dinamikler de sonsuz bir tekerrür döngüsünden ibaret değildir. Elbette maddi gerçekten çıkan teori de donuk değildir.

Kısacası, nesnel toplumsal şartların tüm gerici köstek ve engellere karşın ilerleyip gelişmesi, her şeyden önce çelişki-gelişme yasasının diyalektiği gereğidir. Aynı biçimde bu koşulların somut değerlendirilmesinden çıkan teorik ve siyasi soyutlamalardan ibaret olan tespitler de üzerinde şekillendikleri nesnel zeminin gelişme ya da değişimine bağlı olarak biçimlenir, farklılaşırlar. Dahası somut gelişmeler de genel olarak değişim çizgisini yansıtır ve değişimleri taşırlar... Partimiz, yakın tarihine uzanan tavır tutumu anlamında, maalesef önündeki koca bir tarih, toplumsal koşul ve nesnel gerçek karşısında adeta kulaklarını tıkamış ve gelişmelere kapalı bir profil ortaya koymuştur. MLM teorinin canlı ruhu olan somut koşulların somut tahlili ilkesini tüm teorik savunularına karşın pratik olarak ihmal etmiştir.

Nesnel gerçeklik ve bilimsel normlar tarafından önümüze sürülen bu ihtiyaçlar daha fazla ötelenemezdi. Çünkü bu ihtiyaçlar sınıf mücadelesinin ihtiyaçları olarak devrimimizin ele alınıp geliştirilmesi ve dolayısıyla bu misyonu taşıyan Maoist komünistlerin devrimdeki konumlanışını nesnel gerçeklere uygun nitelikte güçlendirmenin gereksinimleriydi.

Coğrafyamızda ekonomik ilişkilerde yaşanan gelişmelerin yol açtığı değişimler çıplak olgular haline gelmiş ve bunlara bağlı adımların atılmasını zorunlu ihtiyaç haline getirmiştir. Maoist komünistlerin sosyo-ekonomik yapı tahliline dönük yürüttükleri tartışma doğrudan bu ihtiyacın ürünüdür.

Sosyo-ekonomik yapıda doğru analizlere sahip olmak, o coğrafyadaki ekonomik gelişmeler ve sınıf yapısı üzerinden kitlelerin yaşadığı sorunları tespit ederek buna uygun çalışmalar yürüterek devrime yürümemizi sağlayacaktır.

Özellikle geçiş toplumları olan yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkeler açısından sosyo-ekonomik yapı araştırmasının yapılması kapitalist ve emperyalist ülkelere göre çok daha önemlidir. Çünkü her iki toplumun ekonomik ilişkilerinin iç içe geçtiği coğrafyalarda bu ilişkilerin aldığı boyutlar ve sosyal yapıya yansımaları çok daha değişken olmaktadır. Her şeyin hareket halinde olması gerçekliğine bağlı olarak, geçiş toplumlarında eski olanın sürekli eridiği, yeni olanın ise sürekli geliştiği gerçekliğinden dolayı çok daha dikkatle izlenmesi gerekmektedir.

Sosyo-ekonomik yapı analizi yapılırken doğru ve bilimsel olan metot MLM' nin ekonomi politik yasalarıyla sorunun ele alınmasıdır. Bunun içinde ekonomi politiğe ilişkin MLM kavramların doğru anlaşılması temel olandır.

Devrimci hareket ve partimiz sosyo-ekonomik yapı meselesinde MLM ekonomi politik yasalarını birçok noktada esasta doğru bir şekilde savunurken, birçok noktada ise hatalı belirlemelerle ekonomi ve sosyal yapıyı açıklamaktadırlar. Partimiz bu konuyu derinlemesine inceledikçe devrimci hareketin ve kendimizin eksikliklerini çok daha açık görerek aşmaktayız.

MLM ekonomi politiğe göre sosyo-ekonomi, insanın ihtiyaçları için gerekli olan tüm maddi şeylerin üretimi ve bu maddi şeylerin üretilmesinde insanların aldıkları roller ve kullandıkları araçların bütünüdür.

Ekonomi politik, toplumsal sistemleri incelerken üretim ilişkileri, üretim araçları, üretici güçler, mülkiyet ilişkileri ve bu mülkiyet ilişkilerine bağlı olarak şekillenen sınıf çelişkileri üzerinden ekonomik gelişmeleri açıklar. Ekonomik yasalar dışında sınıflar üstü olgular olan ulus, inanç, cins ve kültürel şekillenmelerle üretim ilişkilerini, üretim aletlerini ve sınıf çelişkilerini açıklamak yanlıştır. Ustaların ekonomi politik belgeleri incelendiğinde, mevcut toplumsal sistemlerin analizinde ekonomi politiğin kavramları dışında ulus, inanç, cinsiyet, kültür vb. kavramlar kullanmadıkları görülecektir.

Ekonomi politiğin konusu olan ekonomi ve onun sonucu ortaya çıkan sınıf ilişkileri incelenirken, feodal ve kapitalist toplumların

ekonomik yapılarının ve yarı-feodal geçiş ilişkilerinin doğru ve bilimsel ortaya konulması ve ona uygun olarak ilgili coğrafyadaki ekonomik ilişkilerin ve sınıf ilişkilerinin incelenmesi doğru olan yöntemdir.

Feodal toplumun ekonomik ilişkilerini incelediğimizde, toprakların büyük bölümünü ellerinde bulunduran toprak ağalarının köylülerin emeğini sömürdüğü ve bu ilişkinin topluma damgasını vurduğu toplumsal sistemdir. Ağaların ellerindeki toprakları değişik biçimlerde mecbur ettikleri köylülere kiralayarak sömürmeleri feodal sömürünün temelini oluşturmaktadır.

Feodal toprak rantı, emek rant, ürün rant ve para rant şeklinde gerçekleşmektedir. Emek rant (angarya): Köylülerin kendi hesabına işledikleri topraklar dışında gerekli olan zaman dilimi içerisinde toprak sahibinin topraklarını kendi araçlarıyla hiçbir karşılık almadan işlemesinden elde edilen sömürüdür. Ürün rant (ayni): toprak sahibinin topraklarını işleyerek ürünün büyük bölümünü toprak kirası olarak ağaya ödedikleri sömürü biçimidir. Para rant ise: köylüler işledikleri toprağın kira karşılığını parayla ödemektedirler. Feodal sömürü siteminin son dönemlerine denk gelen bu sömürü biçiminde köylüler geçmiş iki sömürüye oranla çok daha fazla pazarla bütünleşmeye başlar.

MLM ekonomi politik yasalarına göre feodal ekonominin dört temel özelliği vardır. Bunlar zorunlu ön koşullardır. Bunlar olmadan feodal üretimden bahsedilemez. Birincisi; pazar için değil kendi tüketimleri için üretimin yapıldığı kapalı ekonominin, diğer bir değişle doğal ekonominin hakim olması gerekmektedir. İkincisi; tekniğin bulunan düzeye göre son derece düşük ve durgun olması gerekmektedir. Üçüncüsü; köylünün tek geçim kaynağı olan toprağa bağımlı olması gerekir. Dördüncüsü; üreticilerin yani köylülerin toprak ağalarına kişisel olarak bağlı olması ve iktisadi baskının dışında baskının gerekli olması gerekir.

Kapitalist üretim ise, işçi sınıfının metalaşmış emeğinin sömürüsüne dayalı bütün insan ihtiyaçlarının meta haline getirilerek Pazar için üretildiği, tarımda işçi emeği ve tek ürün ekimi üzerine şekillenen toplumsal sistemdir. Kapitalist toplum basit kapitalist işbirliği, manifaktür sanayi ve makineli sanayi süreçlerinden geçerek dünyada feodalizme ağır gelerek hakim hale gelmiştir.Kapitalist sömürüyü modern makinelerle sınırlı tutmak yanlıştır. İşçilerin

emeğinin gaspı üzerine kurulan ve pazar için yapılan üretim makine olmasa da kapitalist üretimdir.

Meta; tarım ya da sanayi alanında kullanım ve değişim değeri olan ve pazarda satılmak için üretilen ürünlerdir. Meta, komünal toplumun son dönemlerinde ortaya çıkmış köleci ve feodal toplumda da sistemli olmayan biçimlerde varlığını sürdürerek güçlenmiş ve kapitalist toplumda sistemli bir hale bürünerek toplumun tümüne hakim olmuştur.

İç pazar; toplum için üretimin yapılması ve tüm pazarda piyasaya sürülmesi sürecinin oluşmasıdır. Kapitalist meta ve araçlarının bir coğrafyadaki toplum içinde yaygınlık düzeyi o ülkedeki kapitalist iç pazarının gelişmişlik düzeyini gösterir.

Basit meta üretimi, kişisel emeğe dayalı bir üretimdir. Üreticiler üretim aletlerinin sahibidir. Üretim bir veya iki kişi tarafından yapılmaktadır. Genellikle de bir kişi tarafından yapılmaktadır. Basit meta üretiminde toplumsal iş bölümü yoktur.

Yarı-feodal üretim ise, feodal ve kapitalist üretim ilişkilerinin iç içe geçtiği bir geçiş toplumudur. Yarı-feodal toplumlarda toplumun esasına feodal ilişkiler damgasını vururken, tali anlamda da kapitalist ilişkiler mevcuttur. Yarı-feodal ilişkilerde iç içe geçmişlik herhangi bir işletmede işleyişin yarısı feodal diğer yarısı da kapitalist olarak algılanmamalıdır. Çünkü bir işletmede birbirine üstün olmayan, yarısı kapitalist, yarısı da feodal olan bir ilişki dengesi savunmak teorik yanlıştır. Geçiş toplumlarında da bir işletme ya feodaldir ya da kapitalisttir.

İç içe geçmiş ilişkiler derken anlaşılması gereken biçim, belli toprak parçalarında işçi emeğinin sömürüsüne dayalı, pazar için üretim yapan kapitalist işleyişle, belli toprak parçalarında feodal rantla ağaya yarıcılık yapan köylü ilişkisinin aynı coğrafyada olması gerçekliği algılanmalıdır. Yeni olan ekonomik ilişki devrim ya da evrim yoluyla gelişerek coğrafyaya hakim oluncaya kadar bu iktisat biçimi bu şekilde devam eder ve adlandırılır.

Feodal ve kapitalist toplumsal ilişki ve sömürüler sınıf çelişkilerinden bağımsız açıklanamaz: Sınıf mücadelesinden bağımsız bir toplumsal sistem veya bir ekonomik belirleme yapmak tamamen burjuva bir bakış açısıdır. Coğrafyamızdaki feodal ilişkiler, toprak sahipleriyle köylülerin karşılıklı ilişkisi temelinde ele alınmak zorundadır. Aynı şekilde işçi sınıfının kırda ya da şehirde kapitalist

biçimlerde ücret karşılığı çalıştırılarak artı emeğinin sömürülmesini açıklamadan kapitalist sömürüden bahsetmek yanlıştır.

Ekonomide yerli veya yabancı işletme ya da üretim aletleri ayrımı yapmakta yanlıştır. Bir fabrikanın, tarlanın ya da makinenin herhangi bir ulustan insana ait olması ekonomik işleyişi değiştirmez. Ekonomide belirleyici olan fabrikanın ve tarlanın hangi biçimde işleyerek üretim gerçekleştirdiği ve insanları hangi biçimde bir sömürüye tabi tuttuğudur.

Toprağa bağlı tüm üretimleri ve köylüleri feodal görme anlayışı da yanlıştır. Kapitalist ya da sosyalist toplumda da toprağa dayalı üretim ve köylüler olacaktır. Burada ayırt edilmesi gereken nokta toprak üzerinden yapılan sömürünün temel niteliğinin belirlenmesidir.

Buna bağlı olarak feodal yarıcılıkla, kapitalist kiracılığında doğru ayrıştırılması sosyo-ekonomik yapıda önemli bir noktadır. Feodal kiracılık; toprak sahibinin topraklarını herhangi bir yasal anlaşmaya bağlı olmadan ya da merkezi feodal devletçe belirlenen denetimsiz ve tamamen toprak sahibinin keyfine bırakılan ve istediği zaman anlaşmayı yok sayma hukukuyla toprakların köylülere vererek köylülerin kendi aletleriyle toprakları işleyip kira karşılığında toprak sahibine emek, ürün ya da para rant ödedikleri ve toprak sahibinin de köylüler üzerinde baskı uyguladığı biçimdir. Kapitalist kiracılık ise, kiralanan toprakların kullanımı ve ödenecek bedelin anayasal belirlemelerle yazılı anlaşmalarıyla güvence altına alındığı ve toprak sahibinin kiralayan üzerine kaba baskısının olmadığı ilişki biçimidir.

Bir diğer önemli konu ise emperyalizmin feodalizmi tasfiye etmeyeceği şeklindeki hatalı yaklaşımdır. MLM ekonomi politika birbirlerine taban tabana zıt olan kapitalist ve feodal üretimlerin bir arada kardeşçe yaşayamayacaklarını ve ileri olanın gelişerek geri olanın erimesiyle bu sürecin sonuçlanacağını net olarak ortaya koymaktadır. Emperyalist sermaye, ihtiyaçlarını karşılamak için artı emek sömürüsünü gerçekleştirmek zorundadır. Bu durum kapitalist tarzdaki, işçi emeğinin sömürüsüne dayalı ilişkileri yaratır. Sömürünün önündeki bütün engelleri yıkarak ilerler. Önündeki bu engel, bir dönemler bağımlı ülkelerdeki temel ayaklarından birisi olan feodalizm bile olsa, iradesi dışında onu da tasfiye eder. Emperyalizmin feodalizmi tasfiye etmeyeceği belirlemesinden çok, herhangi bir coğrafyada bağımsız bir kapitalizmin gelişmesini dar-

beleyerek kendine bağımlı kapitalist ilişkileri geliştirir belirlemesi doğrudur. Dünyada ve coğrafyamızda sömürü temeline dayalı yüz yıllık emperyalist sermaye hareketleri incelendiğinde bu durum çok açık görülecektir.

İstatisitiki verilerin güvenilirliği de sosyo-ekonomik yapı tahlilinde önemli bir noktayı oluşturmaktadır. Araştırma sürecinde hemen hemen bütün araştırmacıların kullandığı verilerin önemli bir bölümü devletin, sendikaların ve belli tekel işletmelerinin verileridir.

Bu nedenle istatistiki verilerin sınıflı toplum gerçekliğinden bağımsız olmadığı ve taraflı olduğu bir gerçektir. Bu kurumlar kendi çıkarlarına uygun her noktada toplumu yanıltmaya çalıştıkları bilinmelidir. Örneğin işsiz sayısını sürekli toplumdan gizleyerek düşük göstermektedirler. Bu gerçeklikten hareketle sosyo-ekonomik yapı araştırmasına ilişkin var olan ekonomik göstergelerin bir kısmının doğru, bir kısmının eksik ve bir kısmının da yanlış olduğu gözden kaçırılmamalıdır.

Yapılması gereken en doğru yöntem var olan verileri, araştırma grupları, sendikarlar, yerel inisiyatifler, kooperatifler vb kurumların verileriyle karşılaştırarak örneğin işçi sayısının sendikaların verileriyle karşılaştırılması gibi, esasta doğru bilgiler içerdiği kabul edilenler hata payı da vurgulanarak kullanılmalıdır. Esasta yanlış olduğu bilinen veriler ise, yanlış olduğu vurgulanarak örnek verme dışında doğru veri olarak kullanılmamalıdır.

Marks, Lenin, Mao ve diğer tüm usta ve komünist partilerin sosyo-ekonomik yapı tahlillerinde kullandıkları verilerde devlet işletmelerinin, tekel gruplarının ya da bunlardan yararlanarak yapılan araştırmalardaki verilerin kullanılmasıyla yapılmıştır. Ustaların kullandıkları o dönemki veriler bu gün bizlerin kullandığı veya kullanacağı verilerden çok daha fazla güvenilir ve sağlam veriler değildir.

Hatta bu gün iletişimin geldiği boyut, birçok alanın ulaşılabilir kayıtlarının bulunması, toplumun eğitim düzeyinin yüksekliğinden kaynaklı araştırma yapan insanların çoğalması, iş kollarından ve mesleki ayrışmalardan kaynaklı farklı verilere sahip kuramların çeşitliliği, veri düzenlemede gelinen ileri aşama ve sayabileceğimiz bir çok olgudan dolayı var olan verilerin pratik karşılaştırmalarının geçmişe oranla daha kolay olması, bu gün ki verileri yüz yıl öncesine göre daha fazla denetleme koşulunu ortaya çıkarmaktadır.

Bu araştırmada da verilerin kullanılması esata bu yaklaşımla ele alınmıştır.

Genel hatlarıyla sosyo-ekonomik yapıya ilişkin doğru bir belirleme yapılması oldukça önemlidir fakat yeterli değildir. Dengesiz gelişme yasasından kaynaklı coğrafyanın hangi alanında, hangi ekonomik temel ve sosyal şekilleniş olduğunun bilinmesi oldukça önemlidir.

Kavramlara ilişkin önemli gördüğümüz belli noktaları belirttikten sonra sosyo-ekonomik yapı analizine ilişkin yaklaşıma geçebiliriz.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da şimdiki gerici devletin önceli olan Osmanlı, feodal ekonomik ilişkiler üzerine kurulan yayılmacı özelliğiyle yaklaşık bin yıl süren bir feodal imparatorluktu. Toprak mülkiyeti padişaha ve ailesine aitti. Padişaha ait bu topraklar imparatorluğun ihtiyaçlarını giderme, asker temini ve bakımı için, has, zeamet ve tımar biçiminde saray ahalisine, üst düzey ve alt düzey askerlere verilmekteydi. Bu kesimler ise aldıkları bu toprakları arazi vergisi (aşar/öşür) karşılığında köylülere kiralamaktaydılar. Toprağa dayalı üretimin hakim olduğu kapalı feodal ekonomik işleyiş, Osmanlı İmparatorluğu'nun başından sonuna kadar ekonomisine damgasını vurmaktaydı.

1700'lere gelindiğinde Avrupa'da başlayan sanayi devrimleri ve burjuva demokratik devrimlerle üretim ilişkilerini ve devlet yönetimini de eline geçiren burjuvazi, sermayenin ihtiyaçlarına uygun olarak etki ettiği bütün alanlarda hem devlet yönetimlerini hem de tarım ve sanayi alanlarını şekillendirmeye başladı.

Deniz ve kara taşımacılığında buharlı makinelerin kullanılmaya başlanması, ateşli silahların üretilmesi, tarım ve sanayi alanında makineli üretime başlanması ile eli güçlenen burjuvazi, kapitalist işleyişe bağlı olarak dünyanın ekonomik, askeri, siyasi, dengelerini tamamen değiştirmeye başladı.

Osmanlı İmparatorluğu da yaşanan bu gelişmelerden derinlemesine etkilendi. Ekonomik olarak güçsüz olan Osmanlı sermayesi 1800'lerden itibaren kapitalist ülkelerin sermayeleri karşısında zayıf düşerek yarı-sömürge statüyle ona bağımlı hale gelmeye başladı.

1838 Ticaret Anlaşmaları ve kapitülasyonlarla yabancı tüccar ve şirketlere tanınan imtiyazlarla birlikte, yabancı sermaye grupları Osmanlı pazarlarında serbest ticaret yapmaya ve ekonomide rol

oynamaya başladı. Bu gelişme Osmanlının sanayi alanında attığı büyük orta ve küçük üretimini temelden etkilemeye başladı. Sanayi Teşvik Kanunu'yla kurulan büyük işletmeler iflasa sürüklendi. Zanaatçıların el üretimiyle ürettikleri, gıda, dokuma, tarım aletleri vb. ürünler, Avrupa fabrikasyon malları karşısında dayanamayarak geriledi. Böylece kapitalist ülkelerin denetimine giren Osmanlının bağrında gelişen sanayi ilk günden itibaren kapitalist ülkelerin işletmelerine bağımlı hale dönüşmüş oldu.

1858'lerde çıkarılan Arazi Kanunu ile toprak üzerinde özel mülkiyet tanınmış ve bu tarihten itibaren toprakların bir bölümü padişahın mülkiyeti olmaktan çıkmış ve özel mülk sistemine uygun olarak daha küçük parçalara ayrılarak ağalar ve köylülerce alınıp satılmaya başlanmıştır. Toprakların ezici bölümü toprak beyleri ve toprak ağalarının eline geçmeye başlamıştır. Osmanlıdan günümüze miras yasasıyla parçalanan toprak işleyişi bu tarihten itibaren başlamıştır.

Hızla büyüyen sanayi işletmelerinin hammadde ihtiyacının karşılanma talebi kapitalist ülkeleri sömürge ve yarı-sömürge ülkelerden hammadde ithaline yönlendirmekteydi. Buna bağlı olarak artan fabrikasyon mallarını da yabancı ülkelere pazarlamayı zorunlu kılıyordu.

1867'de Arazi Kanunu'nda yapılan yeni düzenlemelerle yabancı şirketlerin toprak mülkiyeti edinmeleri resmi hale getirildi. Tren hatlarının etrafındaki verimli araziler ve madenler yabancı işletmelerce alınmaya başlandı. Bu süreçten sonra Osmanlının tüm madenleri ve sanayi ürünü olan tarım ürünleri kapitalist ülkelerin denetimine girdi.

Özellikle 1800'lerin sonuna doğru kapitalist ülkelerde serbest rekabetçi süreç tamamlanarak tekelci kapitalizm(emperyalizm) aşamasına geçilmesiyle birlikte, devasa boyutlara gelen sermayenin ihtiyaçlarını karşılama yönelimi, emperyalist tekellerin dünya pazarlarını paylaşmasının zeminini güçlendirdi. Belli emperyalist ülkelerin denetimine giren Osmanlının Bankaları, vergileri ve diğer tüm ekonomik gelirleri emperyalist ülkelerce kontrol edilmeye başlandı.

Emperyalistler arası süren pazar kavgaları ve rekabet, dünya ölçeğinde bir kavgaya dönüşerek birinci dünya pazar paylaşım savaşına dönüştü. Emperyalist devletler, savaş sonucunda karşılıklı birbirlerinin imtiyaz alanlarını işgal ederek ağır koşullu anlaşmalarla

kendilerine bağlamaya başladı. Osmanlı İmparatorluğu da Birinci Dünya Savaşı'nda galip gelen bu emperyalist güçler tarafından işgal edildi. Yapılan işgalle birlikte iradesini tamamen yitirerek etkisiz hale gelen Osmanlı İmparatorluğu, şartsız olarak emperyalistlere teslim oldu.

Osmanlı İmparatorluğu bu ilişkiler cenderesinde kuruluşundan çöküşüne kadar, feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu bir ekonomik işleyişe sahip olmuştur. Elbette bu hiçbir kapitalist gelişmenin olmadığı anlamına gelmez. Emperyalist ülkelere bağlı kapitalist işletmelerin yanında, kapitalist dünya pazarının yörüngesine giren Osmanlı'da, sanayi alanında kurulan küçük, orta ve büyük boyutlu kapitalist işletmelerin yanında özellikle son dönemlerinde Jön-Türklerle başlamak üzere, ulus devlet yönelimli bir Türk burjuvazisinin geliştirilmesi ekonomik ve politik perspektif açısından sistematik bir konsept haline getirilmeye başlanmıştır. Devlet destekli işletmelerin kurulmasının yanında Osmanlı ticaret ve sanayisini elinde bulunduran Ermeni, Rum ve diğer azınlıkların sermayelerine tehcir yasaları ve soykırımlarla el konularak, bir kısmına da Varlık Vergileri uygulanarak belli bir burjuva kesim palazlandırılmaya çalışılmıştır. Fakat tüm bunlar Osmanlının kapitalist bir işleyişe kavuşmasına yetmemiş ve Osmanlı İmparatorluğu emperyalist sermaye yönelimine bağlı olarak yıkılarak dağılmıştır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun işgal edilerek yıkılmasıyla işgalci emperyalistler sömürge siyasetiyle ülkeleri denetim altına alma anlayışını coğrafyamızda uygulamak yerine, artan anti-işgalci direnişlerden ve Sovyetler gibi bir iktidarın yanı başımızda ortaya çıkması nedeniyle, borçlanmalar üzerine yapılan yeni anlaşmalarla T.C.yi kendine daha bağımlı hale getirerek Kemalist hareket üzerinden yarı-sömürge statüde bir ülke şekillendirdi.

Kemalizme biçilen güdük anti-emperyalist yan ise, "kurtuluş savaşına" destekçi konumunda katılan az sayıdaki milli burjuvazi ve çeşitli ulus ve milliyetlerden halk kesiminin, emperyalist işgale karşıtlığı sonucu meydana gelen anti- emperyalist yandır. Bu anti-emperyalist yan, Kemalizmin hanesine güdük anti- emperyalistlik olarak yazılmıştır.

Kemalist kadroların esası, batı yanlısı İttihat ve Terakki Partisi'nin askeri ve siyasi kadroları olarak Türk komprador burjuvazisi ve

büyük toprak ağalarının temsilcileri olarak emperyalistlerin hayranı işbirlikçileridir. "Tek dil, tek din, tek bayrak" anlayışı üzerinden milli devlet ve milli iktisat politikası olarak savunulan faşist politikalar 1908' den sonra İttihat ve Terakki Partisinin savunduğu politikalar yeni Kemalist devletçe üstlenilerek, başta emekçiler olmak üzere diğer ulus ve inançlar üzerinde baskıya dönüştürüldü.

Dünya emperyalist isteminde çıkarı olan ve ona entegre olmaktan başka çaresi olmayan Jön Türklerin devamı olan Kemalist hareket, bu anlayışına uygun hareket etmeye başladı. Bu çerçevede emperyalistlerle Kemalistler arasında yapılan anlaşmalar da Osmanlılara ait eski borçlara yenileri eklenerek, borçların ödenmesi tamamen emperyalistlerce yapılan planlamalar çerçevesinde güvence altına alınarak askeri işgal sona erdirildi. Yabancı sermayenin bütün imtiyazları korunarak var olan işletmeleri desteklenmeye devam edildi. Yenilerinin gelmesi ve ortaklıkların kurulması için teşvik politikaları çıkarıldı.

Kemalist hareket, yeni devletin ilk günlerinden itibaren, 1913 Sanayi Teşvik Kanun'un maddelerini sürdürmeye ek olarak, 1923 İzmir İktisat Kongresi, 1925 Ticaret ve Sanayi Odaları Kanunu, 1927 Sanayi Teşvik Kanunu vb. gibi peş peşe çıkarılan kanunlarla emekçi kesimlere karşı saldırılarını derinleştirerek, parçası olduğu özel sermaye gruplarının çıkarlarını koruyan ve teşvik eden adımlar attı.

Bu kanun düzenlemelerinde emekçiler açısından ameleye işçi deme, sarı sendikalar kurma biçimindeki kırıntı haklar ve kavram düzenlemeleri dışında bütün diğer kararlar büyük sermaye kuruluşlarını destekleyen biçimde sonuçlandı.

Emperyalist işletmeler ve Kemalist hareketin temsilcileri olan Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağalarının çıkarlarını destekleyen bankaların kurulması, kredilerin sağlanması, altyapı temelinde arazilerin vb. tahsis edilmesi, ulaşım iletişim ağlarının kurulması, ucuz hammadde ihtiyaçlarının karşılanması, , ithalat ve ihracat işleyişinin düzenlenmesiyle vergilerden muaf tutulmaları sağlandı.

Büyük toprak sahiplerine, makine, gübre, tohum, yakıt, taşıma, vergiden muaflık, toprak reformu dışı tutulma, mülkiyet ve miras hakkının tanınması, ürünlerin pazarlanmasında kolaylıklar ve devlet garantisi biçiminde büyük destekler sunuldu.

Ticaret ve Sanayi Odaları üzerinden anayasal güvenceyle ekonomik yasaları yapma, yatırımları düzenleme, ticaretin, ulaşımın, iletişimin, eğitimin ve kültürel kurumların içerik ve işleyişlerine ilişkin yasa tasarıları yapma hakkı, komprador burjuvazi ve büyük toprak sahiplerine verildi.

1929'lara kadar uygulanan bütün bu yasalarla, hem emperyalist sermayenin hem de Türk burjuva ve toprak ağalarının palazlanması sağlandı.

1929'daki büyük emperyalist kapitalist krizle birlikte, dünyada serbest piyasa ekonomisi tartışılır duruma geldi. Birçok ülke devletçi modele geçti. Yeni Türk devleti de ekonomi ve siyasette devletçilik modelini seçerek tüm ekonomik politikalarını ona göre şekillendirdi.

1930'lardan itibaren, ekonominin direksiyonu tamamen devletin eline geçti. Burjuvazi ve toprak sahipleri bu süreçten sonra direk devlet mekanizmaları içine yerleşerek komprador bürokrat niteliğe büründü. Emperyalist sermayele yerli özel sermayeler de tam hızla desteklenmeye devam edildi.

Bu süreçten sonra planlı ekonomi devreye sokularak beş yıllık planlamalar çerçevesinde devletçiliğin alt yapı kurumları oluşturulmaya başlandı.

Yeni gümrük yasaları, ithalat ihracat düzenlemeleri, kara ve deniz taşımacılığı, silah sanayi, posta-telefon-telgraf işletmeleri, tekstil, tütün, demir, şeker işletmeleri, demir çelik, maden, çimento, cam işletmeleri, su, elektrik, giyim işletmeleri, ilaç, gıda işletmeleri, bankalar, eğitim, sağlık kurumları, vb sayabileceğimiz tüm tarım, sanayi ve hizmet sektörü işletmelerinin esası satın alınarak ya da yeni kurularak devletleştirildi.

1929 buhranım aşamayan emperyalist tekellerin bir bölümü, krizlerini aşmak için yeni pazar arayışlarına giriştiler. Birinci paylaşım savaşından eksik pay alan emperyalist güçler, dünya pazarlarının yeniden düzenlenmesini hedefleyerek on yıllık bir sürede parça, parça süren bölgesel savaşlar ve işgallerle ikinci paylaşım savaşını başlattı. İlk başlarda emperyalistlerin tümü Sovyet tehlikesini yok etmek için savaşı körüklerken, gelişmelerle birlikte hem kendi pazarları hem de kendi ülkeleri tehlikeye girince onlarda paylaşım savaşının parçası olmak zorunda kaldılar.

Dünya savaşı yıllarında, yeni Kemalist devlet fiili olarak savaşa girmese de tam bir savaş ekonomisi uygulanarak, ekonominin esası savunma sanayine harcadı. Üretime dönük yatırımlarda durgun bir süreç yaşandı.

Emperyalistler, iç çelişkilerinin de etkisiyle ikinci paylaşım savaşında Sovyetler karşısında yenilmekten kurtulamayarak büyük bir güç kaybettiler. 1950'lerde ortaya çıkan Çin Devrimi'yle birlikte emek cephesi büyük bir ivme kazanarak emperyalist dünyayı daha çok tedirgin etmeye başladı. TC, bu süreçte iki karşıt kutup olan sosyalist ve kapitalist kesimler arasında yaşanan saflaşmada, sınıf karakterine uygun olarak emperyalistlerin yanında saf tutarak onlara uşaklık etmeye devam etti.

Dünyada ortaya çıkan bu yeni durum emperyalistleri, kendi aralarındaki çelişkileri bir kenara bırakarak sosyalist cephe karşısında birleşmeye itti. Hem kendi coğrafyalarında hem de yarı sömürgelerde devrim mücadelelerinin gelişmesini engelleme temelinde yeni bir ekonomik ve politik strateji ortaya koyuldu. ABD savaştan karlı çıkan güç olarak emperyalist kanadın ekonomik ve askeri jandarmalığını yaparak dünya pazarlarında söz söyleme durumuna yükseldi. Savaş ekonomisiyle zayıflayan diğer emperyalist güçlerin pazarlarının çoğu askeri ve ekonomik olarak güçlü olan ABD emperyalizmin denetimine geçmeye başladı.

Yarı-sömürge ülkeler, ekonomik yardımlar adı altındaki borçlandırmalarla daha sıkı ilişkilerle emperyalist güçlere yedeklenmeye başlandı. Ekonomisi iyice zayıflayan yeni Kemalist devlet de 1947 Truman yardımı ve 1948 Marshall Planı'yla ABD emperyalistlerinin denetimine girmeye başladı. Verilen yardımlar sanayi dışında devlet giderlerinin karşılanması, savaş gereçlerinin alınması, ulaşım ve iletişimden alt yapı alanlarına ve belli tarım alanlarının güçlendirilmesine yatırılarak borçlanmalar derinleştirildi.

1950'lere gelindiğinde sosyo-ekonomik yapıda Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sanayi alanında emperyalist işletmeler ve yerli işletmeler üzerinden tarım, sanayi ve hizmetler alanında kapitalist temelde önemli bir gelişme yaşanarak şehirlerde ağır çalışma koşullarına sahip olsa da önemli bir proleter kesim ortaya çıkmıştı. Tarım alanında da iç ve dış dinamiklerin etkisiyle meta ekonomisine dayalı pazar için üretim yapan, işçi emeğine dayalı kapitalist işletmeler oluşmaya başladı. Pamuk, şeker, çay, narenciye, tütün, orman

ürünleri, tahıl, sebze, hayvan ve hayvan ürünleri vb. birçok tarım ürünü merkezi pazar için üretilen fabrika hammaddeleri haline dönüştü. Şehirlerin gıda ihtiyacının karşılanması da önemli oranda tarım işletmesini kapitalist meta ekonomisine yönlendirdi.

Fakat tüm bu gelişmelere karşın feodal tarzda rant ve kapalı ekonomi, kapitalist üretim karşısında ağırlığını korumaktaydı. Yüzde 70 olan kırsal nüfusun ezici çoğunluğu feodal tarzda kapalı ekonomiyle yaşamını sürdürürken, toprakların yüzde 50'sini elinde bulunduran büyük toprak sahiplerinin işletmelerinde feodal ranta dayalı sömürü devam ediyordu. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısı 1950'ler itibarıyla belirgin bir şekilde yarı sömürge-yarı feodal karakterdeydi.

2. Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkan konjonktürel dünya gerçekliğinde sosyalist kamp ve rakip sermayeler karşısında ortak hareket etme anlayışı tekeller arasında geçmişte başlayan birleşmeleri genel bir trede dönüştürerek çok uluslu tekeller, ulusal tekellere oranla belirleyici hale gelerek dünyada rol oynamaya başladı.

Yarı-sömürgelerde etkileri olan emperyalist tekellerin çok uluslu tekeller biçiminde birleşmeleri bu alanlardaki nüfuzlarını daha da güçlendirdi.

Bağımlı ekonomiler üzerindeki bu hakimiyet artışı pazarların geçmişe oranla daha kapsamlı kontrol edilmelerini ve çok uluslu tekellerin çıkarlarına uygun düzenlenmelerinin zeminini oluşturdu.

2. Dünya Savaşı öncesi uygulanan devletçi kalkınma modeli üzerinden meta ve sermaye ihracı ile gerçekleşen sömürü politikası, daha karlı olan ithal ikameci biçime dönüştürüldü.

1960'lardan itibaren emperyalist ülkelere aşırı borçlanmadan kaynaklı bağımlı hale gelen yarı sömürge ülkeler, dış müdahaleler sonucu yasal düzenlemelerle çok uluslu tekellere uygun hale getirildi. Çok uluslu emperyalist tekeller, komprador burjuvazi ve toprak ağaları üzerinden büyük çaplı işletmeleriyle bu ülkelere yerleşerek, ithalata dayalı denetimli yerinde üretim ve tüketim politikasını uyguladı.

Meta ve sermaye ihracı dışında bir zat işletmelerle yarı-sömürgelere yerleşme durumu, çok uluslu tekeller aşamasında sermayenin çıkarlarının zorunlu bir sonucu olarak, genel bir karaktere dönüşerek belirleyici hale geldi. Bu gelişmelerle birlikte yarı sö-

mürgelerdeki nispeten yarı bağımsız olan ekonomilerin tümü tam bağımlı hale geldi. Bu durum emperyalizme göbekten bağımlı olan coğrafyamızda da tartışmasız yansımasını buldu.

Çok uluslu tekellerin, Osmanlı ve TC tarihinin 1960'lar sürecine kadar devletçi modele dayalı meta ve sermaye ihracıyla yüksek karlar elde etme yöntemi değişerek, ithal ikameci politikaya uygun olarak işletmeleriyle gelip coğrafyamıza yerleşme biçimine dönüştü.

Çok uluslu tekeller 1960'lar ile 1970'ler arası 10 yıllık kısa bir zaman dilimi içinde, gıda, otomotiv, kimya, ilaç, iletişim, ulaşım, makine imalatı, demir çelik, tarım ürünleri, petrol sanayi, cam, deri, lastik, plastik, orman ve hayvan ürünleri, elektronik eşya, maden sanayi, çimento, haberleşme, enerji, finans alanı, silah sanayi vb. bütün alanlarda komprador burjuva ve büyük toprak sahipleriyle birlikte büyük işletmeler kurmaya başladı. Coğrafyamızda şu anda ekonomiye damgasını vuran 500 büyük holdingin içerisinde olan Sabancı, Koç, Yaşar ve Eczacıbaşı vb. işletmelerin esası bu sürecin ürünü olarak ortaya çıktı.

Emperyalist güçler ve işbirlikçi kompradorlar tarafından 1960-70-80 yıllarında onar yıl arayla planlanarak gerçekleştirilen askeri darbelerle, dönemsel ekonomik çıkarlarına uygun yasal düzenlemeler gerçekleştirerek, daha rahat koşullarda ve devlet destekli en avantajlı olanaklarla hareket etmelerinin önü açıldı.

Emperyalist çok uluslu tekeller bu süreçle birlikte hakim oldukları ekonomik kuruluşlar ve sanayi odaları üzerinden siyaset alanında da etkili olmaya başladı. Ekonomi ve siyasetteki bu bağımlılık askeri ve kültürel alanda da kontrolü önemli oranda bu tekellerin eline geçirdi. Yabancı sermaye giderek iç nüfuz anlamında da etkili roller oynamaya başladı.

1980'lere gelindiğinde coğrafyamızın ekonomik gelişmesinde esasta çok uluslu tekellere bağımlı kısmen de iç dinamikler üzerinden gelişen kapitalist işleyiş önemli bir gelişme gösterdi. Sanayi alanında üretimin esası büyük işletmelerin elinde toplanmaya başladı. Ücretli emek tarım, sanayi ve hizmetler alanında önemli oranda artmaya başladı. Ülke gelirindeki sanayinin payı tarımla eşit düzeylere ulaştı. Hizmetler alnı gelişmeye başladı. Şehir nüfusu kırsal nüfusla dengeli hale geldi.

Tarım ürünlerinin hemen hemen tamamı çeşitlenen tarıma dayalı sanayi dallarının hammaddeleri haline gelerek kapitalist

metalara dönüştü. Ayrıca artan şehir nüfusunun gıda ihtiyacı ve dünya ülkelerinin gıda ve hammadde ihtiyacı, büyük toprak işletmelerini, zengin köylüler ve küçük üreticilerin önemli bir bölümünü, işçi çalıştıran ve kapitalist işleyişle meta üreten kesimlere dönüştürdü.

Tüm bu gelişmeler doğrultusunda 1970'lerin sonlarına gelindiğinde kapitalist üretim biçimi ve emek gaspı üzerine kurulu işleyiş iç ve dış dinamiklerin etkisiyle 150 yıllık uzun ve sancılı sürecin evrimiyle önemli bir gelişme göstererek büyük bir güç haline gelse de, gerek kırsal alandaki kapalı ekonomideki belirleyici durum ve gerekse de büyük toprak işletmelerinin esasında devam eden feodal tarzdaki rant sömürüsü yarı-feodal yarı-sömürge statünün ekonomi de belirleyici rolü oynamasına neden oluyordu.

Bu gerçeklik üzerinden bakıldığında Kaypakkaya yoldaşın partimizin kuruluş sürecinde ülkenin sosyo- ekonomik yapısına ilişkin yaptığı belirlemenin doğru ve bilimsel olduğunu göstermektedir.

1970'lerin ortasında yaşanan büyük ekonomik krizle, çok uluslu tekel sermayelerinin ihtiyacını karşılamakta tıkanan ithal ikameci politika, yeniden düzenlenmek durumundaydı. Bu nedenle yarı-sömürge pazarların tümü çok uluslu tekel sermayelerine açılmalı ve güvenliği garanti altına alınmalıydı.

Bu stratejiye uygun olarak, 1980'in başında hazırlanan 24 Ocak Kararları, 1980 darbesiyle yürürlüğe koyuldu. Emekçi kesimlerin sermaye karşıtı bütün örgütlenmeleri eşi görülmemiş bir vahşetle bastırıldı, ülke tam bir hapishane ve işkence alanına çevrilerek çok uluslu tekeller için güvenli hale getirildi.

Yine bu kararlarla emperyalist sermaye birçok vergiden muaf tutularak, zararlarının karşılanması güvence altına alındı. Mülk edinme hakları sınırsız hale getirildi. Serbest piyasa ekonomisine geçilerek, fiyatlar üzerindeki kontrollerin tümü kaldırıldı. Dış ticaret serbest hale getirildi. Vergilerle karşılanan kamu harcamaları ve yatırımları kısıtlanarak gelirler kredilerle sermayeye sunuldu. Kamu iktisadi teşekküllerinin hepsi özelleştirmeye açıldı. Döviz, faiz vb. tüm düzenlemelerle finans alanı yabancı bankaların çıkarına uygun hale dönüştürüldü.

Özetle, coğrafyamızdaki bütün ekonomik sektörlerin hepsi, özel teşvik programları çerçevesinde yeni yasal düzenlemelerle,

çok uluslu tekel sermayeleri ve onların yerli işbirlikçileri olan komprador burjuvazi ve büyük toprak sahiplerine sunuldu.

Çok uluslu tekeller, 24 Ocak 1980 sonrasında yerli işletmelerle, esas payların emperyalistlere ait olduğu ortaklıkların yanında, birzzat kendilerine ait işletmelerle sanayi, hizmet sektörü ve tarım alanında coğrafyamıza yerleşmeye başladılar. Bu gelişmeler ekonominin bütün dengelerini değiştirmeye başladı. Tarım, sanayi ve hizmetler alanında yer alan birçok küçük orta ve büyük işletmeler rekabete dayanamayıp, ya iflas ederek, ya da boyun bükerek direkt olarak bu tekel sermayelerine eklemlendi.

Otomotivden gıdaya, madenlerden imalat sanayine kadar sanayinin her dalından, tarımın bütün ürünlerine, hizmetler alanındaki iletişim, ulaşım, banka ve satış mağazalarına kadar bütün karlı alanlarda hızla çok uluslu tekel sermayeleri ülkeye yerleşmeye başladılar. Bu durum kırlardan önemli bir yoksul köylü kitlesini iflasa sürükleyerek, şehirlerde sanayi ve hizmetler alanında ağır şartlarda çalışan ücretli işçilere çevirdi. Şehir nüfusu 1985 yılında kırsal nüfusunu geçerek belirleyici hale dönüştü.

1990'lar sürecine gelindiğinde, kurulan büyük sanayi işletmeleriyle, tekstil otomotiv, gıda vb. alanlarda küçük ve orta ölçekli işletmelerin büyük çoğunluğu iflas ederek, büyük bölümü de bu işletmelere yedeklenerek, onların hammadde üreticileri ya da parça üreticileri şeklindeki taşeronları haline dönüştü. Şehirlerdeki nüfus, kırların neredeyse iki katına çıkarak büyük sanayi kolları ve onlara yedeklenen küçük ve orta ölçekli işletmelerde istihdam edilerek artı değer sömürüsüne maruz kalan işçilere dönüştü. Böylelikle üretim, yatırım, ticaret ve istihdam büyük işletmelerde toplanmaya başladı.

Başta büyük toprak sahipleri olmak üzere, zengin köylülüğün esaslı bölümü, emperyalist sermaye hareketine bağlı olarak, feodal ranta dayalı olan kapalı ekonomiden koparak, tüm tarın ürünlerinde tek ürün işleyişine geçerek, yarıcılıktan daha karlı olan ucuz işçi emeğinin sömürüsüne dayalı kapitalist işletmelere dönüşerek, şehirlerin ve dış ticaretin gıda ihtiyacını karşılayan ve yine iç ve dış sanayi işletmelerinin hammadde ihtiyacını karşılayan, meta üreticileri haline geldi. Kapitalist çiftlik biçimine dönüşmeye başlayan büyük toprak sahiplerinin bir bölümü, biriken sermayeleri üzerinden tarıma dayalı fabrika vb. işletmeler açarak çok uluslu tekellerin iş-

letmelerine yedeklendi. Kırsal alandaki küçük üreticilerin bir bölümü bu gelişmelerin parçası olarak iflas edip şehirlere yönelirken bir bölümü ise mevsimlik tarım proleterlerine dönüştü.

Hizmetler alanı ücretli emek temeline dayalı olarak satış mağazaları, bankalar, ulaşım, iletişim, sağlık, eğitim vb. alanlarıyla istihdam, yatırım, ticaret ve milli gelirde sanayi ve tarımın önüne geçerek belirleyici hale dönüştü.

Yukarıdaki gelişmelere bağlı olarak 1990'lardan sonra coğrafyamızda, hem sanayi, hem tarım, hem de hizmetler alanında esasta kapitalist işleyiş feodal üretime oranla hakim hale gelerek üretime damgasını vurmaya başladı.

Bilindiği gibi feodalizm MLM ustaların belirlemelerine göre iki biçimde tasfiye olmaktadır. Bunlardan birincisi burjuvazi veya proletarya önderliğindeki devrimlerle, iradi müdahaleyle kısa sürede gerçekleşirken, diğeri ise evrim biçimiyle uzun süreli iç başkalaşımla değişikliğe uğramaktır.

Coğrafyamızda burjuvazi veya proletarya önderliğinde bir devrim olmadığından, feodalizm, Osmanlının son dönemlerinden başlayarak esasta çok uluslu emperyalist sermayenin etkisi olmak üzere, iç dinamiklerinde etkileriyle 150 yıllık uzun bir evrimsel süreçle oldukça sancılı aşamalardan geçerek tasfiye olmuş ve kapitalist üretim karşısında tali duruma düşmüştür.

1990'lardan 2010'lu yıllara kadar aradan geçen 20 yıllık süreçte dünyada ve coğrafyamızda yaşanan önemli ekonomik ve siyasal gelişmeleri de dikkate aldığımızda kapitalist işleyişin çok daha derinleştiği söylenebilir;

Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın 2010'lu yıllar itibarıyla genel fotoğrafı özet haliyle incelendiğinde feodal ilişkilerle kapitalist ilişkilerin düzeyleri çok daha açık görülecektir.

Devlet istatistiklerinin 2011 verilerine göre coğrafyamızda toplam 37 bin 352 yerleşim birimi bulunmaktadır. Bu yerleşim birimleri 81 il, 892 ilçe, 1977 belde ve 34 bin 425 köyden oluşmaktadır.

Bu yerleşim birimlerinde 2011 verilerine göre değişik ulus ve azınlıklara ait 74 milyon 724 bin 269 kişi yaşamaktadır.

İl-ilçe-köy nüfus oranları ve nüfus artış hızı 2010-2011
Kaynak: TÜİK verileri

Yıl	Toplam	il-ilçe	Belde-Köy	Artış hızı
2010	73 722 988	56 222 356	17 500 632	15,9
2011	74 724 269	57 385 706	17 338 563	13,5

74 milyon 724 bin 269 kişilik nüfusun
57 milyon 385 bin 706'sı şehirlerde
17 milyon 338 bin 563'ü ise belde ve köylerde yaşamaktadır.

Belediye sayısı ve nüfusu, 2007-2011 Kaynak: TÜİK verileri

Yıl	Sayı	Nüfus	Büyükşehir	İl	İlçe	Belde
2007	3 225	58 538	16	65	850	2 294
2011	2 950	62 678	16	65	892	1 977

Beldelerdeki nüfus şehirlere eklendiğinde;

İl, ilçe ve beldelerde yaşayan nüfus 62 milyon 678 bin 751 olurken köylerde yaşayan nüfus 12 milyon 100 bin civarındadır.

Köy nüfusu Türkiye-Kuzey Kürdistan nüfusunun 6'da biri durumundadır.

74 milyon 724 bin 269 kişilik nüfusun çalışma yaş gurubuna dahil olan 15 yaş ile 65 yaş arası nüfusu 53 milyon 593 bin kişidir.

Kurumsal olmayan nüfusun işgücü durumu, 2011
Kaynak TÜİK verileri

[15 ve daha yukarı yas			(Bin)		
	Toplam	Kent	Kır	Erkek	Kadın
Toplam nüfus	72 376	49 535	22 841	35 909	36 467
15 > yaş nüfus	53 593	36 973	16 620	26 320	27 273
İş gücü	26 725	17 594	9 131	18 867	7 859
İş gücüne katılma oran(%)	49.9	47.6	54.9	71.7	28.8
İstihdam edilenler	24 110	15 508	8 603	17 137	6 973
İşsiz	2 615	2 087	528	1 730	885
İşsizlik oranı (%)	9.8	11.9	5.8	9.2	11.3
İş gücüne dahil olmayanlar	26 867	19 378	7 489	7 453	19 414

Çalışabilir durumda olan bu nüfus 24 milyon 110 bin kişidir. Çalışanlar dışında, devlet verilerine göre 2 milyon 615 bin kişi de işsiz durumdadır. Tüm bu rakamlar, çalışan nüfusun % 49.9'unu oluşturmaktadır. 26 milyon 867 bin kişi ise değişik nedenlerle iş gücüne dahil olmayanları oluşturmaktadır. Bu rakamlar, çalışan nüfusun % 50.1'ini oluşturmaktadır.

İstihdam dışı olan insanların 26 milyon 867 bin kişinin nedenlerine göre dağılımı aşağıdaki tablodaki gibidir.

Nedenlerine göre iş gücüne dahil olmayanlar, (15 ve daha yukarı] 2011 (Bin)	2011
İş aramayıp çalışmaya hazır olanlar	1 944
Mevsimlik çalışan	64
Ev işleriyle meşgul	11 872
Eğitim/Öğretim	4 217
Emekli	3 616
Çalışamaz halde	3 406
Diğer	1 746
İşgücüne dahil olmayan nüfus toplam	26 867
Kaynak TÜİK verileri	

Bu tabloya göre;

1 milyon 944 bin kişi çalışmaya hazır olup iş aramayanlar,

2 milyon 872 bin ev işlerinde çalışan,

4 milyon 217 bin eğitim-öğretim gören,

3 milyon 616 bin insan emekli,

3 milyon 406 bin insan çalışamaz halde olanlar (engelli vb)

64 bin insan mevsimlik çalışan,

1 milyon 746 bin diğer

İstihdama katılmayan insanların durumları incelendiğinde devlet istatistiklerinde 2 milyon 615 bin olarak gösterilen işsizlerin rakamlarının gerçeği yansıtmadığı çok rahatlıkla görülecektir.

Devlet işsiz olanları az gösterme temelinde herhangi bir tarım, sanayi ya da hizmet sektörüne ait olan işletme sahibinin tüm aile bireylerini istatistiklerde otomatikman ücretsiz aile çalışanı olarak göstermektedir. İstatistiklerde çalışanların 3 milyon 304 bin kişisi ücretsiz aile işçisi statüsünde görülmektedir. Ayrıca işsizliğin az gösterilmesinde uygulanan diğer bir yöntem ise istihdam dışı olarak

gösterilen 26 milyon insanın içerisinde de bir bölüm insanı çalışmak istemeyenler olarak belirlemekte, bir bölüm insanı nedeni bilinmeyen olarak açıklamakta, bir bölüm insan ise ev çalışanı olarak göstererek işsizliğin boyutları gizlenmektedir.

Petrol iş vb sendikaların araştırmalarıyla da kanıtlanmaktadır ki şu anda coğrafyamızda bulunan işsizlik devlet istatistiklerinin üç katı (yaklaşık 8 milyon) civarındadır.

İşteki durum ve ekonomik faaliyete göre istihdam edilenler, 2011 [15 ve daha yukarı yaş] (Bin)

İşteki durum	Tarım	Sanayi1)	Hizmetler(2)
Erkek	3 199	5 322	8 616
Ücretli, maaşlı ve yevmiyeli	385	4 535	6 357
İşveren	92	365	700
Kendi hesabına	2 120	371	1 380
Ücretsiz aile işçisi	602	51	179
Kadın	2 944	1 057	2 972
Ücretli, maaşlı ve yevmiyeli	238	860	2 502
İşveren	8	10	69
Kendi hesabına	434	155	226
Ücretsiz aile işçisi	2 265	32	175

(1) Madencilik ve taş ocakçılığı, imalat sanayi, elektrik, gaz, su ve inşaat.

(2) Toptan ve perakende ticaret, lokanta ve oteller, ulaştırma, haberleşme ve depolama, mali kurumlar, sigorta, taşınmaz mallara ait işler, toplum hizmetleri, sosyal ve kişisel hizmetler.

Çalışan nüfus üzerinden hesaplandığında tarım, sanayi ve hizmet sektörlerinde istihdam edilenlerin sayısı 24 milyon 110 bindir..

Tarım alanında istihdam olan 6 milyon 134 bin insanın 623 bini ücretli, maaşlı ve yevmiyeli, 100 bini işveren 2 milyon 554 bin insan kendi hesabına çalışan, 2 milyon 865 bini ücretsiz aile işçisi durumundadır.

Sanayi alanında istihdam olan 6 milyon 377 bin insanın 5 milyon 395 bini ücretli, maaşlı ve yevmiyeli, 375 bini işveren, 526 bini kendi hesabına çalışan, 83 bini ücretsiz aile işçisi durumundadır.

Hizmet sektöründe istihdam olan 11 milyon 588 bin insanın 8 milyon 859 bini ücretli, maaşlı ve yevmiyeli, 769 bini işveren, 1 milyon 606 bini kendi hesabına çalışan, 354 bini ücretsiz aile işçisi durumundadır.

İstihdam		
İstihdam	2011	%
Hizmet sektörü	11 588	48
Sanayi alanı	6 377	26.5
Tarım alanı	6 134	25.5
Toplam istihdam	24 milyon 110 bin	100
Kaynak TÜİK verileri		

24 milyon 110 bin kişilik çalışan nüfusun çalışan nüfus içindeki oranları ise şöyledir. 11 Milyon 588 bini(% 48) hizmet sektöründe, 6 milyon 377bini (% 26.4'ü) sanayi alanında, 6 Milyon 134 bini (%25.4'ü) tarım alanında istihdam edilmektedir.

Emekli Sandığı, Sosyal Sigortalar Kurumu ve Bağ-Kur'dan aylık alanlar, 2008-2010

	2008	2009	2010
Emekli Sandığı (1) (4/c)	1 807 419	1 845 351	1 872 373
Sosyal Sigortalar Kurumu (4/a)	5 024 696	5 290 270	5 535 411
Bağ-Kur (4/b)	1 965 247	2 088 146	2 160 507

(1) Emekli sayısına, sandığa tabi hizmeti olup diğer sosyal güvenlik kuramlarından emekli olanlar kapsanmamıştır. Kaynak TÜİK verileri

Coğrafyamızda Sosyal Sigortalardan (4a) 5 milyon 535 bin 411 insan, Bağ Kur'dan (4b) 2 milyon 160 bin 507 insan, emekli sandığından (4c) 1 milyon 872 bin 373 insan, olmak üzere toplam 9 milyon 568 bin 291 insan emekli durumdadır.

Emekli olan bu insanların 3 milyon 616 bini çalışabilir yaş grubu(15-65 yaş) içerisinde yer alırken kalan kısmı 65 üzeri nüfustan oluşmaktadır.

Yukarıdaki tablolar incelendiğinde 2011 verilerine göre çalışan 24 milyon 110 bin insanın 14 milyon 877 bini ücretli, maaşlı ve yev-

miyeli çalışırken, 1 milyon 244 bini işveren, 4 milyon 686 bini kendi hesabına çalışan, 3 milyon 304 bini ücretsiz aile işçisi statüsündedir. Bu insanların, 2 milyon 867 bin kişisi tarım alanında, 83 bin kişisi sanayi alanında, 354 bini hizmet sektöründe gösterilmektedir.

Çalışan nüfus dışında coğrafyamızda 9 milyon 568 bin 291 emekli bulunmaktadır.

Yukarıdaki veriler en kaba haliyle dahi incelendiğinde 2010 verilerine göre coğrafyamızda kapitalist tarzda ücretli emek esasta hakim hale gelmiş durumdadır. Emekli ve işsizlerle birlikte çalışabilir nüfus hesaplandığında yaklaşık olarak 35 milyon insanın çalışma alanında etkin iken, bu nüfusun yaklaşık 30 milyonu kapitalist ücretli emeğin parçası haline gelmiştir. Geriye kalan 5 milyon insan ise tarım alanında esası kapitalist tarzda üretimle yaşamını geçindirmektedir.

Tarım Alanı;

Toplumsal yapının ve ekonomik ilişkilerin analiz edilmesinde en önemli alanlardan bir tanesi tarım alanıdır.

2001 yılı tarım sayımına göre coğrafyamızda su yüzeyleri dışında kalan toplam arazi miktarı, 668 milyon 819 bin 924 dekardır. Bu arazilerin dağılımı ise şu biçimdedir.

Koruluk ve orman arazisi	184 milyon 846 bin 478 dekar	% 27.64
Tarla arazisi	152 milyon 376 bin 357 dekar	% 22.78
Daimi çayır ve otlak arazisi	146 milyon 166 bin 873 dekar	% 21.85
Tarıma elverişsiz (taşlık, bataklık vb)	96 milyon 795 bin 647 dekar	% 14.47
Nadas	37 milyon 459 bin 577 dekar	% 5.60
Meyve ve uzun ömürlü bitkiler.	25 milyon 864 bin 588 dekar	%3.87
Tarıma elverişli olup kullanılmayan arazi	19 milyon 443 bin 399 dekar	% 2.91
Sebze ve çiçek bahçeleri	5 milyon 867 bin 005 dekar	% 0.88
Kaynak TÜİK verileri		

Coğrafyamızda toplam arazinin yarısını % 50'si çayır ve ormanlıklar oluşturmakta, % 15'i kullanılmaz taşlık ve bataklık, % 34'ü yani 221 milyon 567 bin 527 dekarı tarım arazisi olarak kullanılmaktadır.

Belirlenen tarım arazilerinin %68.77'si tarla arazisi,

%16.91'i nadas alanı,

%11.67'si meyve ve diğer uzun ömürlü bitkilerin (kavaklık-söğütlük dahil) kapladığı alan, %2.65'i sebze ve çiçek bahçeleridir. (örtü altı dahil)

Tarım arazilerinin sulanmayan, kullanılmayan ve verimsiz yanları da ayrıştırıldığında tarıma elverişli verimli arazi oldukça az bir durumdadır.

Coğrafyamızda tarım işletme büyüklüğüne göre sınıflandırmalar aşağıdaki gibidir.

Arazi büyüklüğü	İşletme sayısı	%	İşlenen toprak büyüklüğü	%
0-49 dekar	1 958 266	65	39 331 133	21
50-99 dekar	559 999	19	38 123 216	21
100-499 dekar	481 018	16	85 957 939	47
500-999 dekar	17 431	0.60	11 218 554	6
1000 ve üzeri dk.	4 476	0.14	9 698 645	5
Toplam	3 021 150	100	184 329 487	100

Kaynak: Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı Tarım Şurası İkinci Komisyon Raporu 2004

2004 verilerine göre coğrafyamızda toplam 3 milyon 021 bin 150 tarım işletmesi bulunmaktadır.

Bu işletmelerin 1 milyon 958 bin 266'sı 0-49 dekar arazi sahibi durumundadırlar. Bu kesim toplam tarım işletmelerinin % 65'ini oluşturmaktadırlar. İşledikleri toprak 39 milyon 331 bin 133 dekar iken, bu arazinin ekilen arazi içindeki payı %21'dir. Bu kesim yoksul köylü bölümünü oluşturmaktadır. Bunlar bu arazilerden geçimini sağlayamamakta ve büyük bir bölümü tarım arazisi dışında işçilik yaparak geçimini sağlamaktadır. Önemli bölümü yarı proleter durumdadır.

50-99 dekar arası araziye sahip olan işletmelerin sayısı 559 bin 999'dur. Bu kesimin toplam tarım işletmelerinin içerisindeki payı % 19 iken, işledikleri toplam tarım arazisi 38 milyon 123 bin 216 dekardır. Ekilen arazi içindeki payı %21'dir. Bu kesim küçük köylü bölümünü oluşturmaktadır. Bu köylüler oldukça yoksul bir yaşam sürmekte ve kazandıkları ihtiyaçlarını karşılamamakta ve uygulanan tarın politikalarıyla durumları günden güne kötüleşerek iflasa sürüklenerek kentlere göç etmektedirler.

100-499 dekar araziye sahip olan işletmelerin sayısı 481 bin 018dir. Toplam tarım işletmelerinin içindeki payı % 16 iken bu kesimin işlediği toprak 85 milyon 957 bin 939 dekarken, toplam ekilen arazi içindeki payı ise % 47dir. Bu kesim orta köylüleri yani kazandıkları kendisine zar zor yeten ve yeni tarım politikalarıyla kısa dönemin iflasa sürüklenecek hedef kitlesi olarak ciddi bir şekilde tehdit altında yaşamaktadırlar. Dünyanın her tarafında koşulların kötüye gitmesine bağlı olarak konumlarını kaybetme korkusundan dolayı bu kesimden önemli tepkiler gelişmektedir.

500-999 dekar araziye sahip olan işletmelerin sayısı 17 bin 431dir. Bu işletmelerin toplam tarım işletmeleri içindeki payı % 0,60'dır. Bu kesimin işlediği toprak 11 milyon 218 bin 554 dekardır. Toplam ekilen arazi içindeki payı ise % 6'dır. Bu kesim zengin köylüleri oluşturmaktadır. Bu kesimin kazancı tükettiğinden fazladır. Bu nedenle oldukça rahat bir yaşam sürmektedirler. Şimdilik uygulanan tarım politikalarından ve kredilerden kısmi paylar aldıkları için durumlarından memnundurlar.

1000-ve daha yukarı miktarda araziye sahip olan tarım işletme sayısı 4 bin 476'dır. Toplam tarım işletmeleri içindeki payları ise % 0,14dür. Bu kesimin işlediği toprak 9 milyon 698 bin 645'dir.

İşteki durumlarına göre tarım alanında istihdam edilenler, 2011 [15 ve daha yukarı yaş] (Bin)	
Toplam tarım istihdamı	6 milyon 134 bin
Ücretli, maaşlı ve yevmiyeli	623 bin
İşveren	100 bin
Kendi hesabına	2 milyon 554 bin
Ücretsiz aile işçisi	2 milyon 865 bin
Kaynak: TÜİK verileri	

Toplam ekilen tarım arazisi içindeki payları % 5dir. Bu kesim coğrafyamızdaki toprak ağalarını ve kapitalist çiftlik beylerini oluşturmaktadır. Uluslararası işletmelerle işbirliği içerisinde oldukça zengin olan bir kesimdir.

24 milyon 110 bin kişilik çalışan nüfusun 2011 yılı verilerine göre tarım alanındaki istihdamı 6 milyon 134 bindir. Bunların 623 bini ücretli, maaşlı ve yevmiyeli, 100 bini işveren 2 milyon 554 bin insan kendi hesabına çalışan, 2 milyon 865 bini ücretsiz aile işçisi durumundadır.

Yıllara göre karasaban, traktör ve biçerdöver sayısı; Kaynak TÜİK verileri

Yıl	Karasaban	Traktör	Biçer döver
1952	1 981 550	31 415	3 222
1961	2 065 012	42 505	5 846
1971	1 846 360	118 825	8 662
1980	953 292	436 369	13 667
1990	500 834	692 454	11 741
2009	68 463	1 073 538	13 360
2010*	58 695	1 096 683	13 799

Tarım makinelerinin yıllara göre dağılımına bakıldığında;

Karasaban, 1952'de 1 milyon 981 bin 550 iken 2010'de 58 bin 695 Traktör, 1952'de 31 bin 415 iken 2010'da 1 milyon 096 bin 683 biçerdöver, 1952'de 3 bin 222 iken 2010'da 13 bin 799 dur.

Yük hayvanlarının sayısı;

	2010
At	154 702
Eşek	211 529
Katır	48 076
Deve	1 254

Kaynak TÜİK verileri Not. Veriler yıl sonu hayvan sayılarıdır.

Bu hayvanların bir bölümü yarışlarda ve turizm çerçevesinde kullanılmaktadır. Bir bölümü üretim ve taşımacılık alanlarında kul-

lanılmaktadır. Bu hayvanlarla yapılan üretim ve taşımacılık coğrafyamızda en küçük ilin üretim ve taşımacılık alanında ihtiyaçlarının yarısını dahi karşılayamamaktadır.

Sayılı tarım ürünlerinin 2010 ve 2011 kayıtlarına göre miktarları;

Seçilmiş tarla ürünleri 2011 (Ton); Buğday 21 800 000, Mısır (Dane)4 200 000 Çeltik 900 000, Arpa 7 600 000 patates 4 613 071 nohut 487 477 mercimek (kırmızı - yeşil) 325 952 ayçiçeği 1 335 000 tütün 55 000 şeker pancarı 16 126 489 pamuk (kütlü) 2 580 000 çay yaprağı 1 305 566.

Seçilmiş sebzelerin ürünleri 2011(Ton); soğan (kuru) 2 141 373, domates 11 003 433, salatalık 749 174, biber 1 975 269, patlıcan 821 770, fasulye (taze) 614 948, kavun 1 647 988, karpuz 3 864 489, lahana 710 056, marul 424 252.

Seçilmiş meyveler 2011(Ton); üzüm 4 296 351, portakal 1 730 146, mandalina 872 251, limon 790 211, elma 2 680 075, armut 386 382, şeftali 545 902, kayısı 650 000, fındık 430 000, zeytin üretimi 1 750 000.

Türlerine göre hayvanlar 2010 (baş); sığır 11 369 800, manda 84 726, koyun 23 089 691, kıl keçi 6 140 627, tiftik keçi 152 606, at 154 702, eşek 211 529, katır 48 076, deve 1 254, domuz 1 558.

Süt üretimi 2010; 13 milyon 544 bin tondur. % 90 inek, % 10 koyun, keçi, manda.

Et üretimi 2010 (Ton) 780 milyon 718 bin tondur. % 80 sığır, % 15 i koyun, % 5 keçi, manda, domuz, deve vb.

Kümes hayvanları 2010 (Bin adet); tavuk 234 milyon 918, hindi 2 milyon 942, ördek 397 bin, kaz 716 bin, tavuk eti (Bin ton) 1milyon 444 bin, tavuk yumurtası 11 840 396.

Orman ürünlerinin 2010 verilerine göre miktarları (Metre küp), tomruk 4 374 840, tel direği 55 618, maden direği 576 790, sanayi odunu 787 562, kağıtlık odun 2 145 606, lif-yonga odunu 4 608 171, sırık 19 932, yakacak odun(ster) 7 194 372 orman ürünleri (ton) defne yaprağı 15 418, fıstık çam kozalağı 6 091, kekik 1 412, adaçayı 702, laden 332, kestane 56, keçiboynuzu 322.

Yukarıda verilen sayılı tarım ürünlerinin dünya üretimi içindeki paylarına göre durumu incelendiğinde:

Fındık, Kayısı, İncir, Armut, Kiraz Koyun ve Keçi sütü üretiminde birinci sıra; Salatalık, Mercimek, Karpuz ve Domateste ikinci sıra; Bezelye, Biber, Patlıcan, Zeytinyağı üretiminde üçüncü sıra; Soğan üretiminde, üzüm ihracatında dünyada dördüncü sıra; Zeytin, Üzüm üretiminde altıncı sıra; Elma ve şeker Pancarında dünyada beşinci sıra; Ayçiçeği, Arpa ve Çavdar Buğday, Bal, Pamuk üretiminde dünyada yedinci; Mısır üretiminde dokuzuncu sıra; Portakal ve Limonda on birinci sıra; Patates üretiminde on ikinci sıra; Süt üretiminde genel olarak on dördüncü sıra; Tereyağı üretiminde on dördüncü sırada; Koyunyünü üretiminde on dördüncü sırada; Tavuk ve yumurta üretiminde yirminci sırada; Balık üretiminde dünyada otuzuncu sırada yer almaktadır.

GSMH tarım, sanayi ve hizmet sektörlerinin payı (Tl)		
	2011	%
Tarımın	105 098 918	9.15
Sanayi	317 636 173	27.67
Hizmet sektörü	725 048 331	63.16
Toplam GSMH	1 147 783 425	100
(Kaynak: Ankara Ziraat Odaları Birliği)		

2011 TÜİK verilerine göre tarımın vergiler dışındaki gelirdeki toplam payı % 9.15'dir.

Toprak Reformu;

Coğrafyamızda devlet tarafından 1945-1973-1984 yıllarında üç ayrı toprak yasası çıkarılmış hazine arazilerinden 23 milyon dekar arazi dağıtılmış her üç toprak reformu da bilinçli bir politikayla büyük toprak mülkiyetlerine dokunmamıştır.

Yukarıdaki verilere göre coğrafyamızda var olan 3 milyon 021 bin 150 işletmenin % 99 u yani 2 milyon 999bin 283ü 0-500 dönüm arası araziye sahip olan yoksul, küçük ve orta işletmelerden meydana gelmektedir.

Bu kesim 184 milyon 329 bin 487 dekar arazinin % 90'ı olan 163 milyon 412 bin 288 dekarını işlemektedir.

Tarım alanında istihdam olarak gösterilen 6 milyon 143 bin çalışanın yüzde 99 uda bu kesimlerden oluşmaktadır.

Bu rakamlara zengin köylüleri de eklediğimizde tarım alanındaki istihdamın yüzde 99,85 ile toplam tarım arazilerinin % 95'ini 1000 dönüm ve altındaki araziler oluşturmaktadır.

Coğrafyamızda var olan 3 milyon 021 bin 150 tarım işletmesi incelendiğinde, toprakların esasının küçük parçalara bölündüğü görülmektedir. Toprağın bu denli küçük parçalara bölünmesinin nedeni toprak reformunun yapılmasından dolayı değildir. Bunun nedeninin esası tarım topraklarında eşit paylaşımı öngören miras yasalarıdır. Bu durum nüfus artışına bağlı olarak toprakların giderek daha çok insan arasında mirasa nedeniyle paylaşılmasını ve parçalanarak satılmasını beraberinde getirmiştir.

Günümüzde var olan büyük toprak arazilerinin tümünü feodal işleyişle işlendiğini varsayarak hareket ettiğimizde bile topraklar 150 yıllık işleyişle esasta miras yasasına bağlı olarak parçalandığı için toprak reformu etkisini yitirerek toplam tarım topraklarının yüzde 5 inin altına düşmüştür.

2012 yılı itibari ile var olan tüm tarım arazilerini feodal işleyişe uygun bir varsayımla ele aldığımızda;

Birinci olarak; devletin toprak reformu temelinde belirlediği 2000 dönümden fazla olan arazilerin kamulaştırılması anlayışıyla toprak reformunu işletmemiz halinde bu gün itibarıyla 2000 dönüm arazi kamulaştırılacak işletme ortalama 1500 civarındadır. Bu işletmelerin toplam arazi miktarı 6 milyon dekar civarındadır. 1500 işletmeye 2000 dönüm arazi bırakılarak kalan araziler kamulaştırıldığında kamulaştırılacak toprak miktarı 3 milyon dekar durumundadır. Bu toprakların bir ailenin geçimini sağlayan 200 dönüm araziler biçiminde dağıtılması halinde sadece 15 bin aileye toprak dağıtma koşulu bulunmaktadır.

İkinci olarak; toprak reformunu zengin köylüleri dışında tutarak 1000 dönümden fazla olan arazileri kamulaştırma biçiminde ele aldığımızda toplam 4 bin 476 işletmenin 9 milyon 698 bin 645 dekarlık arazisi kamulaştırılabilmektedir. Toprakları kamulaştırılan bu işletmelere 1000'er dönüm arazi bırakıldığında geriye 4 milyon 222 bin 645 dekar kamulaştırılacak arazi kalmaktadır. Bu araziler bir ailenin geçimini sağlayacak biçimde 200'er dönümler halinde dağıtıldığında toplam 21 bin 113 aileye toprak dağıtılabilmektedir.

Üçüncü olarak; toprak reformunu zengin köylülerin topraklarına da el koyma biçiminde ele almamız halinde yani toprak reformunu

500 dönümden fazla olan arazilerin kamulaştırılması temelinde ele aldığımızda kamulaştırılacak toplam arazi 20 milyon 917 bin 199 dekardır.

Kamulaştırılacak bu arazilerden şimdiki sahipleri olan 21 bin 907 işletmeye 500 dönüm arazi bırakıldığında toplam geriye 10 milyon 953 bin 500 dekar arazi kalmaktadır. Bu toprakları bir ailenin geçimini sağlayan 200 dönüm araziler biçiminde dağıtmamız halinde toplam 54 bin aileye geçimlik toprak dağıtılmış olacaktır.

Her üç biçimde de görülmektedir ki toprak reformunu yoksul, küçük ve orta köylüleri dışında tutarak bir an için 500 dönüm sınırına indirmeyi doğru bir belirleme olarak saysak bile Sadece 50 bin ailenin ihtiyacına cevap olunabilmektedir. Şu anda coğrafyamızda 100 bin aileden fazla topraksız köylü bulunmaktadır. Dağıtılacak topraklar bu insanların ihtiyaçlarını dahi çözemeyecek kadar parçalanmıştır.

Varsayımları bir kenara bırakarak bugünki gerçeklikle bu arazileri ele aldığımızda birincisi; kamulaştırma sınırları içinde ele aldığımız bu işletmelerin esası işçi çalıştıran pazar için hammadde ve gıda üreten kapitalist işletmeler haline gelmelerinden dolayı toprak reformuna tabi tutulmadan tüm halkın mülkiyeti biçiminde kamulaştırılmaları gündeme gelmiştir. İkincisi; kapitalist işletmeler de, bu işletme sahiplerinin var olan topraklarını 18 yaşını dolduran aile fertleri arasında 500'er dönümler biçiminde miras temelinde dağıtması halinde geriye toprak reformuna tabi tutulacak toprak kalmamaktadır. Üçüncüsü; kamulaştırma sınırı en düşük haliyle ancak 1000 dekara(100 hektar) yani zengin köylü ile sınırlandırılmalıdır. Milli burjuva kesimlerin dahi topraklarına el koyulmayacağı savunulurken halk sınıf ve tabakaları içerisinde yer alan zengin köylülerin topraklarını zorlama bir yaklaşımla toprak reformu yapacağım diyerek kamulaştırma, daha başından halk güçlerini bölmekten başka işe yaramayacaktır.

İşe diğer bir yandan bakıldığında görülecektir ki şu anda coğrafyamızda toprak reformundan çok toprağın parçalanmışlığının tüm halkın mülkiyeti temelinde giderilerek sağlıklı tarım için büyütülmesi temel sorun durumuna gelmiştir. Şu anda var olan 184 milyon 329 bin 487 dekar araziyi var olan 3 milyon 021 bin 159 işletmeye böldüğümüzde, işletme başına ortalama 61 dekar arazi düşmektedir. Aynı tarım arazisini, tarım alanında istihdam edilen

6 milyon 134 bin insana böldüğümüzde kişi başına ortalama 30 dekar arazi düşmektedir. Bugün açısından coğrafyamızda devrim hedefleyen bir hareket kalan az sayıda işletmenin topraklarını dağıtmaktan çok kamulaştırmayı ve parçalı olan toprakları da uygun kooperatif ve tarım politikalarıyla büyük işletmeler veya komünler biçiminde birleştirmeyi hedefine kaymak zorundadır. Aksi halde gıda sorununda büyük zorluklar bizleri bekleyecektir.

Coğrafyamızın ekonomik yapısı ister kapitalist isterse yarı feodal alalım her iki durumda da kabul edilmesi gereken nokta toprak reformunun esasta önemini yitirmiş olmasıdır.

Tarım alanında esasta küçük işletmeler hakim durumdadır. Küçük işletmelerin tamamen feodal işletmeler biçiminde ele alınması hatalı bir yaklaşımdır. Tüm gelişmiş emperyalist ülkelerde küçük ve orta boy işletmeler tüm işletmelerin % 99 unu oluşturmaktadır. İtalya'daki tarımsal küçük işletmeler nüfus oranına ve toprak büyüklüklerine göre bakıldığında bizim coğrafyamızla aynıdır. Yine Yunanistan, Polonya vb kapitalist ülkelerde Türkiye'yle aynı düzeyde küçük tarımsal işletmelere sahiptirler.

Küçük işletmeler iki karakterlidir. Herhangi bir küçük işletme geçimini esasta kapalı ekonomi üzerinden sağlıyor ve tali ihtiyaçlarını pazardan sağlıyorsa bu ilişkide feodal sömürü olmamasına karşın biçimde feodaldir. Yine herhangi bir küçük tarımsal işletme geçimini kapalı ekonomiden sağlayamıyor ve esasta pazardan satın alarak geçimini sağlıyorsa bu işletme yanında işçi çalıştırmasa da biçim olarak kapitalisttir. Aksi bir savunuyla gelişmiş ülkelerdeki küçük işletmelerin büyük işletmelerin 99 katı fazla olmasını ve yanlarında işçi çalıştırmadıklarını açıklayamayız. Kır yoksullarının yarı proleter olarak proletaryanın parçası olarak görülmeleride işin diğer bir yanını oluşturmaktadır.

Tarım alanında 2012 yılı itibarıyla üretim ve taşımanın esası gelişmiş tarım araçlarıyla yapılmaktadır. 1970'lerde 2 milyon civarında olan karasaban günümüzde 50 binlere gerilemiş durumdadır. Bunun tersine 1970'lerde 100 bin civarında olan traktör ise bugün 1 milyonun üzerine çıkmıştır. Sürülen tarla arazileri hesaba katıldığında karasaban ve çeki hayvanlarıyla yapılan ekim en geniş anlamda dahi hesaplandığında % 0.1'in altına inmiş durumdadır.

Tarım alanında yaşanan diğer önemli bir gelişme ise şehirlerdeki nüfusun kırlara oranla artış göstermesi gerçekliğidir. Bu durum

kırsal alandaki nüfusu iradesi dışında şehirlerle, yani pazarla ilişkilenmesini zorunlu hale getirmektedir. Köylülük kendisi için daha karlı olan şehirlerin gıda ihtiyacını ve fabrikaların hammadde ihtiyacını karşılamak için tarımsal alanda kullanım ve değişim değeri olan meta üretimine geçiş yapmaktadır. Bu gerçeklik yerinde üretim ve tüketim biçimindeki feodal kapalı ekonomiyi uzun süreli bir işleyişle adım, adım zayıflatarak başta büyük toprak işletmeleri olmak üzere en küçük köy birimini dahi pazar için meta üreten ve pazardan satılan metalardan üretim ve geçimini sağlayan kapitalist işletme ve işleyişe çevirmektedir.

Bunun dışında tarım ürünlerinin üretiminde de feodal kapalı ekonomi yerini kapitalist pazar işleyişine bırakmıştır. Coğrafyamızda geçimlik üretim ilişkileri yani ihtiyaca uygun her üründen bir parça ekme anlayışı yıkılarak iklim ve coğrafi koşullarına uygun olarak pazar için en karlı bir ürünün yetiştirilmesi esas hale gelmiştir. Bölgeler incelendiğinde bazı alanlarda çay bazı alanlarda pamuk, bazı alanlarda narenciye, bazı alanlarda sebze, bazı alanlarda hububat vb yoğunlaşması bunun en açık örneğidir.

Özellikle coğrafyamızdaki gibi köylülüğün şehir nüfusuna oranının 6'da bir oranına gerilediği ve giderek azaldığı durumlarda köy nüfusunun şehrin ve fabrikaların gıda ve hammadde ihtiyacını karşılama zorunluluğu köylülüğün daha büyük oranlarda, daha derin ilişkilerle ve hızlı bir şekilde pazarla ilişkilenmesine neden olmaktadır. Bu durum esasta büyük toprak sahiplerini etkilemektedir. Bu kesimler ellerindeki toprakların büyüklüğünden dolayı daha büyük miktarlarda meta üretimi yapma ve daha büyük miktarlarda karlar elde etmelerinden dolayı topraklarını feodal tarzda parçalayarak kapalı ekonominin parçası olan yarıcılara vermek yerine, üretilen metaların tümüne sahip olmak için ileri tekniğinde yardımıyla daha karlı olan ucuz işçi çalıştıran kapitalist çiftliklere dönüşmektedir. Ya da topraklarını pazar için işçi çalıştırarak meta üretimi yapan kapitalist işletmelere kapitalist rant temelinde kiralamaktadırlar. Şehir nüfusunun köy nüfusuna oranla artış göstermesinin kapitalist ilişkileri doğurarak feodal ilişkileri zayıflatması tamda bu gerçekliklerden dolayıdır.

Gelinen dünya koşulları temelinde yaşanan küreselleşme de köylülüğün pazarla ilişkilenmesini zorlayan nedenlerden biri ol-

maktadır. Köylülük uluslararası ilişkilerin iç içe geçmişliği ve gelişme düzeyine bağlı olarak dünyanın tarımsal gıda ve hammadde ihtiyacını da karşılama temelinde dünya pazarlarının parçası haline getirilmiştir. Bu durum sadece coğrafyamızla alakalı değildir. Son 20 yıllık politikalar sonucunda Dünyadaki tüm tarım alanları dünya pazarlarının ihtiyaçlarını yüksek karlı metalar şeklinde karşılama temelinde çok uluslu tekellerine bağlı hale getirilmiştir. Coğrafyamız 13 üründe dünya üretiminde birinci, 20 civarında üründe dünyada ilk ona girerken 10 civarında üründe ise dünyada ilk 20 içerisinde yer almaktadır. Birçok üründe de ilk otuzlarda yer almaktadır.

Bu verilere göre coğrafyamız dünya sıralamasında tarım ürünleri üretiminde ortalamada ilk ona girmektedir. Bu durum coğrafyamızdaki tarımın kapalı ekonomiden dönüşerek iç ve dış pazar için meta üreten kapitalist tarım ekonomisine dönüştüğünün en açık gösteren yanlardan birisidir.

Tarım alanındaki kapitalist gelişmeyi tarımın gayri safi milli hasıla içindeki payıyla da açık görebiliriz. 2011 verilerine göre Gayri Safi Milli Hasılada tarımın payı 105 milyar 098 milyon 918 binle % 9,15 paya sahiptir. Tarım alanının gelir içindeki payının bu denli gerilemesinin en önemli nedeni kapitalist gelişmenin düzeyidir. Çünkü kapitalist gelişmeyle birlikte artık tarım ürünleri sadece insanların gıda ihtiyaçlarının doğrudan tüketim maddesi ihtiyacını karşılamakla kalmamakta bunun yanında esas olarak fabrikaların hammadde ihtiyacına dönük üretim yapılmaktadır. Bu da tarım ürünlerinin esasının günlük tüketilen gıda maddeleri dışında fabrikada işlenmiş sanayi ürünleri halini öne çıkarmaktadır. Tarım alanının Gayri Safi Milli Hasılada sanayinin üçte biri düzeyine inmesi tam da bu gerçeklikten ileri gelmektedir. Tekstil, çay, konserve, sebze ürünleri, süt ürünleri, meyve suları, et ürünleri, ağaç ürünleri, balık ürünleri vb sayabileceğimiz tüm imalat sanayi kollarının ürün ve gelirleri tarım ürünlerinin işlenmesinden oluşan metalardan elde edilmektedir. Bu durum tarımın önemli bir sanayi hammadde üreticisi haline geldiğini ve fabrikanın parçası olduğu gerçeğini çok açık bizlere göstermektedir.

Tarım alanına ilişkin ifade ettiğimiz bütün bu veri ve açıklamalar coğrafyamızda 150 yıllık sancılı bir geçiş süreci sonucunda kapitalist

ilişkilerin çok uluslu emperyal sermayeye bağlı olarak bütün bölümlerinde hakim hale geldiğini göstermektedir.

Tarım alanına ilişkin oldukça ayrıntılı bilgiler sunulabilir fakat sosyo-ekonomik yapı tahlili temelinde özet halinde sunduğumuz bu bilgiler tartışma süreci açısından yeterlidir. Elimizde yeterince var olan veriler üzerinden tarım alanına yönelik merkezi ve bölgesel planlar çerçevesinde ayrıntılı raporlarla kitleleri ve kitlemizi donanımlı hale getirerek devletin, tekelci efendileriyle tarım alanına yönelik uyguladığı yeni ekonomik sömürü politikaları boşa çıkarılarak devrimin güçlerini örgütleyebiliriz.

Sanayi Alanı;

Toplumsal yapının analizinde önemli alanlardan bir diğer ise sanayi alanıdır. Sanayi alanı, beş alt daldan meydana gelmektedir. Bunlar; İmalat, madencilik ve taş ocakçılığı, elektrik, gaz, buhar ve iklimlendirme üretimi ve dağıtımı su temini; kanalizasyon, atık yönetimi ve iyileştirme faaliyetleri, İnşaat sektörlerini kapsamaktadır.

2009 TÜİK verilerine göre coğrafyamızda sanayi işletmelerinin sayısı aşağıdaki gibidir.

2009	İşletme sayısı
İmalat	320 815
İnşaat	106 878
Su temini; kanalizasyon, atık yönetimi ve iyileştirmefaaliyetleri	2 942
Madencilik ve taşocakçılığı	2 393
Elektrik, gaz, buhar ve iklimlendirme üretimi ve dağıtımı	279
Toplam	433 307

2009 yılı itibarıyla sanayi alanında bulunan işletme sayısı 433 bin 307'dir. Bu işletmelerin % 74'ü imalat sanayiye aittir.

2009 yılı sanayi ve hizmet sektöründe büyüklüklerine göre işletme sayıları;

Çalışan sayısı	İşletme sayısı
1-19	2 445 339
20-49	21 906
50-99	7 732
100-249	5 501
250-499	1 667
500-999	705
1000-4999	417
5000 ve daha fazla	32
Toplam	2 483 300
Kaynak: TÜİK verileri	

TÜİK' in güncel verilerinde hizmet ve sanayi sektörü birlikte ele alınmıştır bu verilerde görüldüğü gibi işletmelerin esası küçük ve orta ölçekli işletmelere aittir.

KOBİ(Küçük orta boy işletmeleri)n gelişmiş ülkelerde ekonomideki yerleri

	ABD	Alm.	Jap.	İng.	Fr.	İt.	*Tr.
KOBİ işletme oranı	97,2	99.8	99.4	96	99.9	97	98.9
KOBİ istd.oranı	50.4	64	81.4	36	49.4	56	76.7
KOBİ yatırım payı	38	44	40	29.5	45	36.9	38
KOBİ üretim payı	36.2	49	52	25.1	54	53	37.7
KOBİ ihracat payı	32	31.1	38	22.2	23	-	10
KOBİ kredi payı	42.7	35	50	27.2	48	-	25**
Kaynak:OECD 2002. *KOBİ Stratejisi ve eylem planı 2003, *BDDK 2007							

Yukarıdaki tabloda Küçük ve orta boy işletmeler temelinde coğrafyamızın gelişmiş ülkelerle karşılaştırılması verilmektedir. Bu

tabloda birinci olarak, coğrafyamızda üretim ve ticaretin esasının büyük işletmelerde toplandığı görülürken, ikinci olarak da coğrafyamızdaki üretim ve ticaretin çok uluslu tekellerin eline geçerek onlara bağlı tekelci bir hal aldığı görülmektedir.

İMALAT SANAYİ İŞLETMELERİNİN BÜYÜKLÜKGRUPLARI VE ÇALIŞANLARIN DAĞILIMI

	İmalat Sanayii		Yazılım		Toplamlar		Dağılım(%)	
Büyk. Grp	İşyeri sayısı	Ort. çalışan	İşyeri sayısı	Ort. çalışan	İşyeri sayısı	Ort. çalışan	İşyeri sayısı	Ort. çalışan
01 Eyl	246.011	586.596	2.697	6.176	248.708	592.772	90,3	27,7
Ek.49	21.212	444.718	178	3.445	21.390	448.163	7,3	20,9
50-99	2.425	167.270	13	876	2.438	168.146	0,9	7,9
100-150	1.061	129.935	12	1.483	1.073	131.418	0,4	6,2
151-249	781	149.033	1	-(*)	782	149.033	0,3	7
Kobiler Top.	271.490	1.477.552	2.901	11.980	274.391	1.489.532	99,7	69,7
250+	1.023	649.344	5	-(*)	1.028	649.344	0,4	30,3
Toplam	**272.513**	**2.126.896**	**2.906**	**14.063**	**275.419**	**2.138.876**	**100**	**100**

Kaynak: die, 2002 gsis (Kasım / 2005

Sanayi alanının esasını oluşturan imalat sanayi inceldiğinde işletmelerin % 99'unun küçük ve orta büyüklükte işletmeler oluşturmaktadır.

İşteki durumlarına göre sanayi alanında istihdam edilenler, 2011 [15 ve daha yukarı yaş] (Bin)	
Toplam sanayi istihdamı	6 377
Ücretli, maaşlı ve yevmiyeli	5 395
İşveren	375
Kendi hesabına	526
Ücretsiz aile işçisi	83
Kaynak: TÜİK verileri	

2011 verilerine göre sanayi alanında 6 milyon 377 bin insan istihdam edilmektedir. Bu insanların 5 milyon 395 bini ücretli, maaşlı ve yevmiyeli, 375 bini işveren, 526 bini kendi hesabına çalışan, 83 bini ücretsiz aile işçisi durumundadır.

Seçilmiş bazı sanayi ürünlerinin 2010- 2011 verilerine bakıldığında, sanayi alanında üretilen ürünlerin hammaddelerinin yarısı madenlerden oluşurken yarısı da tarım ürünlerinden oluşmaktadır. Ayrıca emperyalist çok uluslu tekellerin coğrafyamızdaki yaygınlığı dikkate alındığında bu üretimlerin sadece iç pazar için değil aynı zamanda bu tekellerin karları için dünya pazarları içinde üretildiği görülmektedir. Sayılı bazı alanlarda coğrafyamızın dünya sıralamasındaki yeri incelendiğinde bu çok daha açık görülmektedir.

Otomotiv üretiminde 2009 yılı verilerine göre; coğrafyamızdaki üretim dünyada 17. Sırada yer almaktadır. Avrupa Birliği'nde ise; hafif ticari araç üretiminde birinci, otobüs üretiminde ikinci, otomobil üretiminde dokuzuncu, ağır kamyon üretiminde onuncu, toplam üretimde yedinci sırada yer almaktadır.

Çelik üretiminde 2004 yılında Türkiye 20. 961 milyon tonla dünya sıralamasında 11. Sırada yer almaktadır. OECD ülkeleri içinde ise çelik üretimi sıralamasında 2003 yılında Japonya, ABD, G. Kore, Almanya, İtalya ve Fransa'nın ardından 7. sırada yer alıyor.

Bu verilere beyaz eşya, tekstil, tarım ürünleri ve benzerleri de eklendiğinde coğrafyamızdaki sanayi üretimi OECD sıralamasında ilk 15 içerisine girmektedir.

Elektrik tüketimi, 2008-2010 Miktar (MWh)

	2008	2009	2010
Toplam	161 947 528	156 894 070	172 050 628
Mesken	39 583 598	39 147 505	41 410 705
Ticaret	23 903 332	25 018 856	27 732 000
Resmi daire	7 344 252	6 989 641	7 101 983
Sanayi	74 850 263	70 470 076	79 330 651
Tarımsal sula.	4 730 976	3 661 805	4360331
Aydınlatma	3 970 228	3 844 834	3 768 280
Diğer	7 564 880	7 761 353	8 346 678

Kaynak: TEDAŞ, Türkiye Elektrik Dağıtım ve Tüketim İstatistikleri

Enerji tüketimi ele alındığında 172 milyon 050 bin 628 MWh miktar enerjinin % 46 oranla yarısına yakını sanayi alanında kullanılmaktadır. Kalan enerjinin % 24'ü meskenlerde, % 16'sı ticaret, % 2.5'i tarım alanında kullanılmaktadır.

GSMH tarım, sanayi ve hizmet sektörlerinin payı Tl)		
	2011	%
Tarımın	105 098 918	9.15
Sanayi	317 636 173	27.67
Hizmet sektörü	725 048 331	63.16
Toplam GSMH	1 147 783 425	100

2011 TÜİK verilerine göre sanayinin vergiler dışındaki gelirdeki toplam payı % 27.67'dir.

Ekonomik faaliyete göre dış ticaret, 2008-2011 (Milyon $)		
	2010	2011
İhracat	113 883	134 969
Tarım ve ormancılık	4 935	5 169
Balıkçılık	156	186
Madencilik ve taşocakçılığı	2 687	2 806
İmalat	105 467	126 023
Diğerleri	639	786
İthalat	185 544	240 838
Tarım ve ormancılık	6 457	8 895
Balıkçılık	33	49
Madencilik ve taşocakçılığı	25 933	37 331
İmalat	145 367	183 927
Diğerleri	7 755	10 636

Coğrafyamızda ihraç edilen mallarla, itha edilen mallar karşılaştırıldığında ithalatın ihracata oranla yüzde 40 oranında fazla olduğu görülmektedir. İthalat ve ihracatta esas payı sanayi ürünleri oluşturmaktadır. Sanayi ürünlerinin payı yüzde 95'in üzerindeyken tarım ürünlerinin payı yüzde 5'in altındadır.

2010 yılı itibarıyla uluslararası şirket sayıları;	
Yıl	İşletme sayısı
1954-2004 (birikimli)	8 192
2010 Şubat toplam yabancı işletme	23 933

Coğrafyamızda 2010 yılı verilerine göre 23 bin 933 yabancı işletme faaliyet göstermektedir. Bunların esası hizmet ve sanayi alanında faaliyet göstermektedir. Hizmet alanında en fazla işletme toptan perakende alanında bulunurken, sanayi alanında ise tekstil üretimi en çok iletmeyi içermektedir.

Yukarıdaki verilere göre coğrafyamızda var olan 433 bin 307 sanayi işletmesinin % 99'u küçük ve orta boy işletmelerden (KOBİ) meydana gelmektedir. Bu işletmeler istihdamın % 76'sına, Yatırımın % 38'ine, Üretimin % 37'sine, ihracatın % 10'una, katma değerin % 26'sına, kredilerin % 25'ine, sahiptirler.

Bu rakamların kalan kısımları hesaplandığında % 1 den daha az olan büyük işletmelerin istihdamın % 24'üne, yatırımın % 68'ine, üretimin % 63 ihracatın % 90'ına, katma değerin % 74'üne, kredilerin % 75'ine, sahip oldukları görülmektedir.

Bu durum coğrafyamızda sanayi alanında üretim ve ticaretin esasta büyük işletmelerin eline geçtiğini göstermektedir. Üretim ve ticaretin büyük işletmelerin elinde toplanması bir coğrafyada kapitalist gelişmenin en belirgin özelliklerinden birisidir.

Küçük ve orta boy işletmelerin bu denli fazla olması coğrafyamızda kapitalizmin gelişmediği sonucunu çıkarmamaktadır. Örneğin Almanya, Japonya, Fransa'da KOBİ'ler % 99'la coğrafyamızdan fazladır. KOBİ'lerde istihdam da Japonya % 81 ile coğrafyamızdan fazladır. Almanya % 64 ile oldukça yakın bir noktadadır. Coğrafyamız KOBİ'lerin yatırımdaki payında ABD ile % 38 puanla aynı durumdayken Almanya % 44 ile fazla, İngiltere % 29,5 ile azdır. KOBİ'lerin üretimdeki payı ABD ile % 37 puanla İngiltere % 25.1 ile coğrafyamızdan az iken Fransa % 54 ile fazladır. Bu tablodan görülmektedir ki KOBİ'lerin yani küçük ve orta boylu işletmelerin fazlalığı geri kalmışlığın verisi değildir.

Sanayi alanında 2011 yılı itibariyle 6 milyon 377 bin kişi istihdam edilmektedir. Bu insanların 5 milyon 395 bini ücretli, maaşlı ve yevmiyeli, 375 bini işveren, 526 bini kendi hesabına çalışan, 83 bini ücretsiz aile işçisi durumundadır. Sanayi alanındaki istihdam önemli bir artış göstererek tarım alanını geçmiş durumdadır.

Coğrafyamızda 2010 yılı itibarıyla 23 bin 933 yabancı işletme faaliyet göstermektedir. Bu işletmeler 05.06.2003 yılında çıkarılan 4875 kanunla birlikte hızlı bir artış göstererek son 100 yıla oranla

üç kat artmıştır. Yabancı sermayenin doğrudan yatırımının önündeki tüm engelleri kaldırılması çok uluslu şirketler tarafından coğrafyamızın tüm ekonomik olanaklarının geçmişe oranla daha geniş çerçevede sömürülmesini beraberinde getirirken, bağımlılığı da giderek derinleştirmektedir.

Sanayi alanında büyük işletmelerin önemli bölümlerinde(otomotiv, beyaz eşya vb gibi) rekabet için en ileri tekniği kullanarak üretim yapılırken küçük işletmelerde daha geri teknikler kullanılarak üretim yapılmaktadır. Bu durum küçük işletmelerin kalitesiz, fakat yüksek maliyetli üretim yapmalarına neden olmaktadır. Son yıllarda bu rekabete dayanamayan küçük işletmeler tekellerin meta üreticilerine dönüşmüşlerdir. Coğrafyamızda birçok iş kolunda(tekstil, deri vb) küçük işletmeler şimdiden büyük işletmeler için fason iş yapan taşeron firmalara dönüşmüş durumdadırlar. Bunlardan bağımsız hareket eden küçük işletmeler ise hem makine alımında hem de hammadde alımında bu tekellerin pençesine düşmüşlerdir.

Sanayinin GSMH içindeki payı 2011 verilerine göre 317milyar 636 milyon 173 bin ile % 27,67 ye yükselmiştir. Sanayinin GSMH içindeki payı tarımın üç katı durumundadır. Sanayi alanında yaşanan bu gelişme doğal olarak tarım alanını da etkilemektedir. Çünkü sanayi alanında yaratılan bu değerlerin hammaddelerinin önemli bir bölümü tarım alanından karşılanmaktadır. Bu durum kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmesinin bir yansımasıdır.

Sanayi alanında 20 ve üzeri işçi çalıştıran işletmelerde yapılan üretimi incelediğimizde, görüldüğü gibi hammaddelerin yarısı maden alanından karşılanırken diğer yarısı ise tarım ürünlerinden meydana gelmektedir.

Tarım alanında tahıl ürünleri, sebze ve meyve ürünleri, et ve süt ürünleri, orman ürünleri, pamuk-tütün-çay vb ürünlerin bu denli sanayi alanının hammaddeleri haline gelmesi doğal olarak bunların üreticilerini de fabrikanın parçası haline getirmektedir. Bu gerçeklik tarım alanında kapalı ekonominin yıkılmasına, pazar için değişim ve kullanım değeri olan meta üretimi yapılan kapitalist üretimin ilerlemesine neden olmakta ve tarım alanını sanayinin parçası halinde getirerek onunla birleştirmektedir.

Aynı durum ithalat ve ihracatta da kendisini göstermektedir. İhracat ve ithalatta da sanayi payı % 95in üzerindeyken tarımın payı % 5'in altına düşmüştür. Bu durum dışarıdan gelen ya da

dışarıya satılan meta üretiminin coğrafyamızın ilişkilerinin esasına hakim olduğunu gösteren bir diğer göstergedir.

Sanayi alanında yaşanan gelişmeler sanayi ürünlerinin dünya pazarları içindeki payından da görülebilir. Otomotiv üretiminde dünyada 17. Sıra Avrupa da ise 6. Sırada yer almaktadır. Çelik üretiminde, tekstil, beyaz eşya ve tarım ürünlerinde ise ilk ona girmektedir.

Sanayi alanında kullanılan İletişim ve enerjide kapitalist gelişmenin ölçeklerinden birisidir. Coğrafyamızda enerjinin esası imalat ürünlerinde (fabrikalarda, otomotiv ürünlerinde, elektrikli eşyalarda, makinelerde) kullanılmaktadır. Elektrik ve diğer iletişim aletleri geri olan eski feodal ilişkilerin zıttı gelişmeleri temsil etmektedir. Kapitalist işleyiş enerji kaynakları olmaksızın asla yürüyemez. Bunun tersine feodalizm tam tersi bir işleyişe sahiptir.

Sanayi alanında yaşanan bu gelişmeler Osmanlının son dönemlerinde başlayarak esasta dışa bağımlı bir işleyişle bugünki halini almıştır. Sanayi alanında çok uluslu emperyal işletmelerin kendi kuruluşlarıyla coğrafyamıza yerleştikleri 1960'lı yıllardan sonra dışa bağımlı bir şekilde çok daha yaygın bir gelişme yaşanmıştır. Özellikle 1980 darbesiyle yabancı işletmeler lehine yapılan düzenlemelerle çok uluslu tekellerin coğrafyamıza hızla yerleşerek başta sanayi olmak üzere hizmet ve tarım alanlarını denetimlerine almalarını beraberinde getirmiştir.

Sanayi alanına ilişkin birçok noktada değerlendirmeler yapılabilir fakat sosyo ekonomik yapı değerlendirmesinden dolayı konunun esasta bu yanları hesaba katılarak özet halinde bilgiler sunulmuştur. İfade edilmelidir ki sanayi alanına ilişkin doğru politikalar üretebilmemiz için bu alana yönelik elimizde yeterince var olan veriler üzerinden çok daha ayrıntılı raporlar hazırlayarak çalışmalarımızı bu temeller üzerine oturtarak kitlemizi ve kitleleri örgütlemeliyiz.

Hizmet Sektörü;

Toptan perakende kurumları, tamir ve bakım kurumları, kamu yönetimi, siyasal kurumlar, finans kurumları, sağlık, eğitim, ulaşım, iletişim, emlak, turizm vb tüm alanları kapsayan hizmet sektörü, son yüzyılda toplumsal üretimde tarın ve sanayi alanlarının toplamını geçerek ekonomi ve istihdam alanında belirleyici rol oynayan duruma gelmiştir. Bu nedenle ekonomik tahlillerde bu alan önemle incelenmesi gerekmektedir.

2009 yılı TÜİK verilerine göre hizmet sektöründeki işletme sayıları	
	Girişim sayısı
Toptan ve perakende ticaret; motorlu kara taşıt ve onarımı motosikletlerin	1.052.078
Ulaştırma ve depolama	408.190
Konaklama ve yiyecek hizmeti faaliyetleri	201.767
Bilgi ve iletişim	25.783
Gayrimenkul faaliyetleri	20.043
Mesleki, bilimsel ve teknik faaliyetleri	130.882
İdari ve destek hizmet faaliyetleri	22.504
Eğitim	9.675
İnsan sağlığı ve sosyal hizmet faaliyetleri	32.498
Kültür, sanat, eğlence, dinlence ve spor	13.584
Diğer hizmet faaliyetleri	132.989
Finans ve sigorta faaliyetleri	17. 666
Programcılık ve yayıncılık	1098
Toplam	2.068. 757

2009 verilerine göre coğrafyamızda hizmet alanında 2 milyon 068 bin 757 işletme bulunmaktadır. Bunların % 50.8'ini toptan perakende alanındaki işletmeler oluşturmaktadır.

2009 yılı sanayi ve hizmet sektöründe büyüklüklerine göre işletme sayıları;	
Çalışan sayısı	İşletme sayısı
1-19	2.445.339
20-49	21.906
50-99	7.732
100-249	5.501
250-499	1.667
500-999	705
1000-4999	417
5000 ve daha fazla	32
Toplam	2.483.300
Kaynak: TÜİK verileri	

Genel olarak incelendiğinde tarım ve sanayi alanı gibi hizmet sektöründe de küçük ve orta boy işletmeler(KOBİ) tüm işletmelerin % 99'unu oluşturmaktadır.

İşteki durumlarına göre hizmet sektöründe istihdam edilenler, 2011 [15 ve daha yukarı yaş] (Bin)	
Toplam hizmet alanı istihdamı	11 588
Ücretli, maaşlı ve yevmiyeli	8 859
İşveren	769
Kendi hesabına	1 606
Ücretsiz aile işçisi	354
Kaynak: TÜİK verileri	

2011 verilerine göre hizmet sektöründe 11 milyon 588 bin insan (toplam çalışanların %48'i) istihdam olmaktadır. Bu insanların 8 milyon 859 bini ücretli, maaşlı ve yevmiyeli, 769 bini işveren, 1 milyon 606 bini kendi hesabına çalışan, 354 bini ücretsiz aile işçisi durumundadır.

İstihdam alanlarının ülkelere göre dağılımı; Ülkelere göre istihdamın sektörel dağılımı (%)

		2001			2002	
	Tar.	San.	Hiz.	Tar.	San.	Hiz.
OECD 7.5 27.0 65.5 6.9 27.0 66.1	6.6	26.5	66.9	6.6	25.9	67.5
ABD	2.5	22.5	75.1	2.5	21.6	75.9
Japonya	4.9	30.5	64.6	4.7	29.7	65.7
Fransa	3.7	24.0	72.2	3.7	23.7	72.7
Almanya	2.6	32.7	64.7	2.6	32.0	65.4
İsvicre	4.2	25.6	70.2	4.1	25.1	70.8
İngiltere	1.4	24.8	73.6	1.4	24.1	74.5
İspanya	6.4	31.5	62.1	5.9	31.2	62.9
Macaristan	6.4	34.6	59.0	6.3	34.5	59.2
Polonya	19.1	30.5	50.4	19.3	28.6	52.0
İtalya	5.3	32.1	62.6	5.1	32.1	62.9
Yunanistan	16.0	22.8	61.2	15.8	22.5	61.7
Turkiye	37.6	22.7	39.7	34.9	23.0	42.1

Kaynak: OECD, Labour Force Statistics, 1982-2002.
Türkiye 2011 verilerine göre tarım % 25.5 sanayi % 26.5 hizmetler % 48.dir

Kapitalizmin gelişme derecelerinden biri olarak görülen sanayi istihdamı gelinen aşama da hizmet sektörüyle yer değiştirmiştir. Günümüz dünya koşullarında özellikle gelişmiş emperyalist ülkelerde yüksek teknolojiyle yapılan seri üretim ve fabrikaların dış ülkelere taşınması nedeniyle sanayi alanında çalışan işçi nüfusu azalmaktadır. Buna karşılık istihdamın esası toptan perakende satış bakım ve tamir kurumlarında, bürokraside, bankalarda, sağlık, eğitim, ulaşım, iletişim ve diğer hizmet alanlarında istihdam edilmektedir.

Gelişmiş emperyalist ülkelerde hizmet sektörünün mevcut istihdamı sanayi ve tarım alanının üç katına ulaşmış durudadır. Emperyalist ülkelerde hizmet sektörü istihdamı ortalama 60-70, sanayi alanı yüzde 20 ila 30, tarım alanı yüzde 5 civarındadır.

İstihdamın hizmet, sanayi ve tarım alanlarına göre dağılımı;

	2011	%
Hizmet sektörü	11 588	48
Sanayi alanı	6 377	26.5
Tarım alanı	6 134	25.5
Toplam istihdam	24 milyon 110 bin	100

Kaynak TÜİK verileri

24 milyon 110 bin kişilik çalışan nüfusun 11 milyon 588 bini(% 48) hizmet sektöründe, 6 milyon 377 bini(% 26.4'ü) sanayi alanında, 6 Milyon 134 bini(%25.4'ü) tarım alanında istihdam edilmektedir.

2002 yılı verilerinde coğrafyamızın hizmet alanındaki istihdamı % 42.1 sanayi alanı % 23 tarım alnı % 34'dür.

2011 verilerine göre ise hizmet sektöründeki istihdam % 48, sanayi alanı % 26.5 tarım alanı % 25.5 civarındadır.

Belli başlı hizmet alanlarının durumları ise aşağıdaki gibidir.

Sağlık Alanı;

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da 2010 verilerine göre 1 429 hastane bulunmaktadır. Bu hastanelerin 1266 tanesi genel hastane iken geriye kalan 163 hastane ise kadın, çocuk, göz, kanser vb değişik alanlara yönelik hastanelerdir. Bu hastaneler dışında sağlık alanında 6367 aile sağlığı merkezi, 188 AÇSAP (Aile Çocuk Sağlığı Aile Planlaması)Merkezi, 961 toplum sağlığı merkezi, 198 verem savaş dis-

Sağlık kurumları ve bazı sağlık personellerinin 2010 yılı sayıları	
	2010
Toplam hastane	1 429
Aile sağlığı merkezi	6 367
AÇSAP (Aile Çocuk Sağlığı Aile Planlaması)Merkezi	188
Toplum sağlığı merkezi	961
Verem savaş dispanseri	198
Kanser erken teşhis tarama eğitim merkezleri	122
Acil yardım istasyonları bulunmaktadır	1 375
Toplam doktor sayısı	123 447
Hemşire sayısı	116 979
Ebe sayısı	51 293
Diş hekimi	21 432
Eczacı	26 506
Sağlık memuru	94 900
İnsan sağlığı ve sosyal hizmet alanının 2010 yılı toplam istihdamı	693 bin
Kaynak: T.C. Sağlık İşleri Genel Müdürlüğü Personel Genel Müdürlüğü	

panseri, 122 kanser erken teşhis tarama eğitim merkezleri, 1375 acil yardım istasyonları bulunmaktadır.

15 Ekim 2005 yılında Aile hekimliği uygulamasına geçilmesiyle birlikte 2006'da sayısı 5 Bin 250 olan sağlık Ocakları 2010 yılında tamamen kapatılmıştır.

2010 yılı verilerine göre toplam 123 bin 447 doktor, 116 bin 979 hemşire, 51 bin 293 ebe, 21 bin 432 diş hekimi, 26 bin 506 eczacı, 94 bin 900 sağlık memuru bulunmaktadır.

2010 yılı itibarıyla insan sağlığı ve sosyal faaliyetlerde diğer alanlarla birlikte toplam istihdam ise 693 bin civarındadır.

Eğitim Alanı;

Eğitim alanı okul öncesi (yuva ve anaokulları), ilköğretim (ilk ve ortaokullar), orta öğretim (genel ve meslek liseleri) ve yüksek-

Eğitim kuramlarına göre okul, öğrenci ve öğretmen sayısı (2011-2012)			
Eğitim kurumu 2011 -2012	Okul sayısı sayısı	Öğretmen sayısı	Öğrenci sayısı
Okul öncesi eğitim	28 625	55 883	1 169 556
İlk öğretim (resmi ve özel)	32 108	515 852	10 979 301
Orta öğretim (genel-meslek lis)	9 672	235 814	4 756 286
Yüksek öğrenim	1 756	111 495	3 626 642
Özel eğitim (engelliler)2010-11	1 134	10 344	173 507
Kaynak TÜİK verileri			

öğretim (üniversiteler, fakülteler, enstitüler, yüksekokullar, konservatuarlar, meslek yüksek okulları, uygulama ve araştırma merkezleri)ve özel eğitim merkezlerini kapsamaktadır.

2011-12 Öğretim yılı içerisinde;

Okul öncesi eğitim kurumlarında, 28 bin 625 okul, 55 bin 883 öğretmen, 1 milyon 169 bin 556 öğrenci bulunmaktadır.

İlk öğretimde (İlk ve Ortaokul) toplam 32 bin 108 okul, 515 bin 852 öğretmen, 10 milyon 979 bin 301 öğrenci bulunmaktadır.

Orta öğretimde (Genel lise, Meslek ve teknik liselerde) toplam 9 bin 672 okul, 235 bin 814 öğretmen, 4 milyon 756 bin 286 öğrenci bulunmaktadır.

Yüksek öğrenimde toplam 1 756 okul, 111 bin 495 öğretmen, 3 milyon 626 bin 642 öğrenci bulunmaktadır. Üniversitelerde 15 529 profesör, 8 489 doçent, 21 717 yardımcı doçent, 15 520 öğretim görevlisi, 8 190 okutman, 3257 uzman, 36 669 araştırma görevlisi, 23 çevirici, 104 eğitim öğretim planlamacısı,

Özel eğitim kuramlarında 1 134 okul, 10 bin 344 öğretmen, 173 bin 507 öğrenci bulunmaktadır.

Eğitim kurumlarında verilen bu rakamların dışında var olan öğretmen ve öğrencilerde eklendiğinde ortalama okul sayısı 73 bin 295, öğretmen sayısı 1 milyon 106 bin, öğrenci sayısı 20 milyon 705 bin 292 kişidir.

Ulaşım Alanı;

Ulaştırma türlerine göre altyapı bilgileri , 2006-2010 (km)					
	2006	2007	2008	2009	2010
Karayolu uzunluğu	349 304	350 708	351.958	362.660	367 263
Demiryolu hat uzunluğu(l)	8.697	8.697	8.699	9.080	9.594
Petrol boru hattı	3 065	3 065	3 065	3.065	3.038
Doğalgaz boru hattı	8 509	10.153	11.483	11.685	11.906
Liman sayısı (2)	176	178	178	179	46
Havaalanı sayısı(3)+	39	43	44	45	46

Kaynak: Boru Hatları ile Petrol Taşıma Anonim şirketi
Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı
Karayolları Genel Müdürlüğü
Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demiryolları İşletmesi
Devlet Hava Meydanları İşletmesi Genel Müdürlüğü
Başbakanlık Denizcilik Müsteşarlığı
(1) Ana hat uzunluğu değerleridir.
(2) Sadece kabotaj taşımacılığı için kullanılan limanlar hariçtir.
(3) Yurtiçi ve uluslararası toplam havaalanı sayısıdır.

Ulaştırma ve depolamada istihdam 2010 1 044

Coğrafyamızda ulaşım ve taşımacılık dünya ortalamalarına göre orta düzeyde gelişmiştir. Kara yolu 367 bin 263 km, demir yolu 9 bin 594 km, deniz yolları liman sayısı 182 adet hava alanı sayısı 46'dır. Toplam 8 petrol boru hattının uzunluğu 3 bin 038 km'dir. Doğalgaz boru hattı 11 906 civarındadır.

Ulaştırma ve depolamada 2011 yılı verilerine göre toplam çalışan insan 1 milyon 044 bin civarındadır.

Kara, hava, deniz ve demiryolları taşıtlarında, 8 milyon 113 bin 111 otomobil, 544 bin 871 minibüs, 389 bin 435 otobüs, 2 milyon 611 bin 104 kamyonet, 728 bin 458 kamyon, 2 milyon 527 bin 190 motosiklet, 34 bin özel amaçlı taşıt, 1777 adet 150 grostonluk gemi, 620 tren, 322 uçak bulunmaktadır.

Kara, deniz, hava ve demir yollan taşıtları, 2008-2011				
	2008	2009	2010	2011*
Otomobil	6.796.629	7.093.964	7.544.871	811.311
Minibüs	383.548	384.053	386.973	544.871
Otobüs	199.934	201.033	208.510	389.435
Kamyonet	2.066.007	2.204.951	2.399.038	261.104
Kamyon	744.217	727.302	726.359	728.458
Motosiklet	2.181.383	2.303.261	2.389.488	2.527.190
Özel amaçlı taşıtlar	35.100	34.104	35.492	34.116
Havayolu Uçak sayısı	2	262	297	332
Denizyolu Ticaretfilosul	1.649	1.722	1.777	
Demiryolu Tren sayısı	613	621	620	

Kaynak: Karayolları Genel Müdürlüğü
T.C. Devlet Demiryolları İşletmesi Başbakanlık Denizcilik Müsteşarlığı Sivil Havacılık Genel Müdürlüğü Devlet Hava Meydanları Genel Müdürlüğü
(1) 150 groston ve üzeri gemileri kapsar.
(2) Yolcu ve kargo uçakları toplamıdır.

Kara, demir, deniz, hava petrol ve gaz alanlarında yolcu, petrol ve gaz miktarları 2010	
	2010
Kara yolu taşımacılığı	226 913 ???
Demir yolu yolcu sayısı	84 173 ???
Deniz yolu taşımacılığı	154 475 484
Hava yolu taşımacılığı	102 800 392
Taşınan petrol miktarı(ton)	39 636 438
Taşınan doğalgaz miktarı (m3)	39 620 ???

Kaynak: Kara yolları genel müdürlüğü Devlet demir yoları işletmesi
Başbakanlık Denizcilik Müsteşarlığı
Devlet Hava Yolları Genel Müdürlüğü

Kara yolculuğunda taşınan yolcu 226 milyon 913 bin kişi, Deniz yollarında taşınan yolcu 154 milyon 475 bin 484, demir yollarında taşınan yolcu 84 milyon 173 bin, Hava yollarında taşınan yolcu 102 milyon 800 bin 392'dir. Petrol miktarı 39 milyon 636 bin 438 tondur. Doğalgaz miktarı 39 milyon 620 metre küptür.

İletişim

Telefon, internet, radyo, televizyon, gazete, posta sayıları	
	2010
Telefon abone sayısı	16 201 466
Cep telefonu abone sayısı	61 769 635
İnternet aboneleri	8 672 376
Radyo ve televizyon kuramları	1 117
Gazete ve dergilerin sayısı	3 679
Mektup	895 149
Posta kartı	8 351
Tebrik kartı	8 931
Telgraf Genel işletmelerde kullanımında % 92.3	974
internet kullanımı % 90.9 bilgisayar	
Bilgi ve iletişim alanındaki istihdam 2010	211 bin
Kaynak TÜİK verileri	

2010 verilerine göre Türkiye'de;

Ev telefonu abone sayısı 16 milyon 201 bin 466 Cep telefonu abone sayısı 61 milyon 769 bin 633

İnternet abonesi 8 milyon 672 bin 376dır. İşletmelerde bilgisayar kullanımı % 92 civarındadır.

Radyo televizyon kurumlan 1 117 Gazete ve dergiler 3 bin 679 adet mektup 895 bin 149'dur.

Telefon ve internet ağlarının yaygınlaşması posta alanının iletişim bölümünü önemli oranda etkileyerek iletişim dallarının düşüş göstermesine neden olmaktadır. Özel taşıma şirketlerinin ve hava yollarının artış göstermesiyle ise postanelerin paket bölümleri etkilenmektedir.

2010 yılı verilerine göre bilgi ve iletişim alanında toplam istihdam 211 bin civarındadır.

GSMH tarım, sanayi ve hizmet sektörlerinin payı (Tl)		
	2011	%
Tarımın	105 098 918	9.15
Sanayi	317 636 173	27.67
Hizmet sektörü	725 048 331	63.16
Toplam GSMH	1 147 783 425	100
Kişi başına gayri safi yurtiçi hasıla, 2009	2009	2010
Cari fiyatlarla (TL)	13 221	15 138
Cari fiyatlarla - ($)	8 559	10 079
Kaynak TÜİK verileri		

Gayri Safi Yurt İçi Hasılada Hizmet sektörü 725 milyar 048 milyon 331 bin tl ile % 63.16'lık paya sahiptir. Sanayi % 27.67, tarım % 9.25'lik paya sahiptir. 2010 yılı hesaplarına göre coğrafyamızda GSYH da kişi başına düşen gelir. 10 bin dolar (15 bin tl) civarındadır

Yukarıdaki veriler temelinde incelendiğinde, hizmet sektörü mevcut toplumun "yönetilmesi", ihtiyaca uygun her alana yönelik teknik elemanların eğitilmesi, sağlık sorunlarının çözülmesi, meta ve insanların ulaşım ve iletişiminin sağlanması, metalarının satımının, tamirinin sağlanması, Finans işlerinin çözülmesi vb gibi oldukça kapsamlı bir alanı kapsamaktadır.

Hizmetler alanında 2 milyon 068 bin 757 işletme faaliyet göstermektedir. Bu işletmelerin yarısı toptan perakende satış ve tamir işletmelerinden oluşmaktadır. Hizmet alanındaki işletmelerde tarım ve sanayi alanı gibi esasta küçük ve orta boy işletmelerden(KOBİ) oluşmaktadır. KOBİ'lerin büyük işletmelere oranı hizmet alanında da % 99'dur.

Hizmet sektöründe 11 milyon 588 bin insan istihdam olmaktadır. Bu miktar toplam istihdamın %48'ini oluşturmaktadır. Bu insanların 8 milyon 859 bini ücretli, maaşlı ve yevmiyeli, 769 bini işveren, 1 milyon 606 bini kendi hesabına çalışan, 354 bini ücretsiz aile işçisi durumundadır.

Ulaşım alanında kara, deniz, hava ve demir yolları coğrafyamızın tüm alanlarına ulaşımı sağlayacak biçimde gelişmiştir. Kara taşımacılığı ulaşımda en ileri alanı oluştururken son yıllarda hava ulaşımı da hızlı bir gelişme göstermektedir. 200 bin otobüsle 200 milyon insan taşınırken, 300 uçakla 100 milyon insan taşınmıştır. Bu gelişmiş tekniğin diğer alanları nasıl etkilediğini gösteren önemli bir göstergedir. Emperyalistler açısından daha az araçla daha çok yolcu ve kar demek olan hava yollarına yatırım yapmaları nedeniyle hava taşımacılığının önümüzdeki birkaç yıl içinde kara ulaşımını geçecek bir eğilimde ilerlemesini sağlamaktadır.

Ulaşım ve taşımanın % 99'u kapitalist motorlu araçlarla ücretli biçimde yapılmaktadır. Ulaşım alanında istihdam olan 1 milyon 044 bin insan ya ücretli çalışmakta ya da mevcut aracın sahibi olarak ücretli yolcu ve yük taşımacılığı yaparak kapitalist tarzda işleyişe dahil olmaktadır.

Ulaşım alanındaki bu gelişme taşıma ve ulaşımda ücretli işleyişi geliştirmekle kalmamış metaların en ücra köşelere kadar girmesinin önemli aracı olmuştur. Coğrafyamız ulaşım alanında tamamen kapitalist işleyişe geçmiş durumdadır.

Telefon, gazete, televizyon radyo ve internet toplumun tüm ilişkilerinin kopmaz parçası haline gelmiştir. İletişim alanındaki bu gelişmeler yüz binlerce insanın yeni ücretli istihdam alanı olurken, aynı zamanda önemli bir meta tüketim alanı haline gelerek insanların kapitalist pazarın parçası olmalarını sağlamıştır. Telefon, televizyon, bilgisayar, radyo vb araçlar tüm evlere girerek önemli bir meta tüketim alanı haline gelmiştir.

Tüm büyük işletmeler ve devlet işletmeleri iletişim araçlarının en ileri seviyesi olan bilgisayarlı üretim, iletişim ve çalışmaya geçmiş durumdadır. İletişim alanındaki bu gelişme üretilen ürünlerin en ücra köşelere kadar reklamlarının yapılmasını ve pazarlanmasını sağlamaktadır.

Kapitalist ilişkilerin coğrafyamızın en ücra köşelerine girmesinde iletişim araçlarının önemli bir rolü bulunmaktadır. Bu durum kapalı ekonomiyi parçalayarak köylerin şehirlerle şehirlerinde köylerle kapitalist pazar temelinde ilişkilenmesini sağlamaktadır.

Sağlık alanı ilaç satışı, tedavi hizmetleri ve çalışan potansiyeliyle hizmetler alanında önemli bir yere sahiptir. Kapitalist meta işleyişinin bir parçası haline gelen sağlık alanı ilaç, sigorta, emeklilik ve hastane

ücretleri üzerinden önemli bir kazanç alanı durumundadır. Sağlık alanı 700 bine yakın istihdamıyla kapitalist işleyişin hakim olduğu diğer bir alandır.

Eğitim alanı gelişen iş bölümüne bağlı olarak sanayi, tarım ve hizmet alanlarının kadro ihtiyacını karşılamaya dönük örgün eğitim biçiminde gelişerek yaygın hale dönüşmüştür. Gelişen dünya koşullarına bağlı olarak üretim ve hizmet alanlarının kadro ihtiyaçlarının tarihsel bilgi birikimine bağlı olarak eğitilmesi zorunluluğu bu alanların kadrolarının giderek yüksek öğrenim mezunu olmalarını zorunlu hale getirmiştir. Bu gerçeklik eğitim alanında ilköğretimden itibaren paralı eğitimi önemli bir sektör haline getirmiştir. Örgün eğitimde 2011 yılı itibarıyla toplam 20 milyon öğrenci eğitim ve öğrenim görürken 1 milyonun üzerinde insan eğitimde istihdam edilmektedir.

Coğrafyamızda dini eğitimi örnek vererek feodal anlayışı savunmak yanlıştır. Çünkü inanç sınıflar üstü bir olgudur. Kapitalizmin en keskin sınıfları olan işçi ve patronların çoğu inançlı insanlar oldukları için dini eğitim alabilmektedirler. Gelişmiş emperyalist ülkelerde kiliselere bağlı dini okullar, yardım kuruluşları ve sağlık kurumları coğrafyamıza oranla çok daha yaygın ve örgütlü durumdadırlar. Coğrafyamızdaki dini okullarda gelişmiş ülkelerdeki gibi mevcut müfredata uygun örgün eğitimin parçası durumundadırlar. Coğrafyamızda dini okullarda eğitim gören öğrencilerin kuran kurslarını da dahil ettiğimizde toplam öğrencilerin % 2,5'i durumundadır. Doğru olmamasına rağmen varsayımla dini eğitimi tümden feodal saysak bile coğrafyamızda kapitalist örgün eğitim sistemi tartışmasız hakim durumdadır.

Eğitim alanında kapitalist toplumsal üretimin kadrolarının yetiştirilmesi temelinde örgün kapitalist eğitim ve kapitalist tarzdaki ücretli emek tamamen hakim durumdadır.

Bütün bu veriler incelendiğinde, gelinen dünya koşullarında toplumsal ilişkilerde yaşanan gelişmeler ve yeni işbölümleri gelişmişlik düzeylerinin belirlenmesinde geçmiş verilerin değişimine neden olmuştur. Geçmişte gelişmişliğin düzeylerinden biri sanayi alanındaki istihdamla açıklanırken bugünkü koşullarda hizmet sektöründeki gelişme ve istihdamla açıklanmaktadır.

Hizmetler alanındaki finans kurumları çok uluslu sermaye gruplarının yönelimine bağlı olarak tarım, sanayi ve hizmetler ala-

nındaki tüm sermaye kesimlerinin birleştiği bir biçime dönüşmüş ve spekülatif sermayeyle devasa boyutlara gelmiştir. Tefeci sermaye gelinen aşamada banka sermayesi karşısında yüzde bir bile değildir. Tarım sanayi ve hizmetler alanındaki kapitalist gelişme ve dış sermaye gruplarının coğrafyamıza yerleşmesiyle ortaya çıkan durum nedeniyle İMF ve Dünya Bankasına olan bağımlılık iç finans kuramlarına olan bağımlılığa dönüşmüştür.

2002 verilerine göre coğrafyamızdaki sanayi istihdamı dünyanın en gelişmiş ülkesi olan ABD den yüksekken Fransa ve İngiltere ile aynıdır. Diğer gelişmiş ülkelerin ise sadece bir iki puan gerisinde bulunmaktadır. Fakat hizmet sektöründe ise bu ülkeleri yaklaşık 20-30 puan gerisinden takip etmektedir.

2011 verilerine göre coğrafyamızdaki hizmet sektörü % 50'lere ilerleyerek tarım ve sanayi alanının toplamına ulaşmıştır. Sanayi alanındaki istihdam ise 2002 de tarımdan 11 puan gerideyken 2011 de 1 puan öne geçerek hizmet sektöründen sonra ikinci sıraya yerleşmiştir.

Hizmetler alanı, ücretli emek temelinde tamamen kapitalist işleyişin hakim olduğu bir alan haline gelmekle kalmamakta aynı zamanda toplumsal üretimde önemli rol oynayan bir noktaya gelmiştir. Bu durum hizmetler alnındaki eğitim, sağlık, "kamu yönetimi", ulaşım, iletişim vb alanlardaki emekçileri proletaryanın önemli müttefik güçleri haline getirmektedir. Bu kesimler örgütlenmeleri halinde hem toplumsal üretimde oynadıkları rolden aldıkları güç hem de istihdamdaki sayılarıyla toplumun oldukça geniş kesimlerini etkileyecek duruma oldukları tartışmasızdır. Bu kesimlerin her biri proletaryanın kopmaz güçlü müttefikleri haline gelmiş durumdadır.

Sosyo-ekonomik yapı alanında hizmetler alanına ilişkin özet halinde sunulan bu bilgiler dışında elimizde var olan yeterli veriler üzerinden hizmetler alanına ilişkin daha kapsamlı raporlar hazırlanarak bu alanın emekçilerinin karşı karşıya oldukları sorunlar üzerinden örgütlenerek devrime seferber edilmeleri temel görevlerimizden birisidir.

Sonuç Olarak;

Yukarıdaki verilere göre, 2010'lu yıllarda Türkiye Kuzey Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısını özetlersek;

Nüfus Yapısı;

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da toplam nüfus 74 milyon 724 bin 269'dur. İl, ilçe ve beldelerde yaşayan nüfus 62 milyon 678 bin 751, Köy nüfus ise, 12 milyon 100 bindir. Kısal nüfus genel nüfusun 6'da biri durumuna gerilemiştir. Böylelikle nüfusun ezici çoğunluğunun kapalı ekonomiden koparak kapitalist işleyişin hakim olduğu şehirlere yerleşmiştir. Kırlardaki az sayıdaki nüfus ise iç pazarın meta ekonomisinin parçası haline gelmiştir.

İstihdam;

74 milyon 724 bin 269 kişilik nüfusun çalışma yaş gurubuna dahil olan 15 yaş ile 65 yaş arası nüfusu 53 milyon 593 bin kişidir.

Bu rakamların 14 milyon 877 bini ücretli, maaşlı ve yevmiyeli, 1 milyon 244 bini işveren, 4 milyon 686 bini kendi hesabına çalışan, 3 milyon 304 bini ücretsiz aile işçisi 8 milyonun üzerindekiler işsiz (işsizlerin neredeyse tamamı, % 95'inden fazlası şehirlerdeki ev kadınları ve diğer işsiz insanlardan oluşmaktadır.) 4 milyon 217 bin eğitim-öğretim gören, 3 milyon 616 bin insan emekli, 3 milyon 406 bin insan çalışamaz halde olanlar(engelli vb), kalan 6 milyon insan ise zorunlu olarak çocuk vb. nedeniyle ev işlerinde çalışanlar, mevsimlik çalışanlar ve diğerleri oluşturmaktadır. Ayrıca 6 milyon insan ise çalışabilir yaş dışında 65 yaş üzeri emekli olanlardan oluşmaktadır

Bu rakamlara göre emekli ve işsizlerle birlikte çalışabilir nüfus hesaplandığında yaklaşık olarak 35 milyon insanın çalışma alanında etkin olduğu görülmektedir. Bu nüfusun yaklaşık 30 milyonu kapitalist ücretli emeğin parçası haline gelmiş, geriye kalan 5 milyon insan ise tarım alanında işveren, ücretsiz aile işçisi ve kendi hesabına çalışan olarak, önemli bir bölümü kapitalist tarzda üretimle yaşamını geçindiren durumdadır. Bu durum coğrafyamızda emeğin gasp ediliş biçiminin, ezici bir boyutta kapitalist tarzda gerçekleştiğini göstermektedir.

Gayri Safi Milli Hasıla;

2011 verilerine göre GSMH, tarım 105 098 918 ile %9.15, sanayi 317 636 173 ile % 27.67, hizmetler ise 725 048 331 ile %63'dür. Bulunduğu iklim koşullarıyla dünya tarım ülkelerinden biri olan coğ-

rafyamızın GSMH içindeki payına bakıldığında tarım ürünlerinin esası sanayi hammaddesi olduğundan tarımın GSMH içindeki payı kapitalist ülke işleyişine uygun olarak % 10'un altına inmiş durumdadır. Tarım ürünlerinin dünya ve coğrafyamız pazarındaki yerini dikkate aldığımızda GSMH içindeki % 9'luk payın ezici bir bölümünün de kapitalist meta ticaretinden elde edildiği düşünüldüğünde, milli gelirin neredeyse tamamı kapitalist işleyişten elde edilmektedir. Bu durumda kapitalist gelişmenin göstergelerinden birisidir.

Tarım Alanı;

Coğrafyamızda su yüzeyleri dışında 668 milyon 819 bin 924 dekar toprağın son sınırına ulaşmış ekilebilir arazi miktarı 221 milyon 567 bin 527 dekardır. Yaklaşık 40 milyon dekar nadas arazi çıkarıldığında geriye, tarla, bahçe ve sebze alanları olarak 184 milyon 329 bin 487 dekar ekilebilir arazi kalmaktadır.

Bu arazilerin % 96'sı küçük ve orta boy arazilerden oluşmaktadır. Küçük ve orta işletmelerin çokluğu bütün dünya ülkeleri için istisnasız geçerli olan bir durumdur. Coğrafyamızda miras yasası nedeniyle toprakların esası parçalanarak küçük işletmeler biçimine dönüşerek toprak reformu sınırlarının altına düşmüştür. Toplam ekili arazi içerisinde büyük toprak mülkiyeti çok ortaklı şekliyle % 4'e düşmüş durumdadır. Büyük çaplı olan arazilerin esası işçi çalıştıran kapitalist çiftliklere dönüşmüştür. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da feodal ya da kapitalist işleyişle işlenen bütün büyük toprak işletmelerinin tamamını toprak reformuna tabi tuttuğumuzda 200'er dönümlük geçimlik araziyle sadece 20 bin aileye toprak dağıtılabilmektedir. Tarımda yaşanan kapitalist gelişmenin bir sonucu olarak coğrafyamızın toprak reformundan çok, gıda ve hammadde ihtiyacının karşılanması için, büyük işletmelerin kamulaştırılması ve toprağın parçalılığının giderilerek makineli ve planlı tarıma geçilmesi öncelikli hale gelmiştir.

Tarım alanında 2012 yılı itibariyle üretim ve taşımanın esası gelişmiş tarım araçlarıyla yapılmaktadır. Karasaban 50 bin iken, Traktör 1 buçuk milyon civarına yaklaşmıştır. Sürülen tarla arazileri hesaba katıldığında Karasaban ve çeki hayvanlarıyla yapılan ekim ve taşıma en geniş anlamda dahi hesaplandığında % 0.1'in (binde bir) altına inmiş durumdadır. Kapitalist makineleşme tarımsal alanın belirleyici unsuru olmuş durumdadır.

Kısal nüfusun genel nüfusun 1/6 (altıda biri) durumuna gerilemesi, tarım alanındaki büyük işletmeler başta olmak üzere, zengin köylüleri, işçi emeğinin gaspına dayalı, ileri tekniklerin kullanıldığı, iç ve dış piyasadaki şehirlerin gıda ihtiyacını ve fabrikaların hammadde ihtiyacını karşılamaya yöneltmiştir. Kırsal alandaki bu değişim sonucunda, coğrafyamızın tarım ürünlerinin neredeyse tamamı çok uluslu tekellerin etkisiyle, dünya piyasalarında, birçok tarım ülkesini geçerek belirleyici hale gelmiştir. Coğrafyamız seçilmiş tarım ürünlerinde, 13 üründe dünya üretiminde birinci, 20 civarında üründe dünyada ilk ona girerken 10 civarında üründe ise dünyada ilk 20 içerisinde yer almaktadır. Bu gerçeklik yerinde üretim ve tüketim biçimindeki her üründen bir parça ekme anlayışı olan feodal kapalı ekonomiyi başkalaştırarak, bölgelere göre çay, fındık, narenciye, pamuk, sebze, hububat vb. biçimindeki pazar için en karlı ürünü yetiştirme biçimindeki kapitalist meta işleyişine bağlı ekonomiye dönüştürmüştür.

Kırsal nüfusun şehre oranla altıda bir oranında azalması, tarımda ileri makine tekniğinin kullanılması, tarım ürünlerinin fabrika ve gıda ihtiyacı temelinde metalaşması, orta ve büyük işletmelerde işçi emeğine dayalı kapitalist emek sömürüsünün esas hale gelmesi, büyük toprakların miras yasasıyla parçalanarak toprak reformunun geçerliliğini yitirmesiyle her nokta da kapitalist hale dönüşmüştür.

Sanayi Alanı:

Sanayi alanındaki 433 bin 307 sanayi işletmesinin % 99'u küçük ve orta boy işletmelerden (KOBİ) meydana gelmektedir. Bu durum bütün dünya ülkeleri için istisnasız geçerli bir durumdur. Burada önemli olan nokta büyük ve küçük işletmelerin üretim, yatırım ve istihdamdaki paylarıdır. KOBİ'ler coğrafyamızda istihdamın % 76'sına, yatırımın % 38'ine, üretimin % 37'sine, ihracatın % 10'una, katma değerin % 26'sına, kredilerin % 25'ine sahiptirler. Sanayi işletmelerinin % 1'inden daha az olan büyük işletmeler ise istihdamın % 24'üne, yatırımın % 68'ine, üretimin % 63'üne, ihracatın % 90'nına, katma değerin % 74'üne, kredilerin % 75'ine sahip durumdadır. Enerjinin de esaslı bölümü bu büyük işletmelerce kullanılmaktadır.

Bu durum coğrafyamızda çok uluslu tekel sermayelerinin belirleyiciliğinde sanayi alanında yatırım, üretim ve ticaretin esasta

büyük işletmelerin eline geçtiğini göstermektedir. Yatırım, üretim ve ticaretin büyük işletmelerin elinde toplanması bir coğrafyadaki kapitalist gelişmenin en belirgin özelliklerinden birisidir.

Sanayi alanı her yanıyla kapitalist işleyişin hakim olduğu bir gerçeklikle, istihdamda, üretimde, yatırımda, yıllık gelirde tarımın önüne geçerek belirleyici hale gelmiştir.

Hizmet Sektörü;

Hizmet sektörü, on milyonu aşan istihdamıyla eğitim, ulaşım, iletişim, ticaret, sağlık, finans, kamu yönetimi, kültür sanat vb alanlarında tamamen ücretli emek gaspına dayalı kapitalist işleyişin hakim olduğu ve kapitalist kar içerikli meta ekonomisinin işlendiği bir alan haline dönüşmüştür. Hizmet sektörü bu gerçekliğiyle, tarım ve sanayi alanlarının, ticaret, yatırım, gelir ve istihdamdaki paylarını geçerek ülke ekonomisinde belirleyici hale gelmiştir.

Son elli yılda sermaye hareketlerinde yaşanan değişimlere bağlı olarak, toplumsal ilişkilerde yaşanan gelişmeler ve yeni işbölümleri gelişmişliğin ve kapitalist gelişmenin derecesini sanayi alanından, hizmetler alanına dönüştürmüştür.

Dünyanın en gelişmiş ülkesi olan ABD'deki sanayi istihdamı coğrafyamızdan azken, diğer ülkelerin çoğu coğrafyamızla aynıdır. Fakat hizmet sektöründeki gelir payı ve istihdam oranı coğrafyamızdan ortalama 15 puan ileridedir. Ekonomi ve istihdamda coğrafyamızda hizmetler alanı ortalama % 50 payla tarım ve sanayiyle eşit duruma gelmiştir. Bu durum coğrafyamızdaki kapitalist gelişmenin önemli göstergelerinden bir diğer noktayı oluşturmaktadır.

Finans Alanı;

Hizmetler alanındaki önemli bir gelişmede finans kurumları alanında yaşanmaktadır. Çok uluslu sermaye gruplarının yönelimine bağlı olarak coğrafyamıza yerleşen çok uluslu sermaye gruplarına ait finans kurumları ve komprador burjuvaziye ait finans kurumları tarım, sanayi ve hizmetler alanındaki tüm sermaye kesimlerini kapitalist işleyişe uygun olarak birleştirerek spekülatif sermayeyle devasa boyutlara getirmişler. Devlet güvencesiyle kredi kartları ve değişik politikalarla yasal tefeciler olarak tüm kesimleri borç

batağına sürükleyerek son kuruşuna kadar sömürmektedir. Kapitalist gelişmenin finans alanındaki bu gelişmesi, yasa dışı tefeci sermayesinin de alanını yok ederek banka sermayesi karşısında binde birlere düşürerek etkisizleştirmiştir. Finans alanında devasa sermayelere sahip büyük finans kurumlarının coğrafyamıza gelmesi ve komprador sermeyeyle coğrafyamızda rol oynamaya başlamalarıyla birlikte, İMF ve Dünya Bankası'na olan bağımlılık tamamen etkisizleşerek iç finans kurumlarına olan bağımlılığa dönüşmüştür.

Yabancı Sermaye;

Coğrafyamızda 2010 yılı itibarıyla 23 bin 933 yabancı işletme faaliyet göstermektedir. Esası çok uluslu tekel sermayelerine ait olan bu işletmeler, 2000'lerde son yüz yılın üç katına çıkmıştır. Ekonomik güç olarak komprador burjuva sermayeden kat kat güçlü olan bu sermayeler, komprador nitelikli büyük işletmeleri ortaklık ve kredilerle olmak üzere, KOBİ'leri ise fason iş vb. biçimde kendilerine yedekleyerek coğrafyamız ekonomisinde belirleyici hale gelmiştir. Ekonomideki bu etki, sanayi odaları vb. kurumlar üzerinden siyasete de yansıyarak, ekonomik, siyasal, askeri ve kültürel noktada, sömürü ve bağımlılığı da geçmişe oranla daha da derinleştirmiş ve bu sermaye kesimlerini komprador sermayeye oranla daha belirleyici hale getirmiştir. Üretim, sermaye, yatırım, ve ticarette yabancı işletmelerin belirleyiciliği de bunun göstergesidir. Bu durum coğrafyamızdaki kapitalist gelişmede çok uluslu emperyalist tekel sermayelerinin 200 yılık tarihsel etkileriyle esasta belirleyici etkide bulunduklarını da açık olarak ortaya koymaktadır. Bu durumu dünya pazarlarında ithalat ve ihracatta otomotiv, demir çelik, elektronik eşya, gıda, tekstil vb. birçok üründe ortalamada ilk ona girmelerinden de görülmektedir. Ekonomik büyüklük olarak dünyada ilk 15 büyük ekonomiye girmesi tam da çok uluslu tekel sermayelerinin coğrafyamızdaki belirleyiciliğinden ileri gelmektedir.

Coğrafyamızda sosyo-ekonomik yapıya ilişkin özet halinde sunduğumuz bilgiler incelendiğinde sanayi, tarım ve hizmet sektörleri 150 yıllık uzun ve sancılı bir tarihsel süreç içerisinde esasta emperyalist dış etmenlerin etkisiyle, tali düzeyde de iç dinamiklerle evrimleşerek 1990'lar süreciyle kapitalist hale dönüşmüş, 2010'lu yıllarda ise yukarıda verileriyle açıklanan düzeye ulaşmıştır. Türki-

ye-Kuzey Kürdistan'da feodalizmin tasfiye biçimi emperyalizme bağımlı yarı-feodal yarı-sömürge ülkelerde ortaya çıkmış özgül ve günümüz biçimidir.

Bu Gelişmeye Bağlı Olarak Özetle Sınıfların Tahlili;

Coğrafyamızda, esasta çok uluslu tekel sermayesi ve talilde olsa iç dinamikleriyle gelişen kapitalizm, sınıf ilişkilerinde de önemli değişiklikler ortaya çıkarmıştır. Tarım, sanayi ve hizmetler alanında yaşanan kapitalist gelişmeye paralel olarak işçi sınıfı büyük artış göstermiş, önder güç konumundan, hem önder hem de temel güç konumuna gelmiştir. Kırsal alandaki yoksul ve az toprak sahibi olan, geçinmek için işçilik yapmak zorunda kalan kesimlerin önemli bir bölümü ve şehirlerde işportacılık yapan, aynı zamanda ek işlerde çalışmak zorunda kalan kesimlerden oluşan önemli bir yarı proleter sınıf bulunmaktadır. Hizmetler alanındaki küçük işletme sahipleri, kafa emeğiyle geçinen emekçiler (memurlar, özel sektörde çalışan kafa emekçileri, büro çalışanları vb.), öğrenciler ve kırda küçük üretici tabakası içinde yer alan (küçük, orta ve zengin) köylülüğü de eklediğimizde önemli bir kır ve kent küçük burjuvazisi bulunmaktadır. Çok uluslu tekel sermayeleri ve komprador burjuva sermaye kesimleri, tarım, sanayi ve hizmetler alanında hükmetmediği ekonomik alan kalmadığından, milli nitelikteki ekonomiler, iflas ederek ya da onlara eklemlenerek milli özelliğini yitirmiştir. Böylece milli burjuvazide bu ekonomik işleyiş içinde bağımsızlığını yitirerek bir bölümü iflas edip yok olmuş, bir bölümü kompradorlaşmış, bir bölümü ise orta burjuva nitelikte taşeronlaşma ya da başka biçimlerde büyük sermaye gruplarına yedeklenmiştir. Orta burjuvazi karakteri gereği, devrimin ilerleyen süreçlerinde ayrışarak, bir bölümü devrimden yana tavır takınırken, diğer bölümü karşı devrim safında yer alır. Bu duruma göre coğrafyamızda halk sınıf ve tabakaları içinde yer alan kesim proletarya, yarı proletarya, kır ve kent küçük burjuvazisinden oluşmaktadır. Devrimin düşmanlarını ise, çok uluslu tekel sahipleri, komprador tekelci kır kent büyük burjuvazisi, bu sınıflara yedeklenmiş az sayıdaki orta burjuvazi ve tali duruma düşen az sayıdaki toprak ağaları sınıfı oluşturmaktadır. Gelişen kapitalizmin günümüz koşullarında devrimin önder ve temel gücü olan proletarya ve dostlarının önemli bir güç haline geldiği çok açık görülmektedir.

Maoist komünistler, belli toplumsal şartların gelişmesi-değişmesi aşamasında olgunlaşan mevcut nesnel gerçeklerin teorik-pratik düzlemde ortaya koyduğu gelişmelerin 1990'lar sonrası sürecini doğru temelde okuyamamış ve bu ihtiyacın yarattığı basınca karşı tutucu bir direnç sergilenmiştir.

Kurucu önderimiz Kaypakkaya yoldaştan sonraki uzun yılları kapsayan mücadele tarihi boyunca, Kaypakkaya yoldaş tarafından ortaya konan tahlil ve tespitleri benimseyerek, diyalektik gelişmeye kayıtsız olmayan toplumsal koşulları, somut olarak tahlil-tespit etme görevini esasta yerine getirmedik. Gelişmelerin yeni niteliğe büründüğü şartlarda bu değişim ve gelişmelere bağlı yeni tahlil ve tespitlere gitmememiz kuşkusuz ki olumsuzdur. Gerek uzun bir toplumsal süreç geçirilmiş olmasına karşın toplumsal sistemin sosyo¬-ekonomik yapı tahlilini yapmamış olması ve gerekse de toplumsal gelişmelerin daha belirgin olarak ileri sürdüğü gelişmeler aşamasında buna uygun tahlil-tespitler yapmaması Maoist komünistler açısından önemli bir eksiklik olarak değerlendirilmek durumundadır.

Maoist komünistler örgütsel durum ve bilincindeki sorunlarla birlikte, bünyesinin taşıdığı hassasiyetleri dikkate alan baskılanmayla iç dengelerdeki gelenekçi direncin egemen eğilimi ve dogmatik sığlığın izlerini taşıyan siyasi geriliklerinin ürünü olarak, fiilen ertelenen tayin edici bu görevi ikinci kongremizle önüne görev olarak koyup uzun süreli bir araştırma sürecinden sonra yetenek, tecrübe ve birikiminin el verdiği en uygun ölçülerde yerine getirerek yukarıdaki biçimde sonuçlandırmıştır.

Emperyalizme bağımlılık realitesi zemininde ortaya çıkan emperyalist sermayeyle ilişkilerin, aynı zeminde gelişen emperyalist işletmelerin, yerli-yabancı ortaklığı biçimindeki büyük şirketlerin temsil ettiği emperyalist sermaye yoğunluğunun ve bu nitelikteki sermaye dolaşımının ülkedeki sanayileşme, üretim ve ekonomik yaşama yansımaları toplamında üretim biçimi ve üretim ilişkileri üzerindeki etkileriyle ülkede egemen olan yarı-feodal üretim ilişkileri ve üretim tarzındaki çözülme derinleşmiş, yarı-feodal üretim ilişkileri ve üretim tarzı egemen olmaktan çıkmıştır.

Yarı-feodal üretim ilişkilerinin esasta tasfiye olmuş olması, feodal ilişkilerin tümden tasfiye olduğu anlamına gelmemektedir. Yarı-feodal toplumsal sistemin üretim ilişkileri niteliğe damga vurmasa da, hala belli biçim ve boyutlarda varlığını sürdürmektedir.

Kapitalist üretim ilişkileri ve dolayısıyla kapitalist üretim tarzı egemen üretim ilişkisi ve biçimi olarak toplumsal sistemin niteliğini belirleyen esas durumundadır.

Bu kapitalist üretim tarzı genel karakteri bakımından emperyalizme bağımlı tekelci komprador kapitalist niteliktedir. Devrimimiz niteliği sosyo-ekonomik yapı ilişkilerine bağlı olarak şekil alan demokratik devrimin görevlerini üstlenen Sosyalist Devrim'dir. Devrimin yolu ise Sosyalist Halk Savaşı'dır.

DEVRİMİMİZİN NİTELİĞİ VE STRATEJİSİ
DEVRİMİMİZİN NİTELİĞİ, DEMOKRATİK DEVRİMİN KALAN GÖREVLERİNİ DE ÜSTLENEN SOSYALİST DEVRİMDİR

Partimiz, 3. Kongremizden önce Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısının yarı feodal-yarı sömürge olarak değerlendirilmesinden hareketle, yakın devrim görevimizi Demokratik Halk Devrimi olarak tanımlamaktaydı. 3. Kongre irademizin sosyo-ekonomik yapı değerlendirilmesi bağlamında vardığı sentez olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan'ı emperyalizme bağımlı yarı- sömürge komprador tekelci kapitalist olarak değerlendirmesi, yakın devrimimizin niteliğini Demokratik Halk Devrimi'nden Sosyalist Devrim biçimine dönüştürmüştür. Bu bağlamda devrimimizin niteliğini, demokratik devrimin kalan görevlerini de içeren Sosyalist Devrim olarak tanımlamaktayız.

Emperyalizme bağımlı olarak gelişen kapitalizm süreci komprador bir içeriktedir. Emperyalizm çağı olarak başlayan 1890'lar sonundan günümüze kadar dünyanın ekonomik-siyasal yaşamı emperyalist kapitalist paradigma çerçevesinde gelişmektedir. Emperyalizm tekel çağı olarak yeryüzün ekonomik, siyasal, kültürel, askeri ve ekolojik biçimlerde kontrol altına alınması ve uluslararası mali sermayenin hakimi olan bu tekeller biçiminde en pervasız ve en köklü örgütlenmesi olarak işlemektedir. Serbest rekabetçi çağın sonucu olarak tekelleşen sermaye öz dinamikler üzerinden bir gelişim yasasını da sonlandırarak sömürgeci ve yarı sömürgecilik biçiminde uluslararası sermayenin yayılma ve yoğunlaşmasına bağlı olarak, bütün ülkelerdeki kapitalist dinamikleri çeşitli biçimler altında kendine bağımlı kılarak uluslararası tahakkümünü perçinleştirmiş ve bu kapitalistleşme sürecinde başarılı olamamış toplumsal ilişkilere esasta damgasını vuramamış, gelişme aşamasında kalmış olan sosyo iktisadi toplumsal yapıları kontrol altına alarak, bütün ekonomik sosyal toplumsal ilişkilerini kendine bağımlı kılmıştır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyası bu gerçekliğe bağlı olarak, kendi öz dinamikleriyle gelişen bir kapitalistleşme süreci biçiminde olmayıp, emperyalizmin derinliğine yoğunlaşmasıyla feodal üretim ilişkilerinin çözülmesi biçiminde gelişim seyri kat etmiştir. Bu anlamda feodal üretim ilişkileriyle iç içe gelişen kapitalist bir

toplumsal melez yapı biçiminden, emperyalist sermayenin dinamik yasası olarak kar hırsı ve yol açtığı yıkıcılık bağlamında toplumsal ilişkiyi uzun bir tarihsel süreç içerisinde yeni bir duruma evrilmiştir. Bu bağlamda yarı-feodal toplumsal yapılanma yerini bu süreç sonunda kapitalist bir nitelik biçiminde hakim kılmıştır. Ama bu kapitalizm uluslararası sermayeye bağımlı komprador nitelikli bir kapitalizm olarak ortaya çıkmıştı. Çağımızın emperyalizm çağı olarak tespit edilmesine bağlı olarak, burjuvazi önderliğindeki her gelişme de emperyalizmden bağımsız olarak ele alınamaz, bizzat bu gelişmelere yol açan uluslararası tekelci sermaye, yani emperyalizmdir.

Devrimimizin niteliği bu süreç ve gelişmeler sonucunda Demokratik Halk Devrimi muhtevasından- ki Demokratik Halk Devriminin özü toprak devrimidir- Sosyalist Devrim muhtevasına bürünmüştür. Köylülük olarak kitlelerin yoğunluğu ve bu yoğunluğa damga vuran yarı-feodal iktisadi şekilleniş, adım adım yerini komprador kapitalizmin egemenliğine bırakmıştır. Bu gelişim sonucunda şehirlere yığılan kitlelerin ve emeğin artı değer biçimindeki sömürüsü hakim hale gelmiştir. Bu bağlamda devrimin üretim ilişkilerinin hakim kuvveti olan feodal sınıfları asıl hedef haline getirmesi objektif olarak gerileyen bir duruma dönüşmüş ve devrimin asıl hedefi emperyalizme bağımlı komprador tekelci burjuvazi haline dönüşmüştür.

Eşitsiz gelişme yasasına bağlı olarak yarı-feodal üretim ilişkisi tamamen ortadan kaybolmayıp, sadece baş çelişme durumu olmaktan çıkmıştır. Türkiye -Kuzey Kürdistan'ın başlıca çelişmeleri arasında yarı-feodal ilişkilerin mevcudu bulunmaktadır.

Bir devrimin niteliğini ve hedefini belirleyen temel mesele o ülkedeki mevcut üretim ilişkileridir. Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin niteliğinin sosyalist devrim olarak açığa çıkması, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın çeşitli ulus ve milliyetlerden halkımızın emeğinin egemen sınıflar tarafından gasp ediliş biçiminden dolayıdır. Üretim ilişkileri ve üretici güçler arasındaki ilişki o toplumsal yapıdaki temel çelişmeleri ve siyasal mücadelenin taraflarını yani sınıflarını oluşturur. Bu bağlam da, toplumsal üretimin toplumsal mülkiyetten ziyade özel mülkiyet biçimindeki tezahür biçimi ve buna bağlı olarak toplumsal emeğin kapitalist sınıf tarafından sömürülmesi bu burjuva sınıfın toplumsal ilişkileri belirlemesi, toplumsal üretimi kendi özel mülkiyetine alma gerçekliği, başta proletarya olmak üzere sömürmesi ve her geçen gün kent ve kır küçük burjuva ke-

simlerini kar yasasına bağlı olarak sömürmesi ve onların yaşamlarında yıkıma sebebiyet vermesi, bu kesimlerden sürekli proletaryaya yeni bireyler biçiminde katılımı çoğaltması, ekonomik sosyal, siyasal, kültürel olarak her şeyi daha fazla kar elde etmek için tekelci yapılanmasını derinleştirmesi komprador tekelci kapitalizme karşı sosyalist devrim seçeneğini güncelleştirmiştir.

Çelişki yasasının sonuçlarından birisi de, sınıfsal karşıtlıktır. Köylü kitlelerinin dağılıp parçalanması ve yaşamını idame etme süreci olarak emeklerini satan ve bunun üzerinden yaşamsal gereksinimlerini karşılayacak bir duruma gelmeleri, aynı zamanda bu emeği gasp eden karşıt sınıfında sömürüden palazlanmasını ve toplumsal yaşam üzerinden belirleyici olmasına yol açar.

Yarı-feodal iktisat, köylü kitlelerinin esasta pazar için üretmemesi ve kendi kendine yönelik bir ihtiyaç için üretim sürecinde bulunmasıdır. Bu bağlamda kapitalist sınıf toplumsal emeğe el koymada atıl bir pozisyondadır. Burada birinci derecede belirleyici olan köylü kitlelerin yaşadığı toplumsal mekanın esasta egemen güçler olarak burjuvazi ile iktidarın sahibi olan feodal sınıfın temsilcisi olan toprak ağaları, mütegallibe vb. tarafından köylülerin sömürülmesi ve baskı altına alınmasını oluşturur.

Sosyalist devrimin aktüelliği Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçilerin, emperyalizme bağımlı komprador tekelci burjuvazi tarafından esasta sömürülmeleridir. Emekçi kitlelerin kurtuluşu, ancak bu egemen pozisyonda olan sınıfa karşı, devrimci sosyalist savaş yürütülmesi sonucunda sağlanabilir.

Sosyalist devrim, iktidardaki emperyalizme bağımlı olan komprador tekelci burjuvaziye karşı proletaryanın öncü ve temel güç olarak başlattığı ve kent ile kır küçük burjuva kesimlerinin müttefik olduğu Sosyalist Halk Savaşı stratejisi aracılığıyla icra edilir.

Devrimimiz uluslararası sermayeyi (emperyalizmi) ve onun işbirlikçisi komprador tekelci kapitalizmi hedef alır. Bu bağlamda temel olarak devrimiz anti-emperyalist, anti-kapitalist bir muhtevaya sahiptir. Yine feodal üretim ilişkilerinden geriye kalan ekonomik ve siyasal kültürel bütün gerici anlayış, üretim ve siyasal uygulamaları bu genel hedeflerinden bağımsız olarak ele almayıp, bunlara karşı da demokratik devrimin- toprak sorunu vb. görevlerini de yüklenmiş sosyalist devrim perspektifiyle hareket eder.

Sosyalist devrim perspektifimiz aynı zamanda ezilen ulus ve milliyetlerin ve ezilen inanç gruplarının demokratik haklarının güvencesi olup, hiçbir ulusun diğer ulus ve azınlıklar üzerindeki ayrıcalığına müsamaha göstermeyerek ulusal soruna ilişkin tam hak eşitliğini ve inançlar arasındaki eşitsizliğe ve baskıcılığa karşı ise inançlılar ve inançsızların haklarının eşitliğine, inançlar arasında hiçbir baskıcılığa izin vermez. İnanç sorununda bireyi ve vicdan özgürlüğünü savunur. İnançlar tamamıyla özel bir alandır, proletarya ve emekçiler devleti bir inanç devleti değil, vicdan ve inanç özgürlüğü tanırken, kendi amacı olan komünizm doğrultusunda toplumun devrimci temelde dönüştürülmesi görevini asla erteleyemez. Bunun için ulusal sorunda geniş bölgesel özerlikle kendi kendini yönetimi savunur. Eşitsiz gelişme yasasına bağlı olarak ve kitlelerin ihtiyaçlarının çözümü noktasında sosyalist çözüm projesi bağlamında özgün programlar uygulamayı temel perspektif olarak icra eder.

Sosyalist Devrim'in temel kuvveti ve öncü gücü üretim ilişkilerinin yol açmış olduğu değişiklikten dolayı proletaryadır. Bu bağlamda kent ve kır küçük burjuva kesimleri de sosyalist devrimde proletaryanın müttefikleridir. Sermayenin yoğunlaşma alanları eşitsiz gelişme yasasına bağlı olarak şehirleri ana mücadele alanları haline getirmiştir. Yine buna bağlı olarak kırlık alanlar devrimci savaş süreci boyunca şehirlere oranla önem derecesinde bir gerileme olmasına karşın devrimin sınıf güçleri ve müttefikleri açısından devrimin topyekûn sürdürülmesinde edilgen değil aktif bir niteliğe sahiptir. Bu bağlamda kır kent diyalektik ilişkisi içinde ele alınmaktadır. Temel ve öncü güç durumunda olan işçi sınıfı içerisinde çalışma esas, diğer güçler içerisindeki çalışmalar bu çalışmaya bağlı hale gelmiştir.

Sosyalist Devrim, başta proletarya ve müttefikleri olan kent ve kır küçük burjuvazisinin ekonomik, siyasal, kültürel ve askeri olarak örgütlenmesiyle gerçekleşecektir. Devrimin dostları olan bu kesimleri ise, halk sınıf ve katmanları olarak tanımlamaktayız. Daha önceki belirlemelerimizde demokratik devrim perspektifimize bağlı olarak halk sınıf katmanları arasında değerlendirdiğimiz milli burjuvazi, emperyalist sömürgecilik sonucu kapitalist üretim ilişkilerinin hakim hale gelmesi sonucunda çözülerek komprador tekelci kapitalizm ile kent ve kır küçük burjuvazi olarak nitelik değişikliğine evirilmiştir. Emperyalizm ve komprador tekelci kapitalist egemenliğe bağlı olarak milli burjuvazi, milli ve anti-emperyalist karakterini yitirerek bir bölümü kompradorlaşmış, bir bölümü iflas ederek küçük burjuva

katmanlara dönüşmüş, bir bölümü ise orta burjuva nitelikte emperyalist komprador tekelci kapitalist sisteme yedeklenmiştir. Bu çıkar birliği stratejik olarak var olma düzlemindedir. Bu anlamda konjonktürel bir muhteva olarak ele alınamaz. Milli burjuva partileri olarak değerlendirdiğimiz bütün partiler bu çerçevede burjuva partileri olarak milli ve güdük anti-emperyalist -karakterini kaybeden yeni ekonomik siyasal olgunun politik partileridir. Bu anlamıyla halk sınıf katmanları arasında bir değerlendirilmeye teşkil edecek ekonomik sosyal bağımsız başka bir sınıfsal katmandan ve onun politik partilerinden söz edilemez. Emperyalist sermayenin dünya çapında yoğunluğunun derinleşmesi, ulusal bütün hareketlerin niteliği üzerinde etkide bulunarak ulusal bağımsızlık karakterlerini gerileterek burjuva reformist bir yönelime oturmasının arka planında sermayenin bu yoğunluğunun yol açtığı dünya gerçekliği ve onun siyasal olgusu bulunmaktadır. Kalkınmacı ve Keynesci politikaların terk edilerek, neo-liberalizm olarak emperyalist tahakküm yönelimi dünyanın burjuva ilişkilerinde yeni ilişkiler oluşumları beraberinde getirmiştir.

Emperyalizme bağımlı olarak gelişen komprador tekelci kapitalizm, Türkiye-Kuzey Kürdistan özgülünde ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel, ekolojik yaşama damgasını vuran sınıftır. Bu bağlamda başlıca çelişkiler içerisinde somut olarak baş çelişki, emperyalizm ve komprador tekelci kapitalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki olarak değişikliğe dönüşmüştür.

DEVRİMİMİZİN STRATEJİSİ, SOSYALİST HALK SAVAŞIDIR

Türkiye-Kuzey Kürdistan sosyo-ekonomik yapı itibarıyla kapitalisttir. Buna bağlı olarak devrim stratejimizde Sosyalist Halk Savaşı stratejisidir. Partimizin İdeoloji belgesinde savunulan; Halk Savaşı sadece yarı feodal-yarı sömürge ülkeler için geçerlidir anlayışı eksiktir. Halk Savaşı kapitalist ülkeler için de geçerlidir. Bu her kapitalist ülkede daha farklı biçimler de alabilir. Tek bir yol olarak statik kalıpçılığı doğru bulmamaktayız. Her siyasal coğrafya konjonktürel siyasal durum ve ülkenin özgünlüklerinden dolayı farklı yol ve metotlarında açığa çıkarılmasına yol açabilir. Ulaştığımız teorik sentez sonucunda Türkiye-Kuzey Kürdistan bağlamında, dolayısıyla yeni bir biçim ve içerik temelinde Sosyalist Halk Savaşı

Stratejisi'nde, Gerilla Savaşı da önemli ve temel bir güç olarak ele alınacaktır. Ancak toplu ayaklanma ile eşgüdümlü bir şekilde ele alınarak yürütülecektir. Kır-şehir diyalektiği olarak telakki edilebilir ya da kavranabilir.

UKH tarihinde ve bu kapsamda Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi içerisinde devrimin yolu ve örgüt anlayışı üzerine bugüne kadar çeşitli tartışmalar yürütülmüştür. Zira komünizme kadar da yürütülecektir. Herhangi bir coğrafya-ülke ya da toplumda, mücadelenin devam ettirilmesi ve komünizme kadar sürdürülmesi için devrimin yolu ve örgüt anlayışının sürekli olarak doğru bir şekilde geliştirilmesi gerekmektedir. Bunun için öncelikle, mücadele yürütülen ülkenin tarihsel ve toplumsal olarak ve aynı zamanda güncel açılardan sosyal ve ekonomik yapısı üzerinden şekillenecek olan devrimin yolu ve buna uygun bir savaşım için yukarıdan aşağıya merkezileşmiş bir örgütsel mekanizmaya ihtiyaç vardır.

Proleter dünya devrimi ve komünizm perspektifi doğrultusunda her bir coğrafyada yürütülen mücadelelerin hangi yolları izleyeceği ve hangi örgütsel araçların kullanılacağı, mücadelenin zafere ya da hedeflenen sonuçlara ulaşması açısından oldukça önemli bir yere sahiptir.

Açık teorik bir yönelime sahip olmalıyız. Marks'tan Mao'ya komünist ideolojinin ustaları şuna işaret etmişlerdir: Sınıf mücadelesinin, sosyal devrimin ele alınışında temel yönelim ve buradan çıkan temel ilkeler her yer için aynıdır. Bu temel yönelim, değişik ekonomik, sosyal ve siyasal biçimler alır. Mesela, Ekim ve Çin Devrimi temel ilkeler açısından aynıdır, yani ikisine rehberlik eden ideoloji, yöneldikleri amaç, somut görevlerdeki farklılıklara rağmen içerikte aynı ortak temeli ifade ederler. Bu açıdan burjuva devlet mekanizmasının devrimci savaşla parçalanması ya da şiddete dayalı devrim çizgisi, her yer için genel geçerliliğe sahip, istisnası olmayan evrensel bir kanundur.

Kitleler baştan itibaren bu ruhla eğitilmelidir ve devrimin stratejik silahları olarak parti, halkın silahlı kuvvetleri ve halkın birleşik cephesi baştan itibaren bu perspektifle ele alınarak inşa edilmelidir. Öğretimizde genel geçerliliğe sahip bu evrensel yönelim, önceden de vurguladığımız gibi değişik koşullarda, değişik coğrafyalarda ve değişik bölge ve yerel alanlarda özgül çelişkilere bağlı

olarak değişik biçimler alacaktır. Kuşkusuz bu da evrensel bir gerçekliktir. Çünkü mutlak olan çelişkilerin her bir yerdeki özgünlüğü açısından kavranması söz konusu olamazsa ok hedefe gönderilemez. Aynı şekilde oku hedefe göndermede özgün çelişkilerin ürünü olarak da farklı biçimler söz konusu olacaktır. Bunun daha iyi anlaşılması açısından Paris Komünarları, Ekim ve Çin Devrimi, aynı ortak evrensel-komünizm amaçlı, ama her biri ise özgül bir yürüyüş biçimleri şeklinde komünizme doğru ilerlemeyi hedefliyordu. Buradan hareketle Paris Komünü devriminin aldığı biçim, Ekim Devrimine aynı şekilde uygulanmamış ve yine Ekim devrimi biçimi de aynı şekilde Çin devrimine uygulanmamış, aynı biçimi almamıştır-alamazdı da. Dolayısıyla bizim, yani Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimimizin alacağı biçim de özgünlükler gösterecektir. Kesinlikle Paris, Ekim ve Çin Devrimleri gibi biçimsel kaba tekrarı olmayacaktır-olamazda.

Tekrar vurguluyoruz ki, enternasyonal proletaryanın evrensel ortak bir ideoloji ve teorisi vardır. Bu, değişik koşullarda, içerik de değil biçim de farklılıklar gösterecektir. Peki, bu nesnel bir gerçeklik ise, proleter devrim teorisi evrensel ise, bunun görevlerini yerine getiren proletaryanın siyasi, örgütsel ve askeri çizgisi de bu evrensel teorinin bir bileşenidir. Dikkat edilecek husus şudur; biçimler kaba bir şekilde tekrar edilemez, reçeteci bir şekilde tasarlanamaz. Devrimci savaşın aldığı ve alacağı biçim, insanların, partilerin, grupların iradesinden bağımsız olarak sınıf mücadelesinin objektif kanunlarının gerçeğine bilinçli bir müdahale temelinde dayanmak durumundadır.

Kuşkusuz ve ama aynı zamanda her bir coğrafyanın özgünlükleri vardır. Bu evrensel ilke her bir yerde aynı biçimi almaz. Sosyal ve ekonomik koşullar da bu şekildedir. Her bir coğrafyanın süreçlerinin ve hatta onun her bir gelişme aşamasının özel bir niteliği vardır. Bu özel nitelik özgül çelişkilerin bir sonucudur. Kapitalizm de, sosyalizm de ve komünizm de çeşitli aşamalara ve kategorilere-hatta çeşitli alt süreçlere bölünür. Zaman-mekan ve koşulları statik ele alanların, anlamadığı ya da anlamak istemediği budur. Çelişkinin evrenselliği ve özgünlüğü arasındaki diyalektik ilişkiyi anlamamak da ısrar eden ve kaba materyalist-mekanik yürüyüşçüler, bir türlü bu halkayı yakalayamamaktadır. Şiddete dayalı devrim teorisi Fransa iç savaşının tecrübelerinde bilimsel olarak Marks tarafından formüle edildi. Lenin ve Mao'da bu çizgi nitel ilerlemeler kat etmiştir. Ancak, şu

temel ilkeler tümünde mevcuttur: Bir; komünist ideolojinin rehberliği ve komünist bir dünyayı hedeflemesi. İki; bütün bunlara önderlik edecek bir komünist partisinin ve önderliğinin gerekliliği. Üç; kitlelerin komünizme yürüyüşte yeni iktidarlarının tesis edilmesi perspektifiyle gerici devlet mekanizmalarının devrimci şiddetle parçalanması. Dört; gerçek kahramanın kitleler olduğu bilinciyle kitlelerin bilinçli seferberliği üzerinden proletarya iktidarlarının tesis edilerek devrimin sürdürülmesi.

Bu devrimci şiddet çerçevesinde her bir ülkede ya da coğrafyada alacağı devrimci mücadelenin, yani devrimin yolunun da aynı öze sahip ancak farklı farklı biçimler şeklinde mümkün ya da olasılıklar içereceğini anlatır. Mao'nun basit ve herkesin anlayabileceği şekilde ifade ve formüle ettiği gibi "İktidar namlunun ucundadır!" Bu tarihin zorunlu atlanamaz stratejik bir yönelimidir.

Her devrimin temel sorunu olan siyasal iktidarın proletarya önderliğinde halk kitlelerince fethedilmesinin önkoşulu, devrimci savaşla gerici devlet mekanizmalarının parçalanarak yeni devlet iktidarının tesisi edilmesidir.

Bunun için doğru bir çizginin, yani komünist ideolojik çizginin ve onunla donanmış partinin, halkın silahlı kuvvetlerinin, halk kitlelerinin birleşik cephesinin yani devrimimizin üç stratejik silahın kurumsallaşmasıyla başarıya ulaşacaktır. Bitkin, mecalsiz, düzen içi tasfiyeci oportünizm tarihte ve bugünde devrimci savaşın zora ve şiddete dayalı olduğunu ve gerekliliğini anlayamamıştır. Özellikle kapitalist-emperyalist ülkelerde kitlelerin devrimci savaş ruhuyla eğitilmemesi, devrimci savaşın kendiliğinden- bir gün- belki olabileceği, baştan bu şekilde bir perspektifle yola çıkılmasının gereksizliği üzerine fikriyat oluşturulmuştur. Bu fikriyat legalist, sendikalist, nicel birikimcilik ya da evrimcilik çerçevesinde kitleleri devrimden alıkoyma rolü ve işlevi görmüştür, hala da bu rolü oynamaktadır.

Devrimimizin stratejisi, Sosyalist Halk Savaşı Stratejisidir. Sosyalist Halk Savaşı Stratejisi (SHSS), yarı-sömürge yarı-feodal toplumsal sistemlerde geçerli olan Halk Savaşı Stratejisi'nden farklıdır.

Yeni Demokratik Cumhuriyet programı aşaması yerini Sosyalist Devrim aşamasına bırakmıştır. Bu aşamayla, Yeni Demokratik Devrimi (programında) modelinde geçerli olan Halk Savaşı Stratejisi,

yerini Sosyalist Devrim (programına) modeline ve buna uygun olarak Gerilla Savaşı'yla ile toplu ayaklanma biçimlerinin yeni tipte birliği ve özgün devrim stratejisi olan Sosyalist Halk Savaşı Stratejisine bırakmıştır.

Bu bakımdan SHSS, klasik sosyalist devrim stratejisi olan toplu ayaklanma stratejisinden de farklıdır. Türkiye-Kuzey Kürdistan özgülünde, SHSS sosyalist devrimin özgün yürütülüş biçimidir. Bu özgünlük halk kitlelerinin yoğunlaştığı şehirleri esas mücadele alanları olarak belirleyip devrimci savaş süreci içerisinden küçükten büyüğe doğru askeri bağlamda genel halk silahlanması ve halk ayaklanmasını geliştiren yöneten ve devrimin iktidar organlarının kurulmasını ve kurumsallaşmasını güvence altına alan Partizan Halk Güçleri (PHG) aracılığıyla yürütülecektir. Emperyalist dünya gericiliği ve onun dünyanın her tarafında üstlenmiş gerici ordularının sosyalist devrimimize karşı saldırganlığına karşı genel halk silahlanması ve bunun parçası olan Partizan Halk Güçleri'nce karşılanacaktır. Faşist Türk devletinin polis kuvvetleri, özel askeri orduları tarihsel anlamda düne oranla parçalanmaları veya halk kitlelerinden yana bir duruş göstermeleri olasılığı en alt seviyelere gelmiş bulunmaktadır. Bu teşekküllü düşman kuvvetleri ancak ve ancak genel halk silahlanması perspektifinden kopmayan şehir ve kırlarda inşa edilmiş devrimci bir orduyu gerekli kılmaktadır. Bunun için devrimin zora dayalı anlayışı günümüz dünyasında emperyalist saldırganlığın geldiği birikim düzeyi ve onun halk kitlelerin yarına karşı giriştiği üst derece kurumsallık düzeyi, bu emperyalist sömürgeciliğe bağlı olarak bağımlı bütün ülkelerde yaratmış olduğu sermayeyi garanti altına almanın ekonomik siyasal ve askeri örgütlenmeleri burjuva devletin sermaye sürecine garantörlüğü ve bu yapısını tarihsel anlamda askeri olarak profesyonelleştirme gerçekliği, halk kitlelerine sunulan tarihsel şartların üzerinden atlamanın ifadesi olan birikimci, pasifist, sendikalist, liberal sol bir anlayış çerçevesinde devrimin gerçekleşmesini hayal olduğunu daha açık olarak ortaya koymaktadır. Bu anlamda ayaklanma anlayışında Türkiye-Kuzey Kürdistan'da egemen faşist burjuvazinin özellikleriyle emperyalizmin her şeyi serbest ve kuralsızlaştırma ile tekellerin her türlü sömürüden büyük karları elde etmek için girdiği pervasızlığın karşılığı olarak, baştan bir silahlı mücadele ve bunun ilmek ilmek kent ve kırlarda devrimci bir ordu perspektifiyle örülmesini tarihsel bir zorunluluk olarak açığa çıkarmıştır.

Sosyalist devrimimizin demokratik devrim görevlerini üstlenerek çerçevesinin Türkiye-Kuzey Kürdistan özgünlüğüyle buluşmasının yanı sıra özgünlüklerin başka bir ifadesi olarak kırlarda icra edilecek olan Gerilla Savaşıdır. Gerilla Savaşı'nıda daha önceki biçimde kızıl siyasi iktidarların kurulması, geliştirilmesi ve parça parça tüm ülkede devrimci savaşın başarı elde etme biçiminde ve bunun temelini de köylü kitlelerin teşkil ettiği uzun süreli köylü gerilla savaşı biçiminde ele almayarak, toplu ayaklanmanın yeni özgün karakteri ile kırlarda gerilla savaşının bir birleşeni biçiminde tanımlamaktayız. Buna göre Halk Kurtuluş Ordusu(HKO) kırlarda gerilla ordulaşması sürecinin ana halkası olacaktır. HKO tüm devrimci savaş boyunca ayaklanmaya hizmet eden ve ayaklanmanın bir bileşeni olarak kırlık alanlarında kırlık kentlerde devrimin silahlı görevlerini icra edecektir.

Sosyalist halk savaşı stratejisi askeri olarak kentlerde Partizan Halk Güçleri, kırlarda gerilla gücü olarak Halk Kurtuluş Ordusu üzerinden yürütülür.

Sosyalist devrimizin üç stratejik silahı parti, ordu ve cephedir.

Sosyalist devrimizin halk sınıf katmanları olarak proletarya önderliğinde, kır küçük burjuvazisi ve kent küçük burjuvazi devrimci birleşik cephenin de birleşenidir. Sosyalist devrim süreci boyunca devrimimiz bu halk sınıf ve katmanlarının çıkarlarının izafi karşılığıdır.

Devrimimizin stratejik silahlarından olan cephe siyasetimizin birleşenleri bu kesimler iken, birleşik devrimci cephe için daha önce demokratik devrim sürecinde ön gördüğümüz bir veya birden fazla kızıl iktidarın yaratılmasından sonra gerçekleşebileceği belirlemesi de kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında, halk kitlelerinin somut politik kabiliyet ve yetenekleriyle komünist partisinin devrimci süreçteki etkinliğiyle diğer halk sınıf ve katmanlarının politik temsilcisi pozisyonundaki sosyalizm güçlerinin cephe siyasetinin gerekliliğinin belirli bir düzlemde kavrayış edinmeleri ve somut siyasal sürecin bu çerçevede geliştirmek istedikleri yönelim sürecinde kurulabilir.

SHSS de, illegal örgüt-örgütlenme ve mücadele ile açık örgüt-örgütlenme ve mücadele, silahlı mücadele ile barışçıl mücadele ikilemlerinde, illegal ve silahlı biçimleri esas, diğer biçimleri tali olarak ele alır. Tüm örgütlenmelerde illegal parti örgütlenmesi esas diğerleri buna bağlı olarak ele alınır.

Sosyalist Halk Savaşı Stratejisi, kompradör tekelci kapitalist Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sosyalist devrimin özgünlüklerinin ifadesi olarak hem yeni bir içerik hem de yeni bir yönelimdir. Bu bağlamda klasik toplu ayaklanma tarzından da, köylü gerilla savaşı tarzından da farklı olarak kendi şartları ve özgünlükleriyle buluşmuş, silahlı karşı devrimin her yerde ve çeşitli biçimlerde örgütlü zoruna karşı, sosyalist devrimci mücadelenin her yerde ve çeşitli özgün biçimler olarak icra edilmesinin ifadesi ve kavrayışıdır. Genel MLM doğru olarak devrimci savaş süreci boyunca bin bir araç ve taktiğin kullanılması perspektifinin Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasındaki somut karşılığı Sosyalist Halk Savaşı Stratejisi'dir.

DEMOKRATİK HALK İKTİDARI, SOSYALİZM VE KOMÜNİZM ANLAYIŞIMIZ

Sosyalizm ve Komünizm, Gelecek ve Kazanacaktır;

Bilindiği gibi komünizm mücadelesinin rehber ideolojisi, teorisi ve bilimi, toplumsal pratikten kopuk tanrı misali indirilmiş vahiyler ürünü değildir. Objektif bir olgu olan sınıf mücadelesinin diyalektik tarihi materyalist bakış açısıyla yorumlanması, tarihsel nedenlerinin ve nereye götüreceğinin bilimsel tahlili ve bu temelde proletarya ve emekçilerin görevlerinin bilinçli ele alınması zorunlu olan önderlik ihtiyacının ortaya konulmasıdır. Maddi temeli olmadan hiçbir şey sübjektif bir iradeyle yaratılamaz. İnsanlar, tarihi "ben (b)öyle istiyorum" diye yazamaz. Maddi gerçekten hareket etmek zorundadır. Sosyalizm ve komünizm için maddi temel, bizzat burjuva toplumlarının gerçeğidir. Proletaryayı yaratan kapitalist toplumdur. Dolayısıyla bu maddi temel olmasaydı sosyalizm için mücadeleden bahsedilemezdi. Aynı şekilde söz konusu maddi temel kendiliğinden ve kaçınılmaz olarak sosyalizme ve komünizme götürmez. Burada önderliğin rolünü yadsıyan evrimci burjuva liberalizmine de karşı olduğumuzu bir kere daha vurgulayalım. Komünist çizgi ve komünist partinin tayin edici önderlik rolünün altını bir kez daha çiziyoruz. Kendiliğindenci sözde Komünizm, proletarya devrimlerini yadsıyan bir burjuva yönelimidir. Sosyalizm ve komünizmin maddi temelini bugünkü burjuva toplum gerçekliği içerisinde görmeyen, sanki ona dışarıdan dayatılmış bir projeyeymiş gibi ele alan sübjektif iradeci idealizm de aynı şekilde burjuvadır, metafiziktir.

Tarihsel koşullar itibarıyla Proletarya ve emekçiler devletinin örgütlenmesi değişik biçimler göstermiştir ve gösterecektir. Uygulanan değişik biçimler özün önüne geçirilerek teorileştirilemezler. Uluslararası Komünist Hareket (UKH)'in yürüyüşünde böyle teorileştirme sapmaları mevcuttur. Sosyalizm, insanlığın büyük tarihsel yürüyüşünde bir gerçeklik olarak yaşandı, yaşanacaktır da. Paris Komünü, 17 Ekim Devrimi, Çin ve Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD) açık ve tarihsel bir gerçekliktir. Bu gerçeklik içinde her şey doğru ve iyi değildir. Bilindiği gibi hiç de uluslararası karşı devrimin silahlı bastırma hareketleriyle mevzilerimizi kaybetmedik, aksine geri dönüşler söz konusu komünist partileri ve önderlik ettikleri

devletlerin proletarya ve emekçilere yabancılaşmaları ve geriye dönüşleriyle gerçekleşti.

Mao'nun önderlik ettiği BPKD, bunun sebepleri ve sonuçları açısından bilimimize son derece önemli nitel katkılar sağladı. Artık açıktır ki sosyalizm, sınıflı bir geçiş toplumudur ve burada en başta nasıl bir önderlik, nasıl bir parti ve nasıl bir devlet meselesi kilit önemdedir. Bundan ötürüdür ki Mao, "tehlikenin esası parti ve devletin içinden gelir" diyordu.

Ya barbarlık ya sosyalizm, bugün de insanlığın ve doğanın geleceğine ilişkin temel sorundur. Sosyalizm, komünizme gidişte insanlığın özgürleşme eyleminin sınıfsız toplum perspektifiyle proletarya ve emekçilerin kurtuluşu için sınıf mücadelesini sürdürmenin ve cinsiyetçi egemenliğe karşı tüm zincirlerin parçalanması ve ekolojik bir toplumun yaratılmasının bayrağıdır. Bu bayrak altındaki yürüyüşte insanlık, proletarya ve emekçiler olarak komünarlar, Büyük Ekim Devrimi, Çin ve BPKD ile muazzam kazanımlar yarattı. Kitlelerin kaderlerini ellerine alabilecekleri, sömürüyü def edebilecekleri bizzat pratik tarafından ispatlandı. Burada konumuz bu muazzam başarıların sahiplenilmesinin altını çizerken esas olarak hata ve eksikliklerimizden öğrenmeyi de önemsemektedir. Hatalar ve eksiklikler dönemin emperyalist abluka ve saldırı koşullarında, emperyalist yıkım savaşlarının zorluklarından, karşı-devrimci komplolardan ve tarihsel süreçlerden bağımsız ele alınamazlar. Bunu anlarken aynı zamanda bir dönemin politik uygulamalarını teorileştiren yanlışlarına da meydan okuma cüretinde olmalıyız. Ve sosyalizm, gerçekten ancak böyle yeniden insanlığın güncel ve acil bir seçeneği haline gelebilir ve yeniden ayakları üzerine dikilebilir. Komünistler, Lenin'in dediği gibi hatalarını cesaretle ortaya koymaktan çekinmez, meşrulaştırmaz, öğrenmesini bilmelidirler. Evet sosyalizm ve komünizm bayrağı kapitalizmin yapısal anarşi ve çelişkilerinin ve tüm bunların temelini oluşturan üretimin toplumsallığıyla özel mülk çelişmesinin içeriğini, tarihselliğini ve nedenlerini deşifre ederek sınıf mücadelesinin sosyalizme ve Komünizme götüreceği ve burada proletarya ve emekçilerin iktidarı için devrimci zorun evrensel gerçeğinin deklarasyonuydu. Bu bildirge, yaşanan pratiklerle ispatlandı. Şartların komünizm doğrultusunda nasıl dönüştürülebileceğini öğretti. Söz konusu öğreti tesadüfi ya da bir hünerli beyinlerin marifeti değildi. Proletarya ve burjuvazi arasında patlak veren kavganın bilinçli bir önderlikle birleşmesinin sonucuydu ve

bundan sonra da öyle olacaktır. Bilimsel sosyalist öğretinin dayandığı felsefe, metot, ideoloji, teori, siyaset, tarih ve örgüt anlayışının zaferi aşikârdır. Bu nitel ilerlemelerle Lenin ve Mao'yla sıçramalı bir şekilde günümüze kadar gelmiş, tecrübelerden öğrenilip daha da ilerletilerek geleceğe taşınacaktır. Marks'ın her alanda zaferi düşmanları tarafından bile teyit edilmektedir. Marks ve Engels'in, Lenin ve Mao'yla geliştirilen bilimsel sosyalizm öğretisi işçi sınıfı ve ezilenlerin tarihsel büyük devrimci rolünün zaferini görmemek mümkün mü? Paris Komünü, Ekim ve Çin Devrimleri, Büyük Proleter Kültür Devrimi bu zaferi pratik olarak ispat etmektedir. Biz böylesi bir tarihsel mirasa dayanıyoruz. Nedamet ve tasfiyecilik bayrağına sarılanlara karşı bu tarihsel mirasın BPKD ile yeniden yaratılması yolunda nitel ilerlemeler ihtiyacının bilincinde olarak yürüyoruz, yürüyeceğiz. Olumlu ve olumsuzluklarıyla bu tarih bizim. Tarihi mirasımızın ilk tecrübelerimizin tarihsel sınırlılıklarının da bilincinde olarak inkârcılığa düşmeden ve bilginin pratik yoluyla sürekli sıçramalı ilerleyeceği gerçeğini de kavrayarak ilerleyeceğiz. Hatalara karşı tavır bir komünist hareketin ciddiyetinin önemli ölçütlerinden biridir. Bu titizlikle sorunlarımızı da es geçmeyeceğiz. Bu açıdan öncelikle var olan eksikliklerimiz üzerinde yoğunlaşacağız.

Tecrübelerimiz, Eksiklik ve Yanılgılarımızdan Öğrenerek İlerleyelim;

Daha iyisini yapabiliriz. Sosyalizmde, nesnel çelişmelerin tarihsel bir zorunluluğu olarak parti ve devlete olan ihtiyacı nasıl ele alacağız meselesi önemlidir. Bunları kutsayıp pekiştirecek miyiz, bunları var eden sebeplerin üstesinden gelmek için kitlelerin devrime sarılarak devrimi sürdürmelerine hizmet mi edeceğiz? Zorunlulukları görmezden gelemeyiz. Peki zorunlulukları, onları fethetme doğrultusunda bir dönüştürme meselesi olarak mı ele alacağız, zorunluluklar dünyasına çakılıp kalacak mıyız? Ana mesele budur. Eğer hizmet edeceksek devleti kitleler adına partinin tekeline vermeye kesinkes karşı çıkmalıyız. İktidarı elbette gerekli olan ideolojik politik bir önderlikle birleşmiş kitlelerin icra etmesini sağlayacağız. Yetkiyi- yürütmeyi onlar adına, onlara rağmen üslenmiş bir elit gruba hiçbir koşulu bahane gösterip devretmeyeceğiz. Kitleler ne bir oy deposudur, ne bir sürüdür, ne de bir seyircidir. Devrim onların eseridir, devrimin tesis edeceği iktidar da komünist

önderlikle birleşmiş olarak kitlelerin eseri olmalıdır. Bu iktidar silahını kuşanarak komünizme gidiş için devrimi sürdürmelerinde de gerçek özne kitlelerdir. Ne yazık ki yaşanan sosyalizm gerçekliklerinde kitleler adına partinin rolü sadece abartılmamış, parti tekeli, parti iktidarı gibi uygulamalar tarihsel zorunluluklarla da ilgili olarak söz konusu olmuştur. Ve en değme komünist partiler, bu yanlış çizgi itibarıyla karşıtlarına dönüşmüşler, yeni burjuva karargâhlar haline gelmiştir. Zorunlulukların bir teori haline getirilmemesi dersi için bu tecrübe önemli bir husustur.

Marks'ın işaret ettiği gibi ana mesele, devrimci savaşla örgütlenmiş egemen güç olarak proletarya ve emekçilerin iktidarı fethetmesidir. Bu ana fikir de proletarya ve emekçiler adına bir önderliğin, bir partinin iktidar tekeli baştan itibaren reddedilmiştir. Kaldı ki Paris Komün'ünde, komünist bir önderlik olmamasına karşın -ki bu komünün, öğrenilmesi gereken zayıf bir tecrübesidir- Marks, bu yeni devlete proletarya diktatörlüğü dedi. Bunun nedenlerinden birincisi, devletin sınıf içeriği idi. Yani proletarya ve emekçilerin örgütlenmiş egemen bir güç olarak bizzat ve doğrudan iktidarı icra etmeleriydi. Diğeri ise sınıfsız toplum yönelimleriydi. Şüphesiz bu olumluluklarının yanı sıra zayıflıkları da vardı, doğru bir önderliğe sahip olamaması ve karşı- devrimin üzerine topyekûn yürüyüp ezmeme gibi.

Proletarya ve emekçiler doğrudan katılımcı olarak komünist önderlikle birleşerek iktidar icra etmelidir. Onların yerine partinin ikame edilmesi- geçirilmesi niyet ne ve nasıl olursa olsun geçmişte de görüldüğü ve yaşandığı gibi burjuva devletin yeniden üretimine götürür ve götürdü de.

Bilindiği gibi sosyalizmde kamu mülkiyeti denilen uygulamalar fiili ve gerçek anlamda bir kamulaştırmayı ifade etmekten uzaktır. Parti ve kitleler adına ekonomiyi, üretimi, bölüşümü, dağılımı bizzat parti ve parti önderliği kontrol ediyordu. Bu uygulamanın yarattığı derin kutuplaşmalar ve yabancılaşmalar tartışma götürmeyecek kadar açıktır. Halbuki teoride öngörülen, konseylerin doğrudan yönetimiydi. Bunun uygulamalarda böyle ele alınmadığı açıktır.

Sonuçta kitleler adına parti mülkiyetine çıkılmıştır ve bu, partinin ve önderliğin halka yabancılaşmasında son derece önemli diğer bir husustur. Lenin'in dersi önemlidir. Bunu Paris Komün' ü tecrübesi ve Ekim Devrimi derslerinden çıkartılmıştır.

Lenin'in Sovyet (İşçi-Köylü-Asker Konseyleri) fikri son derece önemlidir. Lenin'de bütün iktidar Sovyetlerin olmalıdır fikri vardır, Komünist Partisi'nin değil. Ki bunlar, yani Sovyetler, kitlelerin Ekim Devrimi mücadelesinde bizzat kendilerinin yarattığı iktidar organlarıydı. Lenin ise Komün' ün de dersleri ışığında bu pratik tecrübeyi formüle etti. Kitlelerin doğrudan katılımcı oldukları yürütme, yargı ve yasamayı doğrudan kitlelerin, yani Sovyetlerin yönettikleri bir mekanizmayı ortaya koydu. Ekonominin yönetimi de bu ana fikir çerçevesinde ele alınmalıydı. Lenin kitleleri yedek değil, asıl güç olarak gördü ve buna uygun bir teori ve uygulamayı öngördü. Fakat Sovyetlerin ele alınışında, devrimden kısa bir süre sonra bu ana fikre ters bir uygulama söz konusu oldu. Sovyetlerin yerine ya da onun adına partinin ve parti önderliğinin ve önderlik çekirdeğinin hâkimiyeti geçti. İktidar komünizmin silahı olamaz, sosyalizmin kapitalizmden devraldığı kafa-kol, yöneten- yönetilen gibi çelişkiler aşılamaz, kitleler komünist bilim seviyesine ve yönetme seviyesine çıkarılamaz yani devrim sürdürülemezse komünizme gidilemez. Proletarya ve emekçilerin devleti, devletsizliğe gidiş için devrimi sürdürme aracıdır. Böyle bir amaca uygun olabilmesi için devleti komünist önderlikle birleşmiş kitleler yönetmeli ve devrimin bizzat sürdürücüleri olmalıdır. Devlet bunun için proletarya ve emekçilere lazımdır. Marks, Lenin, Mao'nun teorik önerme ve yönelimleri buydu.

Bu özel yeni devlet tipi, parlamenter burjuva cumhuriyetlerden, üniter ulusal sözde sosyalist cumhuriyetlerden tamı tamına bir kopuştu. Bu yeni devlet, sürekli ordu, polis ve bürokrasinin, asalak memurlar topluluğunun aşılmasını programının vazgeçilemez bir görevi olarak ifade eder. Bu ifadeye uygun pratik adımı atmak durumunda olmayan bir devlet devletsizliğe geçemez.

Parti ve önderlik anlayışı bu genel yönelim çerçevesinden bugünden geleceğe biçimlenmek durumundadır. Önderlik, kendini tüm partinin yerine geçiren bir organ değildir. Kolektifin görevler ayrışımı itibariyle önemli vazgeçilemez bir parçasıdır. Bu anlamda şimdiden partide diğer organların ve kitlelerin düşünme ve davranmalarına uygun canlı bir ortam yaratmak, inisiyatiflerini boğmamak, yasaklamalarla onları seyirci durumuna düşürmemek son derece önemli bir görevdir. Farklı ve muhalif fikirlerin kendilerini özgürce ifade etmeleri, partinin kitlelerin denetimine açık olması bugünden gereklidir. Ki demokratik merkeziyetçilik fikriyatının içeriği budur. Tersi çizgi, bir bürokratik merkezileşme uygulamasıdır.

Komünist partisi devrim öncesi de canlı bir organizmadır, tekçi ve monolitik bir mekanizma ve bürokratik bir hiyerarşi silsilesi ve sistemine oturtulamaz. İçerisinde son derece canlı tartışmaların yürütüldüğü ve bu temel üzerinden mücadelenin merkezileştirilerek hareketin birliğinin sağlandığı ve geliştirildiği bir zıtların birliği olarak kavranmalıdır. Özellikle Uluslararası Komünist Hareket (UKH)'in geçmiş ele alışlarında tekçi- monolitik yaklaşımların parti ve kitleler içerisindeki tartışmayı bastıran ve hatta çeşitli damgalamalarla ölüm cezaları uygulamalarıyla karşılayan pratikleri, komünist hareketin çok ciddi ve aşılması gereken bir yüküdür. Mao yoldaşın bu noktada Stalin yoldaşa eleştirilerinden öğrenmek elzemdir.

Geçmişteki hatalı ve zaaflı teorik ve pratik uygulamalar pek tabii ki kitlelerde, komünist partileri, kendi içerisinde tartışmayan, farklı fikirleri barındırmayan, eleştirilere kapalı, donuk ve oldukça da katı yükümlülükleri olan mekanizmalar şeklinde yanlış algılayış ve kavrayışa götürmüştür.

Kitleler ve parti içerisinde düşünce hayatı hiçbir şekilde yasaklanamaz, fikirler üzerinde ambargolar kabul edilemez, yeni bir resmi düşünce ve tarih kitlelere mecburen uyacakları bir sistem olarak empoze edilemez. Düşünce ve bunu ifade etme tamamıyla serbest bir durum içermelidir. Şimdiden düşünceye her hangi bir zincir vurmak açık ki kuracağımız gelecek toplum projesinin de kötü habercisidir. Yani farklı ve muhalif düşüncelere şimdiden koyulan yasaklamalar gelecek fırtınalı toplum projemizin de habercisi niteliğinde bir durumu ortaya çıkaracaktır.

Bu anlayışlar, burjuva anlayışların 'sosyalizm' kılıfı altında yeniden yaratılmasına götürecektir. Halkın saflarında hiçbir gerekçeyle diktatörlük ve zor uygulanamaz. Ne yazık ki UKH'nin geçmiş uygulamalarında halka ve muhalif fikirlere ve bu fikir sahiplerine karşı sınırlama, baskı ve yasaklama hatta öldürmeler dahi talihsiz bir uygulama olarak söz konusu olmuştur. Sosyalizm, bir ceza yöntemi olarak idamları savunamaz.

Proletarya ve emekçilerin fethettiği yeni devlette, emekçiler açısından gerçek anlamda demokrasinin kazanılması söz konusudur ve söz konusu olmalıdır. Bu tam da yukarıda bahsettiğimiz problemlerden köklü kopuşu, her türlü burjuva merkeziyetçilik ve paradigmadan kopuşu gerektirir. Toplumun gerçek anlamda dönüştürülmesi, fikirler arası özgür-canlı bir tartışmayı gerekli kılar.

Doğru yanlış temelinde yürütülen mücadele komünizme gidişi zayıflatmaz aksine güçlendirir, birliği baltalamaz aksine daha ileri bir birlik seviyesine götürür, doğru yöntemlerle ele alınıp gerçekleştirilen çekişmeler-tartışmalar dağılmayı ve parçalanmayı değil gönüllü pekişerek ilerlemenin yolunu açar. İki çizgi mücadelesinin yasaklandığı, düşünmenin ve bunun ifade edilmesinin engellendiği hangi itaat ortamı ve toplumu bir yoldaşlar platformu veya organizması olabilir.

Hiçbir zaman, hiçbir şekilde daima arı-saf bir birlikten bahsedemeyiz. Çelişki mutlaktır ve birlik temelleri sürekli yenilenmesi gereken ve iki çizgi mücadelesi yoluyla sürekli ele alınarak ilerletilmesi gereken bir meseledir. Birlik mücadeleden geçer ve bu yolda ancak ilerletilebilir. Her birlik temeli gelişmenin talep ettiği daha ileri birlik seviyesine çıkarılma ihtiyacındadır.

Bu açıdan kitlelerin, parti aktivistleri ve üyelerinin tartışma açmalarından, gizli değil açık muhalefet grupları ve açık fikir akımları olarak ortaya çıkmalarından daha doğal bir şey yoktur. Komünist partilerinde bu bir ayrı gruplaşma ve ayrı örgütler olarak mücadele etme şeklinde kavranamaz. Her bir birey, parti işleyişi çerçevesinde kendi özgür düşüncesiyle ideolojik mücadelede yer alır ve kendisini farklı da olsa düşüncelerine karşın partinin bir aktivisti olarak görür. Yanlış görüşleri parti ve kitleler içerisinde düzeltmenin yolu budur. Geçmiş sosyalizm uygulamalarında muhalif ve farklı fikirlere asılan yaftalar, yüzlerine tükürmeler, şahsi hakaretler, kişilikleriyle oynamalar, onurlarını kırmalar, kafalarına geçirilen teşhir, izolasyon, fiziki tecrit ve hapishane uygulamaları gibi anlayış ve pratik politikalar hiç de komünizme doğru yürüyecek uygulamalar değildir. Burjuvazi hapsederken, hakaret, aşağılama, işkence, onuru çiğneyen uygulamalar yaparken kötü de, sosyalizm adına bütün bu olumsuz anlayış ve pratikler yapılınca iyi mi oluyordu. Kuşkusuz ki, kesinlikle hayır.

Elbette komünizme kadar -ki sonrasında da- tarihsel zorunluluklar vardır. İnsanın ve insanlığın özgürleşmesi, zorunlulukların fethedilmesi ve dönüştürülmesidir. Zorunlulukları yaratan sebeplerin ortadan kaldırılması ve devrimin sürdürülmesi için kitlelerin seferber edilmesidir. Bu seferber etme faaliyeti kitleleri zorunluluklara boyun eğme, çivileme şekline dönüştürülemez.

Mesela kitlelere "önderlik lazım, önderliğe itaat edin -boyun eğin- mecbursunuz-yoksa suç işlersiniz-cezalandırılırsınız" denilemez.

Bu, bilinçli ve gönüllülük temelinde ele alınmalı ve kitlelerin bizzat kendi tecrübeleri üzerinden eğitilerek sağlanmalıdır. Örneğin, parti hiçbir gerekçeyle her türlü ilkenin, hukukun üzerinde bir keyfiyet merci olamaz. Parti ve devlet, kendisini hiçbir hukukla sınırlı olmadığı bir imparatorluk erki gibi ele alamaz. Eğer bu şekilde ele alınıyorsa, adına ne deniliyorsa denilsin, asalak ve toplum adına otoritenin bir ur tarafından tekele alındığı, otoritenin toplumun sorumlu öznelerine-kitlelere-iade edilmesi yerine bir avuç elite devredildiği bir yapıya çıkılacaktır. Bu ise eskinin ve yanlışın devam ettirilmesinden başka bir şey değildir. Bu yolla ne ekonomik, ne de siyasal ve sosyal kurtuluş söz konusu olamaz. Devlet erkini topluma yayma ve böylelikle onu toplumun soğurması yerine, bir elit tekelin elinde toplamak kitlelerin kurtuluşunun koşullarını yaratmaz. Eskinin hazır ve nazır parti ve devlet organlarının, bürokrasisinin, memurlar ve daimi ordusunun devam ettirildiği bir sınıf egemenliği, monarşik bir egemenliktir. Sosyalizm, kurumsallaşmış bürokratizm, totalitarizm, militarizm ve azınlık yönetimi değildir, bütün bunları kökten aşma yürüyüşüdür.

Paris Komün'ü, monarşik Bonapartizm' in bir anti- tezi olarak doğmuştu. Yani bu, yönetimin kitlelere yayılmasını içeriyordu. 1918 Sovyet Anayasası'nda Lenin yoldaş da egemenliğin İşçi-Köylü-Asker Sovyetlerinde olması gerektiğine dikkat çekmiştir. Bugün hala geçmiş imparatorlukların Yüksek Mahkemeleri vb gibi yönetim anlayışlarını savunanlar vardır. Bu anlayışyla savunanlar, tüm organları ve kurumları partiye karşı uyulması zorunlu bir hukukla bağlamaktadır. Öyle ki burjuva cuntalarının ve İslam Cumhuriyetlerinin, kimler seçime girebilir-kimler men edilebilir yasalarını sosyalizm adına devralanlar vardır. Amerikan Devrimci Komünist Partisi, bu tür hatalardan oldukça muzdariptir. "Sağlam Çekirdek" adına iktidarın kitlelere yayılması bir yana, partinin önderler grubunun tekeline verilmesi anlayışı bugün bile savunulmaktadır. Savunma, zora düşünce "biz çekirdekten milyonları kastediyoruz" denilmektedir. Sorun net cevaplanmalıdır. İktidarı parti ile birleşmiş kitleler mi icra edecektir ya da parti ve önderleri mi yürütecektir? Komünist saflarda gördüğümüz bu yoldaşlarımızla iki çizgi mücadelesi komünist hareketin nitel ilerlemesine de vesile olacaktır. Aynı şekilde Nepal'li yoldaşlarımızın burjuva demokrat bir sapmadan burjuva demokrasisine meyleden yörüngesinden de söz etmek isteriz. Tüm inisiyatifi, kamu işlevlerini burjuva toplumlardaki gibi merkezi hükümetlerin

yetkisine geçiren ve böylelikle de kitlelere köstek vuran anlayışlar komünizm adına savunulabilmektedir. Komünist öğreti de proletarya ve emekçiler devletinin genişlemeci siyasal biçimine karşı, elitin tekeline biat etmeye çağıran anlayışlar şimdi de mevcuttur.

Bu durum, gerek Marks'ın Komün fikrine, Lenin'nin Sovyet ve Çin'deki Kültür Devrimi ve Şangay derslerine bir karşıt duruştur.

Bu, komünist yürüyüşte devlete karşı da aynı zamanda bir devrim olan, halk kitlelerinin toplumsal yaşamın dizginlerini ele alan, geçmiş sözde devrimlerin iktidarı bir sınıftan alıp, diğer başka bir sınıfa devreden mekanizmasına karşı gerçek bir meydan okuyuş olan toplumsal devrimin yerine eskinin yeniden çağrılmasıdır.

Bu yönelim, insanı insanlıktan çıkaran, yaşamı değiştiren komünizm yürüyüşünün yerine, yine kitleleri eski nesneleşmeye mahkûm eden bir yaklaşımdır.

Bu, kitlelerin gerçek anlamda işlevsel genel oy hakkıyla yerelden-beldeden başlamak üzere koordine edilmiş ve denetlenebilir merkezileşmesi yerine, yine bir tekelin hükmünü geçirme buyruğudur. Toplumun üstünde özel bir hak iddia eden kıymeti kendinden menkul olanların iradesidir.

Yine bu, aslında tam da kapitalist modernitenin ideolojik hegemonyasının devam ettirilmesidir. Aydınlanma çağının burjuva akılcı ekollerinin, Hegelci ulus devlet bayrakçılığının, burjuva cumhuriyetçi üniter merkeziyetçi anlayışının devamıdır.

Biz Proudhon gibi dağınık, her biri kendi başına giden, toplumsal otoriteyi reddeden anlayışa karşı olduğumuz gibi tepeden hiyerarşik, kitleleri dışlayan ve işbölümünü kalıcılaştıran burjuva parlamenterist temsili demokratik cumhuriyetçiliğe de karşıyız. Bundan kopamayan anlayışlar tekçi-merkezci bürokratik ve tek partici perspektife mahkûm olanlar ve bu eksenli otoriteciler sadece objektif olarak yozlaşmaya hizmet edebilirler.

Bizans ve Osmanlı İmparatorluğu kültünü aşamayan sözde sosyalist aslında bürokrat merkezileşmeciler de var. Ya imparatorca tekçilik ya da Jön-Türk ve İttihat Terakki ve Jakoben Fransızlar misali tekçi ulus devletçilik biçimindeki bu uygar cumhuriyetçiler, ezilen ulusları, azınlıkları, farklılıkları deyim yerinde ise talan etmişlerdir. Onlardan kopamayan muhafazakâr sosyalist, kapitalist uygarlık eksenli terbiyecilik ve merkeziyetçilik, yaşanmış sosyalizm

deneyimlerimizde de bir problem olarak görülmüştür. Bütün bunlar aşılmak durumundadır. Komünizm, "ilkel" toplumun komünal ruhunun sömürücü hiyerarşiyle parçalanmış durumunun bilinçli yeniden üretimidir. Sözde biçimsel kitle oyunun gerçek işlevine kavuşturulması, kitlelerin görevlileri bizzat seçmesi, denetlemesi, görevden alması, özel hiçbir imtiyaz tanımamasını da gerektirir.

"Kitleler cahildir, yönetemez" anlayışıyla komünist önderlik görevini bir hizmet değil, bir hükmetme alanı biçiminde tasavvur edenler asla komünist olamazlar. Böyle anlayışlar, Dühringci yönelimleri, Hegelci üstün insan fikrini aşamazlar. Yani böyleleri komünizme yürüyemezler.

Proletarya ve emekçiler devletinde toplumun büyük çoğunluğu devlet yönetimini bizzat öğrenmiş ya da eline almış durumda değillerse, yönetme zorunluluğunu ortadan kaldırmaya doğru bir yürüyüşe girilememiş demektir. Devlet olarak yönetme zorunluluğunu ortadan kaldırmayı rehber edinmeyen bir yürüyüş gerçek anlamda proletarya ve halk açısından demokrasiyi tesis edemez. Proletarya ve halk açısından demokrasi, yine bir devlet ve egemenlik aracı olan demokrasiyi aşmanın yolunu da açar. Kısacası hâkim sınıf olarak proletarya ve emekçilerin bizzat devlete sahip olması lazımdır. Bu bilinçle Lenin yoldaş "bir aşçıya bile devleti yönetmesini öğreteceğiz" diyordu.

"Siz bu işi yapamazsınız, göreviniz bilenleri desteklemektir" demek komünizm değildir. Uzlaşmaz sınıf karşıtlarının ürünü olarak ortaya çıkmış olan devlet, akıllı insanların zorunlu bir gerçeği değil, toplumun sınıflar biçimindeki bir bölünmüşlüğünün sonucudur. Bir sınıfın diğer sınıfı baskı altında tutma aracıdır.

Proletarya ve emekçiler açısından devleti ortadan kaldırma doğrultusunda girişilmiş gerçek bir atılımdır. Bu atılım, halk için tam bir demokrasi gerektirir. Halkın doğrudan icracı konumuna yükseltilmesini gerektirir. Bunun yerine halktan azade merkezi bir parti devleti iktidarı, burjuva toplumuna özgü durumu aşamama olgusudur.

Demokrasi de bir devlettir. Proletarya ve emekçiler açısından bir demokrasi, halkın çoğunluğunun kendisini ezenleri alt etmesi meselesidir. Bu alt ediş, hiçbir şekilde halkın hiçbir kesimi üzerinde özel bir imtiyazı gerekli kılmaz. Halk açısından, halkı baskı altında tutacak özel bir güç gerekli değildir. Yine ayrıcalıklı memur, sürekli ordu ve bürokrasi gibi kurumlar yerine önderlik edilen çoğunluk,

bütün işlevleri bizzat doğrudan kendisi yerine getirebilir. Böylelikle eski devletlerdeki işlevler ayrıcalıklı bir elitin yerine halka devrolunur. Paris Komünü böyleydi, Sovyet ve Şangay Komünü fikri buydu.

En yetkin gelişmiş burjuva devletlerde, burjuva parlamenter cumhuriyetlerde yönetim aygıtı ve organları ayrıcalıklıdırlar. Sürekli ordu, polis, halkın üzerinde konumlanmış memurlar topluluğu yükü vardır. Oysa proletarya ve emekçilerin yeni devletinde bütün işlevler halkın kendisinin doğrudan ve dolaysız yönetimini gerektirir. Gerek Paris Komünü, gerekse de Sovyetler ve Şangay Komünü derslerinin öğrettiği budur. Bu, devlet sisteminde iller, bölgeler, tamamıyla yerel alanda seçilmiş denetlenebilir, görevden alınabilir, görevlilerinin Konseyler biçimindeki merkezileşmiş, ama aynı zamanda tam yönetim özerkliğini kapsar. Bu kapsamda tepeden bir elit tarafından atanmış, bütün yerel ve bölgesel bürokrasi lağvedilir.

Proletarya ve emekçilerin yok olup gidecek bir devlete ihtiyacı vardır. Bu ancak proletarya ve emekçilerin hakim bir güç olarak bilinçli örgütlenmesiyle mümkündür. Yoksa onlar adına yetkileri devralınmış bir kurtarıcılar ekibiyle değil.

Burjuva parlamentarizmi ve temsiliyet sistemi, köleliğin-yurttaşlık kavramıyla yeniden üretimidir. Burada sözde yurttaşlık hakları, egemen burjuvaziye bir rıza gösterme durumudur. Esasında kapitalist piyasaya ve onun dayattığı anayasa denilen sözleşmeye tav olma durumudur. Kapitalist ulus devletler- sosyalist markalı parti ve devlet tekeli anlayışları komünizme ait değildir. Ulus devletlerin diğer ezilen ulus ve azınlıkları inkâr üzerine kurulu soykırımlara varan yürüyüşü aşikârdır.

Araçlar, amaca uygun olmalıdır. Amacı aşındıran, yiyip bitiren hiçbir zafer amaca hizmet etmez. Nasıl olursa olsun zafer değil, bizi amaçlarımıza yakınlaştıracak ve ona götürecek bir zafere kilitlenmeliyiz. Geçmiş uygulamalarda bu perspektifte önemli kırılmaların yaşandığı çok açıktır. Kökleri geçmiş burjuva devletlerinde olan hatalar, fazlaca mevcut olmuştur. Geçmişten kopmuş bir kültür düzeyine erişilememiştir. Sovyet ve Komün adını hak edecek bir aygıttan bahsetmeyi güçleştiren çok önemli problemler yaşanmıştır. Gerekli kadroya sahip değiliz adına kitleler özne olmaktan çıkarılmıştır. Bürokrasiyi aşmak bir yana, adeta ondan medet umulmuş ve geliştirilmiştir. Kitlelerin örgütleri bürokratik emir komuta hiyerarşisine hapsedilmiştir. Yönetimi kitlelere yaymak ve basitleştirmek yerine

bürokrasi şişirilmiştir. Her şey genel sekreter, merkezi kontrol komisyonları, MK ve Polit Büroların otoritelerine havale edilmiştir. Bütün bu bürokratik mekanizmalar belirleyici hale getirilmiştir. Bizzat Lenin 1923'lerde Sovyetlerdeki bu hataları 'az olsun öz olsun' adlı yazılarında dile getirerek eleştirmekteydi. Mesela Lenin'in Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği planı, Stalin'in Rusya eksenli birleşme planından temelden farklıydı. Lenin, eşit özgür cumhuriyetlerin yeni bir birliğini savunuyordu. Rus merkezli cumhuriyet biçimindeki federasyona karşıydı. Merkezi, Rus tekeline vermeye karşıydı. Bu konuda Politbüro'ya nota verdi. 'Yaptığınız Rus şovenizmidir' dedi. Gürcü meselesindeki tartışmalarda bu açıkça ortaya konuldu. Ancak gerek Rusya, gerekse Çin pratiklerinde, Han ve Rus eksenli eski burjuva üniter ulus devlet anlayışından muzdarip hatalar süregitti. Bu, sosyalist demokrasi değildir. Bu, yöre ve bölgelerde halkın inisiyatifinin karar ve yürütmeye katılımının önünü kesme girişimidir. Bu, bürokratik merkeziyetçi anlayıştan kopamayan bir yaklaşımdır. Ölüm döşeğindeki vasiyetlerini içeren mektuplarında Lenin'de bu problemleri gündeme getirmişti. Bugün yaşanmış deneyler ışığında çok daha ileri bir tecrübeye sahibiz.

En doğru bilginin bile, içinden çıktığı koşullar itibarıyla sınırlılıklar içereceğini, asla tam olamayacağını anlama ve kavrama durumundayız. Gerçeği öğrenme ve değiştirmenin sonu yoktur. Bilimimizin, eylem kılavuzunun anlattığı budur. Her doğru bilgi, belirli koşullar içerisinde doğru olabilir ama değişmelere bağlı olarak eskiyebilir. Bu anlamda Marksizm, göreceliliği anlar. Gelişmeyi, bir artma ve eksilme şeklindeki kaba evrimcilikle değil, diyalektik olarak ele alır. Gelişmeler, dalgalardan oluşur. Temel mesele, komünist ideolojinin en temel hususunu içeren metodunu kavramaktır. Toplumlara, düşüncelere, programa vs koşullarla ilişkisi içerisinde tarihsel maddeci ve diyalektik yaklaşabilmektir.

Ne yazık ki bazıları dünün bazı hatalarından kopamamaktadır. Bir dönemin hiç de teorileştirilmemesi gereken, hatta hatalar ifade eden "proletarya devleti parti tarafından yürütülür ve proletarya partisi, proletarya devletinde başkalarının varlığına müsaade etmeyecek yegâne güçtür" anlayışını savunmaktadırlar. 1. ve 2. Kongremiz, bu problemleri doğru olarak eleştirdi. Bu fikir daha da ileriye götürülmelidir.

Sosyalizmde Çok Parti Meselesi;

Çok partililik anlayışı, Demokratik halk İktidarı ve Sosyalizmin de objektif bir gerçekliğidir. Bu geçiş toplumlarında, insanları nasıl yekpare düşünür ve tasavvur edebilirsiniz? Kaldı ki yekpare ve monolitik bölünmez bir entegrasyon, hiçbir zamanda mümkün değildir. Komünist ideolojimizin anlattığı budur. Gerçeklere karşın toplumu tekleştirenler, halk üzerinde bir baskı mekanizmasının ötesine geçemez. Yıkmaya aday oldukları devletin bir başka türünü üretmenin aracı haline dönüşür ve dönüştüler de.

Aynı şekilde tek partili-sosyalist devlet anlayışları da insanlığa, proletarya ve emekçilere büyük zararlar vermiştir. Komünist ideolojinin kitleler içerisinde yanlış algılanışında bu tür uygulanan pratiklerin çok önemli rolleri olmuştur. Biz komünistler olarak ilk girişimlerimizin sefil yanlarıyla acımasız bir şekilde cebelleşeceğiz. Bu Paris Komünün'den sonra hatalarıyla cebelleşen Marks'ın öğüdüydü. Amaçlarımıza, davamızın büyüklüğüne ters sefaletlerimizi, yeniden ve yeniden aşmaya gayret edeceğiz. Yapmaya çalıştığımız budur. Dün, gerçekten de var olan emperyalist karşı- devrimci müdahaleler ortamına tedbir açısından uyguladığımız bazı politikaların tek partililik, parti içi muhalefeti yasaklama, halk içerisinde tam bir düşünme ve örgütlenme özgürlüğünü tanımama, dönüştürme adına halkı zora sokan uygulamalara başvurma, bırakalım parti ve devlet üzerinde halk denetimini, halkı tam bir egemenlik altına alma anlayışları hiç de amacımıza uygun araçlar ve politikalar değildir. Bu da BPKD ile sentezleştirilmiş derslerdi. Ve öncesi de yoldaş Mao'nun Sovyet İktisadının Eleştirisi gibi eserlerinde gündeme getirdiği değerlendirme ve eleştirilerdi.

Çok partililik, nasıl ki devrim öncesi halkın birleşik cephesi temelinde halk kitlelerinin devrime katılması şeklinde bir yönelimle ele alınıyorsa, iktidarda da proletarya ve emekçilerin ittifakı şarttır. Ve iktidarın da birlikte yürütülmesini içermektedir. Aynı zamanda bu, tartışmayı kesinlikle yadsımaz, keskin ve amansız bir ideolojik mücadeleyi de gerekli kılar. Bu, sosyalist demokrasinin gereğidir. Zira Lenin, ta 1918'lerde diyordu ki, "işçiler kendi partilerinden memnun değillerse başka bir partiyi tercih edebilirler, hükümeti değiştirebilirler."

Ekim devrimi sonrası Sosyalist Devrimciler, Sovyetlerin bir bileşeniydiler, birçok bakanlığı elinde bulunduruyorlar. Çin'de de

proletaryanın diğer müttefikler ile bir iktidar ortaklığı vardı. Bunlar proletarya devletiyle çelişmez, aksine demokrasisiyle uyumluluk gösterir. Temel mesele şudur; devletin sınıf içeriği sosyalist olmalı, komünizme yönelmeli ve bu doğrultuda devrimi sürdürmelidir. Diğerleri, bileşim vb tamamıyla koşullara bağlı olarak çok çeşitlilikler gösterecektir, göstermiştir de. Komünist partisiyle birlikte halk saflarındaki bütün diğer parti ve örgütlenmeler, tamamıyla özgür bir şekilde düşünme, örgütlenme, davranma ve ajitasyon/ propaganda serbestliğinden istifade edeceklerdir. Komünist partileri de dâhil, hiçbir partinin hiç bir özel, kanuni ayrıcalığı olmayacaktır. Kitleler, doğru ve yanlışın ayrıştırılmasında, tüm parti ve örgütlenmelerin konseptlerini özgürce yargılayabilecek ve inisiyatiflerini doğrudan kullanma durumunda olacaklar.

Komünist önderlik, özel bir hukuksal ayrıcalıkla kendisini zorla kabul ettirme meselesi değildir. Tamamıyla ikna temelinde komünist önderliğin benimsenmesi elbette önemlidir. Ama bu hiçbir şekilde zoru ve dayatmayı içermez. Halk kitleleri, komünist partisi dışında da halk kategorisindeki herhangi bir parti ve örgütlenmeyi tercih edebilir, onu değiştirebilir, görevden alabilir ya da göreve getirebilir. Bütün bunlar tamamıyla ideolojik mücadele kapsamında ve halk içerisinde açık bir şekilde cereyan eder. İkna ve değişim- dönüşüm, göreve getirme ve görevden alma, kapalı kapılar ardında ya da dolaylı seçimler veya temsilcilikler vasıtasıyla değil, bizzat doğrudan bütün yöre-bölge ve merkezi-genel alanların katılımlarıyla gerçekleştirilir. İletişim, bilim ve teknikteki gelişmeler, kitlelerin yönetime ilişkin kararlarda doğrudan katılımcı olmalarının imkânlarını fevkalade kolaylaştırmıştır. Bu durum, günümüz koşullarında kitlelerin söz-yetki ve kararlarda doğrudan katılımcı olarak yer almalarını fiili açıdan daha da kolaylaştırarak uygulanabilir hale getirmiştir. Halen, eski tarihsel zorunluluklara göndermeler yapmak, bugünün nesnel gerçekliklerini ve olanaklarını hiç anlamamaktır.

Sosyalizm de önderlik meselesi oldukça önemli, temel bir sorun ve görevdir. En başta proletarya ve halk kitlelerinin gerçek önder oldukları kabul edilmektedir. Önderlik, sınıflı toplumların bir gerçekliğidir ve tarihsel bir zorunluluktur. Zira sınıflar, partiler, kavrayışta eşitsizlikler önderlik gruplarına yol açmaktadır, kişisel bir icat değil, objektif bir olgudur. Bu nasıl ele alınmalıdır? Önderliğin ve önderlerin, parti ve kitlelerin üzerinde fetişleştirilmesi, kitlelerin rolünün sıradanlaştırılması, önderliğe komünist çizginin üzerinde

bir rol bahşedilmesi biçiminde ele alındığında burjuva önderlik anlayışına çıkılır. Gerek geçmişte gerek bugün, Amerika, Peru, Nepal Komünist hareketleri gerçekliğinde bu burjuva anlayışlardan kopmayan yaklaşımlar mevcuttur. Parti ve önderliği kutsayan, hata yapmaz şeklinde kavrayan, onları kolektifin bir parçası değil, kolektifin üzerinde roller biçen bu anlayışları Partimiz I. ve II. Kongrede eleştirdi. Bu anlayış daha da ilerletilmelidir. Bu ilerleme, önderliği kitlelerin rolünü aşağıya çekerek değil aksine onları bizzat öncüleştirmeye doğru çekecek şekilde ele alınmalıdır. Tesis ettiğimiz ve önderliği ele alışımız, yarın nasıl bir toplum tasavvur ettiğimizin de aynasıdır. Tartışmaya tahammül edemeyen, denetime gelmeyen, parti ve kitleleri önderlik adına manipüle eden, kitlelerin yaratıcı rolü ve inisiyatifini geliştirmeyi değil, emir komuta altına alan bir önderlik anlayışı burjuvadır. Bir hükümdarlık sevdasıdır. Tüm bu meselelerde UKH ve Partimiz saflarında yarına ertelenen değil bugünden koşulları çerçevesinde Kültür Devrimlerine uygun şekillenmelere ihtiyaç vardır. Bu kendilerini popülarize eden ve kendi liderliklerini öve öve bitiremeyen, hep kendi liderliklerine ihtiyacı salık veren sözde Kültür Devrimcilerinin manipülasyon- devrimleriyle temelden farklıdır. Binlerce halef yetiştirme çağrısıdır. Kitleleri eserlerine sahip çıkma doğrultusunda donatma ve seferber etme eğilimi ve yönelimidir.

Kendilerini adeta tanrı, kutsal bir abide, kitleleri ve aktivistlerini mürid gören azizler ya da azizeler anlayışı da, şövalyeler ruhu da komünizmin ve Kültür Devrimi'nin ruhu değildir.

Bürokrasi ve Ordu Meselesi;

Bugüne kadar devletin önemli ve temel ayaklarından biri olarak görülen profesyonel ve sürekli ordu, sosyalizmin vazgeçilemezi değildir. Şimdiye kadar bu konuda önemli kırılmalar yaşanmış, dokunulmaz ve sürekli idealize edilerek kalıcılaştırılmaya çalışılan böylesi bir ordunun, komünist ideoloji ve teoride aslında yeri yoktur. İlke budur. Daimi ordu, polis, yargı, bürokrasi, asalak memurlar hiyerarşisi eski devletin vazgeçilemezleri ve temelidir. Demokratik halk iktidarı ve sosyalizm koşullarında profesyonel ve sürekli orduya mutlak bir ihtiyaç yoktur. Aslında proletarya ve emekçiler iktidarında güvenlik ve savunma mekanizmaları ve örgütlenmesi, halk kitlelerinin doğrudan silahlı halk şeklinde ele alınmasıyla mümkün olacaktır.

İşçi, köylü, emekçi ve asker vekillerinin Sovyeti böyle ele alınmıştır. Sovyetlerin üstünde ya da ondan ayrı bir şekilde sürekli ordu ve polis ayrıcalığı teoride söz konusu değildi.

Proletarya ve emekçiler devletinde, halktan ayrı ordu ve polisin yerine halkın doğrudan ya da dolaysız silahlanması geçer. Paris Komünü'nde, 1905-1917 Sovyetleri de böyle ele alınmıştır. Proleterler ve emekçiler bu perspektifle örgütlenecek ve görevden alınamaz ayrıcalıklı bir memurlar topluluğu ile halktan ayrı bir orduya karşı duracaklardı. Proletaryanın yeni devleti bu temele dayanacaktı. Polisin yerine tüm halkın hizmet vereceği bir milis tesis etmek, halka dayanmak esastı. Teori tamı tamına bu şekildeydi.

Ancak çeşitli tarihsel koşullar özel bir ordu örgütlenmesini gerekli kılabilir. Bu tamamıyla özgün bir politik uygulamadır. Bir ilke meselesi değildir. Oysa yaşanan sosyalizm pratik deneylerinin hepsinde, profesyonel ordu, daimi bürokrasi, polisi öne çıkaran, genel ilkeleri ise bir kenara atarak kıran ve tali plana iten bir uygulama söz konusu olmuştur.

Her ne kadar, teorik ve anlayış açısından sürekli ve profesyonel daimi ordu, ayrıcalıklı memurlar- bürokrasi ve polis teşkilatı olmayacak şeklinde Lenin ve Marks'ın vurguları olsa da, ne yazık ki yaşanan uygulamalar tersi olmuştur. Sürekli ordu ve polis halk kitlelerinin taleplerinin üzerine zaman zaman sürülmüş ve hatta boyun eğdirme aracı haline getirilerek yabancılaşmıştır. Paris Komünü'nün ilk kararnamesi sürekli ordunun kaldırılması ve silahlı halkla değiştirilmesi idi. Ve yine tepeden buyruklarla atanmış burjuva görevlilerin yerine, en küçük birimden başlamak temelinde halkın genel oyuyla seçilmiş ve her an geri çağrılabilir ve ücretleri en düşük işçi ücretini geçmemesi gereken görevliler anlayışı idi. Sovyet fikrinde de teorik olarak bu vardı. Ancak uygulamalar ise tam tersini ve ayrıcalıklı ve imtiyazlı bir mekanizma şeklinde kendini göstermiştir.

Şu çok açıktır ki, proletarya diktatörlüğü asla parti diktatörlüğü şeklinde ele alınamaz. Ne yazık ki parti diktatörlüğünün dün de bugün de savunucuları vardır. Bu kesinlikle reddedilmelidir. Proletarya diktatörlüğü yerine proletarya ve emekçilerin yeni devleti tanımı her tür burjuva diktatörlük anlayışından daha keskin bir ayrışımı içermesi manasında daha sağlam ve doğru bir kavram olacağı düşüncesindeyiz. Buna proletarya ve emekçilerin demokrasisi de

denilebilir. Paris Komünü, Sovyetler, Kır ve Kent Konseylerinin Birliği, bunları içermektedir.

Komünistlerin Hukuk ve Adalete Yaklaşımı;

Herkes için ezeli, ebedi, evrensel genel geçerliliğe sahip bir hukuk, yargılama, yasama ve yürütme anlayışı yoktur. Tüm bu olgular toplum üzerinden yükseldiği üretim tarzına ve toplumsal ilişkilere bağlı olarak değişiklikler içerir. Tüm yasalar belli bir toplumsal temele dayanır. Sosyalist toplumda, yasaların, anayasanın üstünde bir parti tasavvuru asla kabul edilemez. Mahkemeler, anayasa mahkemesi parti yönetimi tarafından atanmamalıdır. Tüm bunlar halkın doğrudan seçeceği jürilerden oluşur ve halkın denetimine tabidir. Halk bu denetimini, kendi doğrudan iktidar organları olan Halk Konseyleri aracılığıyla gerçekleştirir. Anayasada partinin özel ayrıcalıklı bir yeri olamaz. Yargı, yürütme ve yasama parti tekelinde bulunamaz. Tüm iktidar en küçük birimlerden merkezlere kadar Konseylerin denetimindedir. Geçmişte uygulanan ve bugün halen de bazıları tarafından savunulan anayasal bürokratik 'sosyalist devlet' tasarımları vardır. Mesela, Amerikan Devrimci Komünist Partisi'nde bu anlayışlar mevcuttur.

Bankalar, profesyonel ve uzman bankacıların veya memurların değil, doğrudan Halk Konseylerinin denetiminde olacaktır. Kamulaştırmaya giden yol buradan geçmektedir. Bürokrat tanrıların ve paranın imparatorluğu, kesinlikle böyle aşılacaktır.

Sosyalizm koşullarında gizli istihbarat teşkilat(lar)ı, kesinlikle olmayacak ve bun(lar)a ihtiyaç duyulmayacaktır. En başta halk kitlelerinden bağımsız ve onların dışında iç ya da dış düşman tehlikeleri şeklindeki tasavvurlarla savunu veya gerekçeler ileri sürerek kesinlikle gizli temelde oluşturulan teşkilatlanmalara gidilmeyecektir. Kimi kime karşı, neyi neye karşı, koruyacak ve kollayacağız. Bütün tehlikelere karşı savunma ve korunma mekanizmaları halk kitleleri içerisinde ve bizzat-doğrudan onunla birlikte açık bir şekilde oluşturulmalıdır. Komünistler, gerek iç gerekse de dış düşmanlara ve en başta da emperyalist dünya sistemine karşı mücadelede proletarya başta olmak üzere bizzat halk kitlelerinden soyut-gizli teşkilatlanmalar ve mekanizmalara hiçbir gereksinim duyulmayacağı o kadar açık ve net bir şekilde kendini göstermektedir. Proletarya ve emekçiler iktidarına karşın ya da paralel ayrı bir derin devlet olmayacaktır.

Kısacası üretimden tüketime, bölüşümden dağılıma, tarımdan sanayiye, alt yapıdan üst yapıya ekonomik ve tüm toplumsal siyasi, sosyal, kültürel ve eğitimsel vb tüm hayat, burjuva toplumdaki anlayışa tamamıyla tezat olacaktır. Toplumun komünal potansiyelini, inisiyatifini ve doğrudan öz yönetim mekanizmalarını geliştiren, insanın kendi faaliyetini denetler kılan, kendisine yabancılaşmasını önleyerek kendisini özne kılan, insanı ve tüm varlıklarıyla doğayı esas alan bir toplumsallık perspektifine sahibiz. Toplumsal devrimin görevi şudur; bir parçada değil bütünsel düzeyde ve insanı insanlıktan çıkararak doğaya ve kendisine yabancılaştıran bütün ilişkilerin köklü değiştirilerek ilerlemesidir.

Biliyoruz ki yasal ve anayasal eşitlik-adalet-hak hukuk-demokrasi vb tek başına tılsımlı sözcükler olarak her şeyi çözmez, çözemez. Zaten bu kavramlardan bahsederken tersi de vardır demektir. Mesela, eşitlik ile değer yasası arasında doğrudan bir bağlantı vardır. Hak, halen bir burjuva hukukun da geçerli olduğunu gösterir. Devlet, halen insanları yönetmeyi içerir. İşte bu açıdan komünizm yürüyüşü bütün bu sonuçlara yol açan toplumsal temellere, yani bunların dayandığı sınıf farklılıklarına, bu temelde yükselen üretim ilişkilerine ve onların yol açtığı fikir ve değerlere, verili durumları değiştirmek ve dönüştürmek temelinde devrim(ler)i sürdürmektir.

Adalet anlayışı sosyalist uygulamaların önemli çıkmazlarındandır. Partinin önderlik çekirdeği tarafından atanmış olağanüstü bir halsıkıyönetim misali İstiklal Mahkemelerini aratmayan, özel yetkili mahkemeler aracılığıyla düşüncelerinden ötürü- ki bunlar yanlış düşünceler olsalar bile- insanların ajan, karşı- devrimci olarak damgalandığı, itirafa zorlandığı, baskıya maruz kaldığı, esir kampları ve hapishanelere tıkıldığı, izolasyona maruz bırakıldığı, karşı-devrimi bastırma adına büyük çoğunlukla ölümle cezalandırıldığı, ayrıca kitlelerin hak ve demokrasi taleplerinin yasaklandığı, gösterilerine, protestolarına vs aktivitelerine kurşunlamalarla cevap verildiği şeklinde uygulamalar hiç de azımsanmayacak derecededir.

Komünist hareket bu yanlış hareketlerden köklü olarak kopmalıdır. Kopmamanın yoldaşları ve halkı birbirlerine karşı nasıl düşmanlaştırdıkları, düellolara sürüklendiği bizzat yaşanan pratiklerde de mevcuttur. 2. Kongremizin adalet açılımı önemli bir adımdır. Bu temel üzerinden genelde UKH'nın ve onun bir parçası olarak partimizin hatalarından gerekli derslerin çıkarılması bir görevdir.

Bu yürüyüşümüzde, komünist bir çizgi ve onunla birleşmiş kitleler tayin edicidir. Kitleler komünizm seviyesine çıkarılabilir. Yürütme, yasama, yargı ve ekonominin yöneticisi haline getirilebilir, getirilmelidir. Tüm bu görüşlerin temelleri, embriyonik olarak yoldaş İbrahim Kaypakkaya'da da mevcuttur. Onun gelecek halk devleti projesinde ifade ettiği görüşler, şöyleydi ve bugün de bir temel sunmaktadır: "Halk devletinin anayasası, herhangi bir milletin, herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa, kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın bölgesel özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir."

İşte bu anlayış, üniter merkezci cumhuriyetçi 'sosyalizm' anlayışlarından temelden ayrıdır. Bu anlayış, aydınlanmacı batı görüşü açısından, kapitalist piyasanın ihtiyacı olan ulus devlet projesinden bir kopuştur. Kapitalist uygarlık paradigmasından, pozitivizmden ve ilericiliği böyle izah eden 'ilerlemeci', 'kalkınmacı' modellerden bir kopuştur.

Kadın, Devrimin Yedeği Değil Bizzat Öznesidir;

Demokratik halk İktidarı ve Sosyalizmin en önemli sorunlarından biri de cins baskısı ve kadın sorunu konusundaki bazı hatalardır. İnsanlık ezen ve ezilen bölünmesinde ilk olarak cins baskısıyla yüz yüze geldi. Bu ilk durak, eşitsizlikler dünyasının temelidir. İnsanlık, komünizm bayrağı altında öncelikle bu alandaki zihniyet ve toplumsal bir devrimle yine geleceğe yürüyebilecektir. Bu konuda, sosyalizmde kadına, devrimin yedek gücü olarak bakan, cinsin üretiminde özel roller veren, bu anlamda aileyi teşvik eden, koruyan, çocuk doğumunu ihtiyaç açısından mükafatlandıran anlayışlar gibi, devrim sırasında ihtiyaç duyulan kadının gücünü devrim sonrası yeni iktidar koşullarında yeniden eve yönlendiren anlayışlar da mevcuttur. Tüm bunlar kadını eksene almayan, ona asli bir özne rolü biçmeyen, cinsiyete dayalı işbölümünü aşmayan yaklaşımların sonucudur. Devrim baştan itibaren, kadın eksenli ele alınmasını gerektiren bir yaklaşımla göğüslenebilir ve göğüslenmelidir.

Bilinmeli ve kabul edilmelidir ki, kadın özgürleşmesi ve kurtuluşu tüm bu problemlerden öncelikle köklü kopuşu gerek komünist partisinde gerekse devrim yürüyüşünde Kadınlar İktidara Kadınlar Yönetime perspektifini içselleştirmeyi gerektirir. İçselleştirme,

kültür -davranış- kişilik ve bütünlüklü donanımdır. Pozitif ayrımcılık ve kota sistemleri sadece yardımcı politik ve örgütsel uygulamalardır. Aslolan komünist temelde ideolojik bir zihniyet devrimidir ve şimdiden ele alınarak eyleme geçirilmesidir. Kadınsız hiçbir parti komitesi kabul edilmemelidir.

Cinsel Yönelimler Üzerine:

Cinsel kimlik ve yönelimleri örneğin lezbiyen, gay, biseksüel, transeksüel(LGBTT) vd leri inkar etme ve ötekileştirme, her türlü baskı ve sömürüye maruz bıraktırma, bir tekçi ve hegemonyacı gerici anlayıştır. Ataerkil erkek egemen tekçi ulusal devletçi- tek bayrakçı- tek milletçi toplum mühendisliğidir. LGBTT vd leri, basit bir cinsel tercih ve zevk meselesi değil doğal bir yönelimdir. Komünistler ve komünist partileri, gerçeğin bilincinde olarak tüm baskı ve aşağılamalara, geleneksel ahlak ve uygulamalara karşı çıkar. Sömürücü ve zulümkar kurulu düzenlerin her şeyi metalaştıran, bedeni metalaştırmış ticarete dönüştüren ve zorlayan uygulama ve politikalarına karşı mücadele eder ve onların tarihsel sebeplerine meydan okurken ve bunu meşru görmezken mağdurların son derece demokratik ve meşru taleplerini savunur ve destekler.

Komünist Enternasyonal Hareket(KEH),
Tarihsel ve Güncel Durumu Üzerine;

Komünizm, proletaryanın her bir yerdeki ortak evrensel amacıdır. Her parçadaki devrim, bu ortak amacın görevlerinin yerine getirilmesinin hizmetindedir. Proletarya enternasyonalizmi komünizm için ortak evrensel mücadelenin başlıca içeriğidir. Proletarya her bir parçada, biçimde özgün çelişkiler itibarıyla farklı görevlerle karşı karşıya kalsa da, mücadelesi bu evrensel ortak amacın bir parçasıdır. Proletarya enternasyonalizmi bir ulusun başka bir ulusa yardımı değildir. Aynı şekilde bir işçinin başka bir işçiye de yardımı değildir. Proletarya enternasyonalist bir sınıftır, ortak amaca sahiptir, dolayısıyla faaliyetinin içeriği de ortaktır.

Bu açıdan proletaryanın enternasyonal komünist hareketinin örgütlenmesi özel önem taşır. Marks, bu gerçeğe işaret etmiştir. 3. Enternasyonal bunun önemini anlatır. Ne var ki, yaşanmış pratiklerde önemli problemler de söz konusudur.

2. Enternasyonalin Avrupa merkezci, ezilen halkların ve ulusların mücadelesini yadsıyan, sosyalizm mücadelesini yüksek üretici güçlerin gelişme seviyesiyle ele alan ve giderek kendi emperyalist ulusal burjuvazilerinin bayrağı altında toplanan ihanetçi yürüyüşünü 1. ve 2. Kongre irademiz ve belgelerimiz doğru biçimde eleştirdi. Bu kongre temellerine sahip çıkıyor ve ilerletilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Yine, 3. Enternasyonal'de Sovyet anavatanının korunmasını merkeze alıp diğer ülke devrimlerinin önemini yadsıyan, o dönem burjuvaziyle yapılan ittifaka zarar gelmesin kaygısıyla, proletaryanın bağımsız bayrağının yükseltilmesine anlayış göstermeyen, pragmatist dar milliyetçi yaklaşımlar da söz konusudur.

Komintern'in yapılan ittifaklara zarar gelmesin kaygısıyla lağvedilmesi büyük bir hatadır. Sonraki süreçte Komünist Enternasyonal'in gerekliliği meselesini anlamayan, partiler arası ikili görüşmeler siyasetiyle işlerin yürütülmesiyle sınırlayan Sovyet ve Çin eksenli politikalar yanlıştı.

Komünist Enternasyonal, stratejik bir ihtiyaçtır. Komünist hareket arasındaki ilişkiler, her bir yerdeki partilerin önderliğindeki iktidar mücadelesindeki taktik siyasetlere, diplomatik manevralara feda edilemez.

Proleter dünya devrimin bu önemli stratejik silahı yukarıdaki hatalardan ötürü 1980'lere kadar böyle devam etmiştir. Tüm bunların muhasebesi ekseninde 1984'de kuruluşu ilan edilen Devrimci Enternasyonal Hareket(DEH), bu yönlü hataları aşmada önemli ileri bir atılımdı. Ne yazık ki gelinen aşamada eski hataların nüksetmesi söz konusudur. Kendini dayatma, benmerkezci, burjuva demokratik kırılma gibi anlayışlar ekseninde DEH, fiilen tahrip edilmiştir.

Komünist Enternasyonal Hareket(KEH)' in örgütlenmesi bugün de ihtiyaç, ertelenemez ve önemli bir görevdir. Partimiz, bu büyük tarihsel sorumluluğu DEH ve DEH dışı Maoist komünistlerin iki çizgi mücadelesiyle birliğinin merkezileşmesi görevini, III. Kongremizle bir kere daha teyit etmektedir.

Komünistlerin önemle üzerinde durması ve doğru bir temel üzerinden yükselmesi gereken bir mesele de şudur; materyalist diyalektik, toplumlar tarihini ele almada "toplumlar mutlak dört aşamadan geçerek" sosyalizme varabilir şeklinde sosyalizm öncesi ka-

pitalist bir toplumu savunmayı ve ona götürmeyi salık veren yanlış ve hatalı anlayışlar mevcuttur. TKP'nin Kemalist cumhuriyeti savunması, devrimci hareketin aynı çerçevede kapitalizme yönelmiş cumhuriyeti önemsemesi, bu mekanik zorunlu toplumlar silsilesi anlayışının da ürünüydü. TİP'in ilerlemeci- kalkınmacı, kapitalizmi kutsayan, kapitalizmin görevlerini tamamlamasını ve bunun desteklenmesini öngören anlayışları da bu çerçevedeydi. Toplumlar tarihinin bu kavrayışı 2. Enternasyonal'de güçlü bir şekilde söz konusuydu. Aynı şekilde bu zayıflık 3. Enternasyonal'e de bir biçimde yansıdı ve sirayet etti. Bu durum emekçiler devriminin yerine toplumların klasik gelişme trendine göre bir devrim düşünülen stratejilerine yol açtı. Tüm bu yollara Kaypakkaya, aykırı bir yol olarak karşı çıktı. Geri- ilkel- barbar denilen Kürtlerin, Dersim'in, Ermenilerin, azınlık ve ezilen inançlar vd lerinin başkaldırısının ilerici yönünü ortaya koydu. Kapitalizm ve cumhuriyet mutlak yadsınamaz bir aşamadır diyen anlayışlara karşı çıktı. Kaypakkaya yoldaşın bu tarihi yorumu devraldığımız mirastır. Dolayısıyla yaşanmış sosyalizmdeki Komintern vb gibi "hızla demokratikleşen" argümanıyla Kemalizm ve burjuva cumhuriyet destekçiliğine karşı, aynı şekilde Nepal'de "burjuva demokratik devrimi, görevleri ve onun cumhuriyeti zorunlu ve geçirilmesi gereken bir aşamadır" diye stratejik ve temelden bir kırılmayı yaşayarak emperyalist dünya sisteminin bir parçası haline gelmeye karşı yükseltilmesi gereken bir bayraktır. Bu temelde Mao yoldaş Çin gibi yoksul ülkelerde devrim ve sosyalizme 'daha kolay geçilebilir" derken, Avrupa merkezci ve mekanik üretici güçler teorisyencilerine karşı da önemli bir bayrak açıyordu. Geleneksel bakış açısı ise geri ülkelerde sosyalizme doğru yol alınamaz diyor ve öncelikle kapitalizme yönelinmesi gerektiğini söylüyordu.

Parti III. Kongremiz, tüm bunlara ilişkin Partimizin I. ve II. Kongresinin Muhasebe- İdeoloji belgelerindeki temel üzerinden yükselerek ilerledi. Elbette bunun kökleri 'Partimiz Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünüdür diyen komünist önder Kaypakkaya'da ve bu temelde eklektik ve komünist ideoloji de kırılmalara meydan okuyan 2. Konferansımız ve sonrasındaki gelişmelerdedir

Tarih ve günümüz gelişmeleri, proletarya ve emekçiler açısından yukarıda önemle vurguladığımız ve geliştirdiğimiz hususlar üzerinden ancak bu yolla silah haline getirilebilir. Partimiz, komünist hareketin önemli tarihsel nitel ilerlemeleri ve kazanımlarıyla bugünlere kadar gelebildi. Geçmiş sosyalist tarihsel sürçlerimizin

doğru teorik ve pratik tecrübeleri, son derece güçlü ve doğru temeller üzerinden yükselmemiz için katkılar sundu. Komünistler tarihlerinden öğrenir ve içerisinden geçtiğimiz nesnel gelişmelere analık eden geçmişimizden doğru dersler çıkararak ilerlerler. Bizim gayretimiz de budur. Bu bilinçle sosyalizm ve komünizm, gelecek ve kazanacaktır.

ÖNDERLİK ANLAYIŞIMIZ

Parti 3. Kongremiz, 1. ve 2. Kongrelerimizde de savunulan stratejik önderlik anlayışına bağlı, kolektif önderlik anlayışını esasta doğru bularak onaylamıştır.

Sınıflı toplumlar gerçekliği ve eşitsiz gelişme yasası, partiler ve önderlikleri devrim mücadelesinin zaruri stratejik araçları haline getirir. Araçlara yönelik stratejik belirlemesi devrimin gerçekleşmesinde bu araçların tayin edici role sahip olmalarıyla ilgilidir. Parti, ordu, cephe ve bunlara bağlı olarak önderliğin stratejik olması, tam da bu gerçeklikten ileri gelmektedir. Özcesi, devrim için olmazsa olmaz olan stratejik araçlar inşa edilmeden devrim gerçekleştirilemez.

Önderliğin verili herhangi bir anda zayıf olması onun stratejik yanını ortanda kaldırmaz. Tersine devrim için mutlak olarak gerekli olan araçların zayıf olan niteliklerinin ilerletilerek kurumsallaştırılmasını gerektirir.

Partimiz, önderliği bu temelde ele almaktadır. Devrim için gerekli olan önderliğin, partinin bütünlüklü temelde teorik ve pratik seviyesinin ilerletilerek güçlendirilmesi ertelenemez görevdir.

Önderlik kurumunu doğru ele alamayan bir parti, tayin edici role sahip olan önderliğin oynayacağı olumsuz rollerle devrim mücadelesinde gerileyebilir ya da kazanılmış devrim mevzilerini kaybettirebilir. Sınıf mücadeleleri tarihi önderliğin stratejik rolüne bağlı şekillenen sayısız olumlu ve olumsuz örneklerle doludur.

Marks, Lenin, Mao ve diğer önderlerin stratejik önderlik kurumunun tayin edici rolüyle, belli tarihsel dönemlerde kitlelere önderlik ederek devrimlere taşırken, tersten Kuruşçev, Deng Siao Ping gibi önderler ise yine aynı kurumun tayin edici rolüyle devrimleri geriye götürdüklerini, gerilettiklerini bilmekteyiz.

Kendi tarihi tecrübemiz açısından bakıldığında da göreceğiz ki, önderliğin tayin edici rolüne bağlı olarak partimiz, bazı tarihsel dönemlerde gerilerken, Kaypakkaya ve başka nitelikli yoldaşların önderlikte yer aldıkları süreçlerde ise, nitel gelişmeler göstermiştir. Kaypakkaya, önderlik kurumumuzda yer aldığı kısa bir dönemde oynadığı nitelikli rolle partimize ideolojik, politik, çizgisi itibarıyla

yol göstermiş ve 40 yılı geçen süreç içerisinde, tüm darbelere, parçalanmalara ve gerilemelere karşın ihtilalci çizgide ilerlememizde pay sahibi olmuştur.

Buradan bazı önderlerin stratejik bazılarının ise taktik olduğu biçiminde hatalı bir sonuç çıkarılmamalıdır. İnsanlar stratejik ya da taktik olarak değerlendirilmez. Stratejik ya da taktik olan araçlardır. İnsan amaçtır ve istediği hedeflere ulaşma doğrultusunda gerekli olan taktik ve stratejik araçları doğru kullanması ve sürece uygun nitelikli hale getirmesi halinde mücadelesinde başarılı olmaktadır.

Parti tarihi muhasebemizde ifade edildiği gibi, partimizin önemli süreçlerinde önderlik kurumuna sol ve sağ yaklaşımlarımız olmuş ve bu yaklaşımlar doğrultusunda önderlik kurumumuzun niteliği düşürülerek, zayıflatılmıştır. Önem ve tabiatına bağlı olarak ve somut bir sorunumuz olarak da süreğenlik kazanan önderlik sorunu partimizde öteden beri tartışılan ve önemini koruyarak, günümüzde de tayin edici problemlerimizden biri olarak önümüzde durmaktadır.

Güncel sorunların baskılanması altında stratejik değerdeki bu araç ve biçimleriyle oynanmadan önderlik kurumu parti bütünlüğü içinde nitelikli ve sürekliliği sağlanmış biçimde inşa edilmelidir. Tüm parti kitlesi, partililer ve dönem önderlikleri bu kavrayışla önderliğin süreklileşmesi için çaba sarf etmelidir. Önderlik, sadece bir dönemin kadro bileşeni ya da o dönem aldığımız görev değil, partinin varlığını sürdürdüğü süreç içerisinde sürekli aktarılan tecrübe, deneyim, kadro vs. tümü olarak anlaşılmalıdır.

Sınıf mücadelesinin zorlukları, komünist partilerin, pratik mücadele süreci içerisinde, düşman saldırılarıyla şehit düşme ya da fiili engellenme, bölünme ya da bırakmalarla sürekli olarak çeşitli düzeylerde kadro kayıpları yaşamalarını gündeme getirir. Kadroların korunması anlamında, kadroların yitirilmeden elde tutulup tecrübe ve birikimleriyle güçlü bir kadro oluşumuna sahip olmak mümkünken, kadrolarımızı koruyamayarak yitirmemiz ciddi bir kan kaybı olarak, kadro ve önderlik sorunuyla yüz yüze kalmamıza neden olmaktadır.

Yitirilen kadroların yerlerinin doldurulması kendiliğinden bir siyasetle olmaz. Bu durumda kadro politikası önem kazanır. Kadro yetiştirme ve koruma bütünlüklü bir süreçtir. Birbiriyle onlarca bağla bağlı bu süreç kadroyu tanımaktan atamaya, seçimden teorik seviyesini ilerletmeye, konumlandırmaktan korumaya kadar uzun

ve özenli ile çalışmayı gerektiren bir süreçtir. Bu süreç işletilmeden partilerin devrim mücadelesinde, tayin edici olduğunu söylediğimiz önderlik kurumuna, davaya bağlı, kitlelerle sıkı bağları olan, ideolojik olarak donanımlı, çok yönlü tecrübe ve birikime sahip Maoist kadrolar kazandırılamaz.

Kadroların pratik süreç içinde pişerek, adım adım her yönlü yetkinleşerek ilerletilmesi de ancak bu yöntemle sağlanacaktır.

Kadrolar korunsa da, son tahlilde kadro yitimleri genel olarak kaçınılmaz olacağından, doğru bir kadro politikası üzerinden, kadro eğitim ve kadro yetiştirme "okulları" -kamplar işletilerek kadro yetiştirmemiz şarttır.

Kolektif önderlik kurumu, önderlik ettiği ve bileşeni olduğu partinin devrimdeki stratejik rolünün güçlendirilmesinin aracıdır. Parti yukarıdan aşağıya, tüm kuramlarının toplamıyla bütünlüklü bir önderlik kurumudur. Kolektif önderlik, partide her bireyin, her örgütlenmenin, her kademenin yönetime katılımını hedefler. Bunun için parti kararlarının altlara ulaşımı, altların alınacak parti kararlarında ve politikalarında söz söyleme, belirleyici olabilmelerinde çeşitli yöntemler geliştirir. Parti politikalarını pratikte uygulayan, her aktivistin kendi alanında bir önder olması gerçekliği bu anlayıştan ileri gelir. Bugün partide alt kademeleri karar ve politikaların belirlenmesine katmayanlar, yarın devrimden sonra kitlelerin iktidarın sahibi olmasına da izin vermez, devlette yeni burjuvazinin oluşmasının kapısını aralar.

Uluslararası Komünist Hareket'te ve devrimci ve ilerici hareketlerin büyük çoğunluğunda var olan önder fetişizmi üzerinden parti kadrolarını, parti örgütlerini ve kitlesini nesneleştiren ve hiçleştiren Başkancı ve Şefçi bütün anlayışlara kökten karşıdır. Partiler kitlelerin efendisi, önderlikte partinin efendisi ve şefleri değildir. Maoist komünistler yönetimde tekelci anlayışı kesinlikle reddeder. Sınıflı toplumların zorunlu bir parçası olan önderlikler, kitleleri bilinçli olarak devrime seferber etme ihtiyacının gereğidir.

Önderler ve önderlik, partiye, kitlelere ve iki çizgi mücadelesine karşın ayrıcalıklı bir topluluk olarak ele alınamaz. Partiler, bir şahsın ya da şahısların kumanda merkezi değil, kolektif bir emeğin görev ayrışımı doğrultusunda merkezileşmesini ifade eder.

Maoist komünistler, sınıflı toplum gerçekliğinde ve komünizmde bile var olacak olan eşitsiz gelişmenin bilincindedir. Bu eşitsiz

gelişme, partimizde de belli yoldaşları diğer yoldaşlara oranla öne çıkaracaktır. Öne çıkan bu yoldaşlar tüm yetkileri kendi tekellerine almadan başkan ya da şef olmadan, kolektif parti önderliğinin görev ayrışımı temelindeki parçaları olarak devrim yürüyüşümüze tüm katkılarını sunmaları benimsediğimiz bir anlayıştır.

Partimiz, kuruluşunda günümüze var olan parti sekreterlik anlayışını da bu çerçevede ele almış ve sekreter olan yoldaşlarımız bulundukları komite üyelerinden oy hakkı vb. ayrıcalıklı bir durumda olmamıştır.

Kolektif önderlik anlayışı çerçevesinde, tüzüğümüz ve kültürel şekillenmemiz de hayat bulan politika, Parti 3. Kongremizde daha da güçlendirilmiştir. MK içerisinde seçilen Sekreterlik başta olmak üzere, parti komitelerinin tümünde hukuksal düzeyler gözetilerek, eşit hukuklara sahip olan yoldaşlardan oluşan komitelerde, halefler siyasetine ve kadroları önderleştirme yönelimine bağlı olarak, parti komite sekreterleri dönemsel koordinatörler biçiminde değişimli ele alınacaktır.

MK yürütmesi olarak seçilen Siyasi Büro üyeleri, dönemsel koordinatörler biçiminde parti sekreterliğini değişimli olarak sürdürecektir. Aynı komitede iki farklı organ üyelerinin bulunması durumunda ise sorumluluk üst organ üyeleri arasında dönüşümlü olarak ele alınacaktır. Üst organ üyesinin tek kişi olması halinde ise sekreter yardımcılığı dönüşümlü olarak alt organ üyelerinden oluşturulacaktır. Partimizdeki tüm yoldaşlar bulundukları konum ve kademelerde sürekli ilerletilme hedefiyle, önderleştirme perspektifiyle ele alınacaktır.

Maoist komünistler, parti önderliğinin nitel inşasını önemsemeyen, çizginin rolünü yadsıyan, bilinçli önderliğin önemini görmeyen, önderlik fetişizmini savunan, kendiliğindenci, kitle kuyrukçusu, artçı, popülist, menşevik vb. her türlü yanlış önderlik anlayışlarından koparak, MLM kolektif önderlik anlayışıyla, stratejik role sahip önderlik kurumumuzu, sürekliliği sağlanmış bir kadro politikasıyla güçlendirip devrime yürüme yönelimindedir.

ORDU ÖRGÜTLENMELERİMİZ OLARAK PHG-HKO:

Devrimimizin üç stratejik silahından biri de halk ordusudur. Zor aygıtı olarak şiddet tekelinin kendisi olan burjuva devlet, çeşitli askeri ve hukuki yönelimler ve faşist uygulamalarla kitleleri baskı altına almaktadır. Silahlı karşı devrimci gücün ortadan kaldırılması, devrimci güçlerin silahlı örgütlerini gerekli ve zorunlu kılmaktadır. Bu anlamda bir halkın ordusu yoksa hiçbir şeyi yoktur belirlemesi; burjuva zorun, kitlelerin eylem ve istemleri üzerindeki büyük yıkıcılığına karşı ortaya çıkmaktadır. Halk kitleleri, taleplerini gerçekleştirmek için burjuva devlet aygıtını ortadan kaldıracak siyasi ve askeri yönelime ihtiyaç duyar. Bu bağlamda silahlı halk ordusu perspektifi, halkın isyan duruşunda bir kurumsallaşma ve bir kazanım yoğunlaşması olarak ele alınmalıdır. Türkiye-Kuzey Kürdistan siyasal coğrafyasında burjuva devlet olarak faşist TC gerçekliği, halk ordusunu bir lüks veya en son başvurulması gereken bir araç değil, bizzat devrim mücadelesinin bütün aşamalarında büyütülüp geliştirilmesi gereken örgütlenme olarak ortaya çıkarmaktadır. Bu bağlamda Türkiye-Kuzey Kürdistan siyasal coğrafyasında yaşayan çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçi kitlelerinin ordusu yoksa hiçbir şeyleri yoktur belirlemesi doğrudur.

Ordu örgütlenmesi, devrimci savaş süreci boyunca parti örgütlenmesinden sonra halkın birleşik cephesiyle beraber, devrimci savaş üzerine kesin etkide bulunan bir özelliğe sahiptir.

Parti 3. Kongremiz, ordulaşma perspektifini yeni ve özgün bir yaklaşımla ele almaktadır. Kapitalist üretim ilişkilerinin hakimiyetindeki Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında halk ordusu da bu realite içerisinde ele alınmaktadır. Silahlı karşı devrimin kentlerdeki yoğunluğu ve hakimiyeti üretim ilişkilerinden bağımsız ele alınamaz. Üretim ilişkilerinin şehirleri üretim alanı olarak öne çıkarması mal, ticaret, dolaşımı ve sermayenin bütün biçimlerinin kentsel mekanlar üzerinde esasta hakim kılınması, sermayenin koruma kalkanı olarak devlet ve onun bütün askeri siyasal versiyonlarının da bu gerçekliğe bağlı kalınarak oturtulmasına yol açar.

Kapitalist sermaye iç pazarı birleştirip yoğunlaştırdığından dolayı burjuva devletin bütün araçları genel anlamda siyasal coğrafyada düne oranla daha etkinlik kurmuş durumdadır.

Silahlı halk ayaklanması perspektifi, her coğrafya parçasında özgün biçimler ve farklı metotlar üzerinden yürüyeceği bir gerçekliktir. Halk ordusu, şehirlerde silahlı halk ayaklanması perspektifine bağlı kalarak, küçükten büyüğe doğru halkın silahlı güçlerinin inşa edilmesidir. Çeşitli çaplarda gerçekleşen bölge ve genel silahlı ayaklanmalara aktif katılan öznelerdendir. Gerçekleşen silahlı halk ayaklanmalarını ilerletme yönelimine sahip olacaktır. Bu anlamda Ortadoğu'da gerçekleşen silahlı direnişler olarak Cezayir, Libya, Tunus, Mısır vb. örnekler oluştuğunda ordumuzun halkın iktidarı için süreçte rolünü oynayacaktır. Burada atlanmayacak açık bir ilke vardır. Bu ayaklanmayla oynanamayacağı gerçekliğidir. Nihai anlamda ayaklanma sistemli ve güçlü bir plan ve güçlere ihtiyaç duyar. Devletin askeri güçlerinin profosyonelleştirilmesi , kolluk kuvvetleri olarak polisin geliştirilmesi ve NATO ordularının, dünyanın sermaye ihtiyacı çerçevesinde dünya genelinde yüzlerce askeri üsler bağlamında küçük ülkeler oluşturması, devrim ve karşı devrimci savaşın eskiye oranla çok daha şiddetli, kanlı ve çetin bir biçimde gelişeceği gerçeğini ortaya koymaktadır. Bu anlamda, ne Rus devrimci sürecinde dağılan Rus ordusu ve onunla beraber Asker Sovyetleri politikası, ne de Çin devrimci sürecinde parça parça devrimci inşa sürecinin imkan ve olanakları Türkiye-Kuzey Kürdistan özgülünde esasta geçerli değil ve bizat etkinliği belirleyici olma vasfına sahip değildir.

Parti 3. Kongremiz, silahlı halk direnişleri ve silahlı halk ayaklanması perspektifi çerçevesinde dünyanın ve TC nesnel gerçekliği bağlamında ayaklanma sürecine gidiş ve ayaklanmayı kitlelerle daha koordineli ve seferber edici kuvvetinin nüveleri anlamında, bir askeri örgütlenmeye ihtiyaç duyulduğunu ortaya koyarak bu görevin aracı olarak Partizan Halk Güçleri'nin örgütlenmesinin gerekliliğini ortaya koymaktadır. Şehir askeri mücadelelerinde düşmanın avantajları oldukça fazladır. Bu noktada düşman güçleri belirli bir birikime de sahipler. Bizim ve diğer dost devrimci güçlerinde belirli tecrübe ve bilgisi söz konusudur. Bunların sentezlenmesi kesin kes gerekliyken, Partizan Halk Güçleri aynı tekrarların üzerinden yükselemez. Bu tecrübe ve birikimin sentezi olarak yeni yöntem, araç ve örgütü yaratmak durumundayız. Tekrar çizgisi değil, devrimin istemine göre yeni bir örgüt inşa etme görevi açığa çıkmış durumdadır. Avantajın stratejik bağlamı düşman açısından yoktur. Taktik ve göreceli dönemsel üstünlüğü bulunmaktadır. Kitleler her şeye

kadirdir. Bir kez ayağa kalktıklarında binlerce imkan, olanak, yöntem, örgüt ve metodu yaratırlar. Her şey kitleleri pratik devrimci sürece çekmekle ilintilidir. Bunda başarı sağlandığında düşmanın bütün teknik üstünlük ve kurumsallığının altındaki toprak kalmaz, o zaman avantajlar dezavantajlar biçimde gelişim ekseninde olacaktır. Kitlelerin çevirdiği hiçbir kent ayakta kalamaz, hiçbir sistem varlığına devam edemez, en kutsadıkları silahları kitlelere boyun eğdiremez.

Meşru demokratik halk direniş hareketiyle, silahlı halk direniş hareketinin birleşiği olarak genel halk hareketi, başarı yolunda silahlı biçimlere gereksinim duyar. Halk hareketi bu iki karakterin birliğini gerekli kılmaktadır.

Şehir savaşlarında ektin özne rolünü oynayacak olan Partizan Halk Güçleri, devrim savaşının önemli bir aracı durumundadır.

Kırlarda ise bu, genel halk ayaklanmasına bağlı olarak kent ve kırın diyalektik birliği bağlamında, Halk Kurtuluş Ordusu askeri örgütlenmesi geliştirilecektir. Devrimci savaş boyunca, Halk Kurtuluş Ordusu gerilla savaşının doğal özü olan yıpratma savaşını tırmandırarak, düşmanın maddi ve manevi çöküntüye sürüklenmesi, kent merkezlerinde gelişen ayaklanmaların desteklenmesi, kırlık alanlarda iktidar boşluğu yaratarak halk direnişinin kurumsallaşmasını sağlamak biçiminde olacaktır. Halk Kurtuluş Ordusu ve Partizan Halk Güçleri halkın silahlı güçleri ve ordusudur. Halk Kurtuluş Ordusu geçmiş savaşın eksikleri ve deneyimlerinden daha köklü olarak öğrenerek, yeni görevleri çerçevesinde kurumsallaştırılacaktır. Bunun için Halk Kurtuluş Ordusu'nun faaliyeti, gerilla alanlarında askeri siyasi akademiyle Halk Kurtuluş Ordusu'nun yeniden ve stratejik olgu çerçevesinde inşa edilmesidir. HKO, devrimci savaşta etkin bir pratik askeri sürekliliğe eriştirilerek, düşmanı üst derecede darbeleyen bir duruma getirilecektir. Uzmanlaşma ve profesyonelleşme yönelimi çerçevesinde askeri olarak kurumsallaştırılacaktır.

Devrimimiz için silahlı mücadele başından itibaren stratejik olarak geçerlidir. Bu stratejik niteliği Sosyalist Halk Savaşı Stratejisi çerçevesinde hem askeri, hem de ordu örgütlenmesi olarak hepsinin ekseni silahlı halk ayaklanması çerçevesinde ele alınmaktadır. Yeni teorik perspektifimiz bağlamında, halk ordusunu gerilla olgusuyla açıklamıyoruz ona indirgeyip ele almıyoruz. Gerilla başta olmak üzere milis, yedek kuvvetler, askeri komiteler, müfrezeler, teknik komiteler, istihbarat örgütleri, kamulaştırma komiteleri vb. güçlerin

birleşik merkezi savaş planının ve genel merkezi karargahın birer parçaları ve mevzileri olarak kavranmalı ve bu şekilde ele alınmalıdır. Gerilla, bu şekilde merkezi görevin tamamı değil, önemli bir parçası ve halkası olarak ele alınmak durumundadır.

Ancak değişik bölge ve yerellerdeki özgünlüklerden kaynaklı halk ordusunun örgütlenmesi Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın her bir parçasında, bölgesinde ve yerinde-yöresinde farklı özgünlüklerden kaynaklı olarak farklı askeri örgütlenmelerin de söz konusu olabileceğini göz ardı edemeyiz. Yani silahlı bir askeri örgütlenmenin bir İstanbul'da, bir Dersim'de, bir Amed'de, bir Rize'de, bir Hatay'da, bir Ege'de gerilla, milis, müfreze vs. şeklinde askeri örgütlenmelerin alacağı biçimlerde farklılıklar arz edebilir.

Parti 3. Kongremiz, silahlı devrimci güçler bağlamında askeri örgütlerini ve genel olarak halk ordusunun stratejik önemine uygun bir kavrayış ve politikanın geliştirilmesini şart koşmaktadır. Parti 3. Kongremiz kentlerin ve kırların siyasal-ekonomik birliği üzerinden, kentin ve kırın askeri birliği olarak halk ordulaşmasını Partizan Halk Güçleri ile Halk Kurtuluş Ordusu olarak tanımlar.

Devrimin zor aygıtına başvurulmadan gerçekleştirilebileceğine dair bolca söylemde bulunan, şiddeti ayrımsız mahkum etme yaman demokratlığına soyunanların, şiddetin tekel halinde devlette cisimlenmiş karakterini şirinleştiren kör akıllarına, şiddetin tarihsel toplumsal nedenlerini ve özel mülkiyetçi devletçi zorbacılık gaspı olarak savaş olduğunu ve yönetebilmek için baskı ve zorla hizaya getirmek olduğunu silikleştiren ve neredeyse devrimci savaşın şiddet dalgasını mazoşist ve keyfi olarak ele alan liberal solculuklara da ideolojik-politik berrak tutumumuzun bir nevi cevabıdır. Halk ordulaşmasını yayma ve onu yeni örgütlerle inşa etme yönelimimiz, bize yol gösteren günümüzün verili objektif koşullarında Komünist hareketin-partilerin ordulaşmadan ve cephe politikasını da hayata geçirmeden devrimi gerçekleştiremeyeceği gerçekliğidir.

Parti 3. Kongremiz geçmiş doğrularımız ve yanlışlarımızdan daha derin öğrenerek savaşın yasalarına uymamanın yol açmış olduğu çok önemli sorunların olduğunu, bundan dolayı da bazı darbelerin alınmasın da neredeyse tüm şartları kendimizin oluşturduğunu, bunun şavaşı gerileten, demoralize eden bir hal yarattığını, kitlelerin güvenlerini sarstığını ve savaşta ilerlemeler yaratacak donanım, bilgi, beceri, şekilleniş ve kararlılığın gelişmesinden ziyade,

savaşa yüzeysel kaba yaklışımın savaşı amatörleştirip tecrübesizleştirdiği, savaşın istemi olan kurumsallaşmaların gerçekleşmemesiyle, etkinlik kuvvetleri olarak askeri güçlerin tüm olumlu çabalara rağmen istenilen kurumsallaşmayı yaratmadığını ortaya koymuştur. Savaşa yüzeysel, kaba yaklaşmaktan partinin kurtularak daha derin çözümlemeler ve yönelimlere ihtiyacı olduğunu, bu çerçevenin merkezde olduğu uzun stratejik inşa perspektifi ile anlık kurumsallaşmaların ele alınıp derinleştirilmesi gerektiğini belirtir.

İLLEGAL ALAN ÇALIŞMASI

Komünistler, bütün mücadele, örgüt, araç ve yöntemini tamamen amaçlarına ve ilkelerine hizmet etmesi kaydıyla ele alır ve bu bilinçle değerlendirerek reddeder ya da kabul eder. Parti örgütlenmelerimizde; illegal örgütlenme esastır, stratejiktir. Bu bilinçle bütün alanlarımızda illegal örgütlenmeler de esastır. Buradan hareketle açık, legal ve yasal çalışma (alan değil!) ise talidir. Bu talilik önemsizlik olarak anlaşılmamalıdır. Bilakis kitlelere ulaşmada önemli bir araç olarak görüyoruz. Karşımızdaki düşmanın karakterini faşist olarak tanımlıyorsak, örgütlenmeyi de bu düşman gerçekliğine göre oluşturmalıyız. Karşımızda kendi varlığını sürdürebilmek için bizi her fırsatta yok etmek isteyecek olan bir düşman var. Biz de devrim mücadelesinin ilerletilmesi için düşmanın bu istem ve yönelimini boşa çıkaracak yol ve yöntemler yaratmalıyız. Kuşkusuz bizim yeni bulduğumuz bir örgütlenme modeli değil yüz yıllardır çeşitli amaçlar için kullanılan bir yöntemdir. Bizler çalışmalarımızda hem daha önce uygulanan yöntemleri geliştirip kullanabileceğimiz bir yöntem haline getireceğiz, hem de düşmanın bugünkü durumundan hareketle yeni yöntemler geliştireceğiz. Unutmayalımki bu mücadele yönteminin uzun zamandır kullanılıyor olmasından ötürü, düşmanın da bu tarz yöntemleri öğrenip, boşa düşürecek-etkisizleştirecek yöntemler geliştirmesine vesile olmuştur. Düşman, izleme, dinleme, kontra yöntemler vs noktasında bir hayli gelişmiştir. Bizler de bu gerçekliği atlamadan yeni yöntemler geliştirip çalışmalarımızı sürdüreceğiz. Düşmanı gözümüzde büyütmememiz gerekirken, tersinden onu küçümseme hastalığına da kapılmamalıyız. Böylesi yaklaşımların getirdiği vahim sonuçlar gerek kendi tarihimizde gerekse diğer hareketlerin tarihinde mevcuttur. Savaşın yasasıdır, düşmanını küçümser ya da gereğinden fazla gözünde büyütürsen girdiğin çarpışmayı kaybetmen kaçınılmazdır. Bu iki hastalığa kapılmamanın yolu da çalışmaların sentezlenmesinden, düşmanın hareket tarzının öğrenilmesinden, düşmanı boşa çıkaracak yeni yöntemlerin geliştirilmesinden, çalışmada kolektivizmden, niceliğe değil esasta niteliğe öncelik verilmesinden vs geçer.

Başkaca önemli bir noktaya işaret etmek gerekirse, bütün alanlardaki parti faaliyetlerini bireysel değil kolektif yani komite tarzı

çalışma olarak ele alıyoruz. Bu hususta belirli bir bilinç açıklığı ortaya çıksa da ne yazık ki hala içselleştirilmiş değildir. Komite tarzı çalışma kolektif örgüte gitmenin, tecrübenin süreklileştirilmesinin anahtarıdır. Bugün de, yarın da kesinkes en ileri düzeyde yaşamsallaştıracağımız vazgeçilmez örgüt modelimizdir. Bugün illegal alanda komite tarzının uygulanması, diğer alanlara nazaran daha da zordur. Bu çalışmanın gerçekleştirilmesi için sürekli daha güvenli yöntemler geliştirmeliyiz. Örgütlenmenin illegal olması komite tarzının uygulanmaz - uygulanamaz olduğu anlamına gelmiyor, gelemez de. Komite çalışmasında hak-hukuk, rapor alıp verme, iki çizgi ve demokrasi meseleleri bir hayli tartışılır durumlardır. Parti bütün bu süreçlere yeteri kadar vakıf olmazsa ilkelerin ve değerlerin erozyona uğramasıyla yüzyüze kalınabilir. Bu meselelerin, parti hukuku çerçevesinde tartışılıyor olması iyi bir durumken yetki ve sınırları aşıp, deşifrasyona ve hukuk ihlaline varan yaklaşımlar kabul edilemez durumlardır. Bir meselenin tartışılıyor olabilmesi o meselenin her durum ve şart altında tartışılabileceği anlamına gelmez, bizlerin sorumlu olduğu bir parti hukuku vardır. Tartışma ortamının yaratılabilmesinin doğruluğu bizi parti işleyişini hiçe sayan bir tutuma götürmemelidir. Demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre örgütlenen partimiz, bütün alan, organ ve komitelerinde bu ilke esaslarına göre örgütlenmeyi birincil görev olarak koyar.

Önemli bir diğer nokta ise düşman, uzun süredir açık ya da kapalı alan parti faaliyetlerine ilişkin partimizin düşünce yöntemi ve çalışma tarzını esasta çözmüş ve deşifre etmiştir. Bu anlamda düşmanı şaşırtacak değişik modeller de izlemek durumundayız. Buradan örgütleri iş yapamaz ve işlevsiz duruma düşürücü politikalar ve örgütlenmelerden de hassasiyetle kaçınmak zorundayız. Düşmanın çalışma tarzımızı çözmüş olması, başarısız olduğumuz anlamına gelir. Bu başarısızlığın nedenleri ve niçinleri irdelenirken yeni bir çalışma tarzına dair fikirler geliştirilmelidir. Çözülmüş bir yöntemin üzerinden örgüt inşa etmeye çalışmak, bile bile kendini ele vermek, en hafif deyimle acemiliktir. Çalışma tarzımızın düşman tarafından açığa çıkarılmasının en önemli nedeni zaaflarımız ve acemiliklerimizdir. Öte yandan işleyişi kavrayamamak ve disipline uymamak ya da uygulatmamak da önemli faktörlerdendir. Parti hak ve hukukları, görevleri, örgütsel işleyiş ve disiplini açık veya kapalı alan partilileri, parti komiteleri ve parti örgütlülükleri için aynı ve geçerlidir. Görev ve yetkisi-hakkı olmadan yatay ilişkilere giremez,

bölgecilik, hizipçilik ve klikçilik yapamaz, adalet anlayışımıza uymayan uygulamalar içerisinde olamaz, amaç ve ilkelerimize ters düşen politikalar yapamaz vs. Bütün bu olumsuzluklar ve disiplin suçları işlendiğinde tabi ki haklı ve meşru zeminde örgütsel işleyiş ve disiplin temelinde, gerekli örgütsel yaptırımlar hayata geçirilecektir. Hayati ve esas olan çalışma alanımızda kendi hatalarımızdan kaynaklı yaşadığımız ya da yaşayacağımız başarısızlıklara karşı, parti disiplini ve hukuku çerçevesinde uygulanan yaptırımlar, zorlukla yaratılmış onlarca değer ve kazanımın boşa çıkarılması için uygulanmaktadır.

Buradan her hatanın aynı yaptırıma tabi tutulacağı anlaşılmamalı elbette ki her hatanın niteliğine göre farklı yaptırımı olur. Yaptırımdan kastımız bir dönüştürme ve kadronun bu değişime uygun olarak devrim mücadelesine faydalı olabileceği diğer alanlarda konumlandırılmasıdır. Ayrıca buradaki yaklaşımımızın amacı bir illegal kültür ve kadro modeli oluşturmaktır. Kültürel olarak kanıksanmamış ya da yaşamsallaştırılamayan illegalite günübirlik olmaktan kurtulamaz. Partimiz illegaliteyi bütün kadrolarının yaşamına uygulamayı amaçlar. İllegalite sadece birkaç kurala uyup bunları faaliyette uygulamak değildir. Bir anlamda çift kimliklilik olarak tanımlayabiliriz. Her adımımızı ve her günümüzü bu anlayışla planlayıp programlamamız gerekiyor. Yine önemli bir husus da uzun zamandır, gerek partimiz saflarındai gerekse de devrimci hareket saflarında eriyen militan yapının yeniden oluşturulması sorunudur. Reformizmin sirayet ettiği alanda yarattığı tahribatın sonucu olarak militan yapıda yaşanan erimeye karşı tüm alanlarımızda gerek teorik gerekse de pratik duruşlar sergilenmelidir. Sağ tasfiyeciliğe karşı bütün alanlarda devrimci militan bir yapı oluşturmak birincil görevlerdendir.

Partinin özellikle geçmişten bugüne yürütülen örgütlenme, mücadele ve faaliyetleriyle ortaya çıkan tecrübeleri, ne yazık ki yeterli düzeyde merkezileştirilememiş ve merkezi bir iradeye dönüştürülerek siyasal ve örgütsel alan başta olmak üzere, diğer alanlarda, yeniden pratik mücadeleye yeterli derecede kazandırılamamıştır. Bunda rapor sisteminin oturtulamaması başlıca etkendir. Rapor sistemi çalışmada eksikliklerin zamanında görülüp giderilmesi ve faaliyetin süreklileştirilmesinin sağlanması için gerekli ve zorunudur. Rapor sistemi, tecrübenin aktarılmasını sağlayan araçlardan biridir. Kurumsallaşmış bir yapı inşa edebilmek için olmazsa olmazlarımızdandır. Bütün parti organları rapor sisteminin oturtulması

için çaba göstermeli, bu kaba biçimiyle sadece hesap sorma veya hesap verme olarak anlaşılmamalı, burada amaçlanan esasta tecrübenin aktarımı ve kurumsal yapılar inşa etmektir. Raporun esasta işlevi budur. Raporun diğer işlevi de parti içi demokrasinin işletilmesidir. Bütün partililerin partide gelişen ve kendilerinin de dahil olabileceği tartışma ve politikalara katılabilmeleri, fikir beyan edip yön verebilmeleridir.

Komünist ideolojimizin yaşayan canlı ruhu somut şartların somut tahlilidir. Düşmanın tasfiye amaçlı çok yönlü saldırıları karşısında kendimize çekidüzen vererek öncelikle nitelikli örgütlenmelerin ortaya çıkmasına yönelik daralmamız gerekmektedir ve onun ardından kararlı, ilkeli ve disiplinli bir nitelik üzerinden örgütlenme, mücadele ve faaliyetler yürütmeliyiz. Faaliyetlerimizde aceleciliğe ve sol çıkışlara mahal vermeden kendinden emin adımlarla yürümeliyiz, burada atıl kalmamaya da dikkat edilmelidir. Çünkü daralma beraberinde atıl kalmayı da getirebilir. Örgütlenmenin gereklerini kural ve kaidelerini bilince çıkarırsak bu iki durumu aşabiliriz. Yoksa herhangi birine kapılmamız kaçınılmazdır. Yine halef yetiştirme bu alanda tecrübenin aktarımı için önemlidir. İllegal örgütlenmelerde planlama, esasta uzun vadeli yapılır. Kadro ve militanlar bu uzun vadeli planlama çerçevesinde eğitilip konumlandırılır. Halef yetiştirmede tez canlı, hedefsiz uygulama ve planlamalar başarısızlığı beraberinde getirecektir. Haleften kastımız devraldığı tecrübe ve deneyimlerin üzerine yenilerini katabilen, illegalitede günün ihtiyaçlarına göre örgütsel yapılar inşa edebilen ve partinin bu esas alanında tüm zorluklara, olumsuzluklara karşın partiyi ve ilkelerini yaşatabilen ve dik durabilendir.

İşlevsel olmayan, rol oynamayan, üretmeyen, araştırmayan ve incelemeyen, görev ve sorumluluklarının niteliğine uygun hareket etmeyen bir yürüyüş, asla kabul edilemez. Kazanmak adına partiye yük edilemez. Nitel inşa bazında söylemek istediğimiz budur. Görüntü var, renk yok anlayışı kabul edilemez, tüm yoldaşların da etmemesi gerekmektedir. Partimize, halka ve devrime karşı mütevazi ve açık olmak, bir prensip meselesidir. Partiye ve devrime, tabiki halka yük olmamalıyız. Sorumluluklarımızı yerine getirip kendinden emin adımlarla yürüyüşümüzü sürdürmeliyiz.

AÇIK ALAN ÖRGÜTLERİ VE ÇALIŞMALARI ÜZERİNE

Partimizin açık alan örgütleri ve çalışmaları üzerine somut politikaları bulunmaktadır. Parti 2. Kongremiz demokratik kitle örgütlenmelerinin önemi üzerine şu belirlemelerde bulunmuştu. "demokratik kitle örgütlenmelerinin, değişik biçimlerdeki örgütlenmeleri, devrimde önemli yer tutmaktadır. Kitlelerin akademik, demokratik, ekonomik talepleri üzerinden şekillenen demokratik kitle örgütleri doğru ele alındıkları takdirde, devrimin tüm itici güçlerinin örgütlenmesinin aracı haline gelerek büyük kazanımların yaşanmasını sağlar. Doğru ele alınmaması ise, mücadeleyi geliştiren değil, önünde tıkaç görevi gören, içten içe kemirerek yozlaştıran ve en nihayetinde de devrimin olunmaz yaralar almasını sağlayan bir sürece dönüşerek, devrimin uzun yıllar ertelenmesine neden olur."

Parti 2. Kongremizin bu belirlemesi hala geçerlidir. Bu anlamda 2. Kongremizin belirlemesi pratik sahada vücut bulan yanlar barındırmaktadır.

Demokratik kitle çalışması ve kurumsallaşması alanında iki hatalı eğilim bulunmaktadır. Bunlardan birinci, sol sekter çizgisel eğilimdir. Sol çocukluk biçiminde tezahür eden bu çizgisel eğilim, demokratik kitle örgütlerine gerekli önemi vermeyerek demokratik kitle faaliyeti ve kurumsallaşmasına kaba, geri bir yaklaşımla yanaşarak onu önemsizleştirici bir içerikle ele almaktadır. Meşru kitle çizgisi bilincinin zayıflığını sergileyen bu çizgi esas anlamda demokratik kitle mücadele, araç ve yöntemlerinin hiçbir özgünlüğünü dikkate almadan, demokratik kitle faaliyetine illegal parti formuyla yaklaşmaktadır. Militanlık sosu ile telaffuz edilerek gerekçelendirilen bu çizginin içerik yoksunluğu, araç, amaç yürüyüşü ve özgünlük biçimlerini göz ardı ederek söylemselleştirdiği yüzeysel, militan tanım ve içeriğiyle demokratik kitle çalışmasını basit, sıradan, önemsizlik derekesine düşürerek, bu alan faaliyetlerinin doğru bir bilinçle yapılandırılmasında sorunsallıklar yaratmaktadır. Adeta bu çalışmaları parti faaliyetleri karşıtı görmeye gidecek olan, sekter bir yanılgılı duruş söz konusudur. Bu anlamda bu yanlış zihniyet tek biçimli araçla devrim savaşını ele alan düşünüş tarzı aşılmalıdır. Çünkü bu yaklaşım devrim adına devrimin silahsızlandırılmasına hizmet eden bir teorik yanılgılar toplamından oluşmaktadır. Demokratik kitle faaliyetinin anlaşılması, devrimci mücadelenin, toplumsal yaşamın

bütün bölümlerinde örgütlenme bilincinin oluşmasıyla ilişkilidir. Toplumsal yaşamın bütün bölümlerinin farklı biçimleri ve esneklikleri olacaktır. Bunu anlayamayan bir çizginin devrim yürüyüşünü sürekli kılması ve geliştirmesi zordur. Bu anlamda bu yanlış çizginin sol çocukluk eğilim ve yaklaşımları aşılmak durumundadır.

İkinci hatalı çizgi ise akademik ve demokratik talepli mücadele özelliği olarak demokratik kitle çalışma faaliyetlerine uygun şekillenmeyen eğilimdir. Bu çizgisel eğilim demokratik kitle mücadelesinde kitle seferberliği için önemli avantajlara sahip olan demokratik kitle örgütlerinde ya rutin eylem çizgisinde hareket etmekte, ya da çok açık hale gelen birkaç soruna ilişkin belirli tutum tavır bağlamında politik-pratik süreç işletmektedir. Esas anlamda kitlelerin devrim mücadelesine kanalize edilmesinde çok daha avantaj ve imkanlara sahip olunmasına karşın, planlama, hareket, doğru merkezileşme, güncele müdahale bağlamında sürecin okunarak gündemleşmemiş sorunları çeşitli araç, yöntemlerle kitlelerin gündemine taşıma, kitleleri bu konularda örgütleme, kitlelerin stratejik devrimcilik durumunda gelişmeler kat etmeşini sağlayarak pratik devrimci pozisyona getirme ve bunu sosyal- siyasal- kültürel ekonomik- akademik vb. biçimlerde sosyalist demokratik yaklaşım çerçevesinde örgütlemede önemli açmazları bulunmaktadır. Daha çok rutin çalışmalar ve anma günleriyle sınırlı bir açık alan çalışmaları biçiminde yürütülen faaliyetlerdir. Bu çalışma yönelimi eksik bir çalışma biçimidir.

Bu eksik kavrayışlı, hatalı çizginin önemli bir açmazı da demokratik, akademik, ekonomik talepli mücadelede, burjuva sınırlara kendini hapsetmesidir. Bu anlayış adeta ekonomik, demokratik, akademik mücadelede, sistem yasallıkları sınırı içerisinde bir eylem ve söyleme kendini mahkum etmiştir. Bu bağlamda meşru demokratik duruşu gerileten bir karaktere sahiptir. Meşru demokratik duruş üzerinde esasta yükselmeyen politik- pratik süreç mücadelenin ilerlemesinden ziyade, bilinç ve pratik cüretin erozyona uğramasına yol açmaktadır. Devrimci birikim bağlamında yönelim ve kurumsallık olarak izah edebileceğimiz mücadelenin gelişim diyalektiği, ancak meşru direnme çizgisi temelinde gerçekleşir. Devrim toprağı meşruluktur. Devrim, burjuva kırıntılar olarak yasallıklarda sisteme uygunluk ve sistemin kabulleri çerçevesinde geliştirilemez. Bu hatalı çizgi meşru devrimci duruştan ziyade liberal sol (reformist) özlü bir pratikle kitle mücadelesine yaklaşmaktadır. Eylem hattı da esasta pasifist protestoculuğu aşamamaktadır. Bunda da çatışmasız

eylem yönelimi esasta en belirgin yandır. Sistemin yasallıklarını devrimin ihtiyaçları çerçevesinde kullanmak ile sistemin çerçevesinin içerisinde kalmak arasındaki sorunun karşılığı devrimcilik sorunu olarak tanımlanır.

Bir halk hareketi yaratmak burjuva yasalarının tüm yanlarından devrim adına faydalanmakken, devrim kaba anlamda bir sistemin içerisinden duruşlarla gelişmez. Burjuva devlet aygıtını parçalama hedefi, burjuva yasallıkların aşılmasının bütünlüğüdür. Politik, ekonomik, hukuki ve askeri biçimlerde ve halk kitlelerin direnme sürecinde var ettiği araçlarının iktidar organları olarak telakki edilmesidir. Yani burjuvaziden mevzi koparmak için girdiğimiz çalışmalardan, amaçlarımızı bırakma aşamasına gelmemek önemlidir. Temel mesele, hayatın her alanında burjuvazinin mevzilerini düşürmektir. Askeri alanda, kültürel alanda, akademik, bilimsel alanda, ekonomik alanda, siyasal alanda ve hukuki alanda devrimci mücadele süreci, küçük kazanımların atılımlarıyla genel burjuva iktidarının sonlanmasına yol açar. Yaşamın biyolojik alanından örnekle izah edersek zehirli olan ve olmayanların birliği söz konusu ve bu mücadele halindedir. Zehiri azaltmak, zehirsizlik alanını geliştirmek devrimi kurumsallaştırmak olarak telaffuz edilebilir.

Yine iki hatalı çizginin burada öz birliği bir kez daha açığa çıkmaktadır. Yapıları gereği sosyalist demokratik tutum ve uygulamaların demokratik kitle örgütlenmelerinde uygulanma olanakları daha fazladır. Burada bu özgünlük atlanarak devrimci savaşın ana yüklenimi olan illegal parti formuyla yanaşmak hatalıdır. Savaşın yüklenimi olarak illegal partide haliyle belirli uygulamalar daha sınırlı bir yan taşır. Özgünlüğü anlamayan kaba yüzeysel çizgi adeta burada sorunlu bir anlayış ve duruşa sahiptir. Olması gereken açık alan çalışmalarında karar alma ve tartışma süreçleri ve politika oluşturma sürecinde genel olarak tabanın etkinleştirilmesi gerekir. Özgünlüğü atlayan bu yaklaşım katılımcılığı öne çıkışı engelleyen bir haldedir. Bunun nedeni zihniyet yapılanmasıdır. Yani ideolojik değerler toplamında, burjuva anlayışın hakimliğidir. Örgüt teknik bir sorun değildir. Örgütün özü ideolojidir. Anlayış, ilişkiler, çelişkilerin, plan, hedef, araç ve yöntem olarak organizasyonudur.

Demokratik kitle çalışmaları geniş kesimlerle bağ kurma durumundan dolayı hatalı eğilim ve yaklaşım başta belirtildiği gibi geniş kesimleri sarmalına alan devrimi geliştiren değil, gelişmesi önünde engelleyici bir pozisyona düşebilir. Ama örgütsel anlamda kapsamı

değişmekle beraber, tüm örgütsel alanlarda farklı kavramlar ve pozisyonlar biçiminde hatalı eğilim yine bu gelişimi frenleyen zayıflatan ve gerileten bir durum yaratabilir. Bu bin yıllık zihniyet formu ayakları üzerinde, kafasında amalarıyla sisteme karşıt olma fakat devrimci pratik sorunları da çözme uğraşına girmeyen ve onu yenileyerek ilerletmeyen kişilikler yaratır. Devrim mücadelesi, özne olma rolünün komünist temellerde inşa edilmesinin verimli tek toprağıdır.

Parti 3. Kongremiz sosyalizm ve komünizm yürüyüşümüzde bu burjuva zihniyetten köklü kopuşun teorik çözümlemelerini ilerletmiş durumdadır. Bir halk hareketinin öneminin altını çizen parti 3. Kongremiz demokratik kitle faaliyetinin daha etkin olarak geliştirilmesi, merkezileşmesi, hedef birliğinin sağlanmasının şart olduğunu önemle belirtmiştir. Bir halk hareketinin yaratılmasının bir ayağı da, demokratik kitle mücadelesi ve onun meşruluk çizgisidir. Bu çizgi üzerinden bir halk hareketinin kurumsallaştırılarak ilerletilmesi ve merkezi bünye olarak açığa çıkarılmasının önemi, devrimci mücadelede yığınların stratejik devrimcilikten, sıçramalı ilerleyişi olarak, pratik devrimcilik olarak özneleşmesidir. Yıkıcı ve kurucu özne kitlelerdir. Halk hareketi bu öznenin durdurulamaz devrimci pratiğidir. Açık kitle mücadele talepleri, halk hareketinin güncel politik hattıdır, meşru mücadele yöntemi halk hareketinin eylemsel çizgidir.

Parti 3. Kongremiz sosyalist temel üzerinden demokratik kitle örgütlenmelerinin örgütlenme gerekliği üzerine yaptığı vurgularla beraber, demokratik kitle örgütlerinden sosyalist karaktere uygun rol koordinasyonu ve katılım tarzların geliştirilmesini çalışmalarda kolektif kimliğin sağlam toplumsal kimliğin örülmesinin teorik olarak kesin bir biçimde bilince çıkarılarak uygulanması gerektiğini özenle belirtir.

Parti 3. Kongremiz demokratik ve devrimci güçlerle ittifak politikasına uygun ilişkilerin geliştirilmesini ve buradan gündem yaratılarak, kitle mücadelesinin daha geniş ve etkin örülmesinin bilince çıkarılması gerektiğini, tüm yoldaşların bilince çıkarması gerektiğini belirtir. Yine bu birliklerde ve ittifakalar da "politikada esneklik, ideolojik mücadelede kesinlik" ilkesi bağlamında, mücadelenin bir alanın da teorik, ideolojik mücadele olduğunun daha etkin kavranması ve sürdürülmesi gerektiğini belirtir.

Parti 3. Kongremiz hayatın bütün alanlarında örgütlenme anlayışının halk hareketinin merkezi birliği olarak anlaşılması gerektiğini,

tüm alanların örgütlenmesi ve genişletilmesinin halk hareketinin gelişim ve kurumsallaşma yönelimi olduğunu, bunun için toplumsal hayatın bütün alanlarında özgün çalışma ve kurumsallaşmaların geliştirilmesi şart olduğunu belirtir. Merkezileşme hedef ve siyasetin birleşikliği olarak ele alınıp tüm özgün karakterli çalışmaların varlaştırılarak geliştirilmesini, doğru merkezileşme olarak savunur. Bunun için bir birini zayıflatan alancı, kısımcı eğilimlerin, mücadelenin gelişimini engellediği, bütün faaliyetlerin birbirinin Arşimet dayanak noktası olarak ele alınması ve bilince çıkarılması gerektiğini özenle belirtir. Tüm boşa çıkarıcı anlayış, eğilim ve uygulamalara karşı keskin bir ideolojik mücadele verilerek çalışma tarz ve bilincinin dönüştürülmesini özenle belirtir.

Halk hareketinin şimdiki nüveleri olan bütün demokratik kurumlarla ilişkilerin geliştirilip güçlendirilmesi ve onun bütün biçimlerinde aktif bir çalışma temposuyla süreklileştirilmesi olarak kurumsallaşmaların geliştirilmesi şart koşmaktadır.

Demokratik kitle çalışmasında sistemsiz ajitasyon propaganda yöneliminin aşılarak sistemli bir hale getirilip, kitleleri bin bir araçla bilgilendirme, seferber etme yönelimlerinin geliştirilmesinin tüm yoldaşlar tarafından köklü anlaşılması gerektiğini ortaya koyar.

Hedef birliği, sağlam dostluk ve yoldaşlığın örülerek devrimci demokratik faaliyetin ilerletilmesi şarttır. Doğru insani ilişkilerin, doğru birey, toplum ilişkilerinin, daha fazla çözümlemelerle bilince çıkarılmasını, moral değerlerinin geliştirilerek, neo-liberal felsefi saldırganlığın değersizleştirici ruhun, yozlaştırıcı öğelerine karşı, komünal sosyalist kültür ve davranışların ilerletilmesi gereğinin tüm çalışmalarda ana hedef olarak ele alınmasının önem büyüklüğünü belirtir.

Parti 3. Kongremiz demokratik mücadele alanının, yaşanan kentleşme yoğunluğu çerçevesinde ortaya çıkan kent sorunları karşısında, pratik politikaların geliştirilerek kitlelerin gündelik sorun türlerinde yoğunlaşmayı ve bunun politika ve eylemler olarak geliştirilmesini, kitleleri seferber ederek, direnme kültürünün yaratılarak kazanımların çoğaltılması gerektiğine dair belirlemelerde bulunmuştur.

Bu bağlamlarda parti 3. Kongremiz daha fazla yoğunlaşma olarak, halk hareketinin dinamik durumdan, isyan ve kurumsallaşması için büyük ve çok köklü bir bilinç ve davranış, kavrayış ve metotlar silsilesine ihtiyaç duyulduğunu ifade eder, bu bağlamda büyük bir seferberlik ve kazanma ruhunun açığa çıkartılmasını önemle belirtir.

ULUSAL SORUN ÜZERİNE

Ulusal sorun bağlamında Kürt ulusal sorunu, diri karakterde aktüel olup ve coğrafyamızda olduğu gibi, haklı olarak bölgede de ciddi düzeyde gündemi işgal eden özelliğiyle bir bakıma veya objektif olarak uluslararası bir sorun durumundadır. Kürt ulusal sorunu ciddiyetinden aldığı tüm önemine karşın, ulusal hareketin bağımsızlık perspektifinden yoksun olan ideolojik-politik eğilimi bakımından negatif gelişmelerin hüküm sürdüğü bir süreçten geçmektedir. Çünkü Kürt ulusal sorunu aynı zamanda, özünde ve doğrudan bir Kürdistan sorunudur! Eklenmelidir ki, Kürdistan sorunu, özellikle Güney Kürdistan özerk Kürt yönetiminden sonra, Suriye'de yaşanan iç çatışmalar kuşağında Batı Kürdistan-Rojava' da kendisini ilan eden Kürt yönetimi gerçekliğiyle birlikte, Birleşik Demokratik Kürdistan şiarını güncel mesele haline getirerek öne çıkarmıştır.

Ulusların kaderini tayin etme hakkının anlamı olan bağımsız devletini kurma hakkı çerçevesinde Kürdistan devleti zemininde bağımsız devletini kurma hedefi taşımayan bir Kürt Ulusal Hareketi, hiç şüphesiz ki negatif pozisyonda durmaktadır. Ve bu durum, bu gün itibarıyla Birleşik Demokratik Kürdistan şiarını savunmama anlamında da geçerlidir. Kürt ulusal sorunu ve Kürdistan sorununu tartışırken onu tarihçesinden bağımsız ele almak hatalı olacaktır. Dolayısıyla sorunun gelişim tarihine özetle bakmakta fayda vardır.

Emperyalist kapitalist sistem Skeys-Picot Antlaşması ile 1917'de dönemin Ortadoğu halkları üzerinde bir tanzim ve bölüşüm siyasetini icra etti. Emperyalist kapitalist sistemin ulusal toplulukların kimlikleri, kültürleri ve bağımsızlıklarını hiçe sayma pahasına ve uluslararası sermayenin daha fazla sömürü imtiyazı elde edebilmek için, bölgede giriştiği bu projeyle bağımlı kukla iktidarlar yarattığı gibi, aynı zamanda ulusal toplulukları suni bir biçimde bölmüş ve yapay devletler icat etmiştir.

Oluşturulan bu yapay devletlerin işlerlik kazanmasıyla en fazla cendereye alınmış olan coğrafya Kürdistan olduğu gibi, en kötü duruma düşen de Kürt ulusu olmuştur. Feodal dönemde Kürdistan coğrafyası İran-Osmanlı arasında Kasr-ı Şirin Antlaşması'yla ikiye bölünmüş oldu. Bu durum 1900'lerin başında (1923) Lozan Anlaşması'yla 4'e bölüştürülmüş bir Kürdistan olgusuna dönüştü. Kürt

ulusu yaşadığı her ülkede baskıya, katliama, tırmandırılan bir kültürel soykırıma tabi tutuldu. Yani Kürt ulusuna mensup olmanın karşılığı adeta fiziki ve kültürel soykırıma uğramakla eş değer oldu.

Emperyalist güçler tarafından dörde bölünen Kürdistan coğrafyası ve coğrafyanın etnik kimliği olarak Kürt ulusu, her dört parçasındaki devletler tarafından da birbiriyle yarışacak düzeyde ırkçı faşist bir milli zulme tabi tutuldu.

Yaratılan Kürdistan ve Kürt ulusal sorunu, inkar ve imhaya dayalı asimilasyon ve bağımsızlık hakkını gasp etmekle birlikte, yok sayarak iradesini çiğneyen bu tarihsel yönelimin-tarihsel haksızlığın bertaraf edilmesiyle ancak hakkaniyetli ve tam hak eşitliği zemininde ulusal bağımsızlık ve birliğini sağlayabilir. Kürdistan devlet yapısı bir hak olarak tanınmadıkça, Kürt ulusal sorununun hiçbir çözümü asla gerçek ve tam demokratik bir çözüm olmayacaktır.

Kürdistan olgusu veya bağımsızlık talebinden kopuş (ve hatta bugün siyasi statüler bakımından gelinen aşamada birleşik demokratik Kürdistan şiarından kopuş bile) ulusal sorunun negatif yönelimle ele alınarak, eşit olmayan ve ezen egemen ulusun ayrıcalık hakkı lehine bir çözüme ikna olma anlamı taşır.

Uluslararası emperyalist burjuvazi, gelinen aşamada dünyaya biçim verme projelerinde yoğunlaşmış durumdadır. Uluslararası tekellerin daha fazla sömürü elde etme yönelimi, kimi eski yapılanmaların ve yönetim biçimlerinin yeni ihtiyaçlar çerçevesinde ele alınarak değerlendirilmesini şart koşmaktadır. Bu anlamda emperyalistler bir biçimiyle yeni bir tanzim süreci işletmektedirler denebilir.

Besleme iktidarların cevap vermeyen yapısı ve niteliğinin aşılarak sermayelerinin birikimini güçlendirecek ve koruyacak yeni arayışlar yeni projeler olarak uygulanmaktadır. Ulusal bağımsızlık olarak hep sorunlu bir yapı teşkil eden Kürdistan sorunu, ikinci olarak dört parçaya bölünerek devam ettirilen daha derin bir Kürdistan soruna dönüştürülmüşken, Kürdistan sorunu Kürt ulusunun ulusal isyanlarına indirgenerek silikleştirilemez. Dünya halklarının baş düşmanı olan ABD emperyalizmin dünya kaynaklarından daha fazla sömürü elde etme istemi, yeni tanzim projelerini devreye koymayı gerekli kılmaktadır. Aynı zamanda çok kutuplu emperyalist sermaye yöneliminin giderek güçlenmesi ve emperyalist bloklar

arasında belirginleşen ayrılıkların derinleşme süreci, ikinci ve üçüncü emperyalist bloğu temsil eden emperyalist güçleri de yeni bir tanzim ve düzenleme yönelimiyle mevcutta hakim olan ABD emperyalizminin ayrıcalıklarını daraltarak kendi nüfuzlarını geliştirmek istemektedir.

Bu olgu 1900'lerin son on yılı ve 2000'lerin sürmekte olan tarihsel kesitinde artarak devam etmektedir. Emperyalizmin dünya kaynakları üzerinde hakimiyetini sağlama alma ve sürdürme yönelimi uşak egemen iktidara biçim verme düzleminde devam etmektedir. Irak işgali bağlamında gelişen durum da böyledir.

Sosyal emperyalist Rusya'nın uzantısı olarak siyasal Baascılık daha sonra ABD emperyalizminin kukla iktidarı olarak sürdürülen Saddam Hüseyin'in Baascı suni iktidarı, ABD çıkarlarını karşılamada zayıflaması, Irak'a işgaller ve katliamlarla biçim vermeyi devreye sokmayı geciktirmedi. Halkları ve ulusları katliamdan geçiren Saddam'ı iktidara oturtan ve katliamların arkasında dayanak olup bunun hayata geçirilmesini sağlayan emperyalist güçler, eşyanın tabiatına aykırı biçimde onu demokrasi götürme adına iktidardan indirdiklerine dair dezenformasyon ve manipülasyonlarda bulundu. Halepçe Katliamı cüretini emperyalistler olmadan yapamazdı. Katliam sahipleri sadece Saddam değil, aynı zamanda onun efendileri olarak emperyalistlerdir.

Irak işgal süreci, emperyalistler açısından yeni ilişkiler ve tanzim edilerek iktidarın düzenlenmesini şart koşmaktaydı. Bu anlamda bu iktidar altında derdest edilmiş kesimlerin yedeklenerek yeni sürecin cilası atılmasına yol açtı. Bu bağlamda Kürtler yeni tarihsel süreçte ilk kez bir statü biçim de kendilerini ifade edecek bir siyasal süreç yaşarken, bu ulusal statüyü oluşturan veya hakim örgütlü kuvvet durumundaki Kürt feodal ve burjuva sınıfı bunu ABD emperyalizmine bağımlılık ilişkisi içerisinde değerlendirerek, Kürdistan'ın bu parçasında emperyalist kapitalist burjuvazinin hizmetçisi pozisyonunda Kürdistan sorununun güney Kürdistan parçasında yeni bir bağımlılık ve sömürgecilik biçiminde tanzim edilmesini sağladılar. Burjuvazinin tarihsel hırsları ve emellerinin ulusal sorunda gerçek bir bağımsızlığa yol açmayacağı sosyal pratik tarafından gösterildi.

Suriye özgülünde emperyalist çıkar dalaşı ve nüfuz savaşı, Suriye'nin de bir eşikte olduğunu göstermektedir. Baas'ın politikalarının

ezilen ulus, azınlık milliyetler ve inançlar üzerindeki baskı ve burjuva feodal çizgilerin kitlelere nüfuz edişi oranında tırmanan bir çözümsüz savaş veya başka bir ifadeyle burjuva çözüm süreci aşamasındaki bir savaş yaşanmaktadır.

Kürtler benzer bir statü oluşturma sürecine burada gitmektedir. Ancak emperyalistler arası mücadele ve yönelim kaotik belirsiz bir durumu daha da güçlendirmiştir.

Mevcut durumda Kürt politik partilerinin Batı Kürdistan yani Rojava'daki birlikteliği ve ulusal kitlenin yaşadığı mekanı kontrol altına alması, Kürt ulusunun bir statüyü elde etme sürecinde önemli avantajlar yaratmaktadır. Lakin buna karşı TC'nin girmiş olduğu çeteleri destekleme süreci, bu statünün oluşturulması için büyük tehlikeler barındırmaktadır. Faşist Türk devleti kontrol ve uyuma getirmediği müddetçe, Rojava gerçekliğini ezme, bastırma ve statüsüzleştirmek için girişimlerine devam edecektir. Emperyalist blokların da Suriye özgülünde belirginleşmeyen hâkimiyet tesisi ve istikrarsızlık süreci gelişmeleri avantajlar ve dezavantajlar ikliminde kalmasına yol açmaktadır. Emperyalistler ve Türk devleti egemenlik, bağımlılık ve kontrole alma yönelimlerini tesis etmede bir anlaşmaya vardıklarında, yeni Suriye gerçeği de şekillenecektir. Bu bağlamda ikinci Cenevre süreci nasıl bir Suriye nasıl bir bağımlılık ve dizayn olarak tasarlanan sürecin tesis edilmesidir. Halihazırda Kürt konseyiyle yürütülen tartışmalar bu minvale çekme ve kontrolü sağlama yönelimidir. Ulusal topluluğun parçası olan Güney Kürdistan iktidarının Batı Kürdistan'daki yönelimi tecrit ve desteksiz bırakması, onu hem kendi ekseninde kontrole almakken hem de uluslararası sermaye ve onun sahiplerinin Güney Kürdistan'a hâkimiyeti olarak açığa çıkıyor. Ulusal bütünlük stratejisi bağlamında Güney Kürdistan Kürt iktidarı, uluslararası sermayenin ihtiyaçlarına ve yönelimine tamamen oturmuş bir Batı Kürdistan ilişkileri yaratmak için etken olarak iş görmektedir. Yine Kürdistan olgusunun yönelimi biçimindeki strateji olan Kürt Ulusal Konferansı'nın yapılamaması ve ertelenmesi bu durumların tesis edilmesi için ertelenip durmaktadır. Hâkimiyet ve kontrol bağlamında gerekli durum oturunca emperyalistler için bu zayıflatıcı olmaz güçlendirici olacaktır. Bugün tam olarak bunun sağlandığını söyleyemeyiz.

İran'daki Kürdistan sorunu olarak Doğu Kürdistan süreci de çeşitli ulusal hareketlerin politik önderliği altında örgütlenme aşa-

masında bulunmaktadır. Ve tasarruf edilen, dillendirilen İran hakim sınıflarının inkarcı despotik burjuva feodal iktidarı altında kalan ve haklı taleplerini dillendiren ulus, azınlık ve inanç gruplarının da, dizayn projeleri sürecinde ABD ve Avrupalı emperyalist çıkarlar eksenine çekilip, iktidarın yeniden uluslararası sermaye güçlerine hizmet edecek şekilde getirilmesiyken halkların gerçek birlikteliği zemininde, eşit birliği ve dostlukları üzerinden değil, her an birbirilerine karşı kullanılacak düşmanlaştırılmış yapısının korunarak ama belirli istikrarın egemen tekelci burjuvazi tarafından sağlandığı bir durum yaratılmak istenmektedir.

Türk burjuvazisi ve emperyalist efendilerinin, Rojava gerçeğini ele alışları ulusal sorunun çözüm niteliğini ortaya sermektedir. Nusaybin ve Kamışlo arasına yapılmaya çalışılan duvar, bir gerçeğin ifşa edilmesidir. Kürt ulusunun ulusal hakları ve kendi ulusal çizgileriyle var olmaları değil, var olacaklarsa da bağımlılıkların perçinlenmesini şart koşmaktadır. Hizaya getirmek ve baş eğdirilmenin sürdürüldüğü bir noktada, gelişmeler ulusal çözümde müzakerelerin tasfiye planı olduğu ve hizaya getirmek olarak çözüm olduğunu ifşa etmiştir. Barzani'nin bu hizaya getirme isteminin parçası olduğunu belirtmek gerekir. Ulusal konseyin toplanmasındaki engelleyici tutumu, Rojava'yı kıskaca almak için sınırı kapatıp her türlü geçişi engellemesi, akabinde Türkiye ziyareti ve Amed'de Tayip Erdoğan'la görüşmesi PKK'yi bir kıskaca alma hamlesidir. Bu anlamda Türk devleti çözümü gerçek anlamda istediğine dair yanılsama yaratarak geniş kesimleri ve Kürt ulusunu etkilemeye çalışırken, Barzani nüfuz sahibi olarak bu süreçte ittifak gücü olarak da palazlanırken ulusal önderlik peşinde olup, Kürt ulusu içerisinde PKK etkinliğini kırma yönelimdedir. Böylece Barzani üzerinden verilmeye çalışılan mesaj bağımlılıkta biat ederseniz ve uluslararası sermayenin kamplaşmalarından ABD kampının ihtiyaçlarına uygun davranırsanız bir çözüm zaten var denmektedir. Bu aynı zamanda Hüda Par ve Barzanici kesim üzerinden PKK'nin bölgede ve çözüm için müzakere masasında diğer güçlere de yol açmasını sağlayarak hareketin talep ettiklerini daha geriye çekme istemidir. Aynı zamanda sürecin uzaması ve her defasında PKK dışı devletle her türlü inkara oturabilecek Kürt kesimlerini de güçlendirmesi yönelimini taşımaktadır. Barzani'nin barışa destekçiliği bu anlama gelmektedir. Gelişen dengeler itibarıyla TC'nin kısa zamanda bu sonuca ulaşması çok mümkün olmamakla birlikte, aynı zamanda Kürt şehirli orta burjuva

sınıfının bu çözümde daha aktifleşip, belirli siyasal gruplaşmaların ortaya çıkması kaçınılmaz gözükmektedir. Güçlü bölünme için daha erken bir süreçteyiz.

Kimi Kürt siyasetçilerin verdikleri beyanlar ve tartışma programlarında yaptıkları siyasal çözümlemeler bunun emareleridir. Buna karşın PKK hareketinin daha genişleyip etkinliğini tesis etme uğraşı 2013 21 Mart'ındaki Newroz mesajında PKK önderi Abdullah Öcalan'ın İslam kardeşliği ve hukukuna gönderme yapması, daha sonra İslami konferansın yapılmasını istemesi, devletin yönelimine politikalarına karşı tersten bir politik süreci örerek, İslami dini referansının ulusal sorunu zayıflatmasının önüne geçerek bu güçlerin politik aktörlüğünü ulusal soruna yoğunlaştırmak iken, aynı zamanda iradelerini tanıyıp alan açmaktır. Tüm çapraz ilişkiler içerisinde farklı dünya görüşleri ve farklı sınıfsal pozisyonlarından dolayı ulusal harekette politik tansiyon gelişmektedir.

Kuzey Kürdistan'da hakim ulus burjuvazisi Kürdistan sorununa ilişkin tarihi inkar eğilimine devam etmektedir. Kürdün, ulusal hakları gasp edilip, tasarruf altına alındığı gerçekliği orta yerde dururken ve Kürdün nerde bir kalkışması varsa hemen onu boğma ve güdümüne alma yönelimi devam ettiği süreçte, "çözüm süreci" adı altına Kürt Ulusal Hareketi'ni tasfiye etme, Kürt ulusunun ulusal haklarını kuşa çevirme konsepti yürütmektedir. Bu konseptle Kürt ulusunun demokratik haklarını ulus olma haklarını en alt düzeyde inkarın başka versiyonları biçiminde sürdürülmesi olarak anlaşılmak durumundadır. Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasındaki burjuvazi, Kürt ulusal sorununun çözümü olarak inkarın biçimi değişikliğe evrilerek devam ettirilmesi yönelimindedir. Haliyle bir eşitlerin çözüm projesi bağlamına değil, burjuva milliyetçi olmakla birlikte çözüm noktalarında burjuva çözümün en dip ve basit başlıklarıyla yanaşmaktadır. Bunun adı tasfiye ve ulusal demokratik haklar üzerinde tasarruf hakkı kullanarak sınır ve standartlarını yeniden düzenleme olarak çözümsüzlük anlamına gelmektedir. Kürdün tarihsel olarak en köleci dayatmalar içerisinde yaşamaya zorlanmasını ortadan kaldırmamaktadır. Sadece bu köleci dayatmanın dünyanın gelişim ilişkileri içerisinde kabuk değiştirmiş kıstasları minvalinde ele alınmasıdır. Burada burjuvazi, Kürt ulusunun görkemli direnişler ve bedellerle hukuksal düzlemde statüye kavuşmamış, toplumsal pratikte icra edilip oluşturulan sosyal özerkliğin sonucunu kabullenmektedir. En alt noktadan bastırma, teslim alma ve güdüme

almayı hiç mi hiç ötelemeden bu araçlara başvurmayı bir an dahi olsun kenara bırakmadan, yapmak durumunda olduğu bir kabul çizgisi konsepti olarak okunmalıdır.

Kürde reva görülen Kürdün uğruna binlerce yıkımı göze aldığı en demokratik hakları değil, Türk egemen sınıflarının ulusal topluluklara reva gördüğü ulusal inkârcılığıdır.

Tarihsel bağlamda var olduğu bile kabul edilmeyen bir ulusun, mücadele yoluyla varlığının kabul edilmesi durumuna gelinmiş olması, yüzlerce katliam ve direnişlerin ürünüdür. Bu bağlamda kabul etmenin ileri bir adım olduğu sulandırılmış bir saptırma olarak ulusal değer ve hakların kırıntılara razı edilmesini her ne şart altında ifade edilirse edilsin inceltilmiş şovenizmdir. Belirtmek gerekir ki, açık açık şoven bir tutum ve milli zulmün devam etmesinin nesnel şartlarını ve dayanaklarını örme anlamına gelir.

Bu bağlamda "çözüm projesinin" geleceği yeni bir inkar durağıdır. İnkarın tamamen ortadan kaldırılmasını sağlamadığı gibi içerik olarak yeni bir durakta yeniden yorumlanarak ve gerçekliğin özünün aşındırılarak maniple edilmesidir.

Ulusal harekette gelişen silahlı reformist yönelim "çözüm projesinin" bu yanına dair bir farkındalık sahibi olmasına karşın, öngörülen anlaşma kıstasları bir statü temelinde haklar elde etmeye yönelikde olsa, statünün niteliği ve ulusal sorunu köklü çözüme ulaştırma perspektifi cılızdır. İkili durum söz konusudur. Kürt ulusu genel anlamda bir statüsüz yaşamaya artık son vermek istiyor. Statüsüz yaşama hayır perspektifi olarak mücadeleyi somut yönelimlere dönüştürürken, genel anlamda statüsüz yaşam esasta Kürtlere dayatılmaktadır. Türkiye-Kuzey Kürdistan özgülünde de Türk hakim sınıflarının statüsüz yaşam dayatmaları, Kürt ulusal taleplerinin yüklenimi bağlamında ulusal hareket olarak PKK pratiği, statü yaratma yönelimindedir. Burada sorunsallık teşkil eden ana mesele statüsüzlük biçimindeki köklü inkar red edilirken, yeni çerçevede oluşturulmak istenen statünün niteliği ve ulusal sorunu teşkil eden demokratik talepleri karşılama durumudur. Bu bağlamda statüyle yaşama nasıl bir statü veya statünün içeriğini önemli bir durum olarak tartışma konusu haline getirmektedir.

Kürt ulusu statüsüz yaşayan uluslardandır. Bu bir gerçektir. Köle biçimde yaşama dayatmasından belirli bir statüyle kopması olumlu bir gelişmeyi ifade eder. Partimiz diplomasiye ve burjuvaziyle

tek tek görüşmelere karşı değildir. Diplomasinin temel hakları yemesine, tek tek görüşmeler yerine görüşmeler siyasetinin benimsenip uygulanmasına ve Kürt ulusunun demokratik ulusal taleplerinin masada müzakere edilmesine karşıdır. Türk hakim sınıflarının statüsüzlük dayatmalarına karşın, niteliği zayıf bir ulusal statü talebi düzeyine geri çekilmek, ulusal sorunun gerçek çözümü noktasında yanlış bilinç ve zihniyetin oluşmasına yol açmaktadır. Sınırlı statü ve ulusal sorunun demokratik temellerinin kırpılarak sıtmaya razı edilme anlayışı çerçevesine de hayır. Bu bağlamda temel hak eşitliği ilkesinden uzaklaşmak her ne tanım ve proje olarak ifade edilirse edilsin, ulusal sorunun çözümünde eklektik oportünist, şovenizmin devam etmesine yarayan bir ana yana sahiptir.

Burjuva silahlı reformist çizginin yönelimine girmiş olan PKK hareketinin statü algısı bu anlamda Türk egemen zihniyetinde gedik açarken, ulusal demokratik taleplerin kırpılarak kabul çizgisine gerilemesi, onun mevcut iyileştirmeler sahasına entegre edilmesini kolaylaştırmaktadır. Bunun şu an gerçekleşememesi ise Türk egemen sınıfının ulusal sorundaki köklü inkârcılığının çok güçlü olmasındandır vb vs... Bu konuda da gerçek anlamda bir kabulden ziyade "çözüm süreci" olarak, bunları demokratikleşme yönelimi biçiminde sunarak, iktidarın niteliği üzerine yanılsamalar yaratmaktadır. PKK girdiği yönelim esasında takındığı tutum dönem dönem yanılsamaları güçlendirerek egemen sınıfın niteliğinin kitleler cephesinde doğru anlaşılmasını çarpıklaştırmaktadır.

PKK silahlı mücadelesi, statünün bu biçiminin icra edilmesi için devrededir. Silahlı reformist yönelimini eleştirmekle birlikte, ortaya çıkan yalın gerçek ise Türk hakim sınıfının milli zulmü ve inkarım kırmada silahlı mücadelenin nasıl temel bir ayraç olduğu gerçekliğidir. Türk egemen sınıfı işte bu temel ayıracı kabullenmemektedir. PKK'yi silahsızlandırmak stratejik darbenin ve planın uygulanması anlamına gelecektir. Ulusal ayrıcalık ve eşitsizliğin sürgit devam ettiği konsepte nasıl ve ne tür adlarla tanımlanırsa tanımlansın isyanın dili olarak silahlı mücadele sınırların ve uygulamaların bozucu rolü olarak etkinlik sahibidir. Bundan dolayı tasfiye süreci olarak "çözüm süreci" konsepti silahların etkinliğinin ortadan kaldırılarak adımların atılacağı yanılsamasına sokulmak istenmektedir.

Silahlı reformist çizginin kumandasındaki PKK realitesi ise bu noktada gerçeğin farkında olarak statünün belirli biçimin kabul

edilmesi için silahsızlanma sürecini haklı olarak en son aşama olarak görmektedir. Bu bağlamda haklı olması ayrı bir durumken reforma sıkıştırılmış ulusal talep için mücadele, siyasal perspektif ve uygulama düzlemi ihtiyacı olarak yetersiz ve geri bir durumdur.

Faşist devlet niteliğinin bir özelliği ise, uluslara ve inançlara dair baskı politikalarıdır. Bu bağlamda burjuva iktidarı olarak TC faşist karakteri içerisinde sürmekte olan bu zulüm türlerinde belirli hafiflemeler bu iktidarı demokratik kılmaz-kılamaz. Mevcut toplumsal yaşamda sınıfsal kategoriler üzerinden yükselen devlet gerçeği ve bunun egemen sınıf çıkarları biçiminde içerik ve biçim özellikleri, bu alanda kısmi biçim değiştirmiş yeni inkar çizgisine gelmesi onu demokratik kılmaz. Demokrasi ezilen sınıf ve ulus, milliyetler, inançlar bağlamında genel sorun olarak devam eder. Bu bağlamda halkların çıkarına bir sürecin oluşması, egemen komprador tekelci burjuva sınıfın iktidardan devrim yoluyla indirilmesini şart koşmaktadır. Demokrasi sorunu bu coğrafyada tek bir kesime indirgenemez onun üzerinden tanımlanamaz.

PKK'nin reformist yönelimi, iyileştirmeleri merkeze alan bir yönelim içerse de, genel haksızlığı ortadan kaldıramayacak niteliktedir. Bu bağlamda reformlar için mücadele edilmesiyle köklü devrimsel sürece bağlı reformlar için mücadele edilerek, ama birikimci yönelimden ziyade devrimci sıçrama sürecinin rehber edinilerek mücadele yürütülmesi ayrı ve farklıdır. Düzen sınırlarında durmak dünya devrimi ve dünya ezilen halkları ve uluslarının kurtuluş sürecine karşı uygun olmayan, aynı zamanda kapitalist restorasyonun kuvvetlenmesini, ağırlıklarını çözerek yeni pervasız yönelimlere girişmesine hizmet eder.

Dünya devriminin parçası olmak, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da iktidar gücü olan komprador tekelci kapitalizmi devirmekle açıklanabilir. Bu devrim hedefi güdülmeden yürütülen reformist mücadele, burjuvazinin yeni şartlarda nefes almasını kolaylaştırıp sömürü yürüyüşünde yeni biçimler edinilerek devam etmesine yol açar. Bu anlamda niteliğini değerlendirme, verili coğrafyada, dünya devriminin yedeği ve ona hizmet eden perspektifiyle değerlendirildiğinde, bu niteliğin PKK'nin toplumsal projesi bağlamında reformizm olarak izah edilebileceği, silahlı biçiminden dolayı da silahlı reformist hareket olarak tanımlanır.

Tarihsel perspektif incelendiğinde emperyalistlerin çözüm adına ulusal sorunu çözümsüzlüğe ittiği inkar ve imhaya sürüklemeye devam ettiği veya çözüm adına eşit olmayan şartların dayatılarak sorunu hal etmeye çalıştığı çok açık bir biçimde ortada durmaktadır. Son 20 yıllık emperyalist çözüm projeleri olarak Filistin ulusal sorunundan İrlanda da İRA, İspanya da Bask ülkesi ve ETA, Latin Amerika ülkelerinde ve Güney Kürdistan çözümü çok açık olarak çözümün karakterini ve bağımlılığın boyutunu ortaya sermektedir. Bunlar emperyalistlerin çözümleridir ve sonuçları da eşitlik bağlamında ortadadır. PKK'nin bu tarihsel süreçten doğru sonuçlar çıkarması elzemdir.

Emperyalizmin gelişme kat etmesi ve dünya hakimiyetini daha yoğunlaştırması, dünyada ulusal çitleri ve ulusal değerleri ve bağımlılık/bağımsızlık ölçütlerini de değiştirmiştir. Sermayenin uluslararası karakterinin bölge ve ülkelerde daha yoğun olarak işlerlik kazanması milli olguda değişimlere sebebiyet verip bağımlık ölçütlerinde var olma düzlemini derinleştirmiştir. Milli burjuvazi olarak telaffuz edilen sermayedar kesimi orta burjuva biçiminde sermayenin uluslararası gücünün uzantısı olmuş bağımsızlık duruşunu kaybetmiş eklemlenerek var olma yönelimine girmiştir. Bu realite devlet kuramamış ulusların ulusal hareketlerine sirayet ederek onları burjuva reformist eksene çekip silahlı ve silahsız burjuva hareketler olarak biçimlenmiştir. Bu nesnel duruma karşın ulusal demokratik hakları desteklemek ve savunmak noktasında geri tutum takınılamaz. Bizzat emperyalizmin kumandasında olmayan devrimci komünistlerle ilişkilerinde demokratik tutumlarını sürdüren ve devrimci komünistlerin ajitasyon ve propagandalarıyla örgütlenme faaliyetlerine engel olmayan ulusal hareketlerle ortak birlikler ve taktik eylemlerin oluşturulmasında engel bulunmamaktadır.

Partimiz ulusal sorunu ve uygulanan mili zulmü doğru tespit eden bir teorik çerçeveye sahiptir. Bu teorik doğruyu pratiğe geçirmede oldukça yetersiz bir durumdayız. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ulusal soruna ilişkin belirlemeleri, Türkiye-Kuzey Kürdistan açısından en ileri kavrayışı simgelemektedir. Ulusal sorunun çözüm yönelimi olarak sosyalist çözüm olan geniş bölgesel özerlik ve yerel kendi kendini yönetim projesi, burjuva medeniyetçi-cumhuriyetçi paradigmadan en ileri kopuşu temsil etmektedir. Partimiz bölgesel özerklik ve kendi kendini yönetim anlayışı ekonomik, sosyal ve nüfus bileşenin sonucu olarak geniş bölgesel

özerlik, yine bunların içerisinde yerel kendi kendini yöneten ve ora halkın öz yönetim araçları meclislerini savunmaktadır. Bu bağlamda ulusal ve azınlık milliyetler sorununda demokratik çözümün ileri mevzisi durumundadır.

Bu ileri teorik çerçeveye karşın, maalesef sınıf mücadelesinin birçok alanında var olan yetersiz pratiğimizin bir alanı da ulusal sorun, azınlık milliyetlerin sorunları ve ezilen inançlar sorununda da ortaya çıkmış durumdadır.

Kürt ulusu özgülündeki ulusal soruna doğru yaklaşmakla beraber, pratiğimiz arasında ciddi anlamda sorunlu bir durum söz konusudur. Ulusal sorunun çözüm projesini pratikte siyaset olarak uygulayamamak ve bunun üzerinden örgütlenememek, ulusal sorunu Kürt Ulusal Hareketi olan PKK özgülünde tartışmaya varan yaklaşıma dönüştürmüştür. PKK realitesi atlanamaz bir durumdur.

Sorun demokratik hakların örgütlenmesi sorunudur. Bu anlamda PKK'nin Kürt ulusal haklarında ortaya sürdüğü talepleri biz de sahiplenip desteklemekteyiz. Ama PKK'nin çözüm projesi olarak ortaya sürdüğü demokratik özerklik projesine karşı olmamakla birlikte ulusal sorunun çözümü noktasında çok açık belirtelim ki yetersiz bulmaktayız. Önemli ayraç şudur ki, haklı talepleri desteklemenin ötesine giderek partimizin 41 yıldır doğru çözüm olarak açığa çıkardığı teorik yönelime bağlı olarak, ulusal kurtuluş sorununa ilişkin kendi yönelimimizi esas olarak örgütleme sorunudur. Bunun başarılamaması, PKK, talepler ve süreç bağlamına sıkışan teorik tartışmalar ve cılız duruşun ortaya çıkması söz konusudur.

Parti 3. Kongremiz ulusal sorun ve azınlıklar ve ezilen inanç kesimleri hakkında somut bir yönelime girerek bu konuda özel ve özgün programın yaratılmasını karar altına almıştır. Bu anlamda genel sosyalist programız çerçevesinde ulusal soruna ilişkin özel bir programımız olacaktır. Partimiz Kürt ulusal sorunu ekseninde pratik faaliyetini bu özel program çerçevesinde sürdürecektir. Program bölümünde işlendiği için özel bir ayrıntıya girmeyeceğiz.

Özel ve özgün programlar Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçeğinin somut talepler ve ihtiyaçlarının gözetilerek özgül sorunları yaşayan kitlelerin taleplerinin karşılanması için daha etkin bir yönelim oluşturmaktadır.

Bu bağlamda 1 ve 2. Kongremizden sonra teorik ilerleyişte 3. Kongremiz genel teorik doğrumuzun ifadesi ve teorinin izahı bağ-

lamında ayaklarını yere oturtmuştur. Ulusal sorun ve azınlıklar meselesinde var olan teorik formülasyonun karşılığı olarak özel ve özgün programlar partimizin daha güçlü anlamda ulusal sorunun bütün burjuva çözüm yönelimlerine karşı sosyalist çözüm bayrağını daha güçlü olarak kaldırmasıdır.

Parti 3. Kongremiz, giriş bölümünde ifade ettiğimiz üzere, uluslararası bir sorun olan Kürdistan sorunun dinamik bir olgu olduğunu tespitinde bulunarak, Birleşik Kürdistan olgusunun tarihsel anlamda yönelim olarak önün açıldığını belirlemesinde bulunmaktadır. Bugün için böyle bir durum söz konusu olmazsa da Ortadoğu'daki gelişmeler ve Kürt ulusunda statüsüz yaşamaya karşı ileri bir bilincin gelişmesi, aynı zamanda tanzim projelerinin çeşitli uluslararası emelleri ve emperyalist kutuplar arasındaki çelişkilerin dozajının giderek sertleşmesi Kürdistan gerçeğinin parçalı yapısında, gelişmeler ışığında gelecek süreçlerde daha ileri gelişmelerin yaşanacağının güçlü bir olasılık olduğu belirlemesinde bulundu. Bunun daha açık ifadesinden biri dinamik Kürdistan realitesinin program ve yönelime de dinamik bir içerik vereceğidir.

AZINLIKLAR VE İNANÇ SORUNUNA İLİŞKİN

Parti 3. Kongremiz, daha önce partimiz tarafından yapılan teorik tespitlerin doğruluğunu bir kez daha ilan ederek Türk hakim sınıflarının Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki Türk-İslam (Sünni) sentezli faşist niteliği diğer ulus, azınlıklar ve inanç gruplarına baskı uygulamaktadır. Ermeniler, Araplar, Süryaniler, Lazlar, Ezidiler, Rumlar, Çerkezler vs. azınlıkların yanı sıra Aleviler başta olmak üzere diğer inanç gruplarına uygulanan baskı, şiddet ve katliam, devletin egemen niteliği durumundadır. Mevcut olarak söz konusu azınlıklar ve inanç gruplarına dair siyasal bir perspektifimiz bulunmaktadır. Bu siyasal perspektifimizin güncelleştirilerek örgütsel çalışmalarımızda özgünlüğünün ele alınarak politik-pratik bir tavrın hayata geçirilmesini karar altına almıştır. Ezilen çeşitli milliyetlere ilişkin sosyalist çözüm yönelimimiz yerinde kendi kendini yönetme perspektifidir. Bu perspektif ışığında Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasındaki azınlık milliyetlerin demokratik taleplerini karşılayabilecek alt ve özgün programların oluşturulması ve bu alanlarda bu programların siyaset olarak örgütlenmesi yöneliminin oturtulması üzerine belirlemede bulunmuştur. Bu bağlamda genel olarak özel yayınların çıkarılması, yayınların çok dilli hale getirilmesi gerektiğini belirten parti 3.Kongremiz, ezilen milliyetten azınlıkların sorunlarında kendi kendini yönetme perspektifinin bu kitlelerin yaşam alanlarında politik örgütlenmelerde dikkat edilecek ana husus olarak işlenmesi gerektiğini ve tüm partinin bölgesel özerlik ve kendi kendini yönetme perspektifinin teorik olarak kavrayışa çıkarılması ve pratikte işlerlik kazanılmasına özel bir önem verilmesi gerektiğini önemle vurgulamıştır.

Yine Parti 3. Kongremiz, Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında yaşayan ulusal azınlıkların tespit edilerek, bunların durumlarının açığa çıkarılması için bilim, kaynaklar ve çalışmalarla Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki ezilen inançlar, farklı milliyet ve ulusların tespit edilmesini Parti Merkez Komitemizin önüne görev olarak koymuştur. Ortaya çıkan gerçeklik karşısında genel anlayışımız çerçevesinde hareket edilerek bu milliyetlere ilişkin de somut yönelimlerin ve politikaların oluşturulmasını karar altına almıştır.

Türk-İslam (Sünni) merkezli faşist uygulamalar karşısında ezilen inançlar sorununda, partimizin somut politikaları bulunmaktadır.

Bu bağlamda parti 3. Kongremiz ezilen inançların Sünni baskılanması altında tutularak uğradıkları faşizan baskılara karşı, inançlara eşitlik ve vicdan özgürlüğü ilkesinden hareket etmektedir. İnanç sorununu kişisel tercih ve inanış olarak yasaklamazken, ideolojik olarak dine karşı mücadeleyi asla ertelemez. Ezilen inançların taleplerine sessiz kalınmaması ve sosyalizm koşullarında inançlar sorununa ilişkin yaklaşımımızın devrim mücadelesi süreci içerisinde uygulanmaya çalışılması gerektiği, faşist Türk-İslam (Sünni) sentezi üzerine yükselen devlet gerçekliğine maruz kalan kitlelerin, faşist diktatörlüğe karşı örgütlenmesi gerekliliğini özenle belirterek, pratik politikada etkin tavır oluşturulması gerektiği belirtir.

Yine dünyanın mevcut siyasal, ekonomik koşullarının sonucu olarak kitlesel göç hareketlerinde süreklilik düne oranla gelişmiş durumdadır. Mülteci pozisyonuna düşen yığınların siyasal hakları tanınmalı, bulundukları yerlerde bu şartlar oluşturulmalı, eğitim, sağlık, konut hakları, çalışma ve örgütlenme hakları sağlanarak hiçbir statüleri olmayan sığınmacılar olarak yaşamlarına devam etmelerine son verilmelidir.

Parti 3. Kongremiz, Gezi Ayaklanma sürecinde ortaya çıkan halk kitlelerinin birliği zemininden daha güçlü öğrenilmesi gerektiği işaret ederek, farklılıkların, kitlelerin birliğinin önemli noktasını teşkil ettiğini, sosyalist demokrasi tutumundan önemli nüvelerin Gezi Ayaklanması sürecinde ortaya çıktığı belirlemesinde bulunmuştur. Buna göre karar alma yöntemleri, forumlar ve oluşturulan kolektif yaşamın pozitif örgütlenmeleri olarak doğru incelenmesini, ayaklanmaya katılan kitlelerin önemli bir kısmının yaşam tarzı ve yaşam anlayışının ötelenmesinin sonucu olarak ayaklanma pratiğine katıldığını tespitlerinden hareketle, ezilen inançlar ve ezilen azınlıklar ve ulus özgülünde bölgesel özerlik ve yerel kendi kendini yönetim çözümünün sosyalist demokrasinin güçlü bir karakteri olduğunu, bunun için kitlelerin bu perspektif ışığında öz örgütlenmelerini oluşturmalarına özel önem atfeder.

KADIN SORUNU VE CİNSEL YÖNELİMLER ÜZERİNE

Komünistlerin ve hatta insanlığın, en önemli ve temel sorunlarından birisi de kadına yönelik genel, özel ve özgül olarak yaşanan sömürü ve cins baskısıdır. Komünistlerinde bu konu üzerinde son derece ciddi çizgi hataları bulunmaktadır. İnsanlığın ezen ve ezilen bölünmesinin ilk olarak cins baskısıyla başlaması eşitsizlikler dünyasının temelini oluşturmaktadır. İnsanlık, komünizm bayrağı altında öncelikle bu alandaki zihniyet ve toplumsal köklü bir devrimle yine geleceğe yürüyebilecektir. Bu konuda, her alanda kadına gerçek özne bileşeniyle yaklaşan ve hayatın bütün gözeneklerinde buna uygun hareket eden anlayış ve pratiklere ihtiyacımız var. "En komünistimizi kazıyın altından burjuva çıkar" diyen Lenin yoldaşın bundan yaklaşık 100 yıl önce söylediği bu sözler karşısında hiç de azımsanmayacak koca bir asra karşın komünistler olarak en olumsuz ve en başarısız olduğumuz temel birkaç hususta biri-belki ilki- de Kadın Sorunu'dur. Öncelikle bir zihniyet devrimi yapmamız ve büyük- köklü olarak bir alt üst oluş yaşamamız zorunludur. Aslında komünist hareket daha işe başlarken teorik ve pratik olarak insanlığın ilk eşitsizliği ve bunun üzerinden başat hale gelmiş olan ataerkilliği hedeflemişti. Bu hedefe karşın geçmişin ataerkil erkek egemen yükleri de hep söz konusu olmuştur. Her ne kadar beyan düzeyinde belirli oranlarda oldukça ileri fikirler ve öz eleştirel yaklaşımlar sergilense de bununla sınırlı kalmış ve kesinlikle pratik olarak gerekleri o gün bugündür yerine getirilememiştir. Zira anlayış düzeyinde de stratejik ve köklü sorunlarımız söz konusuydu. O halde kadınlaşmak teriminden gerekli köklü ve stratejik bütünlüklü bir ders çıkarmamızın zamanı çoktan geldi ve geçmektedir de.

Yakın tarihimiz açısından Parti II. Kongre irademizin aldığı kararlar doğrultusunda ve oluşturulan Merkezi Kadın Komisyonu(MKK) üzerinden kadın alanına ilişkin ortaya koyduğumuz anlayış ve pratik, hayatta esasta başarısız kaldı. Bunun ideolojik, siyasal ve örgütsel temelde olumsuz nedenleri vardı. Perspektif uygun olmasına karşın hayata geçirilmesinde yaşanan kavrayışsızlık bu alandaki ileri olan durumumuzdan da daha geriye gitmemize neden oldu.

Bugün kadın hareketimiz de dâhil birçok kadın hareketi, kadın sorununu sadece basit cins sorunu derekesine düşürmüştür. Oysa

cins baskısı, sınıfsal baskı ve sömürünün temelidir. Onun sınıfsal yönüne neredeyse hiç vurgu yapılmayan bir durumla karşı karşıyayız. Anlayışta kırılmalar söz konusudur ve bu kesinlikle düzeltilmesi gereken bir durumdur. Bir cins baskısı ve sömürüsü olsa da kadın sorunu, bir cinsler meselesinin de ötesinde sınıfsal baskının tarihsel, stratejik, köklü ve oldukça sistemli özel bir türüdür.

Parti II. Kongremizde aldığımız kararlar doğrultusunda uygulamaya koyduğumuz pozitif ayrımcılık ve kota sistemiyle sürekli önü açılacak şekilde hareket edilmelidir. Yine partimiz aynı düzeyde olan yoldaşlar arasında kadın yoldaşların ileri görevlere getirilmesini benimseriz. Özel politikalarla sürekli çözüme yönelik güçlendirici çalışmalar üretmeliyiz. Sorun kolay değil çözümü de kolay olmayacak bin yılların erkek anlayışını üzerimizden atmak için sürekli çabalamalıyız.

Kadının kurtuluşunun devrimde olacağını savunan bizler ataerkil sistemin içine sıkışmış ya da sistemin kendini yeniden üreteceği sözde çözümleri bir nihai çözüm olarak savunamayız. Kadının toplumsal yapı içerisinde maruz kaldığı haksızlıkları gidermeye faydalı olacak reform niteliğindeki her talebi destekler ve aktif savunucusu oluruz. Sadece devrim sırasında ve sonrasında değil, daha şimdiden devrimin özneleri olarak demokratik ve legal kadın örgütlenmeleri ile binlerce ve milyonlarca kadınla buluşmak için çalışmalarımızı yoğunlaştırmalıyız. Fakat nihai kurtuluşun yolunu da her daim savunmamız ve akıldan çıkarmamamız gerekmektedir. Bugün kadın alanına dair çalışmaların esası demokratik kitle örgütleri üzerinden yürütülmektedir. Kuşkusuz bu alandaki mücadeleler desteklenmeli ve geliştirilmelidir. Ancak kesinlikle bu yetmez. Partileşmiş kadın olarak bünyemizi donatmak şarttır. Aksi halde gerçek kurtuluş ve gelecek yoktur. Pratik politikalarımıza yön vermesi gereken esas halka da budur.

Kadın, her şeyden önce köklü ve derinlikli bir içerikle temel ve stratejik kapsamda, cins açısından ve sınıfsal, tarihsel, siyasal, toplumsal, örgütsel ve kültürel olarak özel, özgün ve özerk bir olgudur. Buradan hareketle partiye bağlı ayrı bir kadın örgütlenmesi kurulması uzun zamandır tartıştığımız bir konudur. III. Kongre irademiz bu konuda da partiye bağlı ayrı bir kadın örgütünün, Maoist Kadınlar Birliği(MKB) adıyla örgütlenmesini kararlaştırmıştır.

Tabiki Partiye bağlı ayrı bir kadın örgütlenmesini oluştururken bunu öncelikle partililerin, parti önderliğinin ve kadroların doğru,

köklü ve bütünlüklü olarak stratejik bir anlayışla ve yönelimle ele alması gerekmektedir. Bu içerik ve nitelikle kavrayacaklar ki teorik ve pratik adımlar atabilsinler. Önderlikten en alt birimlere ve gidilebildiği-ulaşılabilen tüm kitleler içerisinde bu sorunu çözecek köklü ve bütünlüklü, merkezi ve stratejik olarak sürekli ele alıp harekete geçilmesi ve kısa, orta ve uzun vadeli planlamalar, siyasetler, uygulamalar çeşitli içerik ve biçimlerde gerçekleştirilmelidir. Sadece biçimsel kadın örgütü kurmakla bu işi başaramayacağımızı anlamalıyız. Bin yılların sorununu birkaç örgütsel adımla değil sürekli yaşamsallaştırdığımız zihniyet devrimleriyle gerçekleştirebileceğimizi düşünüyoruz.

Partide kadın sorununa dair esasta erkek yoldaşlar sürekli eğitime tabi tutulmalı, sürekli suretle bütün çalışmalar merkezileştirilmeli, iyi ve doğru bir denetimle takipçisi olunmalı, düzenli ve uygun planlamalarla çeşitli siyasal kampanyalar örgütlenmeli, tüm çalışmalarımız da sürekli olarak canlılığını yitirmeyen, ötekileştirilmesine ve kulak ardı edilerek unutturulmasına asla müsaade edilmemesi için her zaman gündem halinde ele alarak sorunun vahametiye sürekli yüz yüze kalınarak çözüme zorlanmalıyız. Kadınlar, bir sorun ve sorun yaratan değildir. Sorun, tam da erkek egemenliğidir. Bundan kaynaklanan problemi yaratan ve geliştiren bizzat ataerkil-erkek egemen sistemidir ve sorun tam da budur.

Partideki erkek yoldaşlar özel olarak kadın yoldaşların öne çıkarılması için çaba sarf etmelidir. Kadınlar kesinlikle sistem kontrollü kendi kaderine terk edilemezler. Bütün yoldaşlar tüm alanlarda öne çıkarılıp özne olma rolünü oynamaları için kadınları teşvik edici yaklaşımlarda bulunmalı, kadınların mücadelede özne rolüne vurgu yapan sloganlar üretilip güncellenmelidir. Parti III. Kongremiz geniş çaplı bütünlüklü bir kadın muhasebesini ele almış ve değerlendirmiştir. Hazırlanacak olan belge ayrıca kamuoyuna sunulacaktır.

Hayatın her alanı ve anında kadına yönelik insanlığın ilk eşitsizliğinin kamburlaryla canlı ve doğrudan karşı karşıya kalmaktayız. Bunun için mücadelemizin daha şimdiki sürecinde yukarıda vurguladığımız ana ve temel noktalar üzerinden topyekûn harekete geçmeliyiz. Yine kadın sorununa dair sadece belli günlere sıkışmış anma anlayışından da kurtulmak gerekir. Kadın sorunu her gün yaşanan bir sorun olduğuna göre mücadele ve gündemleştirme de her gün olabilmelidir.

Güncel gelişmeleri işleyen eylemlilikler içerisinde olunmalı, yine kadın konferansları vs süreklileştirilip belli bir bilinç açığa çıkarılması sağlanmalıdır. En başta komünistler olarak, kendi içimizde köklü bir devrim- buna zihniyet ya da Kültür Devrimi de diyebiliriz- gerçekleştirmeliyiz. Asla unutulmamalı ki kendilerinde köklü bir değişim ve devrim yaratamayanlar, başkalarında da yaratamazlar ve güçlü etkiler de bulunamazlar. Bütün faaliyetlerimiz ve mücadelemizin her bir gözeneğinde kadın ekseninde bir içerik ve nitelik bulundurmayan hiçbir çalışma esasta başarıya ulaşamayacak ve erkek girişimi, niteliği ve özü olmaktan kendini kurtaramayacaktır. Kadını bütün çalışmalarımızda özneleştirmek için ileri atılmalı ve tüm ataerkil erkek egemen anlayış ve pratikler alt edilmelidir. Bunun için hemen şimdi harekete geçelim ve görülecektir ki çok uzakta değilmiş kadını ve erkeğiyle gerçek ve nitel ilerleme.

Cinsel Yönelimler:

Toplumda ezilen ve baskıya uğrayan cinsel yönelimleri itibarıyla LGBTT'liler önemlidir. Kesinlikle son derece meşru yönelimleri anlaşılmak ve kavranmak durumundadır. Bunun için de aynı zamanda bu hareketin son derece demokratik ve haklı- meşru talepleri görmezden gelinmemeli ve kesinlikle desteklenmelidir.

Maruz kaldıkları şiddetle birlikte gerçek şudur ki bir erkek egemenliği ve cinsiyetçi iktidar söz konusudur. Toplumun tepeden tırnağa bütün yanlarıyla erkekleştirildiği bu koşullarda LGBTT'lerin ötekileştirilerek aşağılanmalar ile baskı altına alınmaları geleneksel ahlak çerçevesinde daha da meşrulaştırılmıştır. Cinsel kimlik ve yönelimleri cinsiyetçi- muhafazakar dinsel ahlak çerçevesinde hastalık olarak tanımlayan anlayışlarla mücadele edilmeli, bu anlayışın özünün egemen erkek anlayışı olduğu akıldan çıkarılmadan kimliklerin kriminal tahlilinden ziyade toplumda hak ettikleri yeri almalarının mücadelesi örgütlenmelidir. Komünistler bu meselede hiçbir erkek anlayışa saplanmadan birlikte mücadelenin kanallarını oluşturmalı ve kitlesini de bu yönde eğitmelidir. Partimiz sosyalizm koşullarında da toplumdaki bütün cinsiyetlerin ve cinsel yönelimlerin kendini özgürce ifade edebilmesini savunur ve haklarının korunması konusunda da aktif mücadele eder. Bu bir lütuf değil, kesinlikle bir gerekliliktir. Geleneksel ahlakın fethedilmesidir.

GENÇLİK ÇALIŞMASI ÜZERİNE

Hiç kuşkusuz niteliği ne olursa olsun her örgütlenme çalışmasının yöneleceği kitle içerisinde gençlikle karşılaşılması kaçınılmazdır. Bu durum birçok nedenle sıralanabilir fakat en belirleyici olanı gençliğin dinamik ve yaratıcı yönüdür. Bugün devrimci mücadele yürüttüğümüz coğrafyanın nüfusunun yarısından fazlasını gençlik oluşturmaktadır. Sayısı bir hayli kalabalık olan bu kesimi mücadeleye katmak için çeşitli araçlar üretiyoruz, üretmeliyiz. Fakat gelinen aşamaya kadar bunu esasta başardığımız pek söylenemez. Gençlik örgütlenmesine ilişkin partimizin ifade ettiği söylem düzeyinde çok önemli fikirler mevcut olmasına karşın pratikteki gidişatımıza baktığımızda bunların uygulanmadığı durumuyla yüz yüzeyiz.

Doğru bir siyaset ve perspektife sahip olmamıza karşın pratik hattaki kendiliğindencilik ile gençliği sınıf mücadelesine tam anlamıyla katamayışımız, bu kesimi ileri taşımada ve daha geniş bir şekilde partiyle buluşturmada atıl kalmamıza neden olmaktadır. En başta gençliği ezilen halk sınıf ve katmanlarının sorunlarıyla alakadar olmaya sevk etmeliyiz. İsyancı ve dinamik yapısıyla hep öne çıkan gençlik kendi içinde öğrenci, işçi ve işsiz vs. diye ayrılıyor. Kitleler nezdinde önemli yer kaplayan bu kesimin hepsine ya da önemli bir çoğunluğuna yönelmemiz gerekirken bugün gençlik kitlemizin esasını öğrenci gençlik oluşturmaktadır.

Ortaokul, lise ve üniversitelerdeki öğrenci gençlik de güçlü bir dinamik ve gelişim açısından oldukça önemlidir. Bunlara yönelik de özel örgütlenmeler ve politikalar, genel gençlik örgütlenmesi kapsamındaki merkezi planlamanın birer parçaları olarak ele alınmalıdır.

Öncelikle gençlik kesiminin hepsine yönelik kararlaştığımız örgütlenme politikamızı kitlesiyle buluşturmayı başarmalıyız. Sadece öğrenci gençlik içinde çalışmak ya da diğer gençlik kesimine yeteri kadar gitmemek, politikamızı tam anlamıyla hayata geçiremediğimiz anlamına geliyor. Diğer bir sorun ise gençliğin önemli bir kesimini ülkede yaşanan ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmelere yönlendirememektir. Sadece kendi dar sorunlarıyla ilgilenen gençlik yaratmak bizim anlayışımız değildir. Ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmelere vakıf olamayan ve bütün bunlar karşısında yeterince tavır takınamayıp

pratikleştiremeyen bir gençlik proleter devrimci çizgi temelinde gerçek anlamda sınıf mücadelesine katılmış sayılmaz. Kaldı ki böyle bir yönelime girmeyen bir gençlik örgütü de entelektüel lafazan pratik sergilemekten ileriye de gidemez. Mücadelenin ilk zorlu durağın da havlu atar.

Özellikle öncü ve temel güç olan işçi sınıfının müttefiki konumundaki öğrenci, işçi ve işsiz gençlik bugün yaşanan ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmeler karşısında işgallere, sokak eylemlerine, barikat direnişlerine vd gelişmelere duyarlılık göstermeli ve bilfiil eylemin içinde olmalıdır. Gençliğin, militanlaşması ve küçük burjuva yanlarından arınmasının bir yanını üretime katılmak oluştururken, diğer bir yanını da proleter devrimci mücadeleye katılmasıyla sağlayabileceği yeterince kavranmalıdır. Gençlik içinde örgütlenmenin genel ilke ve prensip olarak amacı bu kesimi bilinçli sınıf mücadelesine katmaktır. İşte bu perspektifle yola çıkan Partimiz diğer örgütlenme alanlarında olduğu gibi bu alanda da illegal esaslara göre örgütlenmiş bir gençlik hareketi kurmayı hedeflemektedir. Örgütlenmede legal mücadele alanlarını reddetmeyen hareketimiz, bu alanda da esas örgütlenme biçimini illegal örgütlenme olarak belirler. Partimiz bu temelde bir komsomol olarak Maoist Gençlik Birliği(MGB)'nin örgütlenmesini, stratejik ve bilinçli bir planlamayla ele almaktadır. Genel politika olarak illegal temellerde örgütlenmiş militan bir gençlik örgütü yaratmak hedefimizdir. Türkiye- Kuzey Kürdistan'daki gençliğin özellikle dinamik- enerjik objektif durumu komünist çizgi ve ideolojik- siyasi yönelimimizle birleştirilmek zorundadır.

Genç yoldaşların mücadelenin her alanında örgütsel ve siyasi olarak kazanılması hem alanlarda önemli bir sinerjinin yakalanarak faaliyetlerin sürekliliğinin sağlanması hem de kadro yaratımı için güçlü bir zemin yaratmaktadır. Geleceğin kadroları olan bugünkü genç yoldaşlar her alanda aktif olmalı ve özne rolünü oynamalıdır. Partimiz de ülkemizde oldukça geniş kesimi oluşturan gençliğin çeşitli düzeylerde hareketimize kazandırılması için merkezi düzeyde ve yeterince önem verip yoğunlaşarak buna uygun politikalar geliştirmelidir.

Gençliğe dair çıkarılan yayınlarda salt akademik dil ve içerikten kurtulmak gerekir. Gençlik yayını sadece öğrenci kesimi ve akademik yönlü değil, aynı zamanda bütün kitlesini kapsıyacak bir içerik ve dille ele alınarak yayınlanmalıdır. Öğrenci gençliğe ve hatta onun

her bir alt kategorisi olan ortaokul, lise ve üniversite gençliğine yönelik de hem genel hem de her bir dalı için yayınlar çıkarılabilir. Bu perspektif ve yönelime kesinlikle karşı olmadığımız gibi uygun koşulların olduğu alanlarda özel-özgül yayınların çıkarılmasını da doğru bulmaktayız. Hem bu yönlü ne kadar geniş ve yaygın bir çalışma olursa bölgesel ve merkezi düzeylerdeki yayınlar için de önemli bir temel ve olumlu avantajların ortaya çıkmasına da olanak yaratacağı görülmeli ve kavranmalıdır.

Gençlik yayını kendi kitlesinin güncel sorunlarıyla ilgilenmeli gençliği etkin olarak mücadeleye katan bir rol oynamalıdır. Partili genç yoldaşların kesinlikle başta ideolojik çizgi ve siyasal, örgütsel işleyiş ve disiplin, kültürel ve moral- motivasyon açılarından eğitilmeleri esastır.

Önderlik edilmeyen, donanımı yeterince sağlanamayan, etiketlerle atanmışlık eksenindeki hiçbir nicel ve şekilsel mevzilenme derinlikli nitel bir inşa yaratamaz. Konjonktürel biçimsel mevzilenme değil stratejik konumlanma esas alınmalıdır. Parti III. Kongremizin önemli konuları içerisinde yer alan gençlik örgütlenmesi ve çalışmalarına yönelik merkezileştirilen kararlar ve perspektifler doğrultusunda daha nitelikli ve kitlesel bir hareket için şimdi çok daha sağlam ve güçlü temellere sahibiz. Gençlik gelecek, gelecek ellerimizdedir.

BİRLİK ANLAYIŞIMIZ ÜZERİNE

Öncünün, sınıfın, halkın ve komünistlerin birliği üzerine gerek UKH gerekse de Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi ve partimiz tarihinde bugüne kadar oldukça çeşitli görüşler ortaya konmuştur.

Öncelikle belirtilmelidir ki bütün fikir akımlarının ve bütün örgütlenmelerin, kabul etsinler ya da etmesinler, ifade etsinler ya da etmesinler, mutlak olarak, bir birilik ve ayrılık anlayışı mevcuttur. Her hareketin, ideoljik savunusu, örgütsel ilkeleri vb. biçimindeki belirlemeleri, o hareket dışındaki birey ya da örgütlerin ona yakınlık ve uzaklıklarını, yani birlik ve ayrılık yanlarını ifade eder. Belli bir amaç doğrultusunda kurulan her örgütlenme, amacı doğrultusunda insan kazanma siyaseti sürdüren birlik ve ayrılıklar bütünüdür.

Partimiz, bu anlayışla varlığını sürdürdüğü müddetçe savunduğu temel görüş ve örgütlenme ilkelerinden kaynaklı sürekli birlik ve ayrılık anlayışının olacağını savunarak, birlik anlayışını, devrimin stratejik bir parçası ve ihtiyacı olarak görmekte ve bu temelde ele alınarak hareket edilmesi gerektiğini savunmaktadır.

Bu nedenle, komünistlerin birlik anlayışı, komünizme kadar devam eden bir görevdir. Çelişkili bir birlik olan komünizmde de birlik meselesi, değişik mahiyetler alarak gündemde olacaktır. Zira doğa ve toplum, zıtların birliği dışında düşünülemez ve tasavvur edilemez. İnsan toplumu açısından şeyleri kavrayış ve algılayıştaki farklılıklar, çelişki komünizmde de mevcut olacaktır. Tam da bunun için birlik meselesini konjonktürel, taktik ya da politik bir manevra olarak ele alamayız ve kavrayamayız. Pragmatist, oportünist çizgilerin yaptığı gibi, popülüstçe, kitleleri etkileme ve gözlerini boyama tarzı olarak asla ele alınamaz ve kavranamaz.

Partimiz, doğada, toplumda ve onun her türlü organizasyonunda birlik ve mücadelenin sürekliliğine derin bir kavrayışla yaklaşarak, örgüt içi birliği, ideolojik mücadele yani iki çizgi mücadelesi yoluyla ele almaktadır.

Bu bağlamada MLM felsefi temel üzerinden ele alındığında karşıtların birliği olan partiyi yekpare ele alan, partinin sürekli bir gerçeği olan, iki çizgi mücadelesini yeterince kavramayan ve bunu doğru ele alıp yürütmeyen, aksine farklı ve muhalif görüşleri

bastıran, örgütsel tasfiyelerle halleden, bir birlik anlayışı açık ki geriye çark etmedir. Bu kavrayışsızlık, komünistlerin birliği, kitlerin birliği ve en temel olarak komünizmin birlik temelini doğru olarak anlamayan felsefi idealizmin ürünüdür.

Komünistlerin örgütsel birliğinden bahsederken, birlik için bir temel kesinlikle şarttır. Bunun ilk ve başta geleni ideolojik temel ve seviyedir. İkinci olarak, birliğin olmaz ise olmaz bir temeli olan genel siyasal çizgi, örgüt ve strateji-taktik alanıdır. Herhangi bir hareket, iki stratejiyle yürüyemez. İki görüş açısı tabi ki olabilir. Hatta program farkl1l1klar1 da olabilir. Ancak hareketin, andaki pratikte uygulanan, iki programı, iki stratejisi olmaz. Ya da iki program, iki strateji, iki askeri çizgi uzlaştırılarak devrime yürünemez. Oportünist uzlaşma siyaseti komünist birlik olarak telaki edilemez.

Komünistlerin birliğe yaklaşımları stratejiktir. Birliğin yapısının göreceliliğiyle birliğin stratejik temeli ayrı şeylerdir. Bu anlamda belirli tarihsel şartlar altında dünyaya dair, topluma, devrime dair ve onun yol ve metotlarına dair ve bunlara ruhunu veren felsefi temellerde uygun olunması halinde, pratik bir birlik politikası aktüel hale gelir. Aynı zamanda birlik gelişmelere bağlı olarak, yaşanan değişimlerle zayıflayarak ortadan kalkabilir. Birlik zemininin olması da hemen birliğin gerçekleşeceği anlayışını doğurmaz. Birlik zemini olan her hareket kavrayışı ölçüsünde bu gerçekliği görür ve pratikte uygular. Bazen birlik zemini olmasına karşın, hatalı anlayışlardan kaynaklı örgütsel birlik gerçekleşmez, hatta karşılıklı sekter ve geri yönelimler de yaşanabilir. Bazı durumlarda ise birliğin zemini olmamasına karşın pragmatist temelde birlik yönelimleri ortaya çıkabilir. Bütün bunlar belli temellere dayalı birlik anlayışının tarihsel ve stratejik olduğu ve her daim komünistlerin gündeminde olacağı gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Birliğin düzeyi ve güçleri değişebilir veya ilerleme ve gerilemeler yaşayabilir. Ama birlik, komünizm referansıyla her zaman, her tarihsel şartta, yeni bir tanım, yaklaşım ve yeni güçler biçiminde yürütülen stratejik bir olgu olarak varlığını devam ettirecektir.

Komünistler açısından birliği stratejik olarak ele almak işin esas yanı iken, birliğin andaki pratik örgütlenmesi de tamamlayıcı olan diğer bir önemli yanı oluşturmaktadır. Birliğin örgütsel yansıması da stratejik birlik anlayışına uygun pragmatist temellerden uzak, ilkeli olmak zorundadır.

Partimiz, tarihsel süreci boyunca bir çok ayrılık ve birlik süreci yaşamıştır. 1. Kongremizde bütün bu ayrılık ve birlik süreçleri muhasebe edilmiş ve hatalı yanları mahkum edilerek, birlik anlayışımız, teorik pratik bir bütünsellik temelinde ilkeli temeller üzerine oturtulmuş ve savunulmuştur. 1. Kongrede benimsenen birlik anlayışımız 2. ve 3. Kongrelerimizde de benimsenmiştir. Eksik olan yanları ilerletilerek savunulmaya devam edilecektir.

Somutta, TKP/ML ve TKP/ML Maoist Parti Merkezi'ne yönelik birlik çağrımızın Kongremizde yapılan değişikliklerle aldığı biçim ise şöyledir;

Maoist Komünistler, komünistlerin birliği temelinde, 1999 yılında geçekleştirdiği merkezi konferansta, 94 sürecinde karşılıklı hatalar sonucunda, iki parçaya bölünen parti güçlerimizin birliği temelinde, TKP/ML'yi birlik muhatabı olarak görerek birlik çağrısı yapmıştı. 1. Kongre'yle bu yaklaşım derinleştirilerek, birlik anlayışımızın, geçmiş ayrılıklar üzerine değil, birlik kriterlerine uyup uymama temeli üzerinden ele alınması gerektiği savunuldu. Birlik, ideoloji, örgütsel ilke, devrimin yolu ve devrimin programı kriterleri üzerine oturtularak, bir yanı pragmatist anlayışa denk gelen dar bakış açısı aşılmış oldu. 1. Kongremiz, coğrafyamızda partimizle birlik zemini olan partileri, TKP/ML ve TKP/ML Maoist Parti Merkezi olarak belirleyerek geçmiş hataların köklü muhasebesi temelinde her iki yapıya, birlik çağrısı yaptı.

Birinci Kongremiz, bu doğru anlayışına karşın, TKP/ML ve TKP/ML Maoist Parti Merkezi'ni partimizin parçaları olarak gördüğü için bir partinin iç meseleleri biçiminde iki çizgi mücadelesini kitlelere kapalı biçimde sürdürmeyi kararlaştırdı. Bu temelde sürdürülen birlik süreci TKP/ML ve TKP/ML Maoist Parti Merkezi'nin hatalı yaklaşımı nedeniyle gereçkleştirilemedi.

2. Kongremiz, 1. Kongrenin belirlediği birlik kriterlerini esas da doğru bularak onayladı fakat 1. Kongrenin, kitlelere kapalı tarzda sürdürdüğü iki çizgi mücadelesini, hatalı bularak değiştirdi. Bu süreçten itibaren, birlik çabaları, açık ideolojik mücadele benimsenerek kitlelere açık bir şekilde yürütüldü.

TKP/ML Maoist Parti Merkeziyle yapılan görüşmede, muhataplarımız Maoist Parti Merkezi'nin örgütsel yapısının ortadan kalktığını ve örgüt olmaktan çıtkığını ifade etmeleri süreciyle, doğallığında bu yapıya ilişkin örgütsel birlik anlayışı bireyle birlik düzeyine dönüşerek ortadan kalkmış oldu.

TKP/ML ile açık ideolojik mücadele temelinde sürdürülen birlik çalışmalarıyla, halk kitleleri başta olmak üzere, diğer dost devrimci güçler ve her iki parti açısından bir kavrayış sağlanarak, geçmiş hatalı pratiklerin muhasebesi temelinde daha sağlam birliğe ulaşılması hedeflenmiştir.

Fakat 3. Kongre sürecimize gelindiğinde, 10 yıldan fazla bir süre her iki yapı arasında var olan güçlü birlik zemini üzerinden devrimin yaratıcısı kitlelere güven vererek örgütleme ve düşmana daha güçlü darbeler vurma özlemiyle sürdürülen birlik süreci, gerek bizim, parti olarak yetersizliklerimiz ve gerekse de TKP/ML'nin bu konudaki kavrayış problemleri nedeniyle, maalesef gerçekleşememiştir.

Parti 3. Kongremiz, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısında ulaştığı sentez, devrimin niteliği ve stratejisi, sosyalizm anlayışı, emperyalizmin geldiği durum, dost ve düşman sınıflar tanımlanması vb birçok temel konuda ulaştığı yeni kararlaşma süreciyle birlik ve ayrılık kriterleri de değişikliğe uğrayarak yeni bir biçim almıştır.

Partimiz, coğrafyanın sosyo ekonomik yapısını kapitalist, devrimin niteliğini demokratik devrimin görevlerini üstlenen sosyalist devrim, devrimin yolunu ise Sosyalist Halk Savaşı biçiminde ele almaktadır. Yaşanan bu değişikliklerle birlite ortaya çıkan ayrılıklarımızdan dolayı TKP/ML ile 4 temel kriter temelinde savunduğumuz birlik anlayışı, MLM savunu dışındaki diğer üç noktada ortadan kalkmıştır.

Böylece 1999 Merkezi Konferans'ta kararlaştırdığımız 1. ve 2. Kongremizde devam ettirdiğimiz TKP/ML ile örgütsel birlik politikamız, geçerliliğini yitirerek sonlanmıştır. Bu bağlamda TKP/ML ile bir örgütsel birlik politikamız bulunmamaktadır.

TKP/ML, ülke gerçekliğini doğru okuması ve devrimin niteliği, programı ve yolu meselelerinde bilimsel adımlar atarak, partimizle aynı görüşleri savunur hale gelmesi durumunda, birlik zeminimiz tekrar oluşacaktır.

3. Kongremizle birlikte TKP/ML ile ortadan kalkan birlik zemini doğal olarak eylem birliği zeminine gerilemiştir. TKP/ML ile ilişkilerimiz, dostluk sınırlan içerisinde, ideolojik mücadele eksenli, eylem birliği biçiminde sürdürülecektir.

TKP/ML, de kabul etmelidir ki esasta çok uluslu tekel sermayeleri ve iç dinamikler sonucunda yüz elli yılı aşan uzun bir süreçte yaşanan nicel değişimlerle, 1990'lar sonrasında coğrafyamızın sosyo ekonomik yapısı değişikliğe uğramış, fakat her iki parti, bünyesinde bulunan bilimsel yaklaşım dışı tutucu dirençlerden dolayı değişimleri görememiş ve coğrafyamıza ilişkin ekonomik tahlil gündeme alınmamıştır.

3. Kongremizle bu durumu aşan partimiz gibi, TKP/ML de zaman kaybetmeden değişen nesnel zeminin tahlilini yaparak, örgütlenmesini, devrimin niteliği, programı ve yolunda bilimsel temellere oturtmalı, doğru yönelime girmelidir.

Coğrafyamızda bulunan diğer devrimci güçlerle TKP/ML karşılaştırıldığında, TKP/ML, Marksizm- Leninizm- Maoizm'i savunması ile, komünizmin teorik temellerini savunan bir parti olarak, diğer yapılardan nitelik olarak farklı durumdadır. Eylem birliklerinde diğer yapılara oranla partimize teorik temel olarak yakın olan TKP/ML daha öncelikli ele alınacaktır. UKH içerisinde ise TKP/ML eleştiri konusu yaptığımız tüm teorik ve örgütsel konuları yadsımayan biçimde, dünyadaki diğer Maoist partiler çerçevesinde ele alınacaktır.

EYLEM BİRLİKLERİNE İLİŞKİN POLİTİKAMIZ

Parti 3. Kongremiz eylem birliklerine ilişkin anlayış ve politikalarımız bağlamında parti 2. Kongremizdeki anlayışın teorik olarak yeterli bir temele sahip olduğunu belirterek teorik olarak bu doğru anlayışın devam ettirilerek, pratik olarak uygulanma düzeyinin geliştirilmesini karar altına almıştır.

Parti 2. Kongremizde belirtildiği gibi "partimizin savunduğu sosyalizmde çok partili sistem temelinde devrimci parti ve güçlerin .temsil ettikleri çizgilerin yanlış olması, onların sosyalizm güçleri arasında görülmemesi sonucunu doğurmaz. Bu sekter ve yanlış bir anlayıştır. Sosyalizmi isteyen, bu sisteme karşı olan ve bu uğurda mücadele eden güçler, devrim ve sosyalizmin güçleridir. Bunlarla sadece bugün devrim ve sosyalizm mücadelesi için birleşmek değil, yarın da proletarya önderliğinde birlikte yürüyeceğimiz gerçekliğini unutmamalıyız. Gelecek toplumda (ideolojik mücadele ve devrim görevlerini aksatmadan komünizmin bağımsız bayrağını düşürmeden) birbirimizin örgütsel ve siyasi varlığına saygı göstereceğiz."

Bu temel perspektif üzerinden yükselen Parti 3. Kongremiz, sosyalizm güçleriyle eylem birliği politikasının pratik öneminde köklü bir kavrayışa erişmesinin de temellerini ortaya koymaktadır. Devrim savaşı sürecinde ve sosyalizm süreci boyunca eylem birlikleri çeşitli biçimlerde zorunluluk olarak sürecektir. Bu zorunluluk nesnel gerçekliklerdir. Bu gerçeklik devrim ve sosyalizmin güçlerinin, egemen faşist sınıfı iktidardan alaşağı edebilmesi için çeşitli birlikler kurmasıyla halkın güçlerinin birleştirilmesi ve seferber edilmesi anlamına gelmektedir.

Bu anlamda eylem birliği, sınıf mücadelesinin değişik boyutlarında ortak çıkarlar temelinde ortaya çıkan zorunlulukların karşılığıdır.

Eylem birliği perspektifimiz bağlamında sosyalizmde çok partililik ve cephe siyasetimiz ve 2. Kongremizin karar altına aldığı 4 yönelim olarak 1- İdeolojik mücadele 2- Geçmiş tecrübenin paylaşımı 3- Somut eylem birlikleri 4- Sürekli merkezi ilişkinin sağlanması olarak oluşturduğu politikalara karşın, bu perspektifimiz pratik politikada oldukça sorunlu bir durumdadır.

Bunun temel nedeni bu ideolojik perspektifin çözümlemelerle özümsenmemiş olmasıdır. Genel teorik perspektif doğru olmasına karşın pratik politikada katı bir tutumun ortaya çıkması pratik kabiliyeti etkisizleştirmektedir. Buna bağlı olarak eylem birliklerine gidememek kendi gücümüz ve diğer güçlerin kabiliyetiyle gündemi kapsamlı olarak işgal etmek, gündem yaratmak ve kitlelerin belirli meselelerde daha etkili olarak seferber edilmesinin önüne geçmektedir. Legal ve illegal biçimlerde genel olarak uygulamanın düzeyinin güdük kalması perspektifin pratikleşmesinin boşa çıkarılması anlamına gelmektedir.

2. Kongre sürecinden 3. Kongre sürecine kadar teorik olarak bu doğru anlayışa sahip olan partimiz, bu belirlemelere uygun bir pratik ortaya koyamamıştır. En önemli problem bu stratejik belirlemenin çok kapsamlı çözümlemeleryle parti geneline özümsetme sorunudur. Bundan dolayı ortaya çıkan pratik-politik süreçte bu genel doğrunun nasıl uygulanacağı noktasında bir yeterlilik söz konusu değildir. Genel ideolojik eleştiri veya bazı devrim ve sosyalizm güçlerinin pratik olarak içerisine girdikleri yönelimin stratejik olarak reformizmin derinleşmesi ve yanılsamaların oluşması bir etken oluştururken, bu güçler veya diğer güçlerle eylem birlikleri kuramamamız, sekter bir yaklaşımdan kaynaklıdır. Kadroların yetersizliği ve kavrayışın eksikliği bu politikanın hayat bulmasını zorlaştıran diğer bir yandır.

Teorik olarak ilerlememize karşın, pratikte hayat bulamaması halen eski tipte düşünme alışkanlığı kavrayışı ve kültürüne karşı, partimizin çeşitli metot ve araçlara yönelerek bunu dönüştürme düzeyindeki yetersizliklerinden kaynaklanmaktadır. Kendimizle mücadele ederek eski kavrayış, uygulama ve kültürel şekillenişten kopuş göstererek sosyalizm güçleriyle çok çeşitli birlikler kurarak, sınıf mücadelesinin pratik kaza.n1mla.r1n1 yaratmak durumundayız. Bu noktada zıtların birliği ve mücadelesini daha köklü olarak kavrayışa çıkarmak durumundayız.

Sorunlu bütün davranış ve anlayışlar hiçbir suretle bu stratejik politikanın ötelenmesine yol açamaz, bu bağlamda ideolojik mücadeleden taviz vermeden pratikte eylem birliklerinden uzak durmamalıyız- duramayız.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devrim ve sosyalizm güçleriyle komprador tekelci burjuvaziye karşı toplumsal sınıfsal sorunların

devrim bilinci ve perspektifi çerçevesinde, eylem birliği politikamızı gerçek yaşamla buluşturarak, devrim savaşını güçlendirmek durumundayız. Eylem birliklerinin bileşenleri ve hedefleri her daim değişebilir. Değişmeyen genel doğru, sosyalizm güçleriyle bileşenler değişse de eylem birlikleri siyasetinin köklü temellerinin sürekli olarak yeni tarihsel veya konjonktürel duruma uygun olarak yeni güçleryle bu birlik temelinin varlığının olmasını bilince çıkararak, siyaseti pratikte temsil etmektir.

Parti 3. Kongremizin devrimci birleşik cepheye dair yeni kararlaşma düzeyi cephenin bir an evvel şartlarının olgunlaşması açısından da eylem birliklerini yoğunlaştırmak ve aynı zamanda burada yine ideolojik teorik bir kavrayışı derinleştirmek ve bunu kültür ve davranışlar biçiminde geçerli hale getirerek kendimizi ilerletmek, kitleleri ilerletmek ve sosyalizm güçlerini ilerletmek gibi temel sorumluluğumuz bulunmaktadır.

3. Kongre irademiz bu kavrayışla daha köklü kopuş, daha derin çözümlemeleriyle sosyalizm güçleriyle daha sağlam birliklerin örülmesini bugün devrim mücadelesi açısından önemli bulurken, sosyalizm sürecinde ise proletarya ve onunla ittifak halindeki sosyalizm güçlerinin demokrasi ve birliği açısından stratejik olarak ele almakta ve buna uygun bir yönelimin bugün inşa edilmesinin ideolojik olarak komünizm perspektifinin teorik derinliğiyle eylem birliklerine yaklaşmaktadır.

Dünya devrimi yürüyüşünün Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki temsilcisi olan partimiz, UKH ve uluslararası mücadelenin yadsınamaz öneminin bilincindedir.

Parti 3. Kongremiz; genel ile özelin birliği ve dünyadaki demokratik, devrimci, komünist güçlerin, uluslarası sermayeye ve bölge-ülke özgülündeki güçlerine karşı, ortak mücadelenin daha güçlü örülmesi ve dayanışmanın yükseltilmesi için daha büyük çabalar içerisinde olmanın tarihsel bir gereklilik ve zorunluluk olarak ortaya koymaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin geriletilmesi, her coğrafyada sürdürülen devrimci savaşın yükseltilmesi ve bunların enternasyonal birliğini şart koşmaktadır. Bu anlamda devrimimiz dünya devriminin bir parçası olarak, dünya devrim mücadelesinin genel ihtiyaçları ve istemleri karşısında bir sorumluluğa sahiptir.

Emperyalist kapitalist sistem, dünyayı tarihsel olarak en geniş biçimde bir sömürü cenderesine almış durumdadır. Dünya halkları ve ezilen ulusları bu sömürgeciliğe karşı, kendi coğrafyalarında yükselttikleri devrim mücadelesiyle diğer ülkelerde yükseltilen veya embrio düzeydeki mücadeleleriyle daha köklü enternasyonal ilişkileri sağlayarak tecrübenin paylaşılması, olanakların sunulması ve karşılıklı ideolojik mücadeleleriyle devrimci komünizmin teorik birikimlerinin geliştirilmesi ve devrim pratiğinin ilerletilmesi bağlamında daha fazla etkinlik göstermek durumundadır.

Partimiz uluslararası komünist hareketin embriosu olan DEH'in gelinen aşamada bu sorumluluğa uygun bir yönelim içerisinde olmadığını ve DEH'in atıl bir durumda, iç sorunlarından dolayı fiili olarak dağılma sürecinde olduğunu yeniden belirtmeyi gerekli görmektedir. DEH bileşenlerinden ABD Devrimci Komünist Parti ve Nepal Komünist Parti'nin girmiş oldukları çizgi tartışmaları, DEH'i inşa etmekten ziyade DEH'in dağılmasına giden bir süreç yaratmıştır. Nepal komünistlerinin oportünist çizgileriyle ABD Devrimci Komünist Partisi'nin sekter anlayışı ikileminde DEH işlevselliğini yitirmiş duruma gelmiştir. Bu süreç zarfında partimiz, DEH güçleri ve onun dışındaki Maoist hareketlerle beraber bir DEH konferansını örgütlenmesine ilişkin yönelim göstermiş, ama bu yönelim özellikle ABD Devrimci Komünist Partisi ve onunla hareket eden DEH güçlerinin sekter çizgileri sonucu yaşam bulamamıştır.

ABD Devrimci Komünist Partisi'nin sekter çizgisi, DEH'in gerilemesinde Nepal Komünistlerinin oportünist çizgileri kadar etkinlik sahibidir.

Devrimci Enternasyonal Hareketin bu akıbeti şüphesiz ki var olan çizgi sorunlarından kaynaklanmaktadır. Hatalı çizgilerin yarattığı bir gelişme durumu olarak izah edilmelidir.

Parti 2. Kongremizden bu yana DEH üzerinden Komünist Enternasyonal'in örgütlenmesi üzerine konu özgülündeki hem 2. Kongre karar ve perspektifleri yerine getirilememiş hem de bir türlü toparlanma ve daha yüksek temeller üzerinden bir gelişme seviyesi, teorik ve pratik olarak yakalanamamıştır.

Kuşkusuz bu olumsuz durumun önemli ideolojik, siyasal ve örgütsel temellerden beslenerek gelişen çizgi hatalarından kaynaklandığını ifade edebiliriz.

2. Kongremizin hemen akabinde kongre kararına uygun olarak hazırlıklar yapılmamış ve çalışmalar kendiliğindenciliğe bırakılmıştır. Yukarıda ifade ettiğimiz 2. Kongre kararı bile İngilizce başta olmak üzere yabancı dillere çevrilmemiş ve sadece DEH'in yürütme komitesindeki yoldaşlara sözlü olarak aktarılmıştır. Aynı şekilde kongre kararları doğrultusunda uygun bir planlama şeklinde hareket edilmemiş ve geçmişten bugüne hala devam eden statükocu ve dilek temenni temelindeki yaklaşımlarla faaliyetler sınırlandırılmıştır. DEH'in Yürütme Komitesi (DEH-KOM) içerisinde yer almamıza karşın DEH sorunlarından kaynaklı olarak objektif durumdan kaynaklı, etkinliği sınırlı olan bir bileşeni olarak faaliyetlerimiz söz konusu olmuştur. Zira DEH- KOM toplantıları bile tam bileşenli olarak 2. Kongreden bu yana esasta yerine getirilmemiş ve sürekli olarak eksik örgütsel işleyiş sürdürülmüştür. Zira uzun süredir devam eden bu durum aslında DEH içerisindeki aşırı merkeziyetçi örgütsel karar ve uygulamasından ileri gelmesine karşın, bu durumun aşılması için hem teorik hem de pratik adımları yeterince atamadık. DEH imzasıyla yapılacak bir açıklamada dahi tam oy birliği gerekiyordu. Bu katı merkeziyetçi örgütsel yapı kuşkusuz anlayış ve izlenen çizgilerden bağımsız değildi. DEH-KOM'un toplantıları o zamana kadar adeta Amerikalı yoldaşların kaderine ve inisiyatifine bırakılmıştı ve onların keyfi yaklaşımları doğrultusunda hareket edilmekteydi. Örneğin gerek DEH'e yönelik parti 2. Kongre kararı doğrultusunda düşüncelerimiz, gerekse de Nepal ve diğer meseleler

üzerine yaşanan gelişmeler üzerine DEH- KOM içerisinde doyuma ulaşmayan tartışmalar karşısında bağımsız ve adeta DEH dışı güçlermiş gibi hareket edilerek dışarıda ideolojik tartışmalar yürütülmüş ve pratik yaklaşımlar sergilenmiştir. DEH içerisinde tam bileşenli ideolojik tartışmalar yeterince yürütülmemiş ve bu yönlü kısmi çabalarımız sürekli suretle olumsuz karşılanmıştır. Bu durum öyleşine bir hal almıştır ki kaygılar, sekter ve hegemonyacı tarzdaki sübjektif yaklaşımlar, DEH-KOM'u işlemez duruma getirmiştir. Denilebilir ki partimizin dışındaki DEH-KOM bileşenleri DEH'i kendi tarlası gibi sürekli olarak sürmek için, hem teorik hem de pratik her türlü yolu denemiştir. Bunu da DEH içerisinde henüz daha yeterli ideolojik tartışma ve mücadele yürütmeden, "biz revizyonistler ile ortak yürümeyiz, onlarla ortak etkinliklerde yer almayız, aynı etkinliklerde yer alırsak onlar bizim kendilerini desteklediklerini çevreye yayacaklar, Komünizmi kurtaracak proje bizim formülümüzdedir siz de düşüncelerinizi vs ortaya koyup mektubunuzu yazın yoksa konferansa ne gerek var bir şey çıkacağını sanmıyoruz, siz revizyonistleri ve iftiracıları destekliyorsunuz, bu saatten sonra mevcut DEH içerisinden bir şey çıkacağını sanmıyoruz, ayrılar ayrı aynılar aynı yerde artık olacaklar ve ayrışım kaçınılmazdır, toplantılara revizyonistleri ve iftiracıları niye çağırıyorsunuz onlardan bir şey çıkmaz, vb" diyerek DEH-Kom'un bileşeni olan güçler ne yazık ki bir türlü toplantısını yapamamış ve sürekli kendilerini dayatmıştır.

Öyle ki DEH-KOM içerisindeki Nepal Komünist Partisi (Maoist) bir yanda, Amerika Devrimci Komünist Partisi ve İran Komünist Partisi (MLM) diğer yanda, Partimiz MKP ise daha başka bir yanda durmaktaydı.

Objektif olarak oluşan başka bir durumda tersten Amerika Devrimci Komünist Partisi'ni istemeyen bir bileşeninde şekillendiğidir.

Partimiz, DEH içerisindeki çizgi sorunlarının çözüm platformu olarak konferans önermekte ve gerçek çizgi birliğinin sağlanması için bunun ötelenemez bir yöntem olduğunu belirtmektedir.

Şüphesiz bu duruşların ideolojik, politik ve örgütsel çizgi meseleleriyle doğrudan ilişkisi vardır. NKP(M) çizgisinde daha önce kökleri bulunan kırılmalar giderek sistematik bir bütünlüğe dönüştü. Daha önce genelde Halk Savaşı savunulurken ve pratik olarak icra edilirken bir yandan da tepeden barışçıl politik müdahale yoluyla

yeni demokratik devrimin test edileceğine dair ihtimal düzeyinde de olsa bir olasılıktan bahsedilmekteydi. Bu yönelimden ötürü bir yandan silahlı halk ayaklanmasından bahsedilirken diğer yandan barışçıl bir geçiş yönelimi de kambur olarak taşınmaktaydı. Bu hatalı çizgi daha önce parti içerisinde Bhatarai tarafından temsil edilen, yeni demokrasiye gitmek için burjuva demokrasisinden geçiş Nepal'de zorunlu bir ihtiyaçtır yaklaşımıyla ifade ediliyordu. Bu yaklaşımda müzakereler ve ateşkes manevraları bir taktik değil, stratejik bir yönelim olarak ifade ediliyordu. Phracanda başta bu hatalara köklü olmasa da dikkat çekmişti. Ancak daha sonraları eklektik bir ittifakla geriye düştü. Anlaşmalı oportünist bir birlik ekseninde hatalı yönelim derinleşti. Halk Savaşı'ndan vazgeçiş ve böylelikle silahlı ayaklanmanın rafa kaldırılması artık hiç de şaşırtıcı değildi. Yeni demokratik devlet iptal edilmiş, burjuva cumhuriyet bir strateji olarak yükseltilmişti.

Partimiz MKP, Amerika ve İran'lı Maoistlerden çok daha önce gerek DEH- KOM'da gerekse de 2. Kongremiz sonrası Nepalli Maoistlerle yaptığı çeşitli ikili görüşmelerde temeldeki kırılmalara ve çizgi hatalarına dikkat çekmişti.

Yukarıda bahsettiğimiz problemlere yani Yeni Demokratik Devrim öğretisinin tahrif edildiğine, Halk Savaşı çizgisinin böylelikle gereksiz hale geleceğine, burjuva demokrat bir çizginin egemen olacağına, bunun partinin komünist niteliğini tahrip edeceğine, revizyonizmde temel konulardaki ayrım çizgilerinin silikleşeceğine, oportünist siyasetin teoriyi, taktiğin stratejiyi yiyeceğine dikkat çekmişti.

Barışçıl geçişin tıpkı ÇKP- Sovyet polemiklerindeki gibi giderek Sovyet çizgisinin NKP(M) ye egemen hale gelmesine yol açacağını belirtmişti. ÇKP tecrübesini özellikle özetlemişti. Ayrıca bu dönemde MLM konusundaki kırılma da derinleşme seyrine girmişti. Nepalli yoldaşların Maoizm meselesini yeniden tartışacağız, diğer güçlerle birlik için bu gereklidir anlayışı daha 2009 döneminde belli bir sistem olarak ortaya çıkmıştı. Nepalli Maoistler bu sistemin içinde revizyonist Maşal partisiyle bir birlik yönelimine sahipti. Geçmişte Maşal'ın revizyonist çizgisine yönelttikleri eleştirilerden bir geriye çekilme pozisyonuna girmişlerdi. Maşal partisi Maoizm'in bilimimizde yeni nitel bir aşama olduğunu kabul etmiyordu. Yarım ağızla Mao'nun bazı katkılarından bahsetse de Stalin'in sıradan bir devamı

olduğunu söylüyordu. Komintern'in ve Stalin'in, Mao tarafından ortaya konulmuş hatalarını kabul etmiyordu. Yani eklektik oportünist bir çizgiye sahipti. Bundan ötürü onlarca yıl Nepal'de Halk Savaşı pratiğine girememiş, Yeni Demokratik Devrim anlayışını kavrayamamış, parlamenterist-legalist tasfiyeci bir çizgi izleme durumunda kalmıştır.

NKP(M), tüm bu hatalardan kopuş vesilesiyle Halk Savaşı'nı başlatmaya muktedir olmuştu. Kendilerinin bu tecrübesi de Partimiz tarafından 2009'da Nepalli yoldaşlara yeniden yinelenerek dikkatine sunuldu. Birlik anlayışlarının eklektik, ikiyi bir yapan, doğru ve yanlışı eklektik-ortacı bir çizgide uzlaştıran, yanlışı doğrudan ayırt etmeyen, doğru ve yanlış bulamacında bir sentezle yol alma durumunda yaklaşımları eleştirilmişti. Maoizm konusunda geçmişte tartışılıp netleştirilen sentezi terkedip Mao Zedung düşüncesi adına eski eklektik zemine çarkeden, Maoizm'i bir ideoloji, teori, bilim olarak kavrama şüphesiz sürekli geliştirme yerine basit bir siyaset derekesine düşüren hatalı anlayışlara dikkat çekilmişti. Yoldaşların girdikleri yolda geldikleri nokta tam bir savrulmaya götürmüştür. Sadece Maşal'la birlikle sonuçlanmamış şimdiki kapitalist ÇKP ile de -tabii ki emperyalist kapitalist sistemle de- stratejik dostluk noktasına gelmişlerdir. Birleşmiş Milletlere beyan edilen güven çizgisinde de emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelenin lafı bile edilmemektedir.

Bugün Kiran önderliğinde Phracanda'ya bazı itirazlar ifade edilip ayrı bir parti-NKP(M)- olarak ortaya çıkma durumunda olunsa da söz konusu çizgiden her yönüyle köklü bir kopuş gözükmemektedir. Zira yeni anayasa, barış, kurucu meclis vb konularda eski hatalı çizginin doğru bir muhasebesi yapılamamaktadır. Bu açıdan Kiran vb yoldaşların eklektik hattına karşı da ideolojik mücadele ertelenemez bir görevdir. Negatif ve pozitif yanlarını incelendiğinde NKP(M) kuşkusuz devrimci partidir. Pratik çizgideki hatalar bu gerçekliği öteleyemez. Nepalde ortaya çıkan hatalı çizgide, yanlış önderlik anlayışının özel bir yeri vardır. İdealistçe önderliğin ve liderin önemini tek yönlü abartan, parti üzerinde ayrıcalıklı bir yere koyan, partinin kolektif önderliğini yadsıyan yaklaşım, kitlelerin ideolojik olarak silahsızlandırılmasında özel bir yer tutmaktadır. Kiran yoldaş bugün şunu itiraf etmektedir. Bir halef olarak Phracanda'yı tek yanlı öne çıkarmanın bir hata olduğunu söylemektedir. Ama bu hataya yol açan çizgi sorunlarıyla yeterince ilgilenmemektedir. Kolektif önderlik

olarak partinin üzerine bir lider otoritesinin geçirilmesi bir çizgi sorunudur. Nitekim bu çizgi Phracanda Düşüncesi formülasyonunda kendisini sistematik olarak ifade etmişti. Ve Kiran yoldaş da bizzat bunun teorisini ve savunusunu yapmıştı. Enternasyonal komünist bilimin her bir özgülün somut koşullarına uyarlanması elbette gereklidir. Tartıştığımız bu değildir. Fakat bu özgül uygulama durumunu evrensel bilim karşısında özel bir düşünce akımı olarak göstermek hem yanlıştır ve hem de bu komünist hareket içerisinde hangi lider daha büyüktür rekabetine götürmüştür.

Bugün Maoistler içerisinde Nepal, Peru ve Amerika arasında, hangi lider büyüktür rekabeti mevcuttur ve bu son derece yanlıştır. Ama müthiş bir ortaklıkları da vardır. Tüm bu partiler, ideolojik ve siyasal çizgi yerine, partinin kolektif önderliği yerine liderlerine yanılmaz ve özel bir rol atfetmektedir. Mesela PKP'ne göre "Hefetura dedikleri stratejik tarihi önderlik yanılmaz, Gonzalo Düşüncesi ikiye bölünmez, Gonzalo liderliğindeki bir partide oportünist bir çizgi ortaya çıkmaz, olsa olsa bir düşman sızması olarak gündeme gelebilir ve bugün olan da budur" şeklinde bir anlayış, çizgi ve izlenen siyaset vardır. Yıllarca bu yoldaşlara bunun diyalektik materyalizmden tam bir kopuş olduğunu, partinin zıtların birliği dışında ele alındığını ve idealize edildiğini sürekli anlattık ve eleştirdik. Kabul etmediler, şimdi bazılarının geldiği nokta ne oldu? Durum açığa çıkınca nerede çizgi hatası yaptık yerine Gonzalo'yu ve diğer "stratejik" önderleri hain olarak damgalamaya gelindi.

PKP ve Amerikan Devrimci Komünist Partisi pratiklerinde de bu hatalı önderlik vb çizgilerinin önemli ve temel etkileri görülmektedir. Amerikan partisi ve önderlik anlayışı da aynı hatalı anlayışlardan muzdariptir. Öyle ki bu hatalı çizginin savunulması yetmiyormuşçasına bir de Bob'u popülarize etmek için bizzat parti kararıyla özel kampanyalar düzenlenmektedir. Günlük yaşam, davranış vb her şeyine özel bir anlam yüklenmektedir. Yani neredeyse tanrının yeryüzündeki silueti şeklinde lanse edilmektedir. Ve onun liderliğindeki sağlam çekirdek sadece devrim yapma değil, komünizme gitmenin de neredeyse tek başına motoru olarak ifade edilmektedir. Kitlelerin rolü hiçleştirilmekte, tekelci, darbeci bir parti ve devlet anlayışı komünizmin yerine ikame edilmektedir. Öyle bir gelecek tasavvur edilmektedir ki Ayetullahlar rejimine neredeyse benzeme durumundadır. Her şey liderin ve çekirdeğin insafına bırakılmıştır. Yargı, yürütme yasama her şey, bu eksende tasavvur edilmektedir.

Paris Komünün'den BPKD tecrübesine kadar Marksist devlet teorisinin tecrübeleri tamamıyla iptal edilmiştir. Yeni Sentez biçiminde ifade edilen bu yaklaşıma Partimiz çeşitli platformlarda yazılı olarak da cevap verdi. Fakat bunları DEH platformuna taşımakta atıl kaldı. Bu konuda ideolojik sorumluluklarımızın yeniden altını çizmek isteriz. Partimiz, önderlik konusundaki anlayışını-Daimi Komite ve Başkanlık sistemlerinin Maoizm'den kırılma durumuna ilişkin görüşleri- da UKH'nın platformuna taşımaya çalışmıştır. Ancak başta da vurguladığımız gibi bu konularda planlı, ciddi, etkili, ideolojik taarruz ruhuyla dolu, itinalı bir faaliyet ne yazık ki yeterince organize edememiştir. Şüphesiz bu durumda çizgimizde yeterli bir kavrayışa sahip olmadığımızla ilgilidir. Partimizin diğer bütün alanlarda ve konularda olduğu gibi bu alanda da önderlik ihtiyacına cevap olamadığını göstermiştir.

Partimiz her ne kadar bu alandaki görevlerini de esasta yerine getiremese de bunun büyük bölümü içerisinde DEH"in objektif durumunun yol açtığı gerçekliğini de unutmamak gerekir. Buna rağmen bazı girişimleri de olmuştur. Bu girişimlere yön veren çizgi doğrudur ve bu çizginin pratik bir plana dönüştürülerek ısrarla takip edilip pratikte önderlik yapılması ertelenemez bir ihtiyaçtır. Bu vesileyle söz konusu girişimlerimizi ifade eden mektupları DEH-KOM ve DEH bileşenlerine 2010'da ve Ağustos 2011'deki katılımcı üye ve aday üyelere göndermiş durumdayız.

DEH noktasında yetersizliklerimizi tekrardan ifade etmek önemlidir. Tüm hatalı çizgilere karşın doğru çizginin doğru bir pratiğe geçirilmemesi bağlamında yetersizliklerimizi görerek, DEHin gelinen durumunda, yetersizlik ve kavrayışsızlığımızın payını görmek durumundayız.

Parti 3. Kongremiz Komünist Enternasyonal Hareket (KEH)'in örgütlenmesi noktasında bir perspektife sahip olarak partimizin bu perspektif bağlamında yeni dönemde buna uygun bir yönelim içerisinde bulunması ve komünist enternasyonal hareketin kurulması için daha aktif ideolojik mücadele ve bizzat etkin bir pratik icra edilmesini kararlaştırmıştır.

Yine Parti 3. Kongeremiz bölge birlikleri ve örgütlenmelerini önemseme siyasetinin pratikleştirilerek geliştirilmesi gerekliliğini güçlü bir içerikle tartışmış, bu bağlamda dünyanın atan en güçlü kalbi durumundaki dünya halklarının günlük kıyımdan geçirildiği

emperyalistler ve uşak iktidarlarının proje üzerine proje ürettiği ve halk hareketlerini kendi çıkarlarına hizmet edecek yönelimlere girmesi için yoğunlaştığı Ortadoğu bölgesinde, bu bölgedeki ilerici demokratik devrimci, komünist hareketlerle çok daha köklü ilişkiler geliştirerek, kalıcı birliklerin örgütlenmesine gidilmesi ve emperyalizm buradaki bütün planlarını boşa çıkarıp demokratik- sosyalist devrimlerin örülmesi için Ortadoğu'ya özel önem atfeder ve gelecek zaman diliminde Ortadoğu'daki demokratik devrimci güçlerle devrimci ilişkilerin geliştirilerek devrimci enternasyonal ilişkilerin bu bölgede ilerletilmesine ilişkin kararlaşmaya varmıştır.

Parti 3. Kongremizde, hem partimizin belgelerinin çeşitli dillerde çevrilip yayınlanması hem de diğer devrimci komünüst belgelerin çevrilerek takip edilmesi ve tartışılması için gerekli hassasiyetin gösterilerek, bu çalışmaların oturtulmasının önemi belirtilmiştir.

Parti 3. Kongremiz, enternasyonal alanla ilgili olarak dünya genelinde bu ilişkileri sürdürecek ve ideolojik mücadeleyi aktif olarak icra edecek, pratik olarak var olan görevlerin yerine getirilmesinde aktif sorumluluk yüklenecek olan enternasyol ilişkiler bürosunu yetkili kılarak gerek Komünist Enternasyonal Hareket, gerek bölgesel ilişkilerin ilerletilmesi ve geliştirilmesini enternasyonal ilişkilerin özel öneminden hareketle bütün enternasyol çalışmalarını Enternasyonal İlişkiler Bürosu aracılığıyla yürütülecektir.

Partimiz 3. Kongre kararları doğrultusunda DEH bileşenlerine ilişkin mektupları yayınlamayı kararlaştırmıştır.

"Devrimci Enternasyonal Hareket Yürütmesine!

Değerli Yoldaşlar;

MKP olarak üyesi olduğumuz ve yürütmesinde bulunduğumuz Devrimci Enternasyonal Hareket(DEH)'in gelinen aşamada örgütsel temelde tamamen kendiliğindenci bir hatta sürüklendiği ve fiili olarak işlevsiz hale geldiğini birlikte yaşamaktayız.

Elbette bu durum sebepsiz değildir. DEH içerisinde yaşanan çizgi sorunları, hareketimizin örgütsel durumuna yansıyarak bu hale gelmesinin temel sebebini oluşturmaktadır.

Yaşanan bu gelişmeler karşısında hemen, hemen tüm DEH bileşenleri ve DEH dışındaki Maoist güçler, Hareketimizin yaşadığı çizgi

sorunlarına yönelik mücadele yürütmekte ve örgütsel sorunun çözümü için değişik önerilerde bulunmakta ve çözümler üretmeye çalışmaktadır.

Bugüne kadar yaşanan tartışmalarda, partimiz MKP de dahil tüm Maoist bileşenler, DEH'in içerisinde keskin bir iki çizgi mücadelesi sonucunda birlik ve ayrılık yanlarının ortaya çıkarılması ve safların tekrardan düzenlenmesi gerektiği görüşü ortak yaklaşım haline gelmiştir.

Fakat her konuda olduğu gibi sorunların çözümünde uygulanacak yöntemde de iki çizgi mücadelesi temelinde farklı yaklaşımların olması tartışma götürmezdir.

Genel olarak DEH' in yaşadığı çizgi sorunlarının çözümüne ve örgütsel işleyişin düzeltilmesine ilişkin hareketimizin yürütmesinde üç eğilim ortaya çıkmış durumdadır.

Bu eğilimlerden birincisi; DEH'in gelinen aşamada bileşenlerinde yaşanan çizgi problemleri nedeniyle işlevsiz hale geldiği, DEH'in tek tek bileşenleri olmasa da genel çizgi itibarıyla revizyonistleştiği ve bu gerçekliğinden kaynaklı DEH'in miadını doldurduğu ve bitirilmesi gerektiği savunulmaktadır.

İkincisi; DEH' in çizgi sorunlarından kaynaklı örgütsel temelde işlevsiz hale geldiği, her yapının kendi çizgisini kamuoyuna deklere ederek birebir yaşanacak tartışmalar sonucunda yeni bir çizgi ortaya çıkarılarak yeni çizgi üzerinden DEH' in örgütsel yapısının tekrar inşa edilmesi gerektiği savunulmaktadır.

MKP olarak her iki öneriyi de eksik bulmaktayız. Ve üçüncü bir öneri sunmaktayız.

DEH yeni kurulan bir yapı olsaydı ve örgütsel bir işleyişi bulunmasaydı iki öneriden biri uygulanabilirdi.

Fakat yirmi altı yıllık bir tarihsel geçmişi olan DEH'in yaşadığı çizgi sorunlarını çözüm yöntemi her iki öneride olduğu gibi kendiliğindenci biçime terk edilmemelidir.

Bizzat DEH yürütmesi önderliğinde merkezi bir planlamayla tüm DEH bileşenlerinin ve kabul edilirse dışımızdaki Maoist partilerin de katıldığı konferans veya benzer platformlarda herkesin kendisini ifade edebileceği biçimde bir çizgi mücadelesi yürüterek süreci sonuçlandırmak doğru olandır. Bu yöntemin uygulanması birçok bakımdan avantajlıdır;

Birincisi; Komünist hareketin yaşadığı çizgi sorunları tüm yönleriyle tüm Maoist hareket bileşenleriyle tarihsel geçmişiyle muhasebe edilerek ileri sentezlere ulaşılır ve Maoist hareketin bugün açısından geçmiş ya da günümüz sorunlarına yaklaşımı ortaya çıkarılmış olur. DEH Deklarasyonları ve belgeleri yeniden gözden geçirilerek sürece uygun hale getirilir.

İkincisi; tartışma tek merkezli yürütüldüğünden süreç olduğundan çok daha kısa zamanda sonuçlanarak birlik ve ayrılık yanları açığa çıkarılıp yola devam edilmiş olur. Bu durum dünyada yaşanan gelişmelere müdahalemizin daha fazla gecikmesini engeller.

Üçüncüsü; pratik olarak DEH'in 26 yıllık yaşanmış geçmişi her yönüyle muhasebe edilerek bundan sonraki süreçte olası bir DEH örgütlenmesinin daha sağlıklı yürütülmesinin tecrübeleri ortaya çıkarılmış olacaktır.

Dördüncüsü; MKP olarak kesin biçimde karşı olduğumuz fakat bazı hareketlerce istenen biçimiyle DEH gibi ciddi bir yapının kendiliğindenci bir yaklaşımla erimesi engellenerek bitmesi gerekiyorsa da bizzat bileşenleri tarafından iradi müdahaleyle kamuoyuna gerekli açıklamalar yapılarak sonuçlandırılması sağlanmış olacaktır.

Beşincisi; böyle bir konferansla yürütmesi olduğumuz iradeye yaşanan sürecin muhasebe temelinde hesabını vererek sürecin nereye yönleneceğini onlarla birlikte karara bağlamamızı sağlayarak komünistlerin karşı olduğu darbeci yaklaşımları engellemiş olur.

MKP olarak çizgi mücadelesinin konu edildiği konferans önerimizi daha önce DEH yürütmesinin yaptığı görüşmede de dile getirdik ve bunlar tutanaklarda mevcuttur.

MKP olarak bu önerimizin DEH yürütmesi aracılığıyla gelişmelerden haberdar olmaları temelinde tüm DEH bileşenlerine de gönderilmesini talep etmekteyiz. DEH yürütmesinin bu önerimiz ya da başka bir öneri üzerinden sürece müdahale edememesi halinde MKP olarak bu içerikte bir çağrıyı ikili görüşmeler temelinde tüm DEH bileşenlerine ileterek konferans ya da benzer içerikte bir platformun yapılması çağrısında bulunacağız.

Bu çağrımızdan da bir sonuç çıkmaması halinde tüm DEH bileşeni ve dışındaki Maoist güçlere açık çağrıda bulunarak DEH'in tüm çizgi meselelerinin tartışıldığı birlik ve ayrılık noktalarının açığa çıkarıldığı bir konferans yapılmasını ve bu konferansla birlikte DEH'in örgütsel yapısının düzenlenmesini doğru bulmaktayız.

Sonuç olarak;

DEH'e yönelik her parti ve hareketin yaklaşımı zayıf ve güçlü yanlarıyla farklılıklar içermektedir. DEH insanlığın kurtuluşu için gelecek projelerimiz olan Demokratik Halk Devrimleri, Sosyalizm ve Komünizm yürüyüşünde geçmiş tecrübelerin özetlenmesi ve dünyanın her yönlü analizi yapılarak günün görevlerinin ortaya çıkarılmasında stratejik bir yere sahiptir.

Partimiz bu harekete yönelik görevlerinde şimdiye kadar yaşadığı kırılma ve zayıflıklardan dolayı yeterince hizmet edemese de hiçbir zaman bu örgütlenmenin önemini yadsımamıştır. Partimiz bu gün açısından DEH noktasında çok daha net bir yönelim içerisindedir.

Dünya halkları Uluslararası Komünist Hareket'in, MLM ideoloji rehberliğinde doğru bir çizgi etrafında daha güçlü kenetlenmiş biçimde insanlığın kurtuluş yürüyüşüne coğrafyaların özgünlüklerini ve partilerin bağımsızlıklarını yok saymadan önderlik etmesine her zamankinden çok daha fazla ihtiyaç duymaktadır.

Devrimci selamlar

Maoist Komünist Partisi(Türkiye- Kuzey Kürdistan) 2010"

"DEH üyesi, aday üye ve katılımcılarına!

Sevgili Yoldaşlar!

Enternasyonal proletaryanın evrensel ortak amacı komünizm mücadelesinin gereği olan proleter dünya devrim mücadelesinin olmazsa olmaz proleter enternasyonalist içeriği proletaryanın enternasyonal alandaki örgütlülüğünün önemini de anlatmaktadır. Zira her bir parçadaki proleter devrim mücadelesi dünya devriminin bir siperi olarak kavranmak durumundadır. Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)'in önemi bu temel çerçevede anlaşılabilinir. Kuruluşuyla DEH, Mao Zedung sonrası uluslararası Komünist Hareketin tarihsel yürüyüşünde embriyonik bir merkez olarak nitel bir adımı ifade etti. Marksizm-Leninizm-Maoizm(MLM) temelinde tasfiyeci, revizyonist-reformist cereyanın göğüslenmesinde önce Deklarasyon ve sonra Yaşasın MLM belgeleri temelinde komünist güçlerin donanımında önemli bir rol oynadı. Hiçbir yerdeki çizgi sorunları lokal(yerel-bölgesel) olarak tasavvur edilemez. Evrensel içeriği olan mücadelenin

doğru ele alınmasında DEH örgütlenmesi değişik algılardaki komünistlere devrimin sorunlarının üstesinden gelmede önemli katkılar sundu. Böylelikle dünya devriminin ilerletilmesinde Peru ve Nepal Halk Savaşları gerçekliğinde, Türkiye-Kuzey Kürdistan, Hindistan ve başka yerlerdeki bu amaçlı doğruluşlarda önemli hizmetler sundu. Şüphesiz, her bir yerdeki tecrübemiz DEH'in ilerletilmesine de önemli katkılar sundu.

Partimiz 2002 yılındaki 1. Kongresinde DEH'i yaratan temelin nitel adımlarla ilerletilmesi ve iki çizgi mücadelesi yoluyla DEH dışındaki Maoist güçlerin de ilerletilerek DEH ile birleştirilmesi ihtiyacına ve bunun için ilerletilmiş ideolojik- politik- örgütsel- askeri çizgi yönelimine dikkat çekmişti. Zaten birlik, iki çizgi mücadelesi yoluyla ilerletilebilir. Dolayısıyla komünist hareket saflarındaki çizgi sorunları kendi başına ayrılıp çekip gitmek, kendini dayatmak, böyle olmazsa yokum demek gerekçesi haline getirilemezler. Zira çizgi sorunları sürekli var olacak, ele alınmayı ve tartışmayı yani iki çizgi mücadelesini gerektirecektir. Bu ele alış bir örgütsel bölünme ve terk değil, ısrarla birlik- mücadele ve daha yüksek birlik MLM çizgisini uygulamamızı şart koşar. Birlik temeli gelişmelere bağlı olarak sürekli ilerletilmez ve yeniden ibaret bir rutin hal alırsa elbette geriye düşülecektir. Bilginin diyalektiğinin bilincindeyiz ve bu perspektifle DEH'in ideolojik- politik- örgütsel birlik temelinin nitel ilerletilmesiyle karşı karşıyayız. Bu noktalarda DEH içerisindeki çizgi anlaşmazlıklarının mahiyetini tartışmak, nitel ilerletilmiş ideolojik-politik bir temelde DEH'in önderlik kapasitesini derinleştirmek görevdir. DEH üyesi, aday üye parti ve örgütler bugüne kadar DEH içerisinde ele alınmış çizgi sorunlarında partimizin pozisyonlarını bilmek durumundadır. Bu açıdan bu kısa mektubun konusu, bunların tekrar edilmesi ya da ortaya çıkmış yeni çizgi sorunlarında partimizin tutumunu açıklamak değildir. DEH Komitesi içerisindeki tartışmalar ve gerekse de konferans ve genişletilmiş toplantılardaki parti pozisyonlarımızın DEH Komitesi ve belgeleri aracılığıyla sunulmuş raporları bu meselede durumumuzun ne olduğunu göstermektedir.

İçinde bulunduğumuz uluslararası durumda DEH'in önemi çok daha yakıcı bir hal almıştır. Ancak gerçek şudur ki, resmiyetin ötesinde başta DEH-KOM olmak üzere DEH fiilen işlevsiz bir hale gelmiş durumdadır. Elbette buda bir çizgi sorunudur, başlı başına ele alınmak ve tartışmayı gerektirmektedir.

Partimiz bu mektup öncesi, iki yıldır DEH-Komites'ine sürekli toplantı çağrısı yapmış, DEH'in hangi gerekçeyle olursa olsun işlevsizleştirilmesinin kabul edilemeyeceğini vurgulamıştır. Ne yazık ki çözüm doğrultusunda gerekli adımlar atılamamıştır. Gelinen söz konusu durumda partimiz DEH-KOM üzerinden bütün üye ve katılımcılara ulaştırılmak üzere kısa bir mektup kaleme almıştır. Bu mektupta, DEH' in bir konferans hedefini somut olarak planlaması, bu planlama doğrultusunda tartışmaların örgütlenmesi gereğine dikkat çekmiştir. Şu durumda da aynı görüşlerimizi korumaktayız. İlkin DEH-KOM nezdinde getirdiğimiz önerilerimizi bu kısa mektup aracılığıyla kısaca tüm üye ve katılımcılarla paylaşmak durumundayız. Tam da böyle bir zamanda DEH'in bazı üyelerinden bir genişletilmiş toplantı çağrısı yapan bir mektup aldık. Afganistan Komünist Partisi(Maoist), Hindistan Komünist Partisi(Marksist-Leninist) NAXALBARİ, İtalya Maoist Komünist Partisi, Purba Bangla(Bangladeş) Proletarya Partisi, Birleşik Nepal Komünist Partisi(Maoist) imzalı bir mektup almış bulunuyoruz. Evet, gerçekten de en azından sorunların tartışılması, nasıl ele alınacağı ve DEH'in fiili işlevsizlik ve bu anlamda bir tasfiye durumu ile yüz yüze kalmış gerçekliğini olumlu yönde değiştirmeye hizmet etme anlamında öncelikle bir genişletilmiş toplantıya ihtiyaç vardır. Zira DEH-KOM işlememektedir. Bu durumda DEH'i orta yerde bırakmak affedilemez tarihsel bir hata olacaktır. Bu hata sonradan anlaşılsa ve kavransa bile DEH önemli oranda gerilere düşecektir. Bu açıdan, genişletilmiş toplantı acil bir ihtiyaçtır. Böyle bir toplantı DEH'in konferansını hedeflemeli ve pratikleştirilecek bir planlama yapmalıdır. Böyle bir planlamanın icrasına önderlik edecek bir koordinasyona ulaşılmaya çalışılmalıdır. Tüm bu meseleleri tartışmak ve ayrıca DEH içerisindeki çizgi sorunlarını ele almak ve tartışmaları bilinçli bir önderlik altında devam ettirebilmek için bu ilk adımı tüm DEH güçleri atmak durumundadırlar.

Çağrısını yaptığımız genişletilmiş toplantıda tüm üye, aday üye parti ve katılımcıların bulunması gereklidir. Ayrıca Maoist saflarda gördüğümüz, ancak şu durumda DEH üyesi olmayan parti ve grupların da yapılacak planlamaya nasıl dahil edileceği ve onlarında katılımıyla ortak bir planlamanın nasıl ele alınacağı genişletilmiş toplantıda tartışılmalıdır.

Yoldaşlar,

Milenyum olarak bilinen 2000 yılının başlarında dokümanı kamuoyuna da sunulmuş genişletilmiş toplantı, yaşadığımız önemli bir

tecrübeydi. Bilindiği gibi bu toplantı öncesi de DEH içerisindeki çizgi sorunları keskinleşmiş ve DEH'in birliği olumsuz yönde de etkilenmişti. Özellikle Peru'da yoldaş Gonzalo'nun engellenmesi ortamında devrimin karşılaştığı büküntü ile başını kaldıran teslimiyetçi sağ oportünist çizginin mahiyeti- tarihsel kökleri ve iddiaları konularının da ele alındığı bu toplantıda DEH' in ulaştığı sonuçlar küçümsenemeyecek önemli adımlardı. Bu tecrübeden başka da yaşadığımız tecrübeler mevcuttur. Yaşasın MLM belgesinin temelinde DEH' in nasıl ilerletildiğini de söz konusu dönemin genişletilmiş toplantısının rolünü görmek ve kabullenmek durumundayız. 1984 DEH Deklarasyonu temsil edilen yeni görevle nitel olarak ilerletilmiştir. Tüm bunlar bize şimdiki durumda genişletilmiş toplantının niçin acil bir hal aldığını anlamamız için yeterlidir. Proleter dünya devriminin ilerletilmesinde devrimci savaş merkezi görevdir. Bu bilinçle kapasitemizi, bilincimizi ve inisiyatifimizi ilerletmede genişletilmiş bir toplantıya ihtiyaç vardır.

Bu kısa mektubu sonlandırırken tüm yoldaşların sorunu ciddiyetle ele alacaklarını umuyor, yoldaşça sevgi ve saygılarımızı sunuyor, başarılar diliyoruz.

MaoistKomünistPartisi(Türkiye-KuzeyKürdistan)

Enternasyonal İlişkiler Bürosu

Ağustos 201

AJİTASYON VE PROPAGANDA ARAÇLARI

Bir komünist hareketin kolektif ajitatör ve kolektif propagandacı olmanın yanında aynı zamanda kolektif bir örgütleyici olması açısından da yayın politikası, mücadele araç ve yöntemleri stratejik ve temel bir mesele olarak görülmelidir. Dünya komünist hareketinin tarihinde de yayın politikası oldukça önemle ele alınmış ve ciddi tartışmalar da bugüne kadar yürütülmüştür.

Emperyalist kapitalist sistemin avantajları-olanakları karşısında komünist hareketin oldukça sınırlılıklarla yayın alanında da mücadele yürütmesi söz konusudur. Bu gün burjuvazi kitlelerin hayatını görsel, yazılı vs araçları vasıtasıyla, kitleleri her yönüyle şekillendirdiği bir durumda komünistler de buna ilişkin etkin alternatifler üretmelidir. Burjuvazinin kendi ürettiği araçları vasıtasıyla yarattığı, kapitalist tüketime yönelmiş bireyci insan modeline karşı, komünistler de yarattığı araçlarla halk kitlelerini kolektif üretime ve devrim mücadelesine yöneltmelidir. Yarattığımız araçları bu amaç doğrultusunda geliştirmeliyiz.

Günümüzde teknik gelişme ve iletişimdeki devasa ilerlemeler karşısında denilebilinir ki dünyanın herhangi bir yerinde gerçekleşen bir olgu, anında her tarafta yayınlanabilir bir hale gelmiştir. Oluşan bu koşullardan komünistler olarak bizde faydalanmalı, propaganda ve ajitasyonumuzu daha geniş kitlelere yaymalıyız. İlkesel düzeyde karşı çıkmadığımız her türlü araç ve olanaktan faydalanmalıyız.

Partimizin bu alanda, diğer tüm alanlarda olduğu gibi ciddi bir kurumsallaşmaya ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaçtan ötürü 3. Kongremiz bu alana ilişkin merkezi bir örgütlenme kurmayı kararlaştırmıştır. Kurulan örgütlülük bu başlık altında değinilen bütün konulardan birinci dereceden sorumlu olacaktır. Kendi içerisinde; Yazı Kurulu, Çeviri Grubu, İletişim Grubu, Yayın Grubu... vs şeklinde alt komisyonlar tarzında örgütlenecektir. Yukarıda da belirttiğimiz şekliyle her örgütümüzde olduğu gibi bu örgütümüzde de merkezi görev kurumsallaşmış kolektif bir yapılanmadır. Kurumsallaşmamış bir yapılanmada kolektivizmden de, araçları etkin kullanmaktan da bahsedemeyiz, merkezi örgütlülüklerimizin hedefini kurumsallaşma olarak koymalıyız ki faaliyetlerimiz kendiliğindenci, günü birlik olmasın ya da kadro yitimi veya kopması durumunda faaliyeti ger-

çekleştiremez pozisyona gelmeyelim. Bunun için önündeki ilk görev küçükten başlayıp ileride daha da geliştirilerek kurumsallaşmadır. Bu kurumsallaşma sadece basit iş bölümü olarak ele alınmamalı, burada hedeflenen alanda yetkinleşmek ve doğru kullanılan enerjiyle kitlelere daha etkin araçlarla gitmektir. Unutmayalım ki yaratığımız her aracı daha geniş kitleleri mücadeleye kanalize etmek için yaratıyoruz, yapılanmalarımız da buna uygun ve uzun erimli olmalı.

Bugüne kadar ajitasyon propaganda alanında sadece kendi gücümüze dayanan, dar bir kadro yapısıyla sürdürdük, fakat bu kendi içinde bir daralmaya hatta marjinalleşmeye doğru gitmeye neden oldu-oluyor. Bu alanın böyle ele alınamayacağı aşikar, mevcut durumu aşmak için çözümler üretmek kaçınılmazdı ve bunlar yaşamsallaştırmamız gereken yönelimler olmalıdır.

Ajitasyon ve propaganda alanı kendi olanakları dışındaki geniş kesimlerden de faydalanmalı, partimiz saflarında ve ilişkilenme olanağımızın olduğu aydın- yazar-akademisyenler içerisinde oldukça avantajlı bir durumdayız, bu avantajı daha etkin hale getirmeliyiz. Araştırma-inceleme olanaklarımız geçmişe oranla kat be kat fazladır. Böylesi avantajlı bir durum içerisinde partimizin yayın organlarını misyonlarını oynayacakları birer silaha dönüştürmemiz gerekiyor. Yayın organlarımızı anında tavır takınabilecek ve kitlelere siyasetimizi en hızlı iletebilecek bir planlamayla ele alacağız. Ayrıca bugün misyonlarını oynayamayan yayın tarzı ve anlayışından da vazgeçmeliyiz. Yayınlar misyonlarına uygun düzenlenecektir.

İnternet ortamı ciddi boyutta ilerlemiş ve toplumların hayatında önemli bir yer tutmuştur. Bu durum, hem düşman cephesi hem de dünya halkları ve ezilen uluslar ve onların içinden çıkan ilerici, demokrat, aydın, yurtsever, devrimci ve komünistler açısından önemini sürdürmektedir. Özellikle son yıllarda yaşanan politik gelişmelere bir göz attığımızda, internet ortamı üzerinden de kitlelerin harekete geçirilebildiğini rahatlıkla ifade edebiliriz. Milyarlarca insanın kullandığı bu aracı bizde ajitasyon propaganda politikamız ekseninde daha da etkin ve faydalı kullanmalıyız. Sadece var olan araçları güncel ve geniş kesimlere yönelik geliştirirsek, kısa vadede kimi hedeflerimize ulaşmayı sağlayabiliriz. Bu bağlamda gerek görsel, gerek yazılı araçlarımızı diğer ulus ve azınlık milliyetleri gözeterek düzenlemeye gideceğiz. Bu alanda diğer dost kurum ve kuruluşların örnekleri incelenerek tecrübe edilmelidir. Ayrıca genel politika

olarak bugünün araçları haber siteleri, internet tv diğer bütün araçlar en etkin ve yaygın bir biçimde kullanılacaktır. Bu hem daha geniş kitleye gitmemizi hem de daha geniş araçlarla gitmemizi kolaylaştıracaktır.

İllegal parti yayınlarının; parti çizgisi ve politikalarının kavrayışı, yönelim birliğinin derinleştirilerek süreklileştirilmesi, parti içi ideolojik mücadelenin güçlendirilmesi ve parti bildiri ve perspektiflerinin direkt kitlelere götürülmesi bağlamında etkisini bilmekteyiz. Lakin, I. ve 2. Kongrelerimizde kararlaştırmamıza karşın partililer ve parti kitlesine yönelik özel yayın organları çıkarma bağlamında görevini yerine getirememiştir. Bu yayınları çıkarabilmiş olsaydık bugün yaşadığımız birçok olumsuzluğun önüne geçmiş olurduk. Bu bağlamda görev ertelenemez bir haldedir. 3. Kongremiz bunu bilince çıkarmış ve bu eksikliğin giderilmesi konusunda kararlar almıştır.

ÇEVRE VE EKOLOJİYE İLİŞKİN

İnsanla doğa arasındaki uyum, özel mülkiyetçi toplumsal sistemlerin gelişim süreciyle darbelenerek gerilemiştir. Doğanın komünal toplumdaki önemi ve toplum yaşamının canlı uyumlu dinamiği ve toplumsallık içindeki yeri, önemi ve değeri, gelişen mülkiyetçi topumsal sistemlerinin çıkarlarıyla uyuşmayan bir öze, değerler sistemine sahip olmasından dolayı sistemin yıkım ataklarına maruz kalmıştır. Kadın köleliği, doğa köleliği, insan köleliği zincirinin derinleşmesi, egemen sınfların her tarihsel süreçte zihniyet köleliliğini oluşturma anlayışlarının temeli olmuştur. İnsanın ürettiğine yabancılaşma süreci, bu bağlamda komünal toplumun kimliğinden kopmasıyla ilişkilidir.

Yaşamın çeşitli yanlarına yabancılaşma biçimindeki ortaya çıkan olgu, kontrol ederek yönetme sistemleri olarak özel mülkiyetçi barbarlık sistemlerinin gelişme kat etmesine yol açmıştır. Özel mülkiyetçi sistemler sürecinin tarihsel evreleri olarak, köleci, feodal ve kapitalist sistemler, belirli biçim ve tanımlarla ortaya çıkan bu kölelik sistemi ve bunun insan toplumundaki sınıfsal ayrışımlarıdır.

Emperyalist kapitalist sistem bu temel özün gelişimi ve yoğunlaşmasıdır. Bu anlamda insanın insana, insanın doğaya yabancılaşmasında varılan en ileri durumdur. Günümüzde toplumsal ilişkilerin her düzeyde metalaştırılması süreci tekrar olmayan biçimde daha yoğun olarak dünün yasallıklarının üzerinden yükselmektedir. Bu anlamıyla her şeyin ticari mal olarak görüldüğü bugünkü özel mülkiyet sisteminde doğa da bu metalaştırılma süreciyle çok büyük yıkımlara uğramaktadır. Bu anlamda yaşanan felaketler ve fırtınalar, yaşanan nükleer santral faciaları vb. doğanın yol açtığı sorunlar olarak yüzeyselleştirilmeye çalışılmaktadır. Halbuki doğa felaketlerinin artışı arkasında emperyalist tekellerin doğa dengesinde yarattığı tahribatın önemli bir sebep olduğu anlaşılmak durumundadır. Yüz binlerce insanın doğa olaylarıyla yaşamlarının kaybetmesinin sebebi doğaya yüklenen emperyalist tekellerin eseridir.

Azami karın, emeği toplumsal olarak üreten emekçi sınfların daha fazla sömürü altında tutularak elde edildiği gerçekliğini ortaya koyduğu gibi, azami kar yasası aynı zamanda doğanın da geri dönüşüm, kendini yenileme yöneliminin hiçbir suretle önemsenmeyen bir uygulamaya maruz kalmasına yol açmaktadır. Emperyalist ka-

pitalist tekeller, doğal kaynakları köklü bir biçimde yok etmektedirler. Doğaya karşı girişilen bu büyük yıkım savaşı, insana karşı girişilen yıkım savaşıyla ilişkilidir.

Doğanın ve insanın her düzeyde zapturap altına alınma yönelimi, toplumsal ve biyolojik yaşamı yıkım yörüngesine oturmuş durumdadır. Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında da dünyanın başka yerlerinde sürmekte olan bu gerçeğin parçası olarak bir yıkım ve kriz süreci devam etmektedir. Kapitalist tekellerin, doğal kaynakları her geçen gün daha fazla erozyona uğratmaları, suların, ormanların, yaşam alanlarının tahribi biçimde gelişmektedir. Barajlar ve HES projeleri, altın madenleri aramaları ve kullanım teknikleri, kentleşme ve kentin ranta açılması, üretim teknikleri ve üretim kaynakları bağlamında var olan durumun karşılığı toplumsal krizle iç içe giden bir doğa ve çevre kriz gerçekliğidir.

Son yıllarda Karadeniz ve Kuzey Kürdistan'a peşi sıra inşa edilmekte olan HES'ler, Ege'de altın maden aramaları vb. tekellerin, doğayı azami kar ilkesi çerçevesinde büyük yıkıma sürüklediği gerçekliğini, daha açık anlaşılmasına yol açmış durumdadır. Şehirleşmenin yeniden "kentsel dönüşüm" adı altında kar nesnesi olarak ele alınmasıyla yoksulların yaşam alanları ve evlerinden koparılması, sermayenin kendini yeni biçimler altında dinamik kılarak, kentlerin gelişimi ve sermayenin kenti yeni karlılık olarak dizayn etme anlayışı içerisinde, mekan dizaynı biçiminde uygulamaya koyduğu politikalar her ne ad takılmaya çalışılırsa çalışılsın ve ne gerekçelerle manipüle edilmeye çalışılırsa çalışılsın gerçek çıplaktır. Bunun adı sermayenin yeniden bir sömürü ve kar yönelimidir.

Gezi Ayaklanması'nın patlama nedeni olarak ortaya çıkan, Gezi Parkı'nın sermayeye AVM olarak kullanım alanı haline getirilme istemidir. Burada ortaya konulan, sermayenin genel anlayışıydı, ve bunun her toplumsal mekanda, farklı gerekçeler biçiminde açığa çıkmasıdır. Kimi yerde tarihi tekrardan var etme, kimi yerde deprem riskinin yıkıcılığını azaltma, kimi yerde ulaşım hizmetlerini geliştirme adı altında, yaşam alanına bu müdahalelerle kent içerisinde kalan ormanlık, koruluk alanların bu açık elde ediliş biçimindeki yönelimi, sermayenin toplumsal yaşamı ve onun dengeleyici moral ve kimlik oluşumda etken olan doğa üzerindeki sömürgeciliğini gözler önüne sermektedir.

Kapitalist tekellerin temeli olan özel mülkiyetçi servet biriktirme anlayışı, yaşam alanlarının yok edilmesine yol açarken, kent ve

kırlarda halk kitlelerinin de direnişlerinin gelişmesini de beraberinde yaratmaktadır. Köylülerin HES'ler ve barajlar karşıtı demokratik hareketi yaşam alanının yok edilmesine karşın ileri bir direniş kimliğini yansıtmaktadır. Bu anlamda yaşam alanı olarak doğa ve doğal kaynaklar ile daha uyumlu köy toplumunun doğanın işgal edilmesine duyduğu tepkinin kaynağı olarak yaşamlarının da işgal edildiği gerçekliğini görmeleridir. Sermayenin yoğunlaşması ve tekelleşmesi yaşamın ele geçirilişinin her düzey ve bağlaşıklarda derinleşmesi, genel anlamda emekçi sınıfların kapitalist vahşeti daha açık biçimde görmelerine yol açmaktadır. Bu bağlamda köylülerin direnişi, içerik olarak, anti kapitalist anti emperyalist bir mücadeledir.

Bu bağlamda genel bir yönelim olarak doğa sorununda düne oranla daha olumlu bir pratiğin, kitleler tarafından icra edildiği gerçekliği söz konusudur. Yine buna bağlı olarak birçok çevre örgütü oluşmuş durumdadır. Nükleer karşıtlığından, maden kaynaklarının işgal edilerek yok edilmesi ve doğal yıkıma yol açan uygulamalara karşı vb. özgül durumlara bağlı örgütlenmeler gelişmektedir. Bu çalışmalar olumlu ve iyi bir durum olarak anlaşılmalıdır. Buna rağmen sorunun en temel içeriğine dair, önemli bir sorun olarak, bilinç yani ideolojik zihniyet sorununun derinliğine anlaşılmasında eksiklerin olduğudur. Çevre örgütleri sadece çevreyi koruma perspektifiyle hareket etme yönelimleriyle çevre üzerindeki yıkımı teşhir edebilir ama çevreyi koruyamazlar. Çünkü bu hükmetme aynı toplumun feth edilmesi sürecinden bağımsız değildir, özel mülkiyetçi sınıflı devlet yönelimli toplumsal sistemlerin insan üzerindeki egemenlik ve tahakküm ilişkilerinden bağımsız değildir. İnsanı sömürme; insana yabancılaşmayla beraber, doğayı sömürme ve yabancılaşmadır. Aynı zamanda doğaya egemenlik üstünlük yönelimi, insana egemenlik üstünlük yönelimi olduğu daha derin kavranmak durumundadır. Bu bağlamda insan-doğa ilişkisinin komünal toplumsal yönelime uyumlu ele alınması bütün fikri ve uygulamalı alanlarda kökleştirilmesi gerekmektedir.

Salt çevre bağlamında kalmak, tecrit bir durum olarak öz kararmasına yol açmaktadır. Bütün sorunlar toplumsaldır. Yıkılan toplumsallıktır. Yıkan özel mülkiyetçi toplumsal sistemler silsileleridir. Bu bağlamda çevre örgütlerinin perspektiflerini ilerletmeleri doğru toplumsallaşma için zaruridir.

Birçok uluslararası tekel, doğa yıkımı üzerindeki pay sahipliğini bildiğinden dolayı çevre örgütleri kurmakta desteklemektedir. Hata

birleşmiş milletler de, emperyalistlerin yönelimine bağlı olarak çevre konferansları düzenlemektedir.

İşte bu yönelim ve algı, toplumsal bilinçte sömürüyü olağanlaştırma işlevi görmektedir. Doğa ile insan toplumu arasındaki toplumsal ilişkiyi koparark bir birinden bağımsız göstermektedir. Bu anlamıyla çevre örgütlenmelerini geliştirmek olumlu bir yönelimdir. Buna bağlı olarak halk kitlelerinin bu örgütler aracılığıyle eylem birliği ve koordinasyonlara gitmesi, eylemsel pratik yönelimi ve dayanışma-direnme diyalektiğini ilerletecektir.

Parti 3. Kongremiz; emperyalist tekellerin azami kar elde etme yönelimi sonucu, yarattığı büyük yıkım süreci ve toplumsal ekolojik kriz durumuna karşı, devrimci mücadelenin toplumsal alanın bütün dinamiklerinde geliştirilmesi anlayışına bağlı kalınarak, perspektifin yaşam bulması için çevre örgütlenmesinin güçlendirilerek ilerletilmesi, çevre örgütleriyle daha güçlü bağların kurulması ve geliştirilmesi, yine politik- pratik yönelimin güçlendirilmesi yayın ve propagandanın etkinleştirilmesinin önemini belirtmiştir.

3. Kongremiz aynı zamanda; kentlerde yaşam alanları ve mekanlarının savunulması, emekçi semtlerin sermayenin ihtiyaçlarına bağlı olarak yok edilmesine karşı, var olan direniş birliklerinin geliştirilmesi, örgütlenmelerin oluşturulmasının önemini belirterek özgünlüklere ve ihtiyaçlara bağlı olarak yönelimde bir pratik sıçramanın geliştirilmesi gerektiğini ortaya koymuştur.

Emperyalist kapitalist sistem azami kar için dünyayı ve insanı tarihin en görülmedik yok oluş ve parçalanış biçimine getirmiştir. Şimdiden doğal dengenin evrimine uygun olmayan bir hız ve biçimde bitki ve canlı türlerinin tükendiği, temiz su kaynaklarının gittikçe yok olduğu, derelerin ve nehirlerin kirletildiği, havada zehirli gaz moleküllerinin çoğaldığı bir dünya gerçekliği yaratılmış durumdadır. İnsanı, insanın ve doğanın kurdu yapan bu sömürgeci sistem ve onun zihniyetidir. İnsanı kurtarmak doğayı kurtarmak, özgürlüğü, etik, ahlak, bilim ve yaşamı kurtarmak hepsinin özü komünizm ruhuyla mümkündür.

Bu bağlamda Parti 3. Kongremiz, emperyalizm ve komprador tekelci kapitalizmin insan ve doğa karşıtı özünün yarattığı, ekolojik ve toplumsal kriz durumunun sonlanmasının bütünlüklü olarak devrimci savaşın bütün yaşam alanlarında geliştirilerek uygulanmasının zorunluluğunu bir kez daha köklü bilince çıkarılması gerektiğini belirtir.

HAPİSHANELER POLİTİKAMIZ

Devrimci ve komünist mücadelenin temel alanlarından biri olarak hapishaneler, önemli bir yerde durmaktadır. Devrim mücadelesi süresince de böyle olmaya devam edecektir. Karşımızdaki düşmanın bizi yok edemediği yerde etkisizleştirmeye çalışacağı yerler, hapishaneler olmaya devam edecektir.

Parti, öteden beri hapishaneler üzerine ciddi sorunlar yaşamış ve oldukça sınırlı düzeylerde tartışmalar yürütmüştür. Partinin genel olarak hapishaneler tarihi; Gözaltından hapishanelere, yargılanmadan mücadeleye her türlü tutumumuz; Partinin tutsaklarla ilişkisi ve örgütlenme biçimleri, Ölüm Oruçlarının genel değerlendirmesi ve Partinin rolü, hapishanelerde dostlarla ilişki ve hakların geri alınması için mücadele yöntemleri, tutsak yakınlarının örgütlenmesi ve oluşturulacak araçlar, hapishanelere ilişkin uygulanacak siyaset ve görevlerimiz üzerine gelinen aşamaya kadar parti içerisinde yeterli tartışmalar yürütülmediği gibi, ele avuca sığan ciddi çalışmalar yapılamamıştır.

II. Kongre kararları doğrultusunda çeşitli örgütlülüklerin oluşturulması olumlu iken, oldukça önemli sorunların da artarak devam etmesiyle birlikte hapishanelere ilişkin hala yeterli düzeyde bir örgütsel işleyiş ve mekanizmanın yaratılamadığını söyleyebiliriz. Yine diğer dost devrimci yapılarla ortak eylemler ya da ortak tavır yönelimi geliştirilmelidir. Düşmanın artarak devam eden F tipi saldırılarına karşı ortak tutumlar kaçınılmazdır. Aksi yanı parçalı tutumlar, kazanımları geciktiren ve törpüleyen bir sonuca varır. Bugün hapishanelere ilişkin oluşturulan örgütlenmeler atıl durumdadır ya da rolünü yeterince oynayamamaktadr. Bu durumu aşmak için daha etkin örgütlenmeler kurulmalı veya var olan örgütün yeniden ele alınıp daha da aktifleştirilmesi gerekmektedir.

Hapishanelerdeki yoldaşların kendi yaşadıkları sorunlara üretecekleri çözümleri birincil olarak almak temel yönelimimizdir. Yine bu yoldaşların üretimden kopmamaları için daha etkin araçlar üretmek görev olarak önümüze koyduğumuz konulardandır. Tüm parti kitlemiz hapishaneleri bir okul olarak görmeli, bu orayı olumlama anlamında söylediğimiz bir şey değil, tam tersine o olumsuz koşullara rağmen hapishaneleri bu perspektifle ele alarak

oralardan sınıf mücadelesinin ihtiyacı olan politikalar üretmeye çalışmak gerek, bunun yanı sıra gerçekleştirdiğimiz teorik çalışmaları da devrimci, komünist hatta UKH'in kimi teorik sorunlarının aşılmasında da yardımcı olunabilir. Yine kültür, sanat, edebiyat vs. alanında yapılacak çalışmalarda geleneğin tarihine, edebiyatına vs alanlarına yön verebilir. Unutulmamalı ki ülkemizdeki kültür, sanat, edebiyat alanında yayınlanan eserlerin çoğu ya buradan yayınlanmış, ya da bir dönem buralarda bulunmuş kişilerin yayınladığı çalışmalardır. Yine tutsak düşen her yoldaş, mekanın sınırlılıklarına bakmadan gelişimi için göstermeli dışarı çıktığında yeniden mücadelenin diğer alanlarında aktif olabilmenin koşullarını hazırlamalı ve burayı mücadelenin zorunlu bir durağı olarak görüp, buranın ideolojik politik gelişmine öncelik verilmelidir.

Yine düşmanın merkezi saldırılarına karşı tüm hapishanelerde tavır almak gerekirken, tek tek hapishanelerde gerçekleştirilen uygulamalara da o hapishanelerdeki yoldaşların, koşullar oranında tavır takınması esas alınmalıdır. 13 yıldır artarak devam eden düşmanın F tipi saldırıları bugün daha da arttırmıştır. Devrimci hareket ve ilerici kamuoyu içerisinde F tiplerini genel halinin kanıksandığı bir durumla karşı karşıyayız, bu algı parçalanmalı, bunun için yaratacağımız araçlarla gerek genel haklar, gerekse de hasta tutsakların durumu konusunda iyileştirmelerin yapılabilmesi için, bu alanda daha aktif hale getirilmelidir. Özellikle düşmanın "asmayalım da besleyelim mi" politikasının başka bir türevi olan F tipi tecrit tretman politikasının bugün hasta tutsaklar üzerinde aldığı biçim, faşizmin iyice azgınlaşması durumudur. Yoldaşlarımızı ve siper yoldaşlarımızı hapishanelerde yalnız bırakmamalı ve düşmanın uyguladığı saldırı politikasına karşı bütün alanlarımızda buna uygun eylemlikler gerçekleştirerek, hem düşmana geri adım attırmalı hem de kitleler nezdinde bu meselenin sürekli gündemde kalmasını sağlamalıyız. Öte yandan uzun zamandır düşmanın gerçekleştirdiği saldırılara karşı dışarıdan militan eylemlerle cevap verme tutumu genel devrimci harekette zayıflamıştır. Bu pasif tutumun aşılması için düşmanın gerçekleştirdiği saldırılara karşı imkanlarımız dahilinde en sert biçimde karşılık verilmesi yönünde adımlar atılacaktır. Yoldaşlarımız ve siper yoldaşlarımız hapishanelerde kimsesiz ve yalnız değildir, her düşman unsurunu bunu unutamayacağı eylemlilikler geçekleştireceğiz.

Parti 3. Kongremiz, ideolojik, siyasal, örgütsel ve kültürel yan-

larıyla Partinin Hapishaneler Tarihi Muhasebesini yapmayı kararlaştırmıştır. Zira bu merkezileşmiş irade sonucu gerçekleştirilen muhasebe aynı zamanda hem partinin yukarıdan aşağıya bütünlüklü ve merkezi bir tecrübeye ve politikaya dönüştürülmesi ve uygulanması açısından, hem de partiye katılan yeni yoldaşlara bütünlüklü ve çok yönlü bir tecrübenin kazandırılması açısından gerekli ve olumlu olacaktır. Halihazırda gerçekleştirmiş olduğumuz bir hapishaneler konferansı mevcuttur bu bir olumluluk olmasına karşın, tarihsel gelişmeleri değerlendirme açısından bakıldığında bu belgeler tek başına yetersiz kalmaktadır.

KÜLTÜR, SANAT VE KÜLTÜR- SANAT CEPHESİ ÜZERİNE

Kültür sanat perspektifimiz, yüz çiçek açsın felsefi temelleri üzerinden yükselir. Sınıflar mücadelesinde halk iktidarının tesis edilmesi, burjuva sınıfının sömürücü eril zihniyetinden köklü bir kopuşla komünal değerlerin geliştirilmesi, zihniyet devrimleriyle birliği bulunmaktadır. Değer yasasının burjuva özüne karşı komünal toplumsal bilincin geliştirilmesinin üst yapıdaki yaratımı ve toplumsal bireyin ortaya çıkması, gelişmesi ve burjuva medeniyetçi paradigmadan kopuşun bir halkası da kültür ve sanat perspektifindeki komünizm ruhu yani çizgisidir.

Bu bağlamda kültür sanat, sınıflar mücadelesinde, devrimin zaferi için mücadele döneminde ve devrimci iktidar süreci boyunca sınıf mücadelesinin geleceğini belirleme noktasında, kesin belirleyici faktörlerden biri olduğu, bilince çıkarılmak durumundadır. Düşüncenin üretim ve yaşayış biçimi olarak kültür sanat, komünizmi fikren ve yaşamda temsil etmenin en açık, sarsıcı, yaratıcı, felsefi mücadelenin içsel olarak en köklü alanlarından biridir.

İnsanların kayrayışı, istemleri, hedefleri ve ufukları, farklılıklar ve çeşitlilikler biçiminde ortaya çıkmaktadır. Sınıflı toplumlar dünyasında bu yaklaşımlar sınıf davranışları eğilimleri ve amaçları içerisinde kendilerini temsil eder. Bireylerin farklılıkları, sınıfsal birliklerinin farklı izah biçimleri alanındadır. Ezen hükümran sınıfların binlerce emeli ve eğilimleri kendisini çeşitli biçimlerde izah ederken, aynı zamanda ezilenlerin amaç ve talepleri kendisini binlerce araç, yaklaşım ve eserle temsil eder.

Her şey tarihseldir. Kültür sanattaki kavrayış ve üretim çizgisi de doğal olarak tarihsel bir sürecin ürünüdür. Bu anlamıyla geçmişten günümüze kadar, kültür ve sanata ilişkin, komünistlerin oldukça zengin ve çeşitli-çok yönlü deneyim ve tecrübeleri söz konusudur. Edebiyattan sanata, sinemadan tiyatroya vb. birçok kültür ve sanat alanında ilerici, demokrat, yurtsever, devrimci ve komünistlerin oldukça ileri tarihi tecrübeleri bulunmaktadır. Yüz binlerce insan bu eserler üzerinden örgütlenmiş, ideolojik ve politik etkilenmeler sonucunda yakınlaşmış ve mücadelenin çeşitli düzeylerinde parçası haline gelmiştir. Bu noktanın-halkanın iyi yakalanması ve ısrarla devam ettirilmesi gerekmektedir.

Ne yazık ki komünistlerin geçmişinde oldukça ciddi ve temelden yanlışlıkları da söz konusudur. Farklı ve muhalif düşüncelerinden kaynaklı onlarca ilerici, yurtsever, demokrat, devrimci ve evet komünist aydın, yazar, şair vb kültür sanat emekçisi öldürülmüş, sürgün edilmiş, hapishanelere tıkanmış, çeşitli cezalara maruz bırakılmış, eserleri yasaklanmış ve sansürlenmiş vb. olumsuzluk teorik ve pratik politikalara uğratılmıştır. Dolayısıyla kanun, nizam, tüzük, hüküm vs gibi katı ve değiştirilemeyen sınırlılıkları kabul etmeyen esasta tek bir alan vardır, o da kültür sanat alanı ve çalışmasıdır. Bu konuda alabildiğince esnek olunmalıdır. Öyle ki dar sınırlılıklar altında tekelci- hegemonyacı, elitist-bürokratik sol sekter çizgi ve siyasetlerin gırla gittiği koşullarda, ne yazık ki kültür sanat alanında da halk kitlelerinden kopmuş ve izole olunmuştur. Nasıl ki toplumun aydın damarı partiye kanalize edilememiş ve doğru değerlendirilememişse kültür sanat emekçileri de bu elitist, bürokratik sol sekter çizgi ve siyasetten kaynaklı partiye kanalize edilememiş ve doğru değerlendirilememiştir. Partimizin yeni demokratik kültür sanat cephesi anlayışı gayet açık ve net olmasına karşın kavrayışsızlık sol sekter bir özellik kazanarak bu politikamız yok farz edilmiş, halk saflarındaki kültür sanat emekçileriyle birleşme bir yana, parti çevresindeki kültür sanat emekçileri dahi örgütsel tasfiye eşliğinde bir siyasete dönüşmüştür.

3. Kongremiz ile Partimiz, birçok temel ve stratejik konu ve noktalara ilişkin olduğu gibi kültür sanat politikası bağlamında köklü bir ideolojik kültürel yönelim içerisine girmiş durumdadır. Dolayısıyla bu alana yönelik de komünizm ruhuna uygun bir kopuş ve kavrayışa bütünsel olarak erişmek durumda olmalıyız. Kültür sanat faaliyetinde de gelinen aşamaya kadar önemi üzerine birçok değerlendirme yapılmış olunsa da, teorik anlayış ile pratik uygulama çizgisi arasında çok ciddi farklar bulunmaktadır. Partinin bu alana ilişkin kolektif bir irade ve tecrübeyle merkezi bir politikaya sahip olması ve bu alanın propaganda ajitasyon ve örgütlenmede stratejik bir alan olarak kavranmaktadır. Ortaya çıkan yanlış uygulamalardan ivedilikle ve kesinlikle uzaklaşılması ve kopulması şarttır. Subjektif gücümüz itibariyle bugün her ne kadar hemen örgütsel ve pratik politikalara etkin bir müdahil ve alternatif olarak giremesek de, ancak adım adım küçükten büyüğe uygun bir planlamayla kültür sanat cephesinin geliştirilmesine ilişkin doğru ve somut bir gelişmeyi sağlayabiliriz.

Bugün kültür sanat politikamızın pratik alanda aynı zamanda uluslararası bir muhtevaya ve çalışmaya da sahip olmalıdır. Hem örgütlenme hem de politik mücadele olarak sadece İstanbul merkezli değil Türkiye-Kuzey Kürdistan merkezli de ele alınmalı ve mücadele yürütülmelidir. Bu konuda eksiklerimiz bulunmaktadır, bunun için var olan bütün potansiyelin daha etkin kullanılması ve açığa çıkarılması sorumluluğu görev olarak durmaktadır.

Partinin kültür sanat örgütlenmesi ve ideolojik-politik mücadelesi ve çalışmaları sadece müzik alanı ile kesinlikle sınırlı ele alınmamalıdır. Her hangi bir yerdeki faaliyetleri dünyada ve ülkede hangi sorun ve tarihi-güncel vs gelişmeler yaşanıyorsa onlara yönelik de genel ve özel-özgün mücadele kapsamında kültür sanat politikaları gerçekleştirilmelidir. Sinema, tiyatro, resim, karikatür, edebiyat alanında tüm çalışmalara yönelmelidir. Tüm sanat dalları aynı önemle ele alınarak gereken önem verilmelidir. Basın açıklamalarından tutalım da, çeşitli kültür sanat faaliyetleriyle yaşananları yazılı ve görsel bir şekilde protesto-kınama-selamlama vs şeklinde ajite propaganda ve örgütleyici temelde ele alınarak hareket edilmelidir.

Biz geniş bir sanat cephesi yaratmalıyız. Profesyonel sanatçıların yanında esasta amatör sanatçıları seferber edilmeliyiz. Genel anlayışımız olarak sanat özel bir kesimin yeteneği değildir, bu anlayışa uygun şekillenmemiz gerekiyor. İdeolojik olarak katı, uygulamada esnek olmalıyız. Yüz çiçek fikrine göre örgütlenmemiz kültür sanat politikamızın temel doğrusudur. Bizle beraber anti-emperyalist, anti-faşist herkes çalışmalarını yapmalıdır. Düşün sanat alanında coğrafyamızda ya da başka coğrafyalardaki ileri ürünleri sahiplenmeli ve tanıtma temelli araçlar ortaya çıkarılmalıdır. Kültür meselesinde geçmişten bu yana biçimsel meseleler üzerinden sanatçı değerlendirmesi söz konusu oluyordu. Bu algı kırılıyor ama hala eksiklikler var. Kültür-sanat noktasında katılımcı olunmalıdır, burada illa bizden olmalı diye bir bakış açımız olmaz, olmamalıdır. Buna uygun bir yaklaşımla davrandığımız takdirde Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın demokrat, ilerici devrimci birçok aydını sanatçısı ve kültür emekçileriyle beraber faşist diktatörlüğe karşı halkların halklı taleplerini bu alanda da dile getirilerek toplumsal bilincin yeni eserlerini üretebilir, kitlelerden beslenme perspektifini daha güçlü uygulayabiliriz. Bu anlayışa bağlı kaldığımızda, üretme serbestliği ve ifade serbestliği alanında ideolojik- teorik ve kültürel bir bilinç ve davranışlar edinerek kavrayışımızı kökleştiririz. İki çizgi mücadelesi, ideolojik

mücadele veya sosyalist demokrasinin kavranışı ve uygulaması bağlamında ilerlemeler katedebiliriz. Bunun sonucu olarak ısmarlama kültür sanat faaliyeti de kesinlikle gerileyerek yaratıcılık ve ideolojik özümseme biçiminde gönül rahatlığı zemininde birliği pekiştiririz.

Komünizm çizgisine uygun ideolojik, kültürel birikim temel yönelimimizdir. Bütün meseleler bu ana çizgi içerisinde değerlendirerek ele alınmalıdır. Komünizme bağlılık, kültür devrimleriyle zihniyet ve uygulamalarda devrim ve kesin bir biçimde iki çizgi mücadelesi bağlamında doğru-yanlış temelli mücadele perspektifiyle hareket edilmelidir. Partinin kültür sanat alanında etkinliği bu ideolojik önderliğin yerine getirilmesiyle ilgilidir. İdeolojik önderlik birlik ve mücadeleyi şart koşmaktadır. Liberalize edilmiş halklarımızın çıkarına olmayan üretimlerin de eleştirilmemesi değildir. Ama aynı zaman da üretimleri ve ifadelerin çeşitli biçim ve tarzlarına da uygulama alanında reddedici kapalıcı kült statükoculuğuna saplanmakta değildir. Her şeye mühendislik temelinde yaklaşmamak temel duruş noktamızdır. İdeolojik mücadeleyle gelişme, geliştirme ve dönüştürme yönelimi hedef olarak pratik yaşamda icra edilmelidir.

Kültür sanat alanında bir halkın, köhne dünyaya ait olunan değerlerinden kopuş için temel stratejik önemi bilince çıkarılarak mekan ve zaman içerisinde komünizmin karşılıklarının bilinç ve davranış kazanılması için etkin bir değeri bulunmaktadır. Bu bağlamda aydın ve sanatçıların eleştirilmemesi anlamına gelmediği gibi, eleştirinin çalışma alanını daraltmak olarak da uygulanmaması gerekiyor.

Toplumla birlikte sanat anlayışına uygun davranmalıdır. Kültür sanat çalışmaları aynı zamanda topluma taşınmalı bunun için mekana sıkıştırılmamalıdır. Yeni yöntemlerle sokaklarda çalışmalara önem verilmelidir. Yeni yöntemlerle çalışmaların kitlelere daha etkin olarak götürülmesinin yolları geliştirilmelidir.

Parti 3. Kongremiz bu anlayış ekseninde kültür sanat cephesinin örülmesi için gerekli olan ideolojik kopuşu daha da derinleştirerek Partimizi daha güçlendirmiştir. Daha derin çözümlemelerle kültür sanat cephesinin inşa edilmesi bağlamındaki sorumluluğumuz, ilerletilmiş ve uygulamaya geçilmiş bir görev olarak icra etmeliyiz-edeceğiz.

YEREL YÖNETİMLER ÜZERİNE

Partimizin yerel yönetimlere ilişkin somut bir perspektifi bulunmaktadır. Perspektifin ilerletilmesi, pratik tecrübenin sistemleştirilmesi bağlamında geliştirilmesi gerekmektedir. Yerel yönetimlerin uygulama sahasında gelişimler göstermesi gerekmektedir.

Devrim mücadelesi çok çeşitli araç ve metotla yürütülmek durumundadır. Hayatın geneline uygulanan ve çözüm olan, üreten, geliştiren, kitlelerin tecrübeleri ışığında yürüyen, kitlelerin siyasal bilincini pekiştiren bir yürüyüş süreci, yaşamın sosyal tüm öğelerinde devrim perspektifinin uygulanması bağlamında gerçekleşir. Salt politik yazın, salt askeri duruşla devrimci savaş köklü olarak ilerletilemez, bu anlamda yaşamın bütün bölümlerinde ideolojik ,teorik, devrimci komünist bilinç ve perspektiflerin yaşam bölümlerinde uygun araç ve metotlarla örgütlenmesini şart koşmaktadır.

Yerel yönetimler de, yaşam alanı ve bölümlerinde devrimin örgütlenmesi sürecinde önemli bir yer teşkil etmektedir. Sosyalist yönetim perspektifi, kitlelerin yönetimde söz sahibi olmaları, karar mekanizmalarına katılımı, gelecekleri ve yaşamlarına dair söz haklarını kullanmasını gerektirir. Yerel yönetimlerin sosyal yaşam özerkliği bağlamında önemi bilince çıkarılmalıdır. Sosyal yaşam özerkliği olarak vurguladığımız temel, halkın burjuva iktidar altında olunsa bile belli boyutlarda sosyalizm teorik çerçevesi içinde yaşamı düzenleme ve yönlendirme yönelimidir. Genel karşı- devrimci iktidar altında tabii ki bu sınırlı bir durum olacaktır. Onu engelleyen egemen sınıf ve onun devletinin, askeri, hukuki, ekonomik baskısı her daim devam edecektir. Bu gerçeğin ana tarafı ve bir yönüdür. Diğer yandan halk kitleleri sosyal alanda örgütlenmeleri geliştirmeden, bundan politik ideolojik kültürel değerler yaratmadan politik zaferin oluşması da çok genel bir beklenti olacaktır.

Bu bağlamda ekonomik, politik, kültürel yönelimin geliştirilmesi halk kitlelerinde bilinç ve davranışa dökülmesi mücadele bilinci ve kazanımı olarak genel devrimci yüklenimleri geliştirilmesi çerçevesinde, yerel yönetimler önemlidir. Ekonomik olarak tekellerin iktidarı altında ekonomik bir yaşamın örgütlenmesi durumundayız. Halk kitleleri için ekonomik kooperatifler oldukça önemlidir. Aynı zamanda önemli riskler de barındırmaktadır. Genel kapitalist

sistemin içerisinde sadece ekonomik kooperatifler yöneliminde asılı kalmak, genel bir yozlaşma ve burjuva siyaset yaklaşımının sirayet etmesine yol açar. Genel kapitalist egemenlik altında, halk dayanışması bağlamında çalışmalar yürütülse de kapitalist pazar süreci bunu yozlaştıracak ve sisteme hizmet eden pazar birliği ve pazar derinliğinin oluşmasına yol açacaktır. Bu anlamda kooperatif çalışmaları bölüşüm ve yönetim bağlamında ve katılım hakları noktasında sağlam yaklaşımlarla ele alınmalıdır.

Hukuki olarak ise; halkın kentinin var edilmesi, kent yaşamının kent halkıyla birlikte kurulması, geliştirilmesi önünde çok ciddi engeller bulunmaktadır. Merkezi devlet durumu bürokratik kesimleri öne çıkardığı gibi kentin yaşayanlarını ve seçilenlerini arkaya atmaktadır. Tabi bu seçilenler halk kitlelerinin çıkarını savunanlar ise, bu anlamda hukuki teamüller çerçevesinde asılı kalmak, sosyalist demokrasinin pratiğe indirgenmesini engelleyen, halkı nesne ve figüran rolüne dönüştürür. Temel yönelim; meşru demokratik duruş zemininde halkın alternatif düzlemde örgütlenerek, kenti yönetmeye katılmasıdır. Burada çok çeşitli birim ve organ alternatif kurulabilir. Kent meclisi, mahalle meclisleri, cadde ve sokak komiteleriyle kentin tüm ihtiyaçlarına karşın üretimden, diğer yanlarına kadar yeni örgütlenmeler oluşturulabilir. Mimarlar, kültür emekçileriyle kültürel örgütlenmeler ve kültür sanat merkezleri, çevre örgütlenmeleri, ziraatçılarla kırsal kentlerin tarım üretim sürecinin geliştirilmesi, esnaf kolektifleri, kent radyoları ve yayın bültenleri vb. çok çeşitli örgütlenme yönelimleriyle kent alanı içerisinde hayatın sosyal siyasal örgütlenmesine gidilme yöneliminde olunmalıdır. Tüm bu konuların temel birliği olarak; mevcut sistem realitesi bağlamında, politik mücadelenin bu yaşam bölümlerindeki araçlarda etkinleştirilmesi gerekmektedir. Hedef birliği ve onun parçalarda, özgünlüklerde işlenmesi olarak değerlendirilmelidir. Bu bağlamda ezilen ulus ve milliyetlerin ve ezilen inançların olduğu alanlarda bu özgünlükler dikkate alınarak yönelim tüm alanlarda işlenmelidir. Kadınlara ve gençlere ilişkin pratik örgütlenmeler ve kurumsallaşmalar sağlanmalıdır.

Yerel yönetimi sadece fen işlerine, bunu da hizmet olarak telaffuz eden burjuva yaklaşımın düşünce sınırlarını aşarak ele almak durumundayız. Sadece yol, park yapmak ve barajlar veya karakollar sürecine daha pasif protestocu kimlikle yetinme ve kendi alanında görmeme algısı durumu söz konusudur. Bu çok yetersiz

bir bilinç ve duruştur. Bazı noktalarda halkın katılımıyla yapılan dayanışma yönelimi olumlu pratikler var, ama bunlar hedeflerimizi gerçekleştirme bilinci bakımından çok yetersizdir. Bu bağlamda bunları da yadsımayan, ama kitlelerin burjuva sistemi pratik yaşamda belirli ölçüler de olsa boşa çıkaracağı yönelimlere girmek durumundayız. Veya akademisyenlerin bilgi bilincinden yararlanma mutlaka önemli ve gerekli iken, tek taraflı olarak akademisyenlerin kentin politik sosyolojik tuğlalarını örmede, aşırı tek taraflı entelektüalizmin abartısı da yanlıştır. Kitlelerin bütün uzmanlık alanlarından yararlanmak esastır. Yine burada en önemli olan, kentin halk kitlelerinin bu sürece katacak çözüm yolları ve metodlarının geliştirilmesidir.

Halk adına halkın yadsınması, saplantılı bürokratik mühendisliğe yol açar. Çizgi olarak yanlış ve kitleleri öteleyen haliyle menfaatlerini de öteleyen bir karaktere sahiptir. Bu bağlamda yerel yönetimlerin yönetim aygıtı, başkan ve meclislerine indirgenemez. Rol koordinasyonuna en uygun düzenlenebilecek alanlardan biri yerel yönetimlerdir. Bu nokta es geçilmeden ele alınmalıdır. Kitleler daha fazla etkin hale getirilmeli, başkanlar ve meclisler ise rol koordinasyonunun pratik üstlenicileri olarak kavranmalı, özel tasarruflar ve yetkinlikler olarak, burjuva bürokrasisine yönelmemelidirler. Kitlelerin eleştirisine genel anlamda açık olmalı ve kitleler yönetim aygıtında görmek istemiyorlarsa geri çekinilmelidir. Tabi bunda belirli yeterlilikler söz konusuysa. Bundan kast edilen halkın esası yönetimden memnun ve bir azınlık çıkar grubu veya herhangi bir durumdan dolayı birleşilmiş azınlığa göre geri çekilmez ama eleştirileri kitlelerle açık tartışma toplantılarıyla dönüştürülmeye, ikna olma ve ikna etme kitlelerin içerisinde çeşitli biçimde sürdürülmelidir. Hatalı çizgilerin eleştirisinin yapılması, menfaat ve çıkar peşinde olan zümreleri teşhiri için önemlidir.

Yerel yönetim adaylarının seçimi noktasında tepeden aday belirleme anlayışını yanlış bir yaklaşım olarak değerlendiriyoruz. Bu yöntemde kitleler dışlanmış bir edilgenlikle ele alınmaktadır. Söz, karar ve yetkinin halka verilmesi anlayışına bağlılık anlamında aday belirlemenin kitleler tarafından tespit edilmesini gerektirmektedir. Bunun için adayların, aday adayı olarak ele alınması ve ön seçimlerle birlikte kitleler tarafından seçilmeleri sonucunda aday olarak tanımlanmasını doğru bulmaktayız. Bu bağlamda yerel, kendi kendini yöneten anlayışı çerçevesinde, yerel halkın bu seçimin

direk sahibi olarak görüp onların iradelerini esas alırız. Kitlelerin üzerinde bürokratik uygulamalara karşı; söz, karar ve yekinin halka şiarıyla yerel yönetim idaresine yaklaşmaktayız. Yerel yönetimlerde boykot anlayışının uygulanmadığı süreç boyunca, esas olarak politikamız budur. Ve böyle hareket edilmiştir. Devrimci, halkçı yerel yönetim anlayışının özü budur. Bu doğrudan irade temsiliyetidir.

Aynı insanların sürekli yönetim mekanizmalarında, olmalarını doğru bulmamaktayız. Politikanın yönetimde olması, aynı bireylerin yönetimde olması anlamına gelmemektedir. Yeni bürokratlaşma olarak da görülebilecek bu eğilime karşı, adayların çok dönemli aday olmalarını da doğru bulmamaktayız.

Bu bağlamda Parti 3. Kongremiz, yerel yönetim anlayışının ilerletilmesi ve uygulamaların daha güçlü hale getirilmesi, kitle demokrasisin icra edilmesini önemle belirtmiştir.

Parti 3. Kongremiz bu özgülde anlayışımızın daha fazla kavratılmasını ve öz gücümüze temel olarak dayanmanın ve siyasetimize güvenmenin temel halka olduğunu, bununla beraber, yerel yönetimler konusunda siyasetimizi uygularken, devrimci hareketlerle ittifak politikasının önemi silikleştirilmeden ittifak politikası boyutuyla birleştirici, toparlayıcı bir eksende hareket edilmesi gerekmektedir. Devrimci-demokratik güçlerle beraber burjuva partilerini, sivil tarzda örgütlenmiş karşı devrimci örgütlenmeleri boşa çıkaracak tarzda politikaların geliştirilerek uygulanması gerektiği şeklinde görev olarak, partinin daha fazla yoğunlaşmasını kararlaştırmıştır.

Marksist-Leninist-Maoistler devrimci mücadelenin tek bir araç ve yöntemle sürdürülemeyeceğinin bilincindedirler. Yaşamın karmaşık yapısı ve toplumsallığı, devrimci yöntemlerin de geniş bir yelpazede ele alınmasını gerekli kılmaktadır. Egemen sınıflar halk kitleleri üzerinde baskı ve tahakküm sistemlerini korumak ve kitleleri amaçlarına hizmet edecek duruma getirmek için, yüzlerce araç ve metoda başvurmaktadırlar. Kuşkusuz bunun biçimi, örgütlü şiddet tekeli olarak devlet organizasyonudur. Devlet örgütlü şiddet aracı olarak kitlelerin üzerinde baskı ve bastırma aracıdır. Bunun yanı sıra ideolojik hegemonya üretimidir. Egemenler ideolojik hegemonyayı çeşitli biçimlerde üretmektedir. Toplumsal rızalık olarak telaffuz edilen bu durum kültür sanat, görsel ve yazınsal yayınlar, edebi eserler biçimi bunlardan bazılarıdır. Eğitim politiği ve onun kurumları olarak okulun her biçimi bu hegemonyanın tesis edilmesinde ve kitlelerin ruhsal ve bilgi bilinç olarak kuşatılarak biçimlendirilip, kontrol altına alınmasını sağlamaktadır. Günümüzün teknik ve sosyal bilgisi kitleler tarafından üretilirken, kitlelerin yararına olmayan bir biçimde kullanılmaktadır. Özcesi; sınıflı toplumda üretilen bilgi, sınıf karakterli olup istemleri ve hedeflerini içerdiği gibi, bunların gerçekleştirilmesi için istenilen insan oluşumuna da yol açan bir yanı bulunmaktadır. Tekeller çağında, bilgi de tekel durumuna alınmış haldedir. Emperyalist kapitalist sistem, bilimsel bilgiyi tekeline aldığı gibi sosyal bilimi de yozlaştırarak anlam ve içeriği gerçek manada bozmuştur. Tarihsel toplumsal süreçte sınıflar mücadelesi, bu karşıtlığı her daim yaşamıştır.

Köleci toplum, feodal toplum ve kapitalist toplumda çeşitli içerik ve gelişme farklılıkları ile olan, bu minvaldedir. Köle emeğinin yaratmış olduğu toplumsal emek olarak birikim ve zaman, egemen köleci toplum sisteminin sahipleri tarafından bilgiyle ilişkilenmesinde, sahip olmasında her tür bilgi üzerinde özel hak anlamında ayrıcalık ve kurumsallık olarak oluşmuştur. Feodal toplumsal sistemde de bu duruş devam ederek, bilgi, feodallerin zenginliklerinin ve şatafatının hizmetine girmiştir. Kapitalist toplumda okullaşmalar, burjuva zihniyetin oluşmasının araçları olarak üretme ve kullanılma tasarrufu olarak egemen sınıfların elindedir. Eğitim olarak, bilgi

kurumları olarak okullar, resmi tarihler bağlamında burjuva milliyetçi ve erkek egemen karakterdedir. Örneğin; tarih alanında hiçbir zaman kitleler yoktur, tarih büyük kahramanların eseridir. Hiçbir savaşın gerçek temeli yoktur, her egemen güç ve kazananların hakimiyetinde bir tarih yazımı söz konusudur. Sanattan politikaya kadar her şey ayrıcalıklı ve özel yetenekli kimselere bahşedilerek ele alınmaktadır. Bu yarattığına yabancılaşmayı derinleştirerek kitlelerin figüran, değersiz kimlik biçiminde oluşmasına yol açmaktadır. Bu anlamıyla günümüzde tek tuşla her türlü bilgiye ulaşma esprisi doğru tartışmayı gerekli kılmaktadır. Dev şirketlerin olurunu verdiği şeffaf olmayan, her yanı kırpılarak servis edilen bir bilgiler kirliği oluşmuş durumdadır. Halk kitleleri, tarihsel olarak dün de bugün de bilginin başka içeriklerini geliştirme ve var olan bilginin eleştirisi bağlamında bir süreklilik sürecindedir.

Böyle bir içerikle oluşan bilgi ve bilme süreci toplumsal yaşamın gerçek temellerinin anlaşılmasını zorlaştırmaktadır. Ve böylece kendi gerçeğine yabancılaşma olarak kavramsallaşan bir olguya dönüşmektedir. Gündelik yaşamda alışkanlıklar ve düşünüş yönelimi ve içeriği uygulama biçim ve karakteri buna bağlı olarak oluşmaktadır. Bireyci, pragmatist anlayış ve felsefi idealist tasavvur, halk kitlelerin içindeki sorunların farklılıkların çözümünden tutalım da, hayatın bütün alanlarında bu yaklaşımla yaşayış olarak yeniden sistemin üretilmesine vesile olmaktadır. Devrimci birey ve örgütlenmelerde karşı çabaya rağmen sistem egemenliği ve bin yılların düşünme içeriğinden belirgin bir biçimde etkilenerek bunu, siyaset, araç ve yöntemlerde dönem dönem belirgin bir biçimde ortaya koymaktadır. Bu konuda çok uzağa gitmeden kendi tarihimizde mahkum ettiğimiz işkence sorununun temelleri bu ideolojik karakterin sonucu olarak tezahür etti.

Bilgi toplumsal yaşamın çeşitli dallarında üretilmektedir. Doğru bilginin kaynakları, sınıf savaşı, üretim ilişkileri ve bilimsel denemeler alanından gelmektedir. Bunu da kitlelerin direkt olarak binlerce alt ve üst maddi, düşünsel emeği getirmektedir.

İdeolojik hegemonya bilinç davranış ve alışkanlıklar bağlamında bir zihinsel algı ve kavrama olarak sosyal pratiğe dönmektedir. Bu süreçle sarmal olarak zihnin sömürgeleştirilmesi, helezonik biçimlerde derinleşmesi sağlanmaktadır.

Sınıf mücadelesinin devrim olarak zafere erişmesi bu zihniyet sorunun aşılmasını gerekli kılmaktadır. Bunun için bölük parçalı

sistemsiz ve kendini oldukça uzun zaman süreçleri içerisinde ufak biçimlerde geliştirilmesine bir son verilmesini gerekli kılmaktadır. Aslında her şeyin karakteri tarihsel olmasıdır ve belli bir zaman dilimine cevap verebilir gerçekliğidir. Bunun süreklileştirilmesi toplumsal kavrayışın ilerletilerek amacın berrak kılınması yöntemlerin amaçlara uygun düzenlenip geliştirilmesi ve araçların çoğaltılmasıdır. Bunun karşılığı özgünlüklerin görülmesi ve özgünlüğün karakterinin seferber edilmesidir. En genel anlamda hayatın her zerreciğinde yeniden ve yeniden örgütlenme olarak tanımlanabilir.

Parti 3. Kongremiz, bu temellerin anlaşılmasında bir ileri duruşun örgütlenmesi gerektiğini ortaya koyarak, bilim, kültür ve siyaset akademisinin önemini açığa çıkarmıştır. Bu akademi her şeye deva olmayacak ama genel yürüyüş içerisinde ciddi katkıları olacak ve yürüyüşün güçlendirilmesini sağlayacaktır. Bilim, kültür, siyasetin tekel altına alındığı egemen sistemde, halk kitleleri ve komünizm için üretme perspektifi bağlamında bu alanın kazanılması için özel bir önem olduğunu belirtir. Burjuva devletin paramparça edilmesi sürecinin ve yöneliminin parçalarından biri de bu alanda ilerlemeler, kat ederek kitleleri seferber etmek ve faşist burjuva sınıfı devirmeye hizmet etmesidir.

Bu anlamda, karşı bir atak anlamı taşımaktadır. Akademi, bilim, kültür ve siyaset alanında yeni üretimler olarak kavrayışı, davranışı ve ufkun açılmasında etkilerde bulunacağını belirtmek, hatalı bir yaklaşım olmayacaktır. Kültürel kalıpların dönüştürülmesi siyaset algısının geliştirilmesi ve bilim temelinin güçlendirilerek uygulamalara dönüştürülmesi, halk için soyut kalan kavramsal durumu aşmasını sağlayacaktır. Her şeyi hemen ve tüm yönleriyle yapmak mümkün değildir. Bu hem gerçeğimizin doğru algılanmaması hem de uzun tarihsel süreçte mülkiyetçi toplumsal gerçeğinin yeterli anlaşılamamasıdır. Temel referansımız, sosyalizmden komünizme gidişte çok fazla kültür devrimine ihtiyaç olduğu, geçmişin alışkanlıklarının aşılması, geleceğin somut olarak gerçekleşmesi için, zihniyet olarak devrimlerin geliştirilmesidir. Bu anlamda bu felsefi ve politik teori bakış açısı içerisinde, akademi doğru anlaşılmalı ve ele alınmalıdır.

Bugün birçok politik entelektüel bilim emekçisi ve kültür emekçisiyle bu akademi gerçekleştirilip ilerletilebilir, bünyesinde onlarca dal ve atölyeler oluşturulma dinamiği ülkenin demokrat devrimci ve komünist damarıyla yürütülebilir. Bunun için çok fazla dinamik bir güç bulunmaktadır.

Yazın, görsel, ses vb. biçimlerde müthiş üretimler gerçekleştirilebilir. Halk kitlelerinin ihtiyacı olanı üretebilir ve halk kitlelerinin bu alanlardaki kavrayışlarını derinleştirip bilincini şekillendirebilir. Siyaset üretiminde etkin bir manivela görevi görebilir. Siyaset alanında gündelik politik yaşama yeni yaklaşımlar kavrayışlar yöntem ve araçları ortaya çıkarabilir.

Parti 3. Kongremiz, bilgiyi üretme ve devreye koymanın onlarca aracından bir tanesinin de akademiler olduğunu ve bu öneme uygun bir yaklaşımın tesis edilmesini gerekli görmektedir.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya bu topraklarda komünist ideolojinin yeşermesinin büyük sahiplerinden önde gelenidir. Onun ideolojik ve politik çözümlemeleri bu ülkede devrim toprağının işlenmesi anlamına gelmektedir. O, faşist egemen sınıflar ve onun resmiyetinden kopuştur. İbrahim yoldaş, hatalı anlayışın komünistler bile olsa karşısında olarak, Komintern'in hatalarından kopuştur. Partimiz, böyle bir öndere sahip olmanın büyük manevi coşkusunu yaşamaktadır. Kaypakkaya, resmiyetçi retoriklere karşı çıkmış ve Proleter Kültür Devrimi'nin üzerinden Partimizin yükseldiğini derin bir ideolojik kavrayışla ortaya koymuştur. Bunlardan dolayı bu köklü kopuş olarak akla gelen Kaypakkaya çizgisi bağlamında İbrahim Kaypakkaya özgünlüğündeki komünist teorik kopuşun derinleştirilmesi ve ilerletilmesi için yeni yol ve yöntemleri olarak anlaşılmalıdır.

Bu zihniyet kopuşunun temellerini güçlendirmek için demokrat, devrimci, komünist aydınların ve emekçilerin bu yeni zihniyetin davranış, kültür ve siyasetin örülmesinde emeklerinin önemini belirtir ve bir ihtiyaç olduğunu ortaya koyar.

GEZİ PARKI- TAKSİM DİRENİŞİ VE DERSLERİ

Gezi Parkı-Taksim Direnişiyle başlayan ve gelişen Haziran Ayaklanması'nın derslerini daha güçlü ve keskin bir şekilde özetleyerek tartışmayı derinleştirmek istiyoruz.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da oldukça sıcak gelişmeler yaşanmaktadır. Bütün halk güçlerinin egemenlere karşı çeşitli düzeylerde takındıkları tavır ve tutumlar söz konusudur. Bütün bu gelişmelerin doğru tahlil edilmesi ve yeni özgünlüklerin tespit edilerek gerçekten karşılık bulacak politika, araç ve mücadele biçimlerini oluşturmak ve harekete geçmek için kararlaştırmamız ve yönelimimizi somutlaştırarak bir an önce anlayış ve pratik sürece girmemiz gerekmektedir.

Şimdi "apolitik çapulcu" denilenler sahnede. Şüphesiz bu söz konusu tanımlamanın sübjektifliğini de göstermektedir. Devrimci romantizmin '68 vari yeni bir özgürlük yürüyüşüyle karşı karşıyayız. Tüm lokal ve bölgesel kimlikleri aşarak küresel yeni bir kültürün bayraklaştığı bir dönemdeyiz. Zulme karşı isyan edenlerin farklılıklarını birbirlerini ötekileştirmeden anlayan ve mücadelenin hedeflerine karşı birlik çizgisini kavrayan yeni bir yol açıldı. Bunu bazıları anlamsız "bir market" gibi değerlendirmektedir. Oysa tam da kitlelerin doğrudan söz sahibi oldukları ve yekpare durumda bulunmadıkları dersi verilmektedir. İnançlara özgürlük lafının pratikte ne olduğu gösterilmektedir. İnançlarını ifade eden kitlelerin güvenliği, inanmayanlar tarafından da saygı ile karşılanarak garantiye alınmaktadır. Gezi'de başlayan Taksim, Ankara Kızılay, Hatay, Dersim Seyit Rıza, İzmir Gündoğdu ve Kuzey Kürdistan'a ve dünyanın değişik coğrafyalarına ulaşan bu yürüyüşün tekçi eskinin "yeni" devamı AKP kumandalı faşizme meydan okuyuşu, iyi kavramak zorundayız. Gezi yürüyüşü iflas eden tekçiliğe karşı halkların, bütün fidanların hem hür hem de kardeşçe ormanlaşmasının bayrağıdır. Bu gelecek açısından nasıl bir toplum ve nasıl bir demokrasi, nasıl bir yönetim, nasıl bir paylaşım vb meselelerini de anlamamız için somut ve gerçekçi önemli bir derstir. Tekleştirme değil tartışmayı yadsımada değil sürüleşme ise hiç değil, komünalizmin insan doğasıyla ilişkisini Gezi'ye çıkan eylemciler ve direnişçiler iyi anlattı. Ve onlar darbeci ve cuntacı kültürlere karşı sadece politik değil bir

toplumsal devrim ihtiyacının ve buna göre örgütlenme gereksiniminin altını da çizdi. Alışkanlık haline getirilmiş ve statükocu- gelenekselci bir mücadele ve örgütlenme çizgisiyle yürümedi. Örgütü bir araç olarak kavramak ve mücadelenin her biçiminde ustalaşarak yeni özgün ihtiyaçlar temelinde doğru örgütlenme araç ve yöntemlerinin dersini bizlere iyi öğretti. Şüphesiz mücadeleleri bir daha gösterdi ki zorba düzeni aşmada devrimci savaş bir ihtiyaçtır. Zaten komünizm, halk kitlelerinin ihtiyaçları ve gelecekleri konusunu önemser. Sadece insanın da değil bu sonsuz kozmos içerisindeki bir zerre olan dünyanın ve genel evrenin yasalarını da anlamak, bencil merkezli çıkarlarla tahrip etmemek hususunu da ciddiye alır. Gezi Direnişi ve gelişen eylemler, bize bu dersi son derece iyi verdi. Egemen sömürücü iktidarcı, cinsiyetçi ve sadece bencil insan merkezci tasavvurların gerici perdesini yırtarak doğru gerçek ve olması gerekeni gösterdi. Kaba mekanik materyalizmin yaşamın dinamiğini anlamayan reçeteci yaklaşımlarına karşı perspektifimizin geniş ve nasıl olması gerektiğini öğretti. HES'ler konusunu devrimci hareket olarak ne kadar önemsedik? Barajlar konusunu sömürücü hegemonyanın pekiştirilmesindeki içeriğini ne kadar anladık? Çoğunlukçu değil çoğulcu seküler hayat gerçeğinin tekleşmeye karşı bir ağaç gibi hür olarak ormanlaşma eylemini ne kadar anladık? Gezi ve Taksim'in Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yükselen bayrağı her tür temsili burjuva devlet ve parlamentarizme karşı halkların söz, karar ve yetkide doğrudan demokrasi işlevini öğreten bir kazanımdır. Bu direniş ve kazanım sömürücülerin korku ve sindirme ablukasını parçalamış, cesaret ve geleceği kazanma azmini bilemiştir. Türk İslam hegemonyası egemenlerinin kaldırdığı bayrağı açığa çıkarmıştır. Bu bayrak kırımdan geçirilen Aleviler ile alay etme bayrağıdır. "Sizleri dün kestik bundan sonra da yeni köprülerimizde yine bir modern kesme ve biçme makinası olduğumuzu ilan ediyoruz" mesajıdır. Topçu Kışlası kararlılığı, Sünni Hanefi yaşam tarzına biat edin mesajıdır. Neo¬liberal alışveriş merkezli kent egemenliğine boyun eğin, terbiye kurallarımıza riayet edin, ahlak kurallarımızı çiğnemeyin çağrısıdır. Kaldırılan Selefi bayrağı, Gezi'deki ağaçları katletmek istedi. Katledilmek istenen halkların belleklerindeki tarih, emekçilerin gelecek arzusuydu. Ama sultanların ve sömürücü egemenlerin ordu ve polisleriyle muktedir olamadıklarını gerçekten gerçek kahraman olan halk kitleleri bir kez daha gösterdi. Eskiden "baldırı çıplak- ayak takımı" argümanlarının devamı olarak "Ayyaş-çapulcu-marjinal" ezilenler tarihin seyrini

değiştirdi. Mesaj açıktır. En büyük okul, bizzat devrimci eylemdir. Bu devrimci eylem, muhafazakâr gerici hegemonyayı parçalamıştır. Ilımlı İslam karargâhı liderinin "nesilleri ıslah ve beyinleri ele geçirme" çağrısını yıkmıştır. Havuç politikalarıyla "yangını küçükken söndürün" talimatını parçalamıştır. Evet evet Gülen Cemaati "karınca istilası" diye emekçi hareketinden son derece ürkmüş "adab-ı erkan" yönelimiyle "piç" denilen neslimize ıslah fermanı vermiştir. Islah olmayacağımız açıktır. 1 Mayıs Taksim yasağını, Gezi ve Taksim eylemcileri iptal etti. Egemen mühendislerin davranma, yeme, içme, giyim ve nasıl idare edilecekleri projesini ezilenler iptal etti. Darbeci değil halkın doğrudan istemleri çerçevesinde fiili yeni bir projenin ne olması gerektiğini anlattı. Hitler gibi burjuva seçim oyunlarıyla çoğunluk temeline dayanan faşizme karşı yok sayılanlar "Bizde Varız" dediler. Gezi ve Taksim'de çakan şimşek budur. Bu şimşek dünyanın diğer yerlerindeki öfkeliler, işgal hareketleri gibi dalganın bir Türkiye-Kuzey Kürdistan biçimidir. Ve dünyanın emekçileri kapitalist hegemonyaya karşı daha eşit ve özgür yeni bir dünya mümkün söylemini pratik olarak yazmaktadır. Gericilerden haklar lütfedeceği çizgisine karşı, bir devrim şarkısıdır söylenen. Bu şarkıyı büyütelim ve bu şarkıyla birleşelim. Bu şarkının güftelerini, söz, çağrı ve notalarını öğrenelim ve geleceğe yürüyelim.

Tıpkı 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi gibi Gezi, Taksim ve Türkiye- Kuzey Kürdistan'a yayılarak dünyayı da silkeleyen bu yangın göstermiştir ki devrim için devrimci savaş mutlak bir gereksinimdir. Devlete, onun ordu ve polisine güven bir kez daha parçalanmıştır. Gerçek kahramanın kitleler olduğu bir kere daha görülmüştür. Dünya ve coğrafyamızda devrimin objektif koşulları, devrimci durumun varlığı bir kez daha kendini teyit etmiştir. Tüm bunların bilincinde halkların birleşik devrimci eylemine de padişahvari değil bir öncülük sorumluluğunun halklarla birlikte nasıl ele alınması gerektiği bizzat devrimci eylem tarafından öğretilmiştir.

Yok farz edilen ve bir hiç olarak gösterilen ezilenlerin her şey olduğu mücadelede bilinçli bir özne durumuna geldiklerinde her şeyi kazanabilecekleri bir daha görülmüştür. Tabi bu an'a doğru bir şekilde bilinçli önderlik etme gereğini de anlatmaktadır. Gezi ve Taksim direnişi ve eylemleri, halkların doğrudan yönetmesinin de mümkün ve gerekli olduğunu da gösterdi. Sağlık, eğitim, hukuk, vicdan, ekonomi ve her alanda kitleler bir Komün yaşamı dersi verdiler.

Halkların denetimindeki görevliler ve hizmetliler yönetiminin, üstün zekâlı denilen burjuva hiyerarşik örgüt ve yönetme modeline karşı halk kitleleri konuları nasıl ele almalı sorusunu da cevapladı. Mütevazı de olsa Paris Komünü'ne, Sovyet fikri ve Şangay Komünü tasavvuruna somut ve güncelde nasıl olacağına ilişkin katkıda bulundu. Elbette son derece gerekli olan komünist önderlik ihtiyacını da ortaya çıkardı. En büyük önder olan halk kitlelerinin stratejik, gerçek önder ve belirleyici halka olduğunu gösterdi. Ve kitlelere güvenmeyen, tabandan biriken öfke mayalanmasıyla birleşme görevini yerine getirmeyen, hem tarihini hem de günceli çok yönlü ve bütünlüklü olarak sorgulamayıp gerekli dersleri çıkaramayan, kendisini ayrıcalıklı ve çokbilmiş gören devrimci ve komünist hareketi de silkelemiş ve yeniden doğrularak görev başına davet etmiştir. Gerçek hayatı ve dünyayı olumlu ve olumsuzluklarıyla, ezen ve ezilen cephesinden gelişmeleri ve içinden geçilen somut süreçleri doğru okuyamayıp, eskide ve statüko zaptiyeciliğinde ısrar edenlere ise devrimci eylem adeta tokat atarak iyi bir ders vermiştir.

Kitlelerin öğrencisi olmamakta ısrar ederek anlayış ve pratikleriyle onlara empoze projeler, politika ve çizgiler üzerinden örgütleme ve mücadele yürüyüşüyle halkların doğru temelde örgütlenemeyeceği ve geleceğin kazanılamayacağını da kabul etmek zorundayız. Devrimlerin asla ithal ve kaba bir tekrar olmadığı bir kez daha görülmüştür.

TC egemenlerinin barış süreci ve demokratik çözüm dedikleri planın ne olduğu da açığa çıkmıştır. Emekçilere neo- liberal stratejik plana biat dayatılmaktadır. Aleviler'e TC'nin Diyanet egemenliğine boyun eğerek Yavuz Selim bayrağını kaldırın politikası dayatılmaktadır. Kürtler' e ve tüm ezilenlere İslamcı tekçi egemen bayrak altında kümelenme dayatılmaktadır. Tüm herkese genel geleneksel bir kültür, ahlak ve hayat tarzı dayatılmaktadır. Ya ıslah olacaksınız ya da ezileceksiniz politikasıyla bir Selefi İslam hegemonyasının kabulüne zorlanılmaktadır. Tüm bunlara hayır diyerek direnmek görevdir. Emperyalist küresel sermayenin mevzisi bir faiz lobisi merkezi olarak işbaşında olan egemenlerin kitle hareketini "dış parmak" kaynaklı bir "faiz lobisi" eylemi olarak göstermesi "vatan-millet" edebiyatıyla kitleleri yanılsamalara sürükleme operasyonudur. Gezi-Taksim ve dalga dalga yayılan direniş ve eylemler, kapitalizme ve gericiliğe karşı bir eylem çağrısıdır.

AKP hükümeti ve egemenliğine karşı diğer başka egemen sınıf blokları da tavır almaktadırlar. Bu tavır alış egemen sınıf kliklerinin, klik dalaşlarından ibarettir. Halk kitlelerinin öfkesini genelde ortak oldukları sömürücü sistemin şu veya bu kesimine kanalize etmede ve halk eylemini kendi gerici çıkarlarına adapte etmeye çalışma durumunu deşifre etmek, şövenist kuşatma altında kitle hareketini yozlaştırmak için iş başı yapan CHP ve MHP başta olmak üzere tüm kesimlere karşı bağımsız birleşik devrimci bir bayrak altında toparlama perspektifiyle hareket etmeliyiz.

Birlik, devrimin stratejik çağrısıdır. Öncünün, sınıfın ve halk kitlelerinin birleşik devrimci eyleminin stratejik birlik ihtiyacına Gezi ve Taksim eylemi ve direnişçileri de dikkat göstermiştir. Her bir alandaki özgünlükleri atlamadan halk kitlelerinin tüm güçlerini birleşik bir eylem perspektifiyle mevzilendirmek dönemsel ve taktiksel değil tam da stratejik bir ihtiyaç ve görevdir. Halk kitlelerinin ve devrimin ihtiyaçları dışında kendi başına bir amaç olarak örgütlenme çizgisi asla kabul edilemez. Örgütlenme ve mücadele araçları halkların çıkarlarının devrime taşınmasının birer aracıdır. Bu ruhla halkın birleşik devrimci eylemine çağrımızı yineliyoruz.

Devrimci Kriz: Gezi, sadece yükselen bir devrimci durum gerçeğine değil derinleşen bir devrimci krize de işaret etti. Geçmiş düşünüşten kopamayanlar geçmişin geleneksel ruhlarını çağırarak dün yaşayan ama değişimde ölmüş geleneksel fikirlere dayanarak bunu anlayamadılar, anlayamazlar. Mesela klasik "kendiliğindenci hareket" yorumuyla ilgisiz kalanlar mevcuttur. Bu hareketin bilinçli bir proleter devrim ve komünizme yöneldiğini söylüyor değiliz. Büyük bir öncülük ihtiyacının ortada olduğu açık bir gerçektir. Hareket karşısında sorumluluklarını atlayan bir secdeci tutum içerisinde de değiliz. Ama hareket bir 15-16 Haziran gibi dar ekonomik çıkarlar ekseninde de değildir. Hükümete ve devlete karşı, belli bilinçli bir tutumu da yansıtmaktadır.

Bazılarının iddia ettiği gibi hareket bir orta sınıf hareketi de değildir. Hayat tarzlarına müdahale vb gerekçelerle bu kesimlerde harekette yer almışlardır. Hareket kitlesel bir halk ayaklanmasıdır. Varoşlar, öğrenciler, avukatlar, doktorlar, şimdinin emperyalist dünya gerçekliğinde ya potansiyel gelecek işsizleri ya da neredeyse ücretli işçiye dönüştürülmüşlerdir. Proletaryayı sanayi kapitalizminin ilk yıllarındaki gibi sadece sanayi proletaryasından ibaret gören dar sınıfçı yaklaşım, reformizme götürecektir. Yeni bir sınıf tahlili

yapmayan, varoşları, üniversitelileri, hizmetlileri işçiye dönüştüren mevcut dünyayı anlamayanlar beyaz yaka ve kot pantolon giysisine bakarak halkın birleşik devrimci isyanını küçümsedi. Küresel emperyalist sistem neo¬liberal stratejiyle büyük bir yıkım yarattı. "Orta" denilen sınıfları metalaştırdı. Haziran ayaklanması bu hegemonyaya "eşitlik-özgürlük-adalet" haykırışıyla bir başkaldırıdır. Bilinir ki Ekim Devrimi'nde ayağa kalkan kitlelerde "hürriyet-barış-ekmek" isyanıyla ortaya çıkmışlardı. Bir devrim için bu az bir şey değildir. Eğer kitleler bunun da ötesinde komünizmi biliyorsalar Komünist önderliğe niye ihtiyaç vardır ki? Tam da böyle bir durumda ayağa kalkan kitleler devrim istemektedirler. Eksik olan bu isteğin devrime önderlik edecek komünist bir öncüyle birleştirilememesidir. Sorun, öncüyüm diyenlerdedir. Emperyalist küresel nizam ve ona entegre edilen TC dizaynına ezilenler, hayır demişlerdir. Erdoğan kumandalı başkanlık sistemi ve seçim hesapları darbelenmiştir. Egemenlerin tasavvur ettiği yeni rejim çökmüştür.

Haziran Büyük Ayaklanması, durum nedir ve ne yapılmalıdır sorunsalında eğer ders çıkarılabilirse devrimci komünistlere yeni bir yol açmış ve nasıl bir program sorusunu da objektif olarak cevaplamıştır. Tekçiliğe, üniter bürokratik tekelciliğe karşı seküler hayat, inanç serbestisi, tüm millet ve milliyetlere özgürlük, kitlelerin doğrudan demokrasisi derslerini fevkalade vermiştir. Demiştir ki devrim; keyfi, yukarıdan tanzim edilmiş bir kararnameler meselesi değildir. Ülke gerçeklerine vakıf ol, indirgemeci, bürokratik egemen siyaset tarzını yık. Emekçilerin demokratik halk barikatı ruhu bunu öğretti. Artık Gezi, klasik şekilde tekrar edilemez. Yeni nitel ilerlemelere ihtiyaç var. Bunun için halk kitlelerinin inisiyatif ve zekası fevkaladedir. Mahalle forumları ve mahalle meclisleri gibi örgütlenmelerle halk kitleleri özne olarak sahneye çıkmıştır. Lenin, Sovyetleri kitlelerin mücadelesi içerisinde ortaya çıkardığı tecrübelerle formüle etti. Biz, mücadelenin seyri içerisinde ortaya çıkan bu mücadele ve örgütlenme biçimlerine "durun, bu çok hoş değil", "siz, bizim bildiğimizi yapın mı" diyeceğiz. İşte bu devrimci lafazanlık olur. Hareketin seyri içerisinde ortaya çıkan ve tarihi materyalizminde böyle anladığı mücadele ve örgütlenme biçimlerini koordine etme ve genelleştirme sorumluluğu yerine keyfi icatlar ve niyetlerle buyurganlık yapma ya da tepeden inmeci yaklaşma, Marksizm'in ruhuna yabancıdır. Bir gösteri ve reklam çalımıdır. Bilinçli öncülük asla üzerinden atlanılamaz bir görevdir. Halk kitlelerinin seferberliği ve örgütlenmesinin

aktivistleri, kitlelerden kitlelere dersini unutamazlar. Bu açıdan kitlelerin mücadelesinin yarattığı "açık kürsüler, duran adam vb" gibi eylem biçimleri kendi dönemleri açısından oldukça anlamlıydı. Mahalleler, Gezi'yi savunma barikatları olarak yükseldi. Semtleri ve ilçeleri dolduran kitleler, köprüleri kırarak Taksim'e ulaştı. Halk kitlelerinin bu dayanışma bilinci, karşı-devrimci şiddet dalgasının barikatlarını parçaladı.

Aynı şekilde emperyalizm ve uşağı AKP hükümeti ve iktidarının "barış" planı stratejisi de yönetilemez durumdadır. Karakol ve Kalekol, bu hükümetin bir özel savaş hükümeti olduğunu gösterdi. Üç hilalli, Panislamizm Türkçü egemenliğine karşı ayaklanan 79 il ve ilçeler, Kürtün dramını da algılamaya başladı. Şövenizm zehri, nispeten parçalandı. Lice' de devlet operasyonuna karşı "Dayan Lice Taksim seninle, her yer Taksim her yer Lice" diyen kitleler gelecek açısından önemli bir mevzidir. Ötekileştirilen, LGBTT' lerin onur yürüyüşü "resmen devrim" bayrağı kaldırdı. Ardından egemenlerin gelen "cadı operasyonu", bu devlet ile olmaz fikrini güçlendirmekten başka bir şeye hizmet etmedi.

Gezi, Avrupa ve dünyada da etkisini gösterdi. Beyaz Saray'dan, Çin, Rusya ve AB egemenliğine kadar kendi çıkarları içinde olsa herkesi hizaya getirdi. Bu yenidünya çığlığından korkanlar, kontrol için devreye girdiler. Yoksa tümü tabii ki Haziran Ayaklanması'nın ortak düşmanlarıdır.

Düşünceleri nesnel gerçeğe uydurmayı anlamayan görüş açısı, özünde sağcı, tutucu, muhafazakar ve idealist bir yönelimi ifade eder. Bu durum, diyalektik yöntemin ruhundan bir kopuştur. Sürekli bir değişim dinamiği olan bir toplumsal gerçek, değişimleri kavramak zorundadır. Bilgi pratikten çıkar ve pratik yoluyla nitel olarak ilerler. Marksist lafızcılar, mekanik ve metafizik bir çizgiyle bir dönemin doğru olan bilgisini, her dönemin dini zannetmektedirler. Komünist bilgi teorisinin ruhuna ve bir eylem kılavuzu olan komünist bilimin özüne bu karşı duruş, günü doğru temelde kazanamaz ve geleceğe doğru yürüyemez.

Gezi Parkı-Taksim Direnişi ve dalga dalga yayılan eylemler, emperyalizmin uşağı faşist Türk hâkim sınıfları düzeninin suratına inen ağır bir şamardır. Bu mücadele, öteden beri devam eden statükocu ve tutucu anlayış ve çizgilere de gereken dersi göstermiştir, artık bir an önce göstermek zorundadır.

Birleşik Devrim İhtiyacı direnişin, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi açısından taşıdığı büyük önemi ve bize kazandırdığı zengin tecrübeleri doğru kavrayalım. Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarının birleşik devrim ihtiyacının stratejik birleşik ittifakının gereğini ve ötekileştirilenlerin ötekileştirilenler ile kardeşleşme çağrısını yinelemiştir. Bu kardeşleşme, bir egemen tekelle olmaz. Birilerinin özel bir ayrıcalığıyla gerçekleşmez. Ki bu kardeşleşme değil, tabi olma, ve bir imtiyazın yeni türden üretimidir.

Objektif şartlar içerisinde ortaya çıkan direniş, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi açısından oldukça önem arz etmektedir. Bu mücadele, Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin somut pratiğine birçok hususta ışık tutmuş, bir dizi meselenin ortaya serilmesine olanak tanımış, devrimimizin bir dizi meselesinin aydınlanmasına hizmet etmiştir.

Ülkemizde demokratik, meşru ve devrimci mücadeleye ivme katmış, bazı burjuva düşünce ve tezlerini ise yerle bir etmiştir. Liberalizmi çökertmiştir.

Emperyalizmin uşağı Türk devleti düzeninin, polis ve emniyet kuvvetlerinin karşı-devrimci niteliğini daha berrak açığa çıkarmıştır. Futbol kulübü taraftarlarını bile ayrıştırmıştır. Futbol ve kulüp fanatizmini darbelemiş, Çarşı örneğinde olduğu gibi sorumlu kitleleri devrime yakınlaştırmıştı.

Türk devletinin, emperyalist patentli yeniden dizayn etme operasyonlarından, spor kulübü taraftarları da nasibini almaktadır ve alacaktır da.

Direniş, kesinlikle halk kitlelerinin her bir kesimi ya da katmanı içerisinde yer alanların bilinçlerinde bir sıçramaya zemin sunmuştur. Bu durum, türlü burjuva düşüncesinden arınmış bilimsel ve somut ihtiyaçlara uygun örgütlenmiş bir kitlesel harekete doğru evrilmelidir. Doğru ve objektif bir evrilmeye de objektif olarak yol açmıştır.

Direniş, devrimci hareketin bilincinde nitel sıçramalar yaratmaya gerekli temeli sunmuştur. Onların komünizmin evrensel gerçeğiyle Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin somut pratiğini birleştirmelerine yardımcı olmuş ve güçlü somut veriler sunmuştur.

Emperyalist küresel askerileşme ve neo- liberalizasyona karşı küresel karşıtların bir mevzisi olarak sahneye çıkmış, bu direniş tekrarcı bir hâkim model stratejisini de yıkmıştır.

Halk kitlelerinin devrimci eylemi her yerde ve her zaman basitten karmaşığa, somuttan soyuta, küçükten büyüğe bir yürüyüş rotasıdır. Kesinlikle tek düze bir reçete olmaz.

Direniş; siyasi, sosyal ve kültürel vb her alanda halk kitlelerinin büyük devrimci yaratıcılık ve inisiyatifini tekrar tekrar gösterdi. Mizah da, müzik de, edebiyat ve sanat da büyük patlamalara yol açtı.

Yürüyüş, özel bir gerillacılık akımının değil gerillanın kitlelerle birleşmiş tamamlayıcılığını da anlatmıştır. Şehirlerin ne kadar da önemli olduğunu açık ve net bir şekilde ifade etmiştir.

Kategorize edilmiş, hayatı dışlayan ilkeler yerine somuttan hareket edilmesi gerektiğini konuşmuştur. Topyekûn Halk Savaşı gerekliliğinde halk kitlelerinin topyekûn çok çeşitli araçlarla seferberliğinin birleşik koordinasyonuna dikkat çekmiştir. Zira devrimci savaş, kitlelerin savaşıdır. Kitlelere karşın bir yürüyüş söz konusu olamaz.

Direniş, Sosyalist Halk Savaşı'nda şehirlerin artan rolünü de göstermiştir. Devrimci savaşımızda kır ve şehir diyalektiğinin merkezi birleşiklik sentezinin önemine vurgu yapmıştır. Bir dönemin savaş biçimini, teorileştirilen alışkanlık, kültür ve çizgilerine karşı tüm ezberleri bozmuş, yeni bir devrimci savaş çizgisi ve siyaseti talep etmiştir.

Direniş, öncelikle devrimin şiddete dayanacağını, bunun da oldukça geniş ve çeşitli aşamalardan geçerek yürünebileceğini ve aynı şekilde bunların zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu göstermiştir.

Direniş; burjuva devlet, ordu, polis, hükümet, burjuva parlamentarizmi hayallerini yıkmaya yardım etmiştir. Kitlelerin en demokratik ve meşru taleplerinin dahi hakim sınıflar ve hükümetlerden ve onların ordu ve polisi de dahil silahlı kuvvetlerinden beklemenin ham hayal olduğunu bir kez daha ilan etti. Tıpkı, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direniş'inde, yakın süreçlerdeki Tekel- İşçi Direnişi vb de olduğu gibi.

Direnişler, bizlere öğrenmemiz için objektif dersler sunar. Kendi başına, yolumuzu bilinçli nasıl yürüyeceğimizi kendiliğinden sunmaz. Derslerinden öğrenirken bilinçli bir çizgi ve siyasetle günü nasıl kazanacağımız ve geleceğe nasıl yürüyeceğimizi de kavramak ve uygulamak durumundayız.

Direniş, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kere daha göstermiştir. Hiçbir partinin kendi başına kitlelere rağmen bir devrim tasavvurunun devrimci darbecilikten öteye gidemeyeceğini anlatmıştır.

Direnişin ve dalga dalga özellikle şehirlerde ve büyük şehirlerde yayılan ve her tarafı kapsayan güçlü etkisi ve bunun karşısında düşmanın da daha fazla pervasızlaşarak saldırganlaşması, Maoist Komünistlerinde sağlam ve güçlü örgütlenme ve nitel kurumsallaşmalarına ne kadar ihtiyaç duyulduğunu da göstermiştir. Aynı şekilde ülkenin değişik bölge ve alanlarında-yerellerinde askeri başta olmak üzere önemli ve temel örgütlenmelere olan ihtiyacı da ortaya çıkarmıştır.

İletişimin daha fazla önemi de direnişle ortaya çıkmıştır. Bugün Türkiye- Kuzey Kürdistan'da 35 milyon insanın twetter kullandığı ve sosyal medyanın rolü tartışmasız bir gerçektir. Örgütlenme sorununu ele alışta bu gerçeği de özenle dikkate almamız gerekmektedir.

Direniş, devrimin kitlelerin eseri olacağını ve kitlelerde devrim için objektif olarak güçlü bir istek bulunduğunu açık bir şekilde göstermiştir.

Direnişin başından itibaren düşman, direniş güçleri ve devrimci hareket arasında parçalayıcı ve dağıtıcı bir strateji izlemiştir. Bu kapsamda "aranızdaki marjinalleri dışlayın-onlardan uzak durunsizlere karışmayacağız vb" demiştir. Kitle hareketini anlamayıp sloganlarla hareket etseydik tüm iyi niyetimize karşın düşmana açık kapı siyaseti durumuna gelirdik. Devrimci hareket kitlelerin istemlerine, bilincine, yarattığı mücadele ve örgütlenme biçimlerine tam da doğru bir şekilde kayıtsız kalmamış ve saygılı davranmışlardır. Devrimci hareketin bu pratik dersi özellikle önemlidir. Kitleler temeldir ve onların üzerinde onlara karşın bir devrimcilik bilinçleri yadsıyarak değil onlarla birleşilerek sürdürülebilir.

Devrimci ve komünist hareket olarak bizler bu süreci öngöremedik. Aynı şekilde gerek Uluslararası Komünist Hareket(UKH) gerekse de Türkiye- Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi genel olarak parçalı, dağınık, dar ve örgütsüz vaziyettedir. Bu objektif gerçeklik karşısında düşmanlarımızda kuşkusuz bizleri marjinal ilan ederek tasfiyesini daha da derinleştirmek için kullanmak istemektedirler.

PKK önderliğindeki Kürt Ulusal Hareketi ve bunun demokratik alandaki kurumsal bileşenlerinin, direniş karşısındaki sallantılı tutumunu da görmezlikten gelemeyiz. Serhildanlarla ayağa kalkan militan, dinamik ve politik Kürt gerçekliği, ne yazık ki bu süreç içerisinde ilk başta barış planına zeval gelmesin diye kayıtsız bir duruma sürüklenmiştir. İlk etapta Barış planını baltalama girişimi olarak görülmüş ve karşı bir tutum sergilenmiştir. Gezi Parkı-Taksim Direnişi ile ortaya çıkan hareketin herkesi hizaya getirmesi ve gerçek niteliğini daha net ortaya koyması ile birlikte Kürt Ulusal Hareketi, ikircikli ve eklektik tavrını sürdürerek kitlesini harekete geçirmemiştir. Kuzey Kürdistan'ın çok az bir bölümü hariç hemen birçok alanında direnişe destek olunmamış ve kitlesel dayanışma gösterilmemiştir. Kürt Ulusal Hareketi'nin pragmatist çözüm planı eksenli ikircikli ve pragmatist davranışı, harekete gerekli desteği sunmamıştır. Haziran hareketi kendini kabul ettirince bu pragmatist yaklaşım yine pragmatist bir çizgi ve siyasetle destekleniyor gibi ifade edilse de Kuzey Kürdistan kitlesel olarak harbe dâhil edilmemiştir. Bu örgüt hatası ve AKP ile çözüm planına iyimserlik yönelimi itibarıyla, Gezi Parkı-Taksim Direnişi'ne bir türlü dâhil olamamıştır. Nitekim bu durum, Kürt Ulusal Hareketi'nin demokratik kurumsal mekanizması içerisinde bir tartışmaya da vesile olmuştur. Özellikle BDP içerisinde Gezi Parkı-Taksim direnişine karşı kayıtsızlık ve gereken desteğin verilmemesi tartışmalara yol açmıştır. Saflaşma önümüzdeki süreçlerde kaçınılmazdır.

Gerçi bu hatalı çizgi ve siyasete karşın Kürt ezilen kitleleri önemli roller de oynamışlardır. Direniş, bağımsız çizgimizin sürekli ve sistematik rol oynaması, pratikleştirilen bir duruma gerekli cevabın verilmesini de anlatmaktadır. Ezilenler ve onun bir parçası olarak Kürtler, azınlıklar, ezilen inanç grupları yekpare değildir. Tüm bunların sınıf mücadelelerinin önderlik ve sorumluluk gerektirdiği açıktır. Bu, komünistlerin bağımsız bir programatik yönelimle hem bütün müttefiklerle birlik ve hem de bağımsız ideolojik ve siyasi bayraklarını da havaya kaldırmayı gerektirir.

Direnişin daha da geniş kesimlere ve bölgelere kitleselleşerek yayılmasıyla daha etkili ve güçlü hale gelmesiyle, hâkim sınıflar bu direnişleri engellemek için daha kapsamlı bir seferberlikle iş başı yapmışlardır. Bizzat kendileri iç savaş provasını planlamıştır. Bunun için savunma refleksli mitingler düzenlemiş, gözaltı-tutuklama vb operasyonları genişletmiş, sürgünlerle yıldırmayı denemiş, psikolojik savaşta daha fazla yoğunlaşmış, yalan ve demagojilerini arttırmıştır.

Çare bulamayınca referandumu kabul etmişlerdir. Bu halkın stratejik zaferi karşısında bir yenilgiyi kabul etme durumudur. Ayrıca, yürütmenin emrindeki mahkemelerde sanki adil karar veriyormuşçasına yürütmeyi durdurma kararı almıştır. Bu da hükümetin kararlılık gösterilerine karşın mahkemelerle işi idare etme eylemidir. Hatta daha da ileri gidilerek bundan sonraki bütün projelerin halkla birlikte ortak kararlar alınarak hayata geçirileceği beyanında bulunularak yanılsama yaratılmak istenmiştir. Lice'deki operasyonlar gibi "barış" planıyla bu yanılsamanın mahiyeti açıktır. "Süreç" balonu patlamıştır.

Halk kitleleri sadece bir tek şey istiyor. Devrim ve geleceğini kararlaştırmak istiyor. Aldatmalara hayır diyor. Şimdi görev bu istemi ileriye taşımaktır. Tüm bunların bilincindeyiz. Yine de açık gerçek şudur ki halk kitleleri kazanmıştır. Bu yatıştırma operasyonlarına karşı görevi "bu daha başlangıç mücadeleye devam et" demektir. Halk kitlelerinin cevabı budur. Nitekim direnişin sonraki evrelerinde „bu daha başlangıç mücadeleye devam' sloganı yükselmiştir. Halk kitlelerinin birleşik devrimci savaş mevzisi olarak sahneye çıkmasına hizmet etmeli ve görevlerimizi yerine getirmeliyiz. Devrimci ve komünistlerin halk kitlelerine anlatması gereken budur. Bu karşı-devrimci savaş planına karşı her devrimdeki gibi iç savaşın ihtiyaçlarına uygun devrimci hareketin mevzilenişi yetersiz kalmıştır. Bu durum üzerinde düşünülmelidir.

Haziran hareketi, Sosyalizm için "bilinç ışınları" taşıyor. Komünist mücadele ve yürüyüşe açık bir durum gösteriyor. Yapılması gereken siyasi kampanyalarla objektif gerçeklikleri açıklama ve pratik uygulamalarla yürütmeyi benimsetme görevidir. Örgüt, bunun aracıdır. Bir devrim durumu gelmiş vaziyettedir. Klasik kalıplar ve şabloncu yaklaşımlarla darbeci devrimcilik, dönemi doğru okuyamamakta, sloganlarla işi idare etmeye çalışmaktadır. Kitlelerin bu isyanı, bizi devrimci örgüt görevinden azat etmez, aksine ciddi bir çağrı yapar. Ne ekonomizm ne de terörizm gibi kendiliğindencilik, döneme cevap olamaz. Ayaklanma tamı tamına bir siyasi mücadeledir. Buna siyasal karakter kazandırmak görevi aptalcadır. Sorun şudur, hareket burjuva sınırların dışına nasıl çıkacak ve nasıl çıkarılabilecektir? Rejime bu şekilde tavır alış, nasıl köklü ve bütünlüklü bir devrimci perspektifle birleştirilebilecektir? Ezilenler nasıl kendi kendine değil ezilenliği yaratan toplumsal koşullarla baş edebilecektir? Tüm objektif refleksleri bu bilinçle birleştirme sorumluluğu vardır. Bu bilinç yoksa derslerinden öğrenme de yoktur.

TÜRKİYE- KUZEY KÜRDİSTAN COĞRAFYASI DIŞINDAKİ FAALİYETLERE İLİŞKİN

Türkiye-Kuzey Kürdistan dışındaki faaliyet alanlarına ilişkin partimizin somut politikaları bulunmaktadır. Ekonomik, siyasal, ve sosyal nedenlerle dünyanın değişik yerlerine göç eden ve etmek zorunda bırakılan halkımızın yaşadıkları alanlardaki sorunlara ilişkin mücadele göreviyle sosyal ve siyasal bağlarının güçlü olduğu Türkiye-Kuzey Kürdistan siyasal coğrafyasının devrimci görevlerinin birliği bulunmaktadır. Bu politikaların geliştirilmesi ve uygulanmasında daha ileri bir tutumun ortaya çıkarılması gerekmektedir. Türkiye-Kuzey Kürdistan gündemi ve buradaki politik mücadeleyle bağlar belirli boyutlarda zayıflamış durumdadır. Bunun tekrardan olumlu anlamda geliştirilmesi gerekmektedir. Genel kitlenin Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci sürecine katılımın çeşitli biçimlerinin ivedi sağlanması gerekmektedir. Avrupa'daki kitle çalışmalarının, Türkiye-Kuzey Kürdistan çalışmalarıyla birliğinin ve onun zemininde geliştirilmesi gerekmektedir. Avrupa faaliyeti ülke faaliyetinin bir uzantısı olarak ele alınmalıdır. Bu bağlamda özgünlük olarak Avrupa'nın sosyal siyasal hayatında devrimci tutum ve sorumlulukla burada güncel politik sürece katılım sağlanmalıdır.

Bu anlamıyla iki görevli bir faaliyet perspektifi ortaya çıkarmış durumdadır. Bunlar içerisinde seferberlik ve ihtiyaca göre şekillenme ve konumlanma perspektifi olarak, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrim ve devrimcilik gerekliliklerinin bilince çıkarılması ve bu minvalde bir şekillenmenin yaratılması gerektiğini belirtmiştir. Dünya devrimi birdir ve komünistlerin, herhangi bir coğrafyada dünya devriminin hizmetinde pratik duruşlar gerçekleştirmesi, beklenen ve istenen durumdur. Yine buna bağlı olarak, her coğrafyada devrimci komünist mücadele somutunda örgütsel faaliyet yürüten politik partiler bulunmaktadır. Partimiz Türkiye-Kuzey Kürdistan devrim mücadelesinin öznelerindendir. Dünya devriminin parçası ve hizmetinde, ona karşı sorumluluklarının bütün biçimlerinde imkan, kabiliyet ve kavrayışı düzeyinde katılım göstermektedir. Ama bir gerçek vardır ki partimiz Türkiye- Kuzey Kürdistan da somut devrimci program ve pratik icra etmektedir. Bundan dolayı Avrupa kitlemizin bu anlayış çerçevesinde ikili durumun özgünlüğü atlanmadan, ama bu ana gerçek

de silikleştirilmeden seferber edilmesi gerekmektedir. Avrupa'daki demokratik faaliyet ve kurumsallık çalışmaları da yine özgünlük çerçevesinde, Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki kurumsallığın içerisinde, ondan ayrı farklı iki örgüt değil, onun kolları olarak ele alınacaktır.

Parti 3. Kongremiz, Yurtdışı Bürosu biçimindeki örgütlenme yönelimine son vererek, bütün bölge ve ülkelerindeki çalışmaları, bundan sonra bölgelerin ve coğrafyanın adlarıyla adlandıracaktır.

Parti 3. Kongremiz, Avrupa faaliyetlerinin sadece ekonomik destekçi olarak ele alan hatalı yaklaşımın, mevcut bir gerçeklik olduğunu belirterek, siyaset ve politika dışılık olarak parti faaliyetlerini darlaştıran, kısırlaştıran anlayışın aşılarak, faaliyetin hak edildiği politik niteliğinin ön plana çıkarılması gerektiğini belirtir. Bu anlamda, tüm partinin mali politikada belirtilen kaynak yaratma sorunu ivedi yerine getirerek, ekonomik kaynak olarak Avrupa faaliyetlerine yanlış yaklaşımın ve pratik beklentinin ortadan kaldırılması bağlamında kesin bir sınır çizmiştir. Mali politika bölümünde işlendiği için, vurgu düzleminde ele alıyoruz.

Avrupa çalışmalarında yeni biçim ve tarzların yaratılmasının da gerekliliği üzerine duran Parti 3. Kongremiz Avrupa alanında siyaset-bilim, kültür ve sanat akademilerinin oluşturulmasının teorik bilgi, beceri ve politik entelektüel çabayı ilerleteceğini, bunun için gereken önemin verilerek bu perspektifin kurumsallaşması için çabaların gösterilmesinin gerektiğini belirtir.

Parti 3. Kongremiz, Avrupa çalışmalarında nesnel şartların uygunluğu dikkate alınarak, örgütsel çalışmalarda genel katılımcılık öğelerinin daha geniş bir çerçevede ele alınmasını ve örgütlenmelerin buna göre ele alınması gerekliliğini belirtir. Bu bağlamda daha önce yurt dışı olarak tanımlanan faaliyetlerimizi de Avrupa faaliyetleri biçiminde yeniden kavramsal tanım olarak kullanılmasını belirtir.

GÜVENLİK ANLAYIŞIMIZ

Devrimci savaş süreci boyunca partinin örgütsel güvenlik sorunları, genel olarak var olmaya devam edecektir. Bu savaşın doğal yasasıdır. Güvenlik sorunu, partinin örgütsel yaşamını esasta zafiyete uğrattığı zaman veya partinin örgütsel faaliyeti sürdüremez düzeye gelmesi, genel güvenlik sorununda parti açısından tehlikenin derinleştiği anlamına gelir.

Partimiz önemli bir güvenlik sorunuyla karşı karşıyadır. Fakat bütün bunlar aşılmaz şeyler değildir. Doğru bir örgütlenme politikası, ilkeli ve disiplinli çalışma yöntemi, düşmanın çalışma tarzının anlaşılarak önlemler alınmasıyla güvenlik riski en aza indirilebilir.

Güvenlik meselesinde birinci kural, güvenlikte esneme olmamalıdır. Güvenlik sorunlarını aşma çalışmaları yapmak yerine, var olan sürece teslim olma anlayışı kesinlikle benimsenemez. Faaliyetlerin ve örgütlenmelerin güvenlik gerekçe yapılarak ertelenerek zaafa uğratılması, aşmamız gereken bir görevdir.

Güvenlik sorunu, teknik araç kullanmak üzerinden izah edilemez ya da sadece bununla açıklamaya kalmak yanlış sonuçlara varmaya sebebiyet verir. Güvenlik soruna teşkil eden ana mesele düşünce yöntemi ve çalışma tarzıdır. Buna bağlı olarak deneyimin süreklileştirilmesi ve senteze ulaştırılamamasının yol açtığı bir durumdur.

Düşünce yönteminde öznelcilik, yanlış veya eksik planlamalar ve çözümlemelere yol açmaktadır. Öznelciliğin temel kaynağı olarak çalışma ve planlamada sadece kendi gücümüz değil, düşmanın yönelimi, yönelim biçimi ve kabiliyeti kullandığı araç gereç ve tarzlar, bizim kabiliyetlerimiz, zayıflıklarımız ve hedeflerimizin yerine getirilmesinde asgari şartların oluşturulması için gerekli olan hallerin yeterli bir çözüme erişmeme biçiminde gelişmektedir.

Kültürel şekillenmemiz, yine güvenlik sorunun derinleşmesi veya daraltılması açısından hayati önem arz etmektedir. İllegal mücadele, bir kültürel özellik yaratmak zorundadır. Bu kültürel özellik mekanik ve dogmatik olmayan, karşı devrimci sınıfın yöntem ve tarzlarında belirli çözümleri geliştiren dinamik bir karakterde olmak durumundadır.

Kültürel şekilleniş arasında genel kabuller vardır ki, bunlar her daim uygulanması gerekli olan davranış kalıplarıdır. Bu anlamda gereksiz bilgiye ulaşma çabası içinde olmamak, faaliyetçilerin faaliyetlerini gizli tutmak, parti belgelerinin güvenliğe alınarak gereksiz riske atmamak, iletişim araçlarını illegaliteye uygun kullanmaktır. Düşmanın ortam dinleme, MOBESE'li takip, internet üzerinden takip, bilgisayar üzerinden belgelerin ele geçirilmesi noktalarına azami önem verilerek, önlemler alınmalıdır. Örgütlü alanlar ve kişiler inisiyatifini kabul ettirme temelinde doğru yöntemlerle sorunu çözmek yerine, kendisini ve örgütünü deşifre etmekten kaçınmak, açık ve kapalı alan örgütlenmelerin kesinlikle birbirine karıştırmayarak belirlenen kural ve disiplin içerisinde yürütülmesi, ilgisi olmayan alanlara ve eylemlere katılmayarak gereksiz deşifrasyona neden olmamak, başkaları için gereksiz olan bilginin genele veya alaka sahibi olmayan kimselere aktarma sorunları ve örgütsel faaliyetlerin çeşitli biçimlerinin yatay usuller üzerinden ilişkilenmesinin önüne geçmek, toplantı vb. örgütlenmelerin gerekli güvenlikle yapılması vb. parti örgütsel faaliyetlerini düşmana açık hale getirecek bütün davranışlardan kaçınmak oluşturmaktadır. Çözülmek sadece düşman karşısında konuşarak itiraf etmekten ibaret değildir. Yukarıda ifade edilen bütün noktalarda örneğin parti materyallerini hatalı bir davranışla düşmana kaptırmak faaliyetçileri ve faaliyeti düşmana açık hale getirmek çözülme gibi bir bilgi akışı sağlayarak partiyi düşmana açık hale getirmektedir.

Yine genel olarak her şey tarihseldir, bilgi ve yöntemler de tarihseldir. Bu bağlamda, faşist teröre karşı kullanılan yöntemler de faşist terörünün uygulayıcılarının, uygulamalardaki değişikliklerine göre yenilenmelidir. Aksi halde her şeyin statik olmayan yasası ötelenerek, bir statik yaklaşımla dogmatik yaklaşımlarla düşmanın saldırıları veya darbeleri atlatılamaz boşa çıkarılamaz yahut hafifletilemez. Bu bağlamda bu tarihsel süreçte düşman psikolojik savaş ve manipülasyonlarla çeşitli araçlar vasıtasıyla partiyi karalamakta gözden düşürmeye çalışmakta ve yalan bilgiler ortaya sürerek örgütü bulanıklaştırmaya çalışmaktadır.

Yine düşmanın genel bir taktiği olarak işbirlikçileştirme ve sızma girişim yönelimi tüm devrim güçlerine karşı genel olarak başvurduğu yöntemlerdir. Bu anlamda genel uyanıklığa dikkat edilmelidir. Kültürel şekilleniş, donuk ve mat bir olgu değildir. Her şey gibi, o da dinamiktir. Ve gelişmelere göre derinleşip yenilenmelidir.

Aksi halde eski yaklaşımlar bir kültür olarak tanımlansa da bu düşmana karşı gerçek anlamda bizi tam olarak silahlandırdığından söz edemeyiz. Düşmanın sızma ve işbirlikçileştirme politikalarını boşa çıkarma temelinde doğru ve bilimsel yöntemler dışında, hatalı yöntemlerle halktan insanları ve yoldaşları kanaatler ve önyargılarla damgalamaktan da özenle kaçınılmalıdır. İddialar duyum ve bilimsel şüpheler ulu orta tartışılmadan, parti adaleti temelinde gerekli iç işleyişlerle sonuçlandırılarak sonuca gidilmelidir.

Çalışma tarzı izahı olarak ifade edersek, yeteneklerimiz, olanaklarımız ve düşmanın yönelimleri ve yönelimin özellikleri çözümlenerek uygulama biçiminden bahsetmekteyiz. Planlama yaparken, pratik çalışma yürütürken her şeyde düşmanı hesap etmek durumundayız. Bu düşmanını hesap etme olarak vuku bulan kavrayış, düşmanı çözümlemekten başka bir anlama gelmiyor. Düşmanımıza yoğunlaşmalıyız, daha derin çözümlemelerde bulunarak düşünce yöntemimizi geliştirerek, kültürel şekillenişi derinleştirmeli, örgütsel çalışma, örgütsel konumlanma vb. noktalarda yeni çözümlemeler ve siyasetler üretmeliyiz. Anda tehlikenin hissedilmemesi, düşman yöneliminin ve takibinin olmadığı anlamına gelmez. Düşman elde ettiği bilgilerle yıllarca takip ederek darbeler vurmaya çalıştığı bilinmektedir. Sürekli önlemlerle bu yönelimler boşa çıkarılmalıdır.

Her örgüt ve faaliyetçi, sürekli olarak faaliyet yürüttüğü alandaki günlük yaşamdaki tüm değişiklikleri fark edecek şekilde düşman yönelimini kontrol ederek, boşa çıkarmalıdır. Faaliyetleri önceden planlayarak, doğabilecek muhtemel riskleri hesaba katarak hareket etmelidirler. Örgüt ve faaliyetçileri gereksiz riske atacak tutumlardan kaçınılmalıdır.

Yine tüm bu şekillenişi parti tabanımıza kadar bütünlüklü bir perspektif olarak işlemek durumundayız. Devrim savaşı bütünlüklü bir şekilleniş ve asgari bir kıstasın oturtulmasıyla zafere ulaşacaktır. Bu bağlamda parti tabanımızın devrimci savaşın güvenliği bağlamında parti güvenliğini dejenere edecek uygulamalara karşı aktif tutum takınarak, var olan eksikliklerden ivedi bir biçimde kopuş göstermesi zaruridir. Parti güvenliği bütünlüklü ele alınarak, partinin bütün güçleri ve kitlesi içerisinde belirli kavrayışa erişme ve bunun yeterli kültürel bir düzeyde özümsenmesini zorunlu kılmaktadır.

Güvenlik sorunlarına karşı uygulanan ve uygulanacak idari tedbirler ise devrimci savaşın sürekliliği ve zafer yürüyüşünde uy-

gulanması gerekli olan hallerdir. Bunun için sadece ceza kapsamlı bir değerlendirme eksik bir kavrayıştır. Bu anlamda doğru bilincin oturtulmasının farklı bir uygulama çeşidi olarak ele alınmalıdır. Güvenlik anlayışının kavranması dışında, partimizin güvenlik sorununun aşılması aynı zamanda güvenlik ihlallerine yönelik yaptırımları da geçmişe oranla daha zorunlu hale gelmiş durumdadır. Bütün faaliyet alanları bu bilinçle kendi içinde bu anlayışı uygulamalıdır. Zafiyetlerimiz, yetersizliklerimizin, imkansızlıklarımızın giderilmesi için tüm parti güçlerimiz ve kitlemizin her şart altında parti güvenliği ve örgütsel faaliyetin sürekliliğinin sağlanması ve geliştirilmesi için devrimci komünist sorumluluğu daha köklü olarak özümseyerek yaşamsallaştırmalıdır.

Özcesi güvenlik bir siyaset meselesidir. Bu siyaset gizemler, gösterişler, şifreler şekline kendini gösteren tüm dikkat çekici davranış biçimlerinden kopma ve bir doğallık sistemi içinde yürümektir. Güvenliğe alınması gereken nokta nerede nasıl örgütlü olduğumuzu gizlemektir. Örgüt, bir kural ve ilkeler meselesidir. Hiçbir faaliyetçi bu zorunlu kural ve ilkeler meselesinin dışında davranış hakkına sahip olamaz, olmamalıdır. Kişilerin ve örgütlerin işleyiş dışı tartışılması reddedilmelidir. Tartışmalar parti kanalları içerisinde yürütülmelidir.

Faaliyetçinin güvenliğiyle, partinin güvenliği birbirine bağlıdır. Bu bağlamda her faaliyetçi her an düşman yönelimine maruz kalacağını düşünerek, partinin ve kendi güvenliğine ilişkin önlem almalıdır. Faaliyetçi örgütsel ilke, kural, disiplin ve işleyiş dışında hiçbir ilişki biçimine, bilgi paylaşımına, fikir tartışmasına girmemelidir. Örgütsel kanallar dışında gelen bilgileri kabul etmemeli, alanlara ilişkin olumsuz gelişmelerde yatay müdahale yerine, parti kanalları üzerinden bilgi alışverişi ve müdahaleler yapılmalıdır. Eski faaliyet alanlarından tanıdığı yoldaşlarla deşifrasyona neden olabilecek görüşmeler yapılmamalıdır. Savaş partisi olma gerçekliği bir an dahi unutulmadan, buna uygun davranışların sergilenerek, düşman karşısında partiyi ve devrimci savaşı silahlandırma sorumluluğuna uygun davranan, militan bir partinin geliştirilmesi sorumluluğunu, bütünlüklü ele alarak cevap olmak durumundayız. Her alan güvenlik anlayışımızı kendi alanlarının özgünlüklerine göre zenginleştirerek sürekli güncelleyip pratik bir uygulamaya çevirmelidir.

MUHASEBE BELGESİNE İLİŞKİN DÜZENLEMELER

Parti III. Kongremizde, Parti tarihimizin Muhasebe bölümünde yürütülen tartışmalarda muhasebe belgesine ve geçmiş tarihsel süreçlere yönelik şu düzenlemeler yapılmıştır.

a). Parti İkinci Kongremiz, muhasebe belgesinin "94 ayrılık ve diğer bazı dönemlerinin, kişilerin isimleriyle açıklanmasını aşağıdaki kararla mahkûm etmişti.

İkinci Kongre Kararı;

"Partimizdeki 1994 ayrılığının sadece Askeri Komisyon kliği ile (...) kliği arasındaki çekişmeye bağlanması yanlıştır. Yaşanan ayrılıktan esasta partinin önderliği başta olmak üzere tüm partiyi sorumlu tutmak yerine, sadece iki isime ve etrafındaki kliklere bağlamak yanlıştır, bu yönüyle Muhasebe belgesinin bilimsel yöntemiyle de örtüşmemektedir. Bazılarının birinci derecede rolü olsa da, ayrılıktan MLM kadroların da dahil olduğu önderlik başta olmak üzere tüm parti sorumludur.

Muhasebe belgemizde kimi sorunları, içlerinde halen mücadele içerisinde olan bazı kişilerin de bulunduğu isimler vererek açıklamıştır. Bu durum söz konusu kişilerin uzun süre mağdur olmalarına neden olmuştur. İsimleri verildiği için partimiz söz konusu kişilerden özür diler."

Bu karara karşın hala belli noktalar, (örneğin AK-HH kliği ve DABK ve belli dönemlerin sekreterleriyle açıklanması gibi) parti tartışmalarında ve belgelerinde, kişilerin isimleriyle ifade edilmektedir. Partimiz, süreçlerin kişilerle açıklanması anlayışını genel yaklaşım olarak reddederek, ilgili dönemleri AK ve OPO Kliği, DABK... örgütlenmeleri biçiminde ifade edilmesini onaylamıştır. II. Kongrede düzenleme yapılarak, özeleştirel yaklaşılmasına karşın, bu tutumun belli boyutlarıyla devam etmesi, hem partimiz hem de kişiler nezdinde önemli bir eksiklik ortaya çıkarmıştır. Partimiz bir kez daha bu insanlardan özür dilemektedir.

b). Parti tarihimizde yapılan yargılamalarda uygulanan yöntemler, komünistlerin adaletini, önemli oranda tartışmalı hale getirmiştir. Özellikle 1. Kongre sürecinden sonra adalet anlayışında atılan

olumlu adımlar ve 2. Kongre'de merkezileştirilen adalet anlayışı çerçevesinde, partimizin yönelimini gören insanlar, kendilerine ya da yakın çevrelerine yönelik geçmiş parti örgütlerimizin uyguladığı yaptırım ve cezalandırmalara ilişkin itirazlarda bulunmakta, kararların iptal edilmesini talep etmekte ve ya cezalandırmaların daha doyurucu açıklamalarını beklemektedir. Oldukça fazla sayıda olan bu talepleri dikkate alan kongre irademiz; parti tarihimizin herhangi bir kesitinde partimizin adalet anlayışı çerçevesinde yaptırıma maruz kalan insanlardan gelen başvuruların, MDK tarafından koşul ve olanaklar çerçevesinde araştırılıp, incelenerek ulaşılan sonuçlar iradeye sunup, sonuçları muhataplarına iletilmesi kararlaştırmıştır.

Geçmişte yaşanan birçok olayda muhatapların bir bölümünün yaşamını yitirmesi ya da ulaşılamaz durumda olmaları ve delillerin çoğunun tespit edilemez hale gelmesi yapılan ya da yapılacak olan başvuruların önemli bir bölümünde doyurucu sonuçlara ulaşmayı zorlaştırmaktadır, zorlaştıracaktır. Şimdiye kadar partimize başvuran veya bundan sonra başvuracak olan insanların, bu gerçeği göz önünde bulundurarak, bazı konularda istenilen doyurucu sonuçlara ulaşılamayacağı gerçeğini bilerek hareket etmelidirler.

Her halükarda, olanaklar çerçevesinde, samimi bir çaba verilerek muhataplarına cevapların verilmeye çalışılacağı bilinmelidir.

c. Muhasebe belgemize ilişkin düzeltilen noktalardan biri ise şudur;

'96 Kardelen yargılamalarında irade tarafından uygulanan işkence suçuna ilişkin Parti 1. Kongremizde ve Muhasebe belgemizde dünya halklarına öz eleştiri verilerek işkencenin mahkûm edilmesi olumlu bir tutum olmakla beraber; karar önemli eksiklikleri de taşımaktaydı. İşkencenin mahkum edilmesine karşın, işkence altında alınan ifadelerin geçersiz sayılmaması önemli bir eksikliktir. Burjuva adalet açısından bile bakıldığında, bu durum oldukça geri bir yaklaşımı içermektedir. Buna bağlı olarak 3. Kongre irademiz işkence altında alınan bütün ifadeleri geçersiz sayarak iptal etmiştir. Ama bu durum '96 yargılamalarında cezalandırılan insanların ajan-işbirlikçi olmadıkları ve iddiaların geçersiz olduğu anlamına gelmemektedir.

2. KONGRE MUHASEBESİ;

Herhangi bir sürecin muhasebe edilmesi gibi, 2. Kongrenin muhasebe edilmesi de onu koşullayan genel ve özel şartların bütünlüklü ele alınıp değerlendirmesiyle bilimsel zemine oturur. Bu şart ya da özelliklerin eksik ele alınması, doğru sonuçlardan uzaklaşarak hatalı tespit ve değerlendirmelere varmayı şart koşar. Herhangi bir süreç hakkındaki değerlendirmenin objektif ve bilimsel gerçeği yansıtması ancak objektif ve sübjektif tüm şartların diyalektik bağıntı içinde ele alınmasıyla mümkündür. O halde 2. Kongrenin bilimsel bakış açısı ve diyalektik yöntemle objektif zeminde değerlendirilip doğru sonuçlara ulaşmak için onun sahip olduğu nesnel ve öznel şartlar toplamına bakmak kaçınılmazdır.

2. Kongrenin bütünlüklü şartları şöyle özetlenebilir:

a) Toplumsal sistem ya da hakim sınıfların içinde bulunduğu durum ikili özellik barındırmaktaydı. Bir taraftan iktidarın siyasi olarak nisbi istikrar sağladığı, öte taraftan hakim sınıflar arası çelişkilerin gelişerek keskinleşme eğilimi taşıdığı şartlar mevcuttu. Halk kitleleri esasta gerici-faşist düzen partileri arkasına takılmış, toplumsal ya da kitlesel muhalefet cılız durumdaydı. Komünist ve devrimci hareket esasta zayıf ve tutuk olup düşük düzeyde seyretmekteydi.

Bugün gelişerek had safhaya ulaşan tasfiyeci süreç toplumsal dinamikleri pasifize ederek, beklenti ve yanılgılara sürükleyerek zayıflatmış, devrimci demokratik hareketi de esasta büyük bir hareketsizliğe itmişti. Tasfiyecilik, ulusal ve uluslararası özelliğiyle ülke devrimci hareketine tesir ederek gerici nüfuzu geliştirmişti.

Bugün itibarıyla gelişmiş olan ve hatta ayaklanma pratiği olarak ülke geneline yayılarak muazzam düzeye ulaşmış olan kitle hareketi ve devrimci şartlar faşist hakim sınıflar düzeninin yapısal kriz ve açmazlarının ürünü olarak gündeme geldi ve bu netice kaçınılmazdı. Gelinen aşamada toplumsal dinamikler ve devrimci koşullar tamamen lehte gelişmiş, olumlu zeminde bulunmaktadır. Dolayısıyla hakim sınıfların geçici olarak sağladığı nispi siyasi istikrar durumu ve devrimci hareketin içinde olduğu negatif şartlar, pozitif anlamda değişmiş durumdadır. Ancak 2. Kongre şartları bugünkü gibi değil, esasta bir önceki negatif şartlardan oluşmaktaydı.

b) Partinin şartları yukarıda özetlemeye çalıştığımız şartlar ve özellikle karşı-devrimci tasfiyeci sürecin gündeme getirdiği şartlardan

bağımsız değildi. Ki, parti ya da 2. Kongremizin nesnel şartlarının toplumu saran bu şartlardan tamamen bağımsız gelişmesi de düşünülemez.

Daha da önemli olan partimizin özel şartlarının ne/nasıl olduğu idi. Partimiz, düşmanın stratejik saldırısı sonucu aldığı 17'ler darbesiyle merkezi yapısı ve tüm yönetici organlarını yitirmiş, örgütsel olarak esasta tasfiye edilmiş durumdaydı. Partimizin tamamına yakın kadroları, bu faşist saldırıda fiziken tasfiye edildi. İdeolojik-politik-örgütsel bakımdan partimiz büyük bir tecrübe ve birikim zayıflığına gömülmüş oldu.

Partimiz ideolojik-politik anlamda yaşadığı gerilemelerle birlikte, örgütsel olarak da büyük bir gerileme ve tasfiyenin eşiğine gelmiş bulunmaktaydı. Az sayıda parti üyesi ve bir-iki kadro dışında geniş bir parti militanı ve sempatizanıyla sınırlı bir parti gerçeğiyle yüz yüze kalınmıştı.

c) Partimizin yaşadığı ve 2. Kongremizin devraldığı bu ağır şartlar, 2. Kongreyle sağlanan merkezi yapı ve bu zemin ya da bu anlamdaki olumlu gelişmelere karşın esasta dönüştürülerek ilerletilemedi. 2. Kongreden 3. Kongreye kadar gelinen süreçte bu ağır şartlar parti faaliyetlerini etkilerken, faaliyetlerin başarısız olmasında önemli bir neden olarak rol oynadı.

d) Bütün bunlar partimiz ve dolayısıyla 2. Kongremiz açısından şu anlama geliyordu;

1) Örgütsel tasfiyeye uğramış, ideolojik-politik olarak zayıflayarak gerilemiş olan partinin yeni baştan örgütlenerek merkezi yapısına kavuşturulması ve tüm örgüt mekanizmasının yeniden tesis edilmesi görevi acil olarak önümüzde dururken,

2) Ülke devrimimiz ve parçası olduğumuz proleter dünya devriminin görevleri, bütünlüklü sınıflar mücadelesinin ağır-kapsamlı görevleri olarak komünist nitelikte konumlanmış olan partimizin önünde dururken,

3) Partimiz, bu ağır şart ve görevler karşısında, 17'ler darbesiyle merkezi önderlik yapısı açısından örgütsel tasfiyeye uğramış, ideolojik-politik yetenekleri ciddi derecede sınırlanmış durumdaydı. Özcesi, bir taraftan ideolojik-politik ve örgütsel bakımdan ağır negatif şartlar ve diğer taraftan yerine getirilmesi gereken kapsamlı görevler 2. Kongremizin karşı karşıya olduğu şartlardı. Önemli

oranda zayıflık ve gerilemeler realitesiyle ağır ve kapsamlı görevlerin omuzlanması gerçeği; işte 2. Kongre şartlarının özeti buydu!

Objektif olan bu ağır şartlara sahip olan ya da bu şartlar üzerinde yükselen 2. Kongre süreci ve 2. Kongrede iş başına gelen önderliğin faaliyetleri, bu şartlardan bağımsız gelişemezdi. Nitekim objektif olan bu şartlar 2. Kongre süreci veya bu dönem önderliğinin faaliyetlerine önemli oranda hükmederek, faaliyetlerin başarısız gitmesinde belirleyici şart ya da etmenlerden biri oldu.

2. Kongrenin sübjektif şartları da yukarıda özetlenen objektif şartlardan bağımsız biçimlenmemiştir. Genel anlamda yaşanan gerilemeler ve kadro sorunu bağlamında yaşanan realite bu dönem faaliyetlerinin sürdürülmesi, görev ve siyasetlerin saptanması konularında da önemli derecede rol oynuyordu. İdeolojik-siyasi gerilik ve tecrübesizlikler bu dönem önderliği ve önderliğin örgütsel çizgisine belirgin olarak yansıyordu.

Siyasette sol olarak değerlendirilebilecek abartılı görevler tespit edildi. Bu görevler yukarıda tarif etmeye çalıştığımız parti gerçeğine uygun olmayan ileri ve abartılı tespitler durumundaydı. Özellikle örgütsel güç ve gerçeklikle uyumlu olmayan görevler, mevcut tecrübe ve birikim seviyesiyle yürütülebilir nitelikte değildi.

2. Kongre'den devralınan beş göreve iki görev daha eklenerek yedi görev sürecin temel görevleri olarak tespit edildi. Bu görevler esasta doğru da olsa (ki, stratejik olarak doğru görevlerdir), mevcut parti gerçeği ve genel şartlarda başarılı olarak yürütülmesi son derece zor olan görevlerdi. Komünist devrimci mücadele ve bu zemindeki partinin taktik ve stratejik yönelimlerine bağlı olarak kalıcı tabii görevler durumundaki bu görevlerin, 2. Kongre'de dönemsel veya dönemin temel görevleri olarak belirlenmesi, açıkça bir kavrayış sorununa işaret ediyordu. Ki, aynı kavrayış sorunu esasta 1. Kongrenin bu görevleri tespit etmesi bakımından da geçerlidir. 1. Kongre somut hedefler ve görev planlamaları bağlamında esasta doğru zemindeydi ama stratejik görevleri döneme indirgemesi hatalıydı, kavrayış sorunu da buradadır. 2. Kongremiz, bu konuda 1. Kongre'nin yaklaşımını sürdürerek hatalı olarak dönemsel temel görev tespitine giderken, örgütsel gerçeğinden de ileri görevler tespitine düşerek sol sübjektif tespitlerde bulunmuş oldu. Zira o bileşenle bu görevlerin dönemsel olarak başarı çıtasında yürütmesinin hiçbir gerçekçi yanı yoktu. Kadro ve üye bileşeninin niteliği vb. bu

görevleri karşılayacak durumda değildi. 2. Kongremiz bunun da ötesinde kapsamlı görevler üstlenerek sol sübjektivizme düştü. Sosyo-ekonomik yapıdan, sosyalizmin sorunları ve komünist hareket tarihinin özetlenmesinden, ideolojik-teorik ve örgütsel alanda bir dizi görev tespitine giderek faaliyetlerini dağınık ve yüklü görevlere boğarak, başarısızlığa davet çıkarmış oldu. Nitekim birçok görev gerçekleştirilemediği gibi, gerçekleştirilen ya da yürütülen birçok görevde de esasta başarısız kaldı.

Tespit edilen bütün görevlerin olağan koşullarda ve genel olarak doğru olduğu, yerine getirilmesi gereken stratejik görevler olduğu tartışma götürmez bir doğrudur. Ne var ki bu görevleri yerine getirecek örgütsel güç, tecrübe ve ideolojik-siyasi donanım bakımından kadro yetersizliğinin hüküm sürdüğü Parti şartlarında doğru değil, sol örgütsel çizgiye denk gelen hatalı siyaseti anlatıyordu. Nitekim görevlerin yürütülmesinde başarısızlık bu zeminde anlaşılır olarak gündeme geldi. Nesnel şartlar ve buna koşut olarak yaşanan sübjektif şartların zayıflığı, başarısızlığı koşulladı. Görevler planlamasının örgütsel gerçekte karşılığı ya çok zayıftı ya da çoğu noktada yoktu. Başarısızlığın doğduğu kaynaklardan biri hiç şüphesiz ki buydu.

2. Kongre kadro ve üye niteliği açısından önemli zayıflıklar taşımasına karşın, örgütsel politikadaki sol sübjektif hatasını, üye alımı ve önderlik kurumunun tesis edilmesinde de sürdürdü. Niteliği göz ardı ederek niceliği öne çıkardı ve büyük yetersizlikler taşıyan yoldaşları, merkezi önderlik kurumuna getirdi. Önderliğin geniş bileşenli tutulması, pratik önderliğin temsil edilmesi açısından taktik başarılar sağlasa da nitelik açısından önderlik kurumunu zayıf kıldı. Nitelikteki bu zayıflık parti faaliyetlerinin başarısızlığında rol oynadı. Azımsanmayacak sayıda merkezi kadro, kısa sürede ve çeşitli biçimlerde devre dışı kalarak, önderliğin pratik olarak zayıflamasına etkide bulundu. Görevlerin yürütülmesi sınırlı sayıda kadronun omuzlarına kaldı. Bu kadrolar da önemli oranda yetersizlikler taşımaktaydı. Dolayısıyla merkezi önderliğin etkin olarak temsil edilmesi ve parti faaliyetlerin başarılı olarak yürütülmesinin zemini zayıflığını korudu. Kadro yetersizliği üzerinde beliren önderlik kurumunun zayıflığı parti faaliyetlerinde "müdahalesizlik" olarak eleştirilen ve esasta kendiliğindenliğe oturan özellikte biçimlendi. Sol siyaset ve görev saptanması başarısızlığı gündeme getirirken, bu başarısızlık önderlik rolü-şahsında tecrübesizlik ve yetersizlikler zemininde kendiliğindenlik olarak nitelendi. Önderlik kurumundaki kendili-

ğindenci hat, partide birçok sorunu büyüterek olumsuzluklara varmasına yol açtı. Çözülmesi son derece mümkün olan sorunlar önderliğin yetersiz ve zayıf müdahaleleri (veya eleştirilerde ifade edilen müdahalesizliği) bu sorunların yüzeysel zemin ve niteliğine karşın derinleşerek örgütsel dağılmalara (kopmalara) yol açtı. Merkezi önderlik bütün bir parti faaliyetlerinde başarısız kaldığı gibi, esas mücadele alanı ve biçimi olan merkezi görevde de önderlik yapamama başta olmak üzere genel olarak başarısız kaldı. Gerilla savaşı noktasında gösterilen olumlu çabalara karşın, esasta gerilla bölgesine gerekli olan önemi vermeyerek kendiliğindenci tarza düşmüş, bölgede önderlik hissettirilememiştir. Bölge faaliyetinin esasta kendisiyle başbaşa bırakıldığı söylenebilir. Bu durum gerilla bölgesinde güçlerin elde tutulamaması başta olmak üzere, gerilla savaşı ve gerilla birliklerinin nicel ve nitel açıdan geliştirilmesi görevinde başarısız kalınmasına yol açtı. Merkezi önderlik altındaki genel parti faaliyetinin başarısız kalmasında 2. Kongre'nin şartlarında ifade edilen objektif şartlar kadar, izlenen sol sübjektif siyaset ve kendiliğindenci pasifist hat da rol oynadı. Gerilla savaşında somut tahliller üzerinde taktik siyaset ve taktik-stratejik planlamalar yapma konusunda olduğu gibi, faaliyetlerin somut çelişkilere uygun soyutlanması, değişen şartlara uygun yeni politika ve tarzların devreye sokulması, gerilla savaşının doğasına uygun zengin biçimlerin uygulanarak, zenginlikler yaratılmasından uzak kalınarak tekerrürcü ve dar döngücü kendiliğindencilik sergilenmiştir. Bilinçli ve somut bir planlama esasta yapılamamıştır.

2. Kongre'nin en önemli zayıflıklarından biri grupçuluğun çığırdan çıkmış açık halde seyretmesi ve bu zeminde guruplar arası uzlaşma ya da pazarlıkçı yaklaşımın ideolojik mücadelenin önüne geçmesi gerçekliğiydi. Ki 2. Kongre'de önderliğin tesis edilmesinden birçok anlayışa kadar genel durum bu pazarlıkçı yaklaşımın gölgesini taşımıştır. Grupçuluk, ideolojik dejenerasyonla birlikte yoldaşlar arası birliği de ciddi anlamda baltalayan gerici bir zemin olmuştur. Önderlik kurumunun seçilmesi ya da oluşumunda burjuva grupçu kültür ve tutum etkin olmuş, oy çoğunluğunu elde tutma avantajıyla parti iradesine dayatmalarda bulunarak kongreyi esasta zayıflatmıştır.

2. Kongre, 17'ler örgütsel darbesi sonrası demokratik normlar açısından birçok sorun ve kusurla oluşan KÖK ismi altındaki geçici önderlik oluşumunun izlerini taşıdı. 2. Kongre'nin planlanıp örgütlenmesi KÖK önderliği tarafından sağlandı. KÖK 17'lerden hemen

sonra gerilla bölgesi esasında oluştu. Partiyi merkezi yapısına kavuşturma asli göreviyle rol oynayıp, sürece önderlik etti.

KÖK, partiyi merkezi yapısına kavuşturmak üzere tasavvur ettiği merkezi toplantıyı gerçekleştirme tartışmalarında, toplantının "zorunlu" olarak sınır dışında gerçekleşeceği realitesinden hareketle geride sınırlı sayıda kalan gerilla güçlerini de sınır dışına çıkarma kararı aldı. KÖK aldığı geri çekilme kararına uygun olarak gerilla bölgesini tamamen boşaltacak şekilde geri çekilme gerçekleştirdi...

2. Kongre sonrası önderliğin başarısızlıklarının yanında başarılı adım ve pratikleri de oldu. Örneğin, KÖK kararları ve önderliği altında uygulanan geri çekilme politikası veya taktiği süreç olarak bitirilip parti örgütlülükleri ve faaliyetleri yeniden başlatılmış oldu. Tamamen boşaltılmış olan gerilla bölgesi ve faaliyeti belli bir planlama temelinde yeniden örgütlenerek güçler alana aktarıldı ve gerilla faaliyeti fiilen başlatıldı. (Gerilla faaliyetinin belli bir plan temelinde başlatılması olumlu ama planlamanın daha somut yapılmaması ve faaliyet alanıyla şartlarının incelenerek yeni perspektifler vb oluşturulmaması eksiklikti...) Geri çekilme sürecinin tamamlanarak parti faaliyetlerinin başlatılması 2. Kongre ve sonrası önderliğin en belirgin ve önemli bir başarısı olarak değerlendirmek yanlış olmayacaktır. Özellikle Partinin tasfiyesine yönelen sağ tasfiyeci eğilimin mahkum edilerek parti çizgisi temelinde örgütsel pratiğe geçilmesi önemliydi. Ki, partinin merkezi yapısına kavuşturulması ve merkezi önderlik altında yeniden teşkilatlanması 2. Kongre'nin doğal görevi olsa da bu görev tarihi önemde olup devrimci bir adım olarak anlam kazanmaktadır. Bu adım dönem önderliği tarafından temsil edilerek diğer başarısızlıklarına rağmen sürdürülüştür.

2. Kongrenin olumluluklarından biri de, 1. Kongrede çıkarılan muhasebenin deşifrasyona düşen yanları ve yer yer tarihi-gelişmeleri kişilerle açıklama hatasına düşen yanlarına dönük karar almasıydı. Karardan ziyade, muhasebenin hatalı yaklaşımına doğru bilinçle yaklaşıp bu bağlamda muhasebenin taşıdığı bu hatalar bağlamında düzeltilmesine işaret etmiş olmasıdır. Bilindiği gibi muhasebemiz, genel olarak tarih bilinci ve olayların, gelişmelerin ele alınıp açıklanması konularında bilimsel bir bakışa sahiptir. Ancak bu bilincine karşın,1994 ayrılığı dönemini ele alırken, ayrılığı iki klik ve bu klik başlarıyla açıklamaktadır. Böylece sorunu parti sorunu olmaktan çıkararak kişilerin veya kliklerin sorunu haline getirmektedir. Oysa

kişi veya klikler parti üstü değildirler. Parti veya adı anılan klik ve klik başları dışındaki kadro ve üyelerin rolü, görevi, sorumluluğu unutuluyor, partinin bu konudaki payı ortadan kaldırılıyor. Zira klik veya klik başları partiyi bölerken, komünist kadro ve üyeler neden gereken rolü oynamadı ya da parti neden bu olumsuzluğa refleks göstermedi sorusu, muhasebenin ilgili bölümdeki yaklaşımında kaçınılmaz olarak gündeme geliyor. Olağan koşullarda bu ayrılıkta partinin iki kanadı ve partinin bütünü sorumluluk sahibidir ve ayrılık tavrı vb. olumsuzdur. Değerlendirmenin böyle yapılması, yeterli ve doğru olandı. Fakat muhasebemiz sorunu parti sorunu olarak görüp açıklamak yerine, klikler ve klik başlarıyla ayrılığı açıklıyor. Bu yaklaşım fiilen muhasebeyi yapan yoldaşların kendilerini akladığı eleştirisi veya önyargısına yol açıyor. Aynı biçimde muhasebe, klik başlarının kod isimlerini vererek hem deşifrasyona düşmüş oluyor, hem de kişileri teşhir etmiş oluyor.

2. Kongre muhasebenin bu yaklaşımını eleştirerek doğru kavrayış ve bilinç temelinde düzeltilmesi kararı aldı. 2. Kongre'nin bu karar ve yaklaşımını muhasebeye teorik bir katkı olarak ifade etmek mümkündür.

2. Kongre sonrası önderliğin olumlu kararlarından biri de, bölge ve alan konferanslarının yapılmasına dönük kararıydı. Bu karar partinin kendisini tanıması ve siyasi seviyesini geliştirmesi zemininde anlamlı ve isabetliydi. Ancak kararlaştırılan konferansların esasta yapılmaması ilgili bölge ve alanların eksikliği de olsa bir eksikliği, olumsuzluğu ifade etmektedir.

2. Kongre ve sonrası önderlik örgütsel politikadaki hatalarına karşın, ideolojik-siyasi zeminde bir dizi doğru karar alıp politikalar belirlemiştir. 2. Kongre'de seçilen önderlik bu zeminde, "devletin yeniden yapılandırılması" süreci ve emperyalist tasfiyeci süreç, "demokratikleşme, çözüm, açılım" süreci, "Ergenekon" ya da hakim sınıf klikleri arasındaki çelişki ve bu zeminde yaşanan klik tasfiyesi ve yeni klik iktidarı meselelerinde gelişen siyasi gündem ve güncel politik gelişmelere karşıda esasta doğru belirlemelerde bulunarak doğru tavır almıştır.

Dönem önderliğinin temel eksikliği partiye önderlik görevinde esasta yetersiz kalması, rolünü oynayamaması ve örgütü yönetip yönlendirme pratiğinde başarısızlık göstermesi olarak özetlenebilir. Diğer taraftan yedi görev dahil olmak üzere, tespit ederek önüne

koyduğu diğer görevlerde başarısız kalmıştır." SB 3. Kongre'ye sunduğu faaliyet raporunda bu başarısızlığını tespit ederek, özeleştirisini yapmış ve faaliyetlerin başarısız kalmasının nedenlerini esasta açıklamıştır.

2. Kongre iradesi tarafından kararlaştırılarak merkezi önderliğin önüne konulan görevler, esasta abartılı olup, sol sübjektif belirlemelerin damgasını taşıyordu. Bu sübjektif tespitler merkezi önderliğin görevleri gerçekleştiremeyerek faaliyetlerde başarısız kalmasında önemli bir nedendi. Önderliğin genel yetersizlik ve zayıflıklarıyla birleşen abartılı görevler tespiti, başarısızlığa davet çıkaran kaynaktı.

Objektif ve sübjektif şartlar zemininde başarısız geçen dönem faaliyeti ve önderliğin ideolojik, siyasi, askeri-örgütsel pratiği ve çizgisini aşağıdaki gibi özetlemek mümkündür.

Dönem önderliği altında izlenen örgütsel ve askeri çizgi bir açıdan sol sübjektif hatken, diğer taraftan pasifist ve kendiliğindenci sağ oportünist hat özelliği taşımaktadır. Bu dönem örgütsel politika ve tespit edilen görevler açısından sol oportünist bir çizgi izlenirken, bu çizginin başta askeri pratik olmak üzere genel pratik faaliyette evrildiği hat esasta ve objektif olarak tasfiyeci pratik olmuştur. KÖK önderliği altında yaşanan geri çekilme 2. Kongre'nin gerçekleştirilmesiyle noktalanmış ve gerilla bölgesine yeniden yerleşilmesine karşın, bura faaliyeti kendiliğindenci zeminde kalmıştır. Dahası gerilla alanına yerleşilmiş ama yaşanan süreç iyi tartışılarak değerlendirilip gerekli sonuçlar çıkarılmamış, gerilla bölgesine gerekli perspektif çıkarılmamış, izlenecek faaliyet tarzı veya bu konudaki nüanslar, düşmanın durumu ve hareket tarzına bağlı olarak zenginleştirilmiş veya somutlanmış yöntemler, sürecin taktikleri, yaşananların tecrübe edilmesi ve bu sürece aktarılması, yeniden gidişle birlikte izlenecek politikalarda yetersizlikler mevcut olduğu için bilinçli bir planlama temelinde örgütsel faaliyet veya gerilla savaşı-faaliyeti sergilenmemiştir.

Faaliyetlerin merkezileştirilmesinde zaaflar taşıyarak inisiyatifsizlik sergilenmesi, disiplinsizliklerin yaygınlaşarak gelişmesi, aşırı demokrasiye varan eğilimlerin zedeleyici noktaya varması, siyasi geriliklerin taşınarak sürdürülmesi, parti içi sorunlarda müdahalesizlik esasıyla çözümlerde yetersiz kalınması, partide birliğin korunamayarak dağılma ve belli yoldaşlar şahsında faaliyetlerin

bırakılması pratiğinin yaşanması, çalışmalarda illegalite ve deşifrasyon sorunlarının derinleşmesi, örgütsel disiplin ve işleyiş toplamında liberal eğilimin güçlenmesi, hata ve olumsuzluklar toplamının moral bozukluklarına yol açması, tasfiyeci sürece karşı parti saflarının yetkin olarak donatılmaması ve bunun gibi temel konularda yaşanan kültürel bozulma ve yabancılaşmanın ürünü olarak düşmana karşı tavırda askeri güçlerimizin zafiyet göstermesi, kendiliğindenliğe saplanan oportünist ve yüzeysel, aynı zamanda öznelci dogmatik darlıklarla reel politikadan uzak kalınması gibi genel, örgütsel pratiğin egemen olması, döneme damgasını vuran örgütsel pratik olmuştur denebilir. Örgütsel pratikte gerekli önderlik işlevi ortaya konulamayarak, partideki erimenin önüne geçilememiş, mevcut bulunan örgütlenmelerden geri pozisyona düşülmüş, bu anlamda ve genel olarak gelişme çizgisi temsil edilip yürütülememiştir.

Ancak bu olumsuzluklardan hareketle hiç olumluluk taşımayan ve hepten olumsuz olan bir faaliyet sürecinden söz etmek de hatalı bir değerlendirme olur. Salt olumsuzlukları görmek tek yanlı öznelci bakış açısıdır. Olumsuzluklar veya başarısızlıklar silikleştirilmeden başarılardan söz etmek, objektif bakış açısı olduğu kadar dönem faaliyetinin gerçeğine de uygundur. Örneğin; parti örgütlülüğünün bütün dezavantajlara karşın sürdürülmesi ya da parti örgütler toplamının inşa edilerek esasta sürdürülmesi ve elbette parti çizgisi zemininde sürdürülmesi olumlu yanlardandır. Zira partinin kurulması ne derecede önemliyse, onun sürdürülmesi de en az o kadar önemlidir. Yine bu süreç boyunca örgütsel tecrübeden ideolojik-siyasi seviyeye kadar temel meselelerde önemli bir birikimin sağlanması başlı başına önemli bir kazanımdır. Örgütsel pratikte gösterilen ısrar, çaba gibi faaliyet boyunca ödenen bedeller de faaliyet sürecini anlamlandıran temellerdir. Daha da özet söylersek; en azından Parti 3. Kongresi'ne belli bir birikim taşınmakla birlikte,

3. Kongre'nin yaşamsal gündemleri hakkında da ciddi çalışma ve sonuçlar ortaya konmuştur. Kongrenin örgütlenerek gerçekleştirilmesi bile görece başarı veya olumluluklar hanesine eklenebilir bir meseledir.

Yukarıdaki paragrafa bağlı olarak, kimi konulara kısaca dikkat çekmekte fayda vardır. Faaliyeti bırakma tavırlarında partinin yetersizlikleri, hataları vb. rol oynasa da her şey bununla açıklanamaz. Örneğin, kamuoyuna çeşitli spekülasyonlarla yansıyan ilgili alandaki

yoldaşların bırakma tavrı, daha başka arka plan taşımaktadır. Bu yoldaşlarda (bire bir hepsi olmasa da, çoğu için geçerlidir ki) uzun zamandır ideolojik kırılmalar, savrulmalar ve hatta 2006-¬2007 yıllarında alandaki kimi tartışmalarda grupsal tavır alma ve bırakma eğilimleri izlenmiştir. Dolayısıyla elbette ki son tahlilde, bütün olumsuzlukları önderlik sahiplenerek dışarıya, kişiye vb havale etmez ama sorunları objektif değerlendirmek de gereklidir.

Yine liberalizm ve disiplinsizlikler yoğunlaşmasına karşın,bu tüzük ihlali veya suçlarında bir yaptırıma gidilmemiş, parti tüzük ve disiplini işletilmemiştir. Dolayısıyla da gerekli düzeltmeler vb sağlanamamıştır. Oysa disiplinsizlikler veya disiplin suçlarında tüzüğün öngördüğü yaptırımların uygulanması, en tabi işleyiştir. Maalesef burada da liberalizm hortlamıştır ki, örgütü ciddi düzeyde bozan liberalizmdir. Liberalizm, sekterizm kadar ve daha sinsi bir yıkıcıdır. Bu gerçek es geçilmiştir. Örneğin rapor sistemine ve önemine önderliğin birçok toplantısında dikkat çekilmiş ve hatta tavırlar alınmış, ama buna karşın rapor sistemi alt kademe ve komitelerde uygulanmamıştır. Yaptırımın daha ciddileştirilmesi ihtiyaçken önderlik, "rapor vermeyenlerin faaliyetleri değerlendirilmeyecek" şeklinde karar almak (ve uygulamakla) yetinmiştir. Diğer disiplin konularında ise, kayda değer bir tavır ve özellikle yaptırıma gitmemiştir. Disiplinini oturtmamış veya sağlayamamış bir örgüt elbette ki ciddi sorunlarla yüzleşmekten kurtulamaz...

Merkezi önderliğin, örgütsel işleyiş ve disiplininde önemli oranda liberalizm ve müdahalesizlik görülse de, alt örgütlerde bunun tersi uygulama ve pratikler yaşandı ki, bunlar önemli tahribatlara yol açtı. Altlarda veya birçok alt örgüt ve kurumda sekter yaklaşımlar sonucu birçok yoldaşın örgütsel hukuku kesilerek partiden uzaklaştırılmıştır. Parti içinde birçok sorunun kaynağını da bu sol sekter yaklaşım ve bu yaklaşımın pratiği oluşturmaktadır. Ancak merkezi önderlik bu sekter yıkıcı tavır ve yaklaşımları kontrol edip, müdahalede yetersiz kalarak birinci derecede sorumluluk sahibi olmuştur.

Dönem önderliği, siyasi açıdan alternatif bir misyon esasta oynayamamış, siyasi varlık ve gücünü hissettiremeyerek, büyük bir boşluk bırakmıştır. Siyasi ve örgütsel çalışmalarında kitleler başta olmak üzere, parti tabanına gerekli olan güveni vermekten uzak kalmış ve gelişme yerine, kan kaybı yaşayarak günden güne zayıf-

layarak gerilemiştir. Düşmana karşı etkili bir siyasi çizgi ortaya konulmadığı gibi, Kürt ulusal sorunu ve genel demokrasi mücadelesi ya da sorununda da silik kalmıştır. İşçi sınıfı ve halk kitlelerinin çeşitli mücadelelerinde rol oynayamadığı gibi varlık gösterememiş, siyasi gündem ve gelişmeleri esasta geriden takip etmiştir.

Kısacası öngörü ve politika geliştirip gündem yaratmada öncülük yerine esasta artçı pozisyonda kalmıştır. Kendiliğindenci siyaset tarzı izlenmekle birlikte, sınıf mücadelesi lehine gündeme gelen olanaklar değerlendirilememiştir. Özetle dönem önderliğinin siyasi çizgisi el yordamıyla ilerleyen, kendiliğindenci, pratik olarak kuyrukçu ve son tahlilde günü-birlik politika ekseninde gelişen ekonomist pasif hattır.

Dönem önderliğinin ideolojik açıdan ortaya koyduğu pozisyon ise özetle şöyledir; genel MLM teorik çizgi benimsenerek savunulmuş, ama bu savunu pratik politika ve örgütsel faaliyete nüfuz ettirilemeyerek lafızda kalmıştır. Önderliğin ideolojik-siyasi karar ve politikaları göz önüne alındığında, tüm gerilik ve yetersizliklerine karşın, MLM teoriden sapmayan genel teorik çerçevede kalınmış, ideolojik doğrultu ve genel siyasi çizgide bir sapmaya girilmemiştir. Ne var ki, bu teorik çerçeve pratik mücadele ve örgütsel faaliyette temsil edilemeyerek, teori-pratik birliği ve siyasetin pratiğe yön vermesi prensiplerinde geri kalmıştır. Bu tablo merkezi önderliğin somut bir ideolojik sapma içinde olmasa da, teori-pratik birliğinde ortaya koyduğu ideolojik çizgi ya da duruşunda kaygan bir zeminde olduğuna işaret eder.

Bu gerçeğe karşın; dönem önderliğinin ideolojik çizgi ve dış ideolojik mücadele kapsamındaki tutumu esasta MLM zemindedir. Tasfiyeci reformist eğilime karşı devrimci çizgiyi temsil etmiş, esasta MLM ideoloji ekseninde teorik bir hat izlemiştir. Gerek uluslararası ölçekte ve gerekse ülke genelinde tasfiyeciliğe tavır alma konusunda doğru tavır geliştirmiş, parti çizgisini temsil etmiştir. Önderliğin merkezi toplantılarında aldığı karar ve yaptığı planlamalar esasta MLM ideoloji ve teorinin damgasını taşıyan niteliktedir. Özet olarak, dönem önderliğinin ideolojik çizgisi teorik düzlemde MLM, pratik örgüt ve mücadele alanında tutarsız eklektik niteliktedir.

Sonuç olarak, 2. Kongre'de uygun bir önderlik esasta tesis edilememiş, nitelik göz ardı edilmiştir. Bu durum önderlikte ciddi zaaf ve olumsuzlukların gündeme gelmesine yol açmıştır. Aynı biçimde

önderliğin işlevli kılınması, tam manada işletilmesi ve konumlandırılması doğru yapılamamıştır. Önderlikteki zaaftan kaynaklı olarak birçok olumsuzluk yaşanmış ve faaliyetler de başarısız kalmıştır. İdeolojik-siyasi gerilik ve örgütsel tecrübesizlik 2. Kongre ve sonrası önderliğe damgasını vuran temel problemdir. Örgütsel güç ve gerçeği es geçerek sol örgütsel politikalar izlemek de bu dönemdeki önemli örgütsel çizgi sapmalarındandı. Öte taraftan, ideolojik-siyasi kırılmalar ve objektif olarak düşülen tasfiyecilik ve ekonomizm, kendiliğindencilik vb. olarak yansımıştır. 2. Kongre ve dönem önderliğinin örgütsel-askeri, siyasi ve ideolojik çizgisi önemli zayıflıklar ve hatalar barındıran solla sağın temsil ettiği eklektik bir hattı ifade etmektedir. Teorik düzlemde esasta olumlu pozisyondan söz edilse de, pratik-politik çizgide cereyan eden hata ve olumsuzluklar anlamında açığa çıkan sınıfsal realite, son tahlilde küçük-burjuva sınıf karakterlidir.

Sonuçta yapılması gereken önemli bir özet de şudur: Bugün 3. Kongre bileşeni, ideolojik-politik-örgütsel muhtevası, siyasi seviyesi gibi bir dizi konuda 2. Kongre'den daha pozitif ve avantajlı durumdadır Partimiz, sayılan hata ve başarısızlıklarına karşın, kesin biçimde söylenmeli ki, önemli gelişme dinamiklerine sahiptir. Başarısızlık ve yetersizlikleriyle birlikte, önemli yeterlilik ve tecrübe birikimi de mevcuttur. 3. Kongre'nin yapılması ve özellikle de ilgili gündemler itibarıyla yapılması ve başarıyla sonuçlandırılması bu olumluluğu ve gelişme dinamiğini kanıtlamaktadır. Partimiz açısından hiçbir karamsarlık söz konusu olamaz. Bunun tersini ileri sürenler; devrimci bilinç ve ruhunu kaybetmiş, gerici hakim sınıfların manipülasyonlarına yenik düşmüş bulanık bilinçlerdir. Devrimci dinamikler, devrimin mantığına uygun olarak hep ileriye; yorgun-yılgın tasfiyeci kırılmalar, ruhuna uygun olarak hep geriye doğru bakarlar.

İçindekiler

I. Bölüm

Maoist Komünist Parti'nin Dayandığı Tarihsel Miras Ve Doğuşu MKP'nin Niteliği Ve Amaçları

II. Bölüm

Çağımız Emperyalizm Ve Proleter Devrimler Çağıdır

III. Bölüm

Türkiye Cumhuriyeti'nin (TC) Tarihi Özellikleri Emperyalizme Bağımlı Kapitalist Toplum

IV. Bölüm

Sosyalist Devrimin Hedefleri

Sosyalist Devrimin Görevleri ve Yeni Sosyalist Devlet Sosyalist Devrimin İtici Güçleri Sosyalist Devrimin Niteliği Sosyalist Devrimin Savaş Stratejisi

V. Bölüm

Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Programı

I. BÖLÜM
MAOİST KOMÜNİST PARTİ'NİN DAYANDIĞI TARİHSEL MİRAS VE DOĞUŞU, NİTELİĞİ VE AMAÇLARI

MAOİST KOMÜNİST PARTİ'NİN DAYANDIĞI TARİHSEL MİRAS VE DOĞUŞU

1) Maoist Komünist Partisi(MKP), Marks ve Engels'in kurucu önderi oldukları komünist bilim ve ideolojinin Marks'tan Mao'ya ve özellikle Mao önderliğindeki dersleri evrensel olan bilimimiz ve ideolojimizin Maoizm'e ulaşmasını sağlayan Büyük Proleter Kültür Devrimi(BPKD)'nin ürünüdür.

MKP, 10 Eylül 1920 yılında Bakü'de Mustafa Suphi ve diğer önder kadrolar tarafından kurulan Türkiye Komünist Partisi(TKP)'nin, komünist mirasıdır. Komünist fikirler M. Suphilerden önce de sistematize olmasalar da mevcuttur. Komünist Manifesto, M. Suphi'den önce Ermeni komünist aydınlar tarafından çevrilmiş ve yayınlanması egemenlerce yasaklanmıştı. Mustafa Suphi ve 14 önder kadronun Ocak 1921'de Kemalistlerce katledilmesinin ardından, parti önderliği revizyonistlerin eline geçti. Partinin başına geçen Şefik Hüsnü, 30 yıllık önderliği boyunca revizyonist bir hat izledi. Bu revizyonist önderlik altındaki TKP, bir müddet devrim sürecini "sosyalist devrim" olarak tespit etti ve bunu da Kemalist iktidardan bekledi. Daha sonra ise "sosyalist devrim" şiarından vazgeçerek bu kez de Menşevik mantıkla Kemalist iktidarın Demokratik Devrimin görevlerini tamamlamasını ve sosyalist devrim için yolu düzlemesini beklemeye koyuldu. TKP, köylülerin devrimci rolünü küçümseyerek işçi sınıfı önderliğinde köylülere dayanarak Demokratik Halk Devrimi'ni başarmayı ve oradan sosyalizme geçmeyi, yani Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisini reddetti.

O dönemdeki yarı-sömürge, yarı-feodal ve çok uluslu toplumun nesnel gerçekliğiyle Marksizm- Leninizm teorisini birleştiremedi. İşçi-köylü ittifakını esas almayarak silahlı mücadele yolunu reddetti. Refik Saydam faşist hükümetini destekleyecek kadar ML'den uzaklaşarak Kemalist iktidara kölece bağlılık gösterdi.

Kemalist iktidarın Kürt ulusuna ve azınlık milliyetlere, özellikle de Kürt ulusuna yönelik uygulanan amansız milli baskı ve kitle kat-

liamlarına alkış tuttu. Kürt Ulusal Hareketine yönelik bastırma ve katliam politikasını "feodalizmin tasfiyesi" olarak değerlendirip destekledi.

Bu, 2. Enternasyonal'le sistemleşmiş, kökleri Komünist hareketin tarihinde de mevcut olan burjuva aydınlanmacı medeniyet paradigmasının sonuçlarıydı. Devrim ve sosyalizm, yüksek düzeyde gelişmiş üretici güçler üzerinde telakki ediliyor, burjuva cumhuriyet kalkınmacı stratejilerle devrimci olarak görülüyordu. Ezilenlerin isyanları "ilerici" cumhuriyete karşı bir barbarlık olarak değerlendirilerek emperyalist ve uşağı burjuva siyasetler objektif olarak kutsanıyordu. TKP'nin bu yanlış yönelimi, Jön-Türk, İttihatçılık ve Kemalist faşist cumhuriyete kadar bir kuyrukçuluğa yol açıyordu. Söz konusu kuyrukçuluk, burjuva kapitalist medeniyet ve onun ezen ulus cumhuriyeti paradigmasını ilerici görme ile ilgilidir. Burjuva aydınlanma ve burjuva medeniyet-uygarlıkçı ve tarih anlayışı, faşist cumhuriyeti ve onun sözde laik- yurttaş kimliğini bir devrimcilik olarak görüyor, tüm ezilenlerin bunların hegomanyasına karşı mücadelesinin meşru ve demokratik mirasını sahiplenme yerine tam da Kemalist gericilikle objektif işbirliğine giriyordu. Aynı problemleri, burjuva aydınlanmacı felsefe ve tarih anlayışının yükünden kurtulamayan kendilerine Komünist diyen hareketin gidişatında da görmekteyiz. Batıcı ve Avrupa merkezci 2. Enternasyonal konseptinin sömürgeci kapitalist medeniyeti, kapitalist ulus devleti devrimcilik diye değerlendiren yükü, coğrafyamızda muazzam bir sistem gösteriyordu. Kemalist cumhuriyet ve ordusu, bir devrimci dinamik olarak ele alınıyor ve onların Kürt, Alevi, Ermeni, Rum, Süryani ve diğer ezilenlere yönelik katliamları ve tekçi ulus-devlet yaratma operasyonları destekleniyordu.

Ermeni, Dersim gibi soykırımlar feodalizme karşı bir uygarlık ve hızla, demokratikleşme girişimleri ve eylemi olarak değerlendiriliyordu.

Tüm bu yanlışlar son derece önemli düzeylerde 3. Enternasyonal (Komintern)'de de mevcuttu. Ve hatta proletarya biliminin büyük ustaları Lenin, Stalin ve Mao yoldaşlarda da bu olumsuzluklardan köklü bir kopuş yoktu. Marks ve Engels yoldaşlarda da Doğu ve Hindistan sorununu ele alışta, sömürge siyasetlerinin objektif ilerici görülmesi yanlışları mevcuttu. Yukarıdaki bahsi geçen bütün ezilenlere yönelik baskı ve katliamlara ilişkin Uluslararası Komünist

Hareket(UKH) içerisinde özellikle Komintern' in ve o dönemin büyük ustalarının pragmatik ve oportünist politika eksenli yönelimleri görülmelidir.

M. Suphi önderliğindeki esas özü komünist olan TKP' nin çizgisi, Komintern çizgisinden bağımsız değildir. Tüm olumlu ve olumsuz yanlarıyla Komintern'in yönlendirdiği bir parti durumundadır.

Bu noktada 24 Nisan 1972'de kuruluşu ilan edilen MKP'nin ideolojik, siyasi ve örgütsel önceli TKP(ML), tüm bu hatalara karşı keskin bir kopuşu ifade eder. Hareketimiz, Ermeni, Dersim vd soykırımlarına, Kürt vd. katliamlara karşı çıktı. Jön-Türkçü, İttihatçı ve Kemalist cumhuriyetçi mirası, kökleriyle reddetti. Pir Sultanların, Şeyh Bedrettinlerin, Babailerin, ezilen Kürt ulusunun isyanlarının vd. lerinin ilerici, kahraman, demokratik ve devrimci miraslarına sahip çıktı. Bu, dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliğinde yeni nitel bir tarih bilinci ve tarihsel doğruluştu. Bu doğruluşun önderi ve komünizmin özüne sarılan Kaypakkaya, devrimci metotla gerçeği, tüm dünyada ve tarihte ilk kez formüle ediyordu.

Partimiz MKP de bu perspektifle günümüzün objektif gerçekliklerine yaklaşmak zorundadır. Yukarıdaki geçmiş tarihsel mirasta '68 Gençlik Hareketi, 15-16 Haziran ve onu da aşarak komünistlerin öğrenmesine çok önemli zeminler sunan 2013 Gezi Parkı ve Taksim'de başlayıp yayılan Haziran Ayaklanması son derece önemli öğretici dersler içermektedir. Partimiz MKP, bu tarihsel mirasa komünist bilinçle sahip çıktığını ve ilerletme sorumluluğunu ilan eder.

2) Mustafa Suphi ve diğer önder kadroların katledilmesinden sonra TKP, elli yıl boyunca bir reform partisi olmaktan ileri gidemedi.

M. Suphilerin Kemalistlerce katledilmelerinden sonra TKP ve bütün önderlikleri de geçmişin hatalarını ideoloji ve politikası itibarıyla sistemleştirerek devam ettirdi. Tüm bu ideolojik, politik ve örgütsel nedenlerden dolayı 1972 yılının 24 Nisan'ında Komünist önderimiz İbrahim Kaypakkaya önderliğinde kurulan öncelimiz TKP(ML), 50 yıllık TKP'nin bütün tarihinin takipçisi ve mirasçısı değildir.

3) 1970'li yılların başında başta Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi olmak üzere, Kürt-Türk ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlere mensup kahraman işçi sınıfımızın, fedakar köylülerimizin ve yiğit

gençliğimizin çığ gibi yükselen mücadeleleri ve hızla yayılan Marksist-Leninist-Maoist eserlerin etkisi ezilen yığınların mücadelesine önderlik edecek genç bir komünist hareketin doğmasına elverişli bir ortam hazırladı.

4) Marksizm-Leninizm biliminin başkan Mao öncesi kilometre taşlarıyla sınırlı olduğu düşünülemez. Dolayısıyla bu temel miras üzerinde yükselen komünizmin Maoizmle yakaladığı yeni bir nitel aşamanın ürünü olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan ve çeşitli azınlık milliyetlerden proletaryanın öncü örgütü TKP(ML), 24 Nisan 1972'de komünist önderimiz İbrahim Kaypakkaya önderliğinde Malatya'nın Kürecik dağlarında kuruldu.

5) TKP(ML)'nin kuruluşu; uluslararası komünist hareket içinde başını modern revizyonist Kruşçev' in çektiği Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine ihanetin dünya ölçeğinde kol gezdiği bir ortamda, bilimin yeni bir aşamasının adı olan Maoizm bayrağının Türkiye-Kuzey-Kürdistan topraklarında göndere çekilmesidir.

6) TKP(ML)'nin kuruluşu; 3. Enternasyonalin bir şubesi olarak kurulan TKP'nin henüz çok genç iken, önderi M. Suphi ve 14 önder kadronun faşist Kemalist iktidar tarafından katledilmesinden 50 yıl sonra, Türk-Kürt ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlerden işçi sınıfımızın, yeniden öncü kurmayına kavuşmasıdır.

7) TKP(ML)'nin kuruluşu; başta işçi sınıfımız olmak üzere, bütün emekçi yığınlar üzerinde elli yıl boyunca bir karabasan gibi çöken revizyonist- reformist, Troçkist, sosyal şoven, teslimiyetçi, tasfiyeci akım ve örgütlerin ideolojik etkisinin kırılması ve devrimin gerçek siyasi mecrasına yöneltilmesi demektir.

8) TKP(ML)'nin kuruluşu; faşist Kemalist ideolojinin başta sol ve sol görünümlü hareketler olmak üzere, kitleleri ahtapot ağı gibi sarmaladığı, toplumun devrimci dinamiklerinin tamamen sisteme yedeklenmeye çalışıldığı, devrimin faşist ordu ve parlamentodan beklendiği, 1961 faşist anayasasının "devrim anayasası" olarak lanse edilip savunulmaya çalışıldığı, Kürt ulusu yok sayılarak; ulusların kendi kaderini tayin hakkının ayaklar altına alındığı bir dönemde Marksist-Leninist-Maoist devlet, devrim ve parti kuramının teori ve pratiğiyle ayakları üzerine oturtulmasıdır.

9) TKP(ML)'nin kuruluşu; subjektivizmden, revizyonizmden, Troçkizm'den ve dogmatizmden arınmış, kitlelerle kaynaşmış, teori ile pratiği birleştiren, özeleştiri metodunu ve parti içi iki çizgi mücadelesini kendi gelişmesinin motoru olarak benimseyip uygulayan,

disiplinli komünist partisi; böyle bir partinin önderliğinde Halk Silahlı Kuvvetleri ve yine böyle bir partinin önderliğinde Halkın Birleşik Cephesi silahlarını düşmanlarını yenmede devrimin üç stratejik silahıyla birlikte halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizme taşımada işçi sınıfımızın öncü müfrezesiyle yeniden kucaklaşmasıdır.

10) TKP(ML)'nin kuruluşu; Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Marks-Engels- Lenin-Stalin ve Mao'nun ışıklı yolunda bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesinin, proleter dünya devriminin ayrılmaz bir parçası haline getirilmesidir.

11) TKP(ML)'nin kuruluşunda, kurucu komünist önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın Seçme Eserleri'nde 5 temel belge adı altında toplanan ve aynı zamanda TKP(ML)'nin programatik ilke ve görüşleri olarak ifadesini bulan bu belge, Maoist Komünist Partisiyle yeni nitel bir seviyeye ulaşmıştır. Komünist bilim, ideoloji ve teorinin bir eylem kılavuzu olarak sıçramalı nitel ilerlemeler göstereceği gerçeğinin somut bir göstergesi olan MKP'nin yönelimi fevkalade anlaşılır bir durumdur.

12) TKP(ML)'nin ismi, 15 Eylül 2002'de gerçekleştirdiğimiz 1. Kongre ile Marksizm-Leninizm biliminin Maoizm ile vardığı nitel aşama temel alınarak Maoist Komünist Partisi (MKP) olarak değiştirildi.

13) MKP; TKP(ML)'nin ideolojik, politik ve örgütsel devamı olduğundan, TKP(ML) ile aynı tarihsel mirasın sahibi ve onun nitel olarak ileri seviyede devamcısıdır.

MKP'NİN NİTELİĞİ VE AMAÇLARI

14) MKP; Türkiye-Kuzey Kürdistan'da çeşitli millet ve azınlık milliyetlerden proletarya ve emekçilerin, Marksizm-Leninizm-Maoizm olan Komünizm bilimi, ideolojisi ve teorisiyle donanmış bilinçli, örgütlü ve öncü siyasi partisidir.

15) MKP; proletarya ve emekçilerin elinde dünyayı devrimle değiştirmek için bir araç olan komünizm bilimini, bütün eylemlerine yön veren teorik temel kabul eder. Proletarya ve emekçilerin büyük önder ve öğretmenleri Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un öğretilerini, revizyonist, Troçkist ve her türden oportünist saldırılara karşı korur, savunur, uygular ve öğrenerek geliştirir.

MKP, komünizm bilimine düşman akımların proletarya ve halk içindeki etkisi kırılmadan, önderliğini tam olarak gerçekleştiremeyeceğini ve her türden sapmylaa uzlaşmanın devrimi yenilgiye götüreceğinin bilincinden hareketle, tüm yanlış akımlara karşı uzlaşmaz bir ideolojik mücadele yürütür.

16) MKP; kendi içinde gönüllü birliğe dayanan komünist bir mücadele örgütüdür. İçerisinde demokratik merkeziyetçilik esaslarına göre tüm üyeler için geçerli olan proletaryanın bilinçli disiplini hüküm sürer. Eleştiri-özeleştiri ilkesini gelişmesinin en gerekli şartlarından biri olarak kabul eder; parti içi iki çizgi mücadelesini varlığı ve gelişmesinin temeli ve ilerlemesinin motoru olarak görür; komünist irade ve eylem birliğinden doğan gücünü, demokratik merkeziyetçilik dışı akımlardan beslenen anlayışlarla tahrip edilmesine karşı durur. Açık ideolojik mücadeleyi savunur, hiçbir fikri baskı altına almaz, örgütsel işleyiş ve disiplin temelinde eleştiri-özeleştiri özgürlüğü üzerinden yükselen merkezileşmiş parti birliğinin korunması ve ilerletilmesine özen gösterir.

17) MKP; komünizm bilimini bir doğma olarak değil, mücadelesinin bir eylem kılavuzu olarak kavrar; dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve halklarının devrimci mücadelelerinin tecrübelerinden ders çıkarma ilkesini temel alır; Paris Komünü'nün, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin, Çin Demokratik Halk Devrimi'nin ve Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin tecrübelerine sahip çıkar, onların aydınlık yolunda yürür/geliştirir.

18) MKP; dünya proletaryasının Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki öncü siyasi partisi olarak, proletarya enternasyonalizminin ilkelerini savunur, tüm üyelerini proletaryayı ve halkı her türden milliyetçiliğe karşı enternasyonalizm ruhuyla eğiterek, proletaryanın şanlı kızıl bayrağı altında toplamak için mücadele eder.

Sosyalist devrimi, emperyalizm ve proleter devrimler çağında, dünya proleter devriminin bir parçası olarak kabul eder. Uluslararası Komünist Hareket'in komünist ilkeler temelinde birliği için ve bu birliğin açık ideolojik mücadele esas alınarak sağlanabileceği bilincinden hareket eder. Komünist partilerle proleter enternasyonalizmi ve eşitlik ilkesi temelinde ilişki kurar ve geliştirir. Komünist partiler arasındaki ayrılıkların- ideolojik meseleler dışında kalan yönleriyle ilgili-düşman önünde açıklanıp tartışılmasını reddeder. Açık ideolojik mücadeleyi benimser, bu mücadelede şahsi teşhir- damgalama ve

örgütsel deşifrasyonlara kesinlikle yer vermez. Uluslararası alanda sosyal ve devrimci ulusal kurtuluş savaşlarını sahiplenir ve desteklemeyi görev bilir.

19) MKP; siyasi iktidar mücadelesinde parti ve öncüsü olduğu sınıfın bağımsızlığını korumak kaydıyla, kendisi dışındaki devrimci örgütler ve halk güçlerine karşı grupçu kaygılar gütmez, onlarla arasındaki sorunları çözme yönteminde her türden şiddet öğesini reddeder, kararlı bir açık ideolojik mücadele yürütmeyi benimser.

20) MKP; uluslararası dayanışmayı benimser, kendi gücüne dayanmayı temel alır, dış yardıma bel bağlamaz.

21) MKP; sosyalist devrimi gerçekleştirmeyi, kesintisiz ve aşamalı bir şekilde komünist topluma ulaşma amacını benimser.

22) MKP; uluslararası emperyalizme bağımlı kapitalist ve çok uluslu Türkiye- Kuzey Kürdistan'da Sosyalist Devrim'in yolu olarak kır ve şehir diyalektiğine uygun gelişecek olan, Sosyalist Halk Savaşı stratejisini benimser.

23) MKP; kapitalist toplum ile komünist toplum arasında bir ara aşama olan ve oldukça uzun bir tarihi dönemi kapsayan sosyalist toplumda sınıfların, sınıf mücadelelerinin ve antagonist çelişkilerin varlığını kabul eder. Bu tarihi dönem boyunca proletarya ve emekçilerin devrimi ve devletinin zayıflatılması durumunda iktidarın yeniden burjuvazinin eline geçebileceğini, kapitalizmin yeniden inşa edilebileceğinin bilinciyle Kültür Devrimlerini öngörür, aynı zamanda adım adım devlet aygıtının sönmesi için görevlerini aksatmaz.

24) MKP; komünizm hedefine ulaşmak için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacağını ilan eder.

II. BÖLÜM
ÇAĞIMIZ EMPERYALİZM VE PROLETER DEVRİMLER ÇAĞIDIR

25) Emperyalizm, 20. yüzyıl başlarında kapitalizmin yüksek ve nitel bir aşaması olarak çağımıza damgasını vurmaktaydı. Emperyalizm, kapitalizmin serbest rekabeti yerine, belirleyici üretim araçlarının tekelci kapitalistlerin eline geçmesi, yani tekelci kapitalist birliklerin (sendikalar, karteller, tröstler) belirleyici önem kazandıkları banka sermayesi ile sanayi sermayesinin iç içe geçtiği, bütün dünya topraklarının en zengin kapitalist devletler arasında paylaşıldığı, tekelci kapitalist devletlerin pazar kapma üzerinde çelişkilerinin keskinleştiği, geçmişte yabancı ülkeleri sömürme ve sömürgeleştirmenin temeli olan meta ihracının yanı sıra çok büyük boyutlarda sermaye ihracı üzerinde yapılan sömürge siyasetinin almasıdır. Bu, aynı zamanda kapitalizmin iktisaden çok gelişmiş yüksek aşaması olmakla birlikte can çekişen ve çürüyen halidir de.

26) Kapitalizmin olağanüstü düzeyde gelişmiş olması ve serbest rekabetin 19. Yüzyılın son çeyreğinde ömrünü doldurarak yerini tekelci kapitalizme bırakması, üretim sürecini ve ürünlerin bölüşümünü bankalar ve kapitalist birlikler vasıtasıyla toplumsal olarak düzenlenmesi için bir mekanizmanın oluşturulması, tekellerin büyümesine orantılı olarak pahalılığın artması ve bununla birlikte kapitalist birlik ve kuramların işçi sınıfı üzerindeki baskıyı korkunç düzeye ulaştırması, işçi sınıfının ekonomik ve siyasi mücadelesi önünde zorlaştırıcı, yasakçı ve baskıcı yasaların çıkarılması, emperyalist savaşın ezilen halklar üzerinde yarattığı dehşet, açlık, katliam, yıkım, sefalet ve barbarlaşma gibi her yönlü çürüme ve can çekişmesinin ulaştığı aşama olarak kendisini mezara gömecek olan proleter devrimler çağını açmıştır.

27) Proleter devrimleri; burjuvazinin kapitalizmin tekelci aşamaya varmasıyla birlikte hem üretim ilişkisi bakımından hem de sınıfsal siyasal karakteri bakımından gericileşerek devrimci barutunu tüketmesi ile emek- sermaye çelişkisi üzerinde giderek yoğunlaşan proletarya-burjuvazi arasındaki çelişki, siyasi iktidarını değiştirme sayesinde çağımızda ilk olarak emperyalizmin en zayıf halkası durumundaki Çarlık Rusya'sında Ekim Devrimiyle ulaştı.

28) Dünya ölçeğinde emek-sermaye çelişkisi üzerinde sınıfsal ifadesini bulan burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki, proleter dünya devrimi sürecinin temel çelişkisidir. Bu sürecin çelişkileri içinde öne çıkan diğer başlıca çelişkiler; proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki, emperyalist devletlerin kendi arasındaki çelişki, emperyalizm ile ezilen dünya halkları ve ezilen uluslar arasındaki çelişkidir. Bunlar içerisinde emperyalizm ile ezilen dünya halkları ve ezilen uluslararasındaki çelişki proleter dünya devrimi sürecinin içinden geçtiği bugünkü aşamanın baş çelişkisidir. Ekim-Sosyalist Devrimi'nin açtığı yolda başta Çin proletaryası ve emekçi halkı olmak üzere, birçok Asya, Doğu Avrupa ülkesi demokratik ve sosyalist devrimlerle tanıştı.

İlk olarak SSCB'de 1956'dan sonra modern revizyonizmin iktidarı gasp etmesi ve devamında kapitalist resterasyonu gerçekleştirmesi, aynı zamanda Çin ve Arnavutluk dışındaki diğer demokratik-sosyalist ülkelerde de geriye dönüş sürecinin başlangıcı oldu. Çin Halk Cumhuriyetinde Başkan Mao'nun ölümünü fırsat bilip iktidarı bir darbeyle ele geçiren karşı-devrimci Deng-siao Ping, Hua Kua Feng kliği, sosyalizmin kazanımlarını adım adım tasfiye ederek, Çin Halk Cumhuriyeti'ni emperyalist-kapitalist dünyanın bir parçası haline getirmeyi başardı. Arnavutluk'ta ise, Arnavutluk Emek Partisi ve önderi Enver Hoca'nın Başkan Mao şahsında MLM'ye karşı başlattığı ihanet saldırısıyla başlayan süreç, 1980'li yılların başında ülkenin emperyalist dünyayla bütünleşmesini sağladı.

29) Proleter dünya devriminin yedek güçlerinden olan ulusal kurtuluş savaşları geriye dönüşler öncesi, sosyalist kampın varlığından ve uluslararası nüfuzundan aldığı güçle emperyalizme daha güçlü darbeler vururken, ancak sosyalist kampın dağılması ve demokratik-sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşlerin tamamlanmasıyla birlikte bu hareketlerin birçoğu daha bağımsızlıklarını elde etmeden şu veya bu emperyalist devlete sırtını dayayarak reformist bir konuma geldi, gelmektedirler. Devrimci proletarya ulusal hareketlerin bu karakterinden dolayı reformist karakterdeki ulusal hareketlerin çizgilerini deşifre edip çizgilerine karşı mücadele eder, ezilen ulus ve azınlıklar hareketinin yanlış çizgilerine karşın meşruiyeti ve demokratik içeriğini desteklerken proletaryanın çözüm bayrağı temelinde sorunun üstesinden gelmeyi sorumluluk olarak bilir.

Bu konuda devrimci ulusal hareketleri stratejik bir müttefik olarak ele alır.

30) Mevcut durumda Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın yarı-sömürge, sömürge ve kapitalist ülkeleri ve ezilen ulusları devrimin fırtına merkezleri olma özelliğini korumaktadır.

Kapitalist emperyalizm, proleter sosyalist devrimin arifesidir. Kapitalist emperyalist küreselleşme bu ihtiyacı daha da derinleştirmiştir.

Marks'ın başından beri ifade ettiği gibi yoğunlaşma temelinde merkezileşerek, rekabetle diğer sermayelerin yutulması, birleşme-satın alma ve batırmayla tekelleşmesi, kapitalist yürüyüşün genel bir özelliğiydi. Geçmişin serbest rekabet dönemi bu trendle tekele dönüştü. Derinleşen dünya pazarı tekellerin hakimiyetine girdi.

Emperyalizm, tekeller ve mali sermayenin egemenliğinde sermaye ihracının öne çıktığı, dünyanın uluslararası tröstler tarafından paylaşımının derinleştiği kapitalizmin yüksek yeni nitel bir aşamasıdır. Bu durumla Marks'ın önceden ifade ettiği gibi "kapitalizmin uluslararası niteliği de gelişmektedir."

Ekim Devrimi ile başlayan emperyalizm ve proleter devrimler çağı, şimdi de yol göstericidir.

Leninist emperyalizm tahlilleri, şimdiki emperyalist sermaye birikim sürecinin özgünlüklerini anlamada da yine temeldir. Kapitalizmin, emperyalizm aşamasında olduğu gibi sermayenin uluslar arası örgütlenmesi, tarihsel koşullardaki değişiklikler itibarıyla (emperyalist Sovyet bloğunun çökmesi vb) bazı değişiklikler göstermektedir. Kapitalizmin, emperyalizmin temel çelişmesi üretimin toplumsallığıyla şahsi mülk arasındaki çelişmedir. Bugünde değişmeyen içerik-öz budur. Ancak emperyalizm, sadece nicel değil belli nitel değişimlerde göstermektedir. Ulusal tekeller yerini çok uluslu tekellere bırakmış, merkezileşme ve yoğunlaşma yeni nitel bazı değişiklikler ortaya çıkarmıştır.

Merkezileşmiş, yoğunlaşmış emperyalist küresel kapitalizm, proleter dünya devriminin temellerini daha da olgunlaştırmıştır.

Proleter dünya devrimi, emperyalizm ve ona bağımlı coğrafyalar biçiminde bölünmüş dünya gerçekliğinde komünizm ortak amacı doğrultusunda proleter sosyalist ve yeni demokratik devrim bileşenlerinden oluşur.

Proleter dünya devrimi, bu gerçeklik temelinde somutta alacak özgün biçimlere rağmen, komünizm hedefinin bileşenleridirler. Enternasyonal ortak içerik somut koşullarda özgün biçimler gösterir.

Komünizm için toplumsal devrim, kapitalizm tarafından mülksüzleştirilen proleterya ve emekçilerin devrimin doğrudan sahibi olmalarını gerektirir. Zira mülksüzleştirenlerin üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetine son verecek öncü tarihsel dinamikler bunlardır.

Üretim ve sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesinin yol açtığı dünün de tekelleri yani banka- sanayi bileşimiyle mali sermaye ve sermaye ihracı tayin edici duruma gelmiştir. Bu, kapitalizmin emperyalizm aşamasının bir sonucudur. Şimdi bu çok daha derinleşmiş bir merkezileşmeyi ifade eder. Emperyalizmin çelişkileri bu durumda uyum değil bir keskinleşme ve şiddetli çatışma durumunu devam ettirmektedir.

Emperyalizmin özellikleri ve başlıca çelişkileri bu yeni süreçte ortadan kalkmamakta, sermayenin tarihsel yürüyüşüne uygun olarak şekillenmektedir. Emperyalist sermayenin tek düze bir birikim modeli yoktur. Tarihsel koşullara bağlı olarak değişik biçim ve nitelikler almaktadır. Kapiatlizmle eski yalıtılmışlık ve içe kapanıklığın parçalanıp bir dünya pazarının oluştuğuna dikkat çeken Marks'ın açtığı yolda Lenin yoldaş; kapitalist "evrensel yoğunlaşmanın", "süper tekeller" ile "yeni bir safha"ya ulaştığını gerçekleri tahlil ederek gösterdi. Gelişme elbette tekdüze bir tekrar olmaz, olamaz. Çelişme temelinde sıçramalı gelişim ve değişim, diyalektik tarihsel materyalist bakış açısının özüdür.

Bilişim, iletişim (internet gibi) ve ulaşımdaki devasa gelişmeler sermayenin üretim ve dolaşım zamanını alabildiğince kısaltmıştır. Üretim ve dağıtım merkezleri çok uluslu tekeller yönetiminde, buna göre yeniden mevzilendirilmiştir.

İMF- Dünya Bankası- Dünya Ticaret Örgütü gibi uluslararası örgütlerle çok uluslu tekellere bağımlılık ve çelişkili entegrasyon sömürü ağı içerisindeki her yerin kendi başına hareketini oldukça sınırlamıştır. Tüm işgücü pazarları vb çok uluslu tekellere tabi kılınmıştır.

Dünya çapında teknolojik üstünlüğü, teknik bilgi üretim liderliğini elinde bulunduran çok uluslu tekeller diğerlerini batırmakta ya da bünyelerine katmaktadır. Tüm ulus devletler, uluslararası tekellerin adeta bir acentası durumundadır.

Emperyalizmin asalak özü ve sermaye ihracı şimdi spekülatif sermaye egemenliği şekliyle daha vahşi bir biçim ve nitelik almıştır.

Borsalar geçmişe göre çok daha etkin rol üstlenmiştir. Borsalar ve spekülatif sermaye, etkisini daha da derinleştirmiştir.

Çok uluslu tekellerin ihtiyaçlarının gereği olarak kapitalist ya da bağımlı ulus devlet tekelleri özelleştirilmiş, devlet sanayi ve hizmet sektöründeki devlet tekelleri aynı çerçevede, uluslar arası tekeller tarafından talan edilmiştir. İnsan yaşamının metalaşması derinleşmiş, sağlık-çocuk bakımı-eğitim-sigorta vb her şey pazara bağlanmıştır.

Orta sınıf denilen güçlerde çökmüş, üretimden koparılan yığınların bir parçası haline getirilmiştir.

Emperyalist kapitalist vahşi sömürü karlarının kırıntılarıyla idare eden bir işçi aristokrasisi şimdi de mevcuttur. Sarı sendikalar gibi araçlarla tüm bunlar reformizmin sosyal temelini oluşturmaktadır. Bunlara karşı ideolojik mücadele görevi asla ihmal edilemez.

Emperyalist küreselleşme gerçekliğinde emperyalizmin derinleşen başlıca çelişmeleri devrime daha bölgesel ve uluslararası bir karakter kazandırmıştır. Eşitsiz gelişme yasası ve bu temelde devrimin zayıf halkaları koparma görevini atlamadan bölgesel ve uluslararası gelişmelerde lokal sınırlara hapsolan yönelimlere de düşmemeliyiz.

Emperyalist bloklar dünyanın şimdiki gerçeğidir de. Bu bloklar arası çelişkiler, günümüzde emperyalist dünya savaşı tehlikesinin olduğunu da göstermektedir. Çok uluslu tekellerin dünya savaşı biçimindeki yönelimlerinde geçmişteki tecrübelerden öğrenerek bölgesel ve yerel savaşlar biçimini almıştır.

Geçmişin ulusal tekelleri, şimdiki durumda çok uluslu tekellere dönüşmüştür. Şimdi rekabet çok uluslu tekeller arası bir hal almıştır. Çok uluslu tekeller, bağımlı ülkelerde yerli işbirlikçilerin sözde siyasal "bağımsız" devletlerini de bir memurlar durumuna dönüştürmüştür.

Sermaye, çok uluslu tekeller egemenliğinde genişleme-yayılma özelliğinin bir sonucu olarak önündeki önemli engelleri, lokal koruma duvarlarını daha köklü yıkmış, her şeyi ihtiyaçlarına göre yeniden yapılandırma durumunda olmuştur.

Çok uluslu emperyalist pazar birlikleri ve bölgesel birlikler biçiminde emperyalist sermaye bir yeni organizasyon içindedir. Emperyalist sermayenin aşırı yoğunlaşma ve merkezileşmesi kutup-

laşmalara bağlı olarak AB, NAFTA, ŞANGAY gibi bloklaşmaların yanı sıra G-8 ve G-20 gibi uluslar arası organizasyonlara da gidilmiştir.

Kapitalist emperyalist küreselleşme çok uluslu tekellerle çok daha vahşileşmiş ve gerici hegemonyasını derinleştirmiştir. Adalet ve bölüşüm geçmişe oranla çok daha dengesizleşmiş, derinleşmiş, devrim ihtiyacı çok daha acil bir hal almıştır. Tekelleşmenin geldiği bu süreci, barışçıl bir entegrasyon ve bölüşüm olarak tanımlayan safsataya karşın gerçek budur.

Ulus devletler ve tekelleri, uluslar arası egemen çok uluslu tekellerin yürütme ve planlamalarına göre dizayn edilmiş, bu egemenliğin yön verdiği dünya pazarına uyumsuz ekonomik siyasi ve sosyal yapılanmalar neo-liberal emperyalist stratejiler çerçevesinde şekillendirilmeye çalışılmaktadır.

Değişik noktalarda (finans- borsa- emlak vb) patlasa da kapitalist emperyalist kriz, kapitalist sermaye temelli, üretimin karakteristik bir özelliği olarak daha sık ve daha yaygın görülen bir gerçektir. Ayaklanmalar ve devrimler şimdi daha günceldir. Komünistler, hazırlık, kapasite ve inisiyatiflerini, bu son derece objektif gerçeğe göre ele almalıdır.

III. BÖLÜM
TÜRKİYE CUMHURİYETİNİN (TC) TARİHİ ÖZELLİKLERİ

31) Geniş bir coğrafyayı egemenliği altında tutan, birçok ülke, ulus ve milliyetin yaşadığı toprakları fetheden feodal merkezi Osmanlı İmparatorluğu, Avrupa'daki kapitalizmin yükselişiyle birlikte çözülme sürecine girmekten kendisini kurtaramadı. Bu süreç çeşitli ulusal başkaldırılarla bütünleşince, imparatorluk emperyalizm çağıyla birlikte hızlı bir şekilde dağılmaya başladı.

Emperyalizmin ağına düşmekten kurtulamayan Osmanlı devleti, yarı-sömürge bir devlet haline geldi. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Alman emperyalizminin saflarında yer alan Osmanlı devleti, bu savaşta Alman emperyalizmiyle birlikte yenilgiye uğraması sonucu sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıya dönüştü. Alman uşağı Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağası sınıfları, itilaf devletlerinin işgaline karşı yürütülen güdük de olsa anti-emperyalist savaşın başına geçerek, başında Mustafa Kemal'in bulunduğu Kemalist "Devrim"i başlattı.

Kemalist "Devrim"; Türk ticaret burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin, az sayıdaki sanayi burjuvazisinin ve bunların üst kesimlerinin bir devrimidir. Devrimde, hem komprador Türk büyük burjuvazisi, hem de milli karakterdeki orta burjuvazi yer almıştır.

Devrimin önderleri, daha anti-emperyalist savaş yıllarında iken itilaf emperyalizmiyle el altından işbirliğine girişti, emperyalistler ise Kemalistlere hayırhah bir tutum takınıp Kemalist bir iktidara rıza göstermeye başladı.

Kemalistler, emperyalistlerle barış imzaladıktan sonra bu işbirliği daha da koyulaşarak devam etti. Ve Kemalist hareket "özünde köylülere, işçilere ve bir toprak devrimi ihtimaline karşı" gelişti.

Kemalist "Devrim"in sonucunda sömürge yapıya son verilirken, ancak yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi ve siyasal yapı aynen devam etti.

Sosyal alanda, eski komprador büyük burjuvazinin, eski bürokrasi ve ulemanın hakim mevkiini, milli karakterdeki orta burjuvazi içinde palazlanan ve emperyalizmle işbirliğine girişen yeni komprador

Türk burjuvazisinin bir kısmı ve yeni bürokrasi aldı. Eski toprak ağalarının, büyük toprak sahiplerinin, tefecilerin, vurguncu tüccarların bir kısmının hakimiyeti devam ederken, bir kısmının yerini ise, yenileri aldı. Kemalist iktidar, bir bütün olarak milli karakterdeki orta burjuvazinin çıkarlarını temsil etmemekte, yukardaki sınıf ve zümrelerin çıkarlarını temsil etmektedir.

Politik alanda, hanedanlıkla birleştirilmiş olan meşrutiyet idaresinin yerini, yeni hakim sınıfların çıkarlarına en iyi cevap veren burjuva cumhuriyeti aldı. Bu idare, sözde bağımsız gerçekte ise siyasi bakımdan emperyalizme yarı bağımlı idaredir. Kemalist diktatörlük, sözde demokratik, gerçekte ise askeri faşist diktatörlüktür.

Kemalist Türkiye, gittikçe daha çok yarı-sömürge ve emperyalist dünyanın bir parçası haline gelerek nihayetinde kendisini İngiliz-Fransız emperyalizminin kucağına atmak zorunda kalmıştır.

32) Komünist hareketin görevi, Kurtuluş Savaşı'nı takip eden yıllarda, devrimin baş düşmanı Kemalist iktidarı devirmek, yerine işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakına dayanan Demokratik Halk Diktatörlüğü kurmaktı.

İktidara, Kurtuluş Savaşı'nın bitiminden itibaren komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları hakimdir. Fakat komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, iki büyük siyasi kliğe ayrılmıştı. İktidara ve devlet mekanizmasına hakim olan klik önce İngiliz-Fransız emperyalizminin, 1935'lerden itibaren de Alman emperyalizminin işbirlikçiliğini yapmıştır. İkinci Dünya Savaşı'na kadar, genel olarak orta burjuvazi de bu kliğin peşinde harekete katılmıştır.

İkinci emperyalist savaş yıllarında Alman işbirlikçisi hakim klik, koyu bir faşizm uygulamasına ve vurgunculuk politikasına girişti. Bu klik, içerde başta işçi sınıfı olmak üzere bütün demokratik güçlere, dışarıda da SSCB'ye ve İngiliz-Fransız-Amerikan bloğuna karşı, Alman faşistlerinin yanında yer aldı.

Fakat dünyadaki güçler dengesi ve SSCB'nin varlığı, bunların Alman faşistlerinin safında savaşa katılmasına engel oldu.

33) Demokrat Parti (DP) ve Millet Partisi (MP) içinde örgütlenen komprador burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının muhalif kliği, bunun peşinde de o zamana kadar CHP saflarında tali bir unsur olarak yer alan reformcu orta burjuvazi ve diğer demokratik unsurlar

bu muhalif kampta yer aldı. TKP de bu kliğin kuyruğuna takılmıştır. Bunlar dünya çapındaki İngiliz-Fransız-Amerikan bloğu ve SSCB ile ittifak kurmuşlardı. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı, Alman faşistleri ve müttefiklerinin yenilgisiyle bitince, Türkiye çapında da bu blok güçlendi. Fakat savaş sona erer ermez ABD'nin başını çektiği emperyalist blok "demokrasi" bayrağı altında gericiliğin ve anti-komünizmin başına geçmiştir. Türkiye'de ise ABD emperyalizminin desteğiyle CHP'nin Almancı faşist diktatörlüğüne, halkın ve demokratik güçlerin duyduğu nefret ustalıkla kullanılarak 1950'de DP iktidara gelmiştir. Böylece Alman emperyalizminin uşağı olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının iktidarının yerini ABD emperyalizminin uşağı olan komprador büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının iktidarı almıştır.

Proletaryanın ve küçük burjuvazinin muhalefetini kendi bendinde boğan kararsız milli burjuvazi bu muhalefeti bir müddet DP'nin kuyruğuna taktıktan sonra DP'nin faşist uygulamaları karşısında tekrar muhalefetteki CHP katarına katılmıştır. İşçi sınıfının, emekçi halkın ve demokratik unsurların muhalefetini komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları kliklerinin kah birini kah diğerini iktidara getirmeye yarayan bir kaldıraç gibi kullanılmasına yol açmıştır.

1950'de iktidardaki hakimiyetini yitiren komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları kliği, DP iktidarının kendisine de yönelen faşist baskılar karşısında "demokrasi" havariliğine çıkmış, orta burjuvazinin ve gençliğin bu yöndeki atılımını bir kaldıraç gibi kullanarak 1960'da askeri faşist darbeyle iktidardaki hakimiyeti tekrar ele geçirmiştir. Kitlelere yol gösterecek komünist bir önderlik olmadığı için halkın muhalefeti, gerici kliklerden bazen birinin bazen diğerinin peşine takılmış ve çarçur edilmiştir. CHP'ye hakim olan büyük burjuvazi ve büyük toprak ağaları kliği iktidarı ele geçirdikten sonra, 27 Mayıs Hareketi içinde önemli rol oynayan orta burjuvaziyi birdenbire karşısına almayı doğru bulmamıştır. Orta burjuvazinin 27 Mayıs Anayasası'na da giren bazı demokratik taleplerini bu nedenle kabul etmiştir. 27 Mayıs Hareketine önderlik eden ve sonucunda iktidarı ele geçiren sınıf, CHP'ye hakim olan komprador büyük burjuvazi ve büyük toprak ağaları kliğidir. Orta burjuvazi onun peşinde yedek kuvvet olarak yer almıştır.

34) Parlamento, Kemalist diktatörlük öncesi de dahil, hiçbir dönem devletin hakimiyet aracı olmamıştır. Parlamento tüm gerici

ve faşist devletlerde olduğu gibi hakimiyet aracı değil, hakim sınıfların kendi gerçek yüzlerini proletarya ve ezilen halklar gözünde gizlemek için başvurduğu maskedir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da parlamento, Kemalist iktidar yılları da dahil, başından beri kaba ve uydurma bir kurum olma niteliği ve işlevinden öteye gidememiş, sürekli olarak faşist diktatörlüğün maskelenmesi için "demokratik" bir maske olarak kullanılmıştır. Faşist diktatörlüğün hakimiyet araçları ordu, polis, bürokrasi, hapishane vb. kuramlardır.

35) TC ordusu egemen sınıfların hakimiyet araçlarının başında gelmektedir. Kökleri Osmanlı'dan beri olan ve temel yasal dayanakları 1960 Anayasası'nda atılan ve 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'ndan sonra halka zorla kabul ettirilen 1982 faşist anayasasında fonksiyonuna dair "hukuki" dayanakları daha da güçlendirilip meşrulaştırılan MGK, faşist Türk devletinin beyni durumuna getirildi. MGK, 1983-2000'lere kadar toplumu yarı- askeri faşist diktatörlükle yönetti. Emperyalist sermayenin yeni gelişme koşullarına ayak uyduramayan geçmiş TC statükosu, dünyanın yeni emperyalist gelişme dinamiklerine göre yeniden dizayn edildi. Yarı- askeri faşist diktatörlüğün yerini Türk İslam eksenli "sivil" faşist iktidar aldı. Türk devlet ordusunun rolü, bu emperyalist entegrasyona göre yeniden şekillendirildi. Ordu vesayetinin yerini "sivil" faşit gerici egemen vesayet aldı.

Türk ordusu başta Kürt ulusunun yürüttüğü gerilla savaşı olmak üzere toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yürüttüğü amansız karşı-devrimci savaş içinde eski hantal yapısından kurtularak bölgenin en saldırgan, en vahşi ve en deneyimli gerici faşist ordularından biri olarak bölge halklarının en tehlikeli düşmanı durumundadır.

EMPERYALİZME BAĞIMLI KAPİTALİST TOPLUM

36) Uluslararası emperyalizme bağımlı kapitalist sosyo-ekonomik yapıya sahip ve birden fazla ulus ve azınlık milliyetin bulunduğu Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, kapitalist üretim biçimi hakimdir.

Dünya emperyalist sistemine entegrasyon temelinde gündeme gelmiş 24 Ocak Kararları'nın uygulanmasının aracı olarak faşist

cunta, Dünya Bankası ve İMF çerçevesindeki sermayenin yeni birikim modelinin bir operasyonuydu. Bu durumla kapitalist gelişme Türkiye-Kuzey Kürdistan'da özel bir hız kazanmıştır. 1990'larda uluslararası emperyalist sermayenin merkezileşmesi ve yoğunlaşmasına paralel olarak kapitalist kontrol pekişmiştir.

37) Emperyalizm, toplumun sadece hayati önem taşıyan mali ve ekonomik kaynaklarını ilhak etmekle yetinmemiş, aynı zamanda bu ekonomik ilhaka, bağlı olarak siyasi, askeri gücünü ve kültürü de önemli derecede denetimi altına almıştır. Bundandır ki; mevcut devlet, sözde bağımsız özünde ise uluslararası emperyalizme bağımlıdır. Bu bağımlılık ilişkisi Osmanlı'dan bu yana daha da artarak pekişmiştir.

38) Emperyalizme bağımlılık ve zayıf iktisadi temel üzerinde siyasi olarak şekillenen mevcut devlet biçimi, komprador-bürokratik tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahibi sınıflarının ortak diktatörlüğü olan faşist diktatörlüktü. 1923'de TC olarak yarı-sömürge yarı-feodal, 1980'den itibaren ise uluslararası emperyalizme bağımlı kapitalizmle şekillenen devlet biçimi kapitalist-faşist karakterlidir.

Geçmişin yürümeyen ve sürdürülemez Kemalist ordu eksenli faşist kontrolünün yerini Türk İslam eksenli "sivil" faşist vesayet almıştır. Bu, emperyalist küresel çıkarlarında stratejik bir parçası olarak devletin temel kurumları yeniden yapılandırılmıştır.

39) Toplumda ekonomik, siyasi ve kültürel gelişme oldukça eşitsizdir. Ekonomik olarak birden fazla emperyalist devletin sömürüsü altındadır.

40) Türkiye-Kuzey Kürdistan'da birden fazla ulus ve onun üzerinde azınlık milliyet yaşamaktadır.

Bu uluslardan Türk ulusu, egemen ezen ulus ve siyasi olarak devlete sahipken Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı Türk devleti tarafından siyasi olarak ilhak ve işgal edilmiştir.

IV. BÖLÜM
SOSYALİST DEVRİMİN HEDEFLERİ, GÖREVLERİ, İTİCİ GÜÇLERİ, NİTELİĞİ VE SAVAŞ STRATEJİSİ

SOSYALİST DEVRİMİN HEDEFLERİ

41) Uluslararası emperyalist sisteme bağımlı kapitalist sosyo-ekonomik yapıya sahip toplumda, Sosyalist devrimin başlıca düşmanları; emperyalizm, komprador tekelci kapitalizm ve tali durumdaki feodalizmdir. Bu iktisadi temel üzerinde şekillenen başlıca düşman sınıflar; emperyalist burjuvazi, komprador tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahipleridir.

42) Bu sosyo-ekonomik yapıya damgasını vuran toplumun temel çelişkisi; emekle sermaye arasındaki çelişkidir. Sınıfsal ifadesini de burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkide bulur. Bu temel çelişki, sosyalist devrim boyunca sürece damgasını vuran çelişki olarak varlığını sürdürecektir.

43) Bu temel çelişkiden kaynaklı bir dizi çelişki de mevcuttur. Ancak bu çelişkilerden bazıları, süreci önemli derecede etkilemektedir. Bunlar; emperyalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki, hakim sınıfların kendi arasındaki çelişki, ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus ve azınlıklar arasındaki çelişki, feodal kırıntılar ile halk yığınları arasındaki çelişkidir. Tüm bu çelişmelerin bir bütün olarak ortadan kalkması ancak sosyalizm ve komünizmle gerçekleşecektir.

44) Çok sayıda başlıca çelişmenin bulunduğu bu karmaşık süreçte, bütün çelişmelerin gelişmesini tayin ve onlar üzerinde etki eden çelişki ise (baş çelişki), emperyalizm, komprador tekelci kapitalizm, tali düzeydeki feodalizm ile çeşitli milliyet ve azınlık milliyetlerden geniş halk yığınları arasındaki çelişkidir. Bu çelişmenin ana yönü emperyalist burjuvazi, komprador tekelci burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme oluşturmaktadır.

SOSYALİST DEVRİMİN GÖREVLERİ VE YENİ SOSYALİST DEVLET

45) Sosyalist Devrim sürecinin başlıca düşmanları emperyalizm, komprador tekelci burjuvazi ve toprak sahipleri olduğuna göre;

devrimimizin temel görevi de bu üç büyük düşmanı devirmektir. Komprador tekelci kapitalizm ve tali düzeydeki feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki, devrimci iç savaş (sosyalist devrim) yöntemiyle çözülür. Yeni sömürge, kapitalist toplumlarda, emperyalizme karşı mücadele ile komprador tekelci burjuvaziye karşı mücadele, yani anti-emperyalist devrimle-sosyalist devrim birbirinden ayrılmaz biçimde iç içe geçmiştir. Bu iki büyük görev birbirine kopmaz bir şekilde bağlıdır. Komprador tekelci burjuvazi sınıfı bir bütün olarak yok edilmeden, emperyalizmin tahakkümüne son verilemez. Çünkü komprador tekelci burjuvazi, bu toplumsal sistemlerde emperyalizmin temel dayanaklarından birisidir. Anti- kapitalist mücadele aynı zamanda anti- emperyalist mücadeledir. Anti- kapitalist bir perspektife sahip olunmadan anti- emperyalist mücadele yürütülemez. Devrimin demokratik alan ve kapsamı daralırken görevleri sosyalist devrime bağlı olarak ele alınıp çözüme kavuşturulacaktır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliği, Sosyalist Devrim süreci gerçekliğini anlamımızı ve kavramamızı gerektirir. Her bir alanda özgün çelişkiler ve özel görevlere, Sosyalist Devrim çözüm olabilir. Proletarya ve tüm emekçiler, ezilen ulus ve azınlıklar, ezilen inanç grupları, ezilen cins devrimin stratejik dinamikleridir. Bu bilinçle;

Sosyalist Devrimin, demokratik nitelikli görevleri de vardır. Komünizm için toplumsal devrim perspektifiyle Sosyalist Devrime bağlı bu görevler icra edilecektir. Sadece ideolojik ve teorik komünizm değil politikaya da taşınmış bir ilerleyiş içerisinde olunacaktır.

Devrimin ilk görevi burjuva siyasal egemenliğin Sosyalist Halk Savaşı'yla yıkılması, proletarya ve emekçilerin iktidarının tesis edilmesidir.

Burjuva devlet ve aracı parlamento-polis-ordu-bürokrasi, Sosyalist Devrimle dağıtılacaktır.

Temsili burjuva devlet, parlamenter cumhuriyet hiçbir şekilde biçim olarak da sözde "sosyalist" vitriniyle devam ettirilmeyecektir. Proletarya ve emekçilerin yeni devleti yerelden genele her düzeyde proletarya ve emekçilerin yerel ve genel meclislerinin--sovyetlerin-komünlerinin-konseylerinin inisiyatifinde olacaktır.

Burjuva profesyonel ordu, bürokrasi, memurlar, parti hükümetleri lağvedilerek; yeni devlet, seçilmiş-denetlenir-görevden alınabilir hizmetliler, Komünler, Sovyetler- Halk Meclisleri temelinde tesis edilecektir. Savunma-asayiş görevleri proletarya ve emekçilerin

halk milisi görevlilerine devredilecektir. Bütün silah ve mühimmatları halk meclisleri kontrol edecektir. Hiçbir şekilde halk egemenliği yerine, parti ve ordu vesayeti geçirilemez.

Burjuva yargı-yürütme-yasama aldatmacası tasfiye edilecektir. Yeni sosyalist devlet, proletarya ve emekçilerin her düzeydeki meclislerine dayanacak, temsilci ve yürütmeleriyle halk meclislerinin denetlenir-görevden alınır kontrolü altında olacaktır.

Yargıçlar, halk meclisleri tarafından seçilecek, jüri yönelimiyle halkın yargıya katılım ve denetimi sağlanacaktır.

Proletarya ve emekçiler devleti, komünizm hedefinden ve buna ulaşmanın silahı proleter dünya devrim stratejisinden hiçbir olağanüstü koşul gerekçesiyle kopamaz. Halka karşın gizli diplomasi, gizli istihbarat ve gizli anlaşmalar faaliyetinde bulunamaz.

SOSYALİST DEVRİMİN İTİCİ GÜÇLERİ

46) Üretici güçlerin gelişmesinden ve bu gelişmeye tekabül eden yeni üretim ilişkilerinden çıkarı olan sınıflar objektif olarak devrimden yana, üretici güçlerin gelişmesinin önünde duran ve yerle bir edilmesi gereken, yani eski üretim ilişkilerinin devamında çıkarı olan sınıflar da devrimin karşısında yer alır. Buna göre toplumumuzda gerici üretim ilişkilerinin temsilcisi ve muhafazasından yana olan sınıflar, komprador tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahipleridir. Bu sınıflar, emperyalizmin toplumdaki sosyal dayanaklarıdır. Bu sınıflar toplumun en geri ve en gerici üretim ilişkilerini temsil ederler ve üretici güçlerin gelişmesi önünde engeldir. Bu sınıfların varlığı, sosyalist devrimin çıkarı ve amaçlarıyla asla bağdaşmaz. Komprador tekelci burjuvazi sınıfı her zaman için emperyalizmin safında yer alır. Mevcut toplumsal sistemde, üretici güçlerin gelişmesinde ve bu gelişmeye tekabül eden yeni üretim ilişkilerinden çıkarı olan sosyalist devrimin itici gücü durumundaki sınıf ve tabakalar olarak; öncü ve temel güç proletarya, stratejik müttefikleri kır ve kent yoksullarıdır (yoksul köylülük ve küçük burjuvazidir).

47) Emperyalizme bağımlı kapitalist sosyo-ekonomik yapı, köylerde ve şehirlerde yüz binlerce işsizin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Yine on yıllardır yürütülmekte olan ulusal ve sınıfsal gerilla savaşının temel dayanağı durumundaki köylük bölgelerin

büyük bir kısmının faşist diktatörlük tarafından zorla boşaltılması ve kapitalist gelişmeye bağlı olarak boşalması sonucu kentlerde azımsanmayacak derecede bir nüfus yoğunluğu yaratılmıştır. Bunlar önemli bir toplumsal tabakayı oluşturmaktadır. Bunların ezici çoğunluğu, devrim mücadelesinin önemli bir sosyal dinamiğidir. Komünist partisi, bu tabakanın kazanılıp yeniden kalıba dökülmesi için mücadele eder.

SOSYALİST DEVRİMİN NİTELİĞİ

48) Sosyalist devrim, özünde işçi sınıfının öncü ve temel güç, köylülük ve küçük burjuvazinin kır ve kent yoksullarının stratejik müttefik oldukları yani geniş halk yığınlarının katıldığı proletarya devrimidir. Proletarya önderliğinde işçi sınıfının, yoksul- ezilen köylülerin ve küçük burjuvazinin ittifakı üzerinde yürüyen bir devrimdir. Sosyalist devrim emperyalizm, komprador tekelci kapitalizm ve büyük toprak sahiplerini hedef alan ve onu aşan bir devrimdir. Bu içeriğindendir ki sosyalist devrimin niteliği proleter sosyalisttir. Bu devrimin özgülümüzdeki en doğru ve yalın ifadesi, Sosyalist Devrimdir.

49) Sosyalist devrim, emperyalizme bağımlı kapitalist toplumun ortadan kaldırılmasıyla, sosyalist toplumun inşa edilmesi için geçilmesi gereken bir aşama ve geçiş sürecidir.

Hem biçimde hem de özünde proletarya ve emekçiler devletinin bu aşamadaki özgül biçimidir.

50) Sosyalist iktidar, proletarya eksenli olsa da kesinlikle tek bir sınıfın iktidarı değildir. Ne tek başına işçi sınıfının ne de tek başına diğer emekçi sınıfların iktidarıdır. Bu proletarya önderliğindeki devrimci sınıfların ortak Sovyet- Komün- Halk Konseyleri ya da Meclisleri temelindeki yeni devletidir.

51) Sosyalist devrim bir yandan devrimin önünde engel teşkil eden emperyalizm, komprador tekelci kapitalizm ve büyük toprak sahiplerinin, hain ve gericilerin hakimiyetlerine son verirken diğer yandan ise anti-feodal, anti- emperyalist ve anti-komprador tekelci kapitalizme karşı mücadeleye katkıda bulunan hiçbir kimsenin ortadan kaldırılmayıp, sosyalist devrimin bileşenlerine dönüştürülmesi açısından da ayırıcı bir özellik taşımaktadır.

52) Sosyalist devrim, çağımızda kapitalist toplumlarda uluslararası burjuvaziye (emperyalizm) ve onun sosyal dayanağı durumunda olan komprador tekelci burjuva ve büyük toprak sahiplerine karşı yönelen her devrim gibi, bu devrimde kesinlikle eski tipte burjuva ya da kapitalist dünyanın bir parçası değil, proleter dünya devriminin bir parçasıdır.

53) Sosyalist devrimin nihai gelişme yönü, kesintisiz ve aşamalı bir şekilde komünizmdir.

54) Örgütlenmiş egemen güç olarak, proletarya ve emekçilerin temsili değil doğrudan iktidarı, sosyalist üretim ilişkilerinin maddi temelidir.

Bu üretim ilişkileri temsili değil sınırlılıklar içerse de doğrudan sosyalist kamu mülkiyetine dayanır ve doğrudan emekçiler tarafından yönlendirilir.

Politik iktidar, proletarya ve emekçilerin doğrudan katılımı üzerinden yükselir. Temsili burjuva çizgi reddedilir.

Üreticiler, sosyalizmde üretim araçlarının bizzat sahibidirler.

Tarihsel zorunluluklar gerekçesiyle, parti ve devlet hiçbir şekilde emekçilerin doğrudan katılım, denetim ve yönetimlerinin yerine ikame edilemez.

55) Sosyalist inşada, sosyalist kamu mülkiyeti esastır. Bu mülkiyet parti kontrolündeki mülkiyet değildir. Sovyet- Komün ya da Halk Konseylerinin kendi doğrudan mülkiyetidir. Proletarya ve emekçilerin iktidarı hukuki kamu mülkiyetinin, devletçi kontrolün proletarya ve emekçiler elinde toplanması için mücadele eder.

Tüm halkın sosyalist mülkiyeti, üretimin toplumsal doğasına, ekolojiye saygı duyar, gereklerini yerine getirir.

Tüm halkın sosyalist mülkiyeti ile toplumsal üretim ve şahsi mülk çelişkisinin çözümü yoluna girilmiştir.

56) Kapitalist özel mülkiyetin alternatifi, tüm halkın sosyalist mülkiyetidir.

Toplumun yönetici gücü olabilmesi için proletarya ve emekçilerin üretim araçları ve emek ürünlerinin sahibi olmaları şarttır.

Tüm halkın sosyalist mülkiyeti öncelikle, yer altı ve yer üstü kaynakları, suları, ormanları, posta, demiryolu ve iletişim servislerini,

bankaları, fabrikaları, çiftlikleri ve tüm ticaretin yönetimini kapsar. Toplumsal üretici güçlerin gelişmesi için gerekli bu temeli ihlal etmez.

Tarımda ve ekonomide tüm halkın sosyalist çiftlikleri temelinde Sovyet ya da Komün pespektifiyle kolektifleştirme ve burada emekçi halkın ikna ve dönüşüm yoluyla gönüllü olarak teşvik edilmesi esastır.

Tüm halkın sosyalist mülkiyeti, komünist bir içeriğe sahip olmalıdır. Komünizm hedefinde devrimi sürdürmekten asla kopmamalıdır. Bir geçiş süreci olarak sosyalist mülkiyet "burjuvazisiz burjuva devlet" gerçekliğinin aşılmadığını gösterir. Bu süreç, "devlet olmayan devlet" perspektifiyle göğüslenebilinir. Emeğe göre bölüşüm, burjuva hakkını içeren şartların köklü değiştirilmesi komünizme ulaşmanın yoludur.

57) Tarımın toplumsallaştırılması, proleter sosyalist inşanın ana unsurlarından biridir. Bireysel emeğe ve mülkiyete dayanan küçük köylü ekonomisi bilinçli eğitim, gönüllü kampanyalar ve örnek girişimlerle dönüştürülecektir.

Büyük toprak mülkiyeti el koyma yöntemiyle, küçük bireysel ekonomi gönüllü dönüştürme siyasetiyle ele alınacaktır. Küçük "köylülerin" zorla adaptasyonuna karşıyız. Örnekler aracılığıyla önce kooperatifleşme ekseninde Sovyet ya da Komün mülkiyetine gidilecektir.

Tarımda makinalaştırmanın önemi yadsınamaz. Buna gitmede başta gelen kolektifleştirmedir. Yoksa tarım, "makine perspektifli" sosyalist gelişme yoluna bağlanamaz.

Kırsal halk komünleri, tarımda genel stratejinin ana yönelimidir. Kooperatiflerin, kolektiflerin bu hedefe yürümelerine önderlik veya yardım edilecektir. Komünistler biçimsel bir emir komuta merkezi değildir. Komünlerin bir parçası olarak sosyalist kamu mülkiyetinin özel bir ayrıcalığa, özel bir hukuksal dokunulmazlığa sahip olmayan bileşenleridir.

Halk komünleri ya da Sovyetleri, kolektif ekonomiyi güvenceye alarak arta kalan boş zamanlarda Komün-Sovyet üyelerinin tatilkişisel ve sosyal yaşamlarına yönelik şahsi servet ve sömürüye götürmeyen özel üretim faaliyetlerine imkan tanır.

58) Sosyalist kamu mülkiyeti, bizzat proletarya ve emekçiler tarafından kontrol edilemiyor, devlet bizzat onlar tarafından icra

edilmiyor ya da edilemiyor, Komünizm için devrim onlar nezdinde sürdürülemiyorsa kapitalist yola girilmiş demektir. Geçmiş sosyalizm deneylerinin öğrettiği bu ders asla unutulamaz.

İşletmeler, elitistlerin-uzmanların-müdürlerin-parti adına patronların kumandasına asla verilemez.

Her şeyi doğrudan seçilmiş görevlilerin konseyleri yönetir. Görevlilerini seçme-denetleme-görevlerinden gerektiğinde geri çağırma zorunlu bir işleyiştir.

Sosyalist kamu mülkiyeti, Komünizme ilerleyişte önemli bir atılım olsa da, burjuva hak eksenindeki burjuva hukukun sınırlarının köklü aşılamamış olması itibariyle gerçek toplumsallaşmadan ve kolektifleşmeden henüz uzaktır. Bu açıdan emekçileri süreçten dıştalayıp, özne olmaktan çıkaran ve onlar adına bir temsiliyet yönetimini sistem haline getirmek kabul edilemez.

Komünist çizgi önderliğinde onunla birleştirilmiş kitlelerin yürütme-yönetme ve devrimi sürdürmeleri tartışılmaz bir hak ve görevdir. Hiçbir şart altında tek insan, tek önder, parti-grup vb kesimlerin tekelindeki devlete asla izin verilemez.

Sosyalist kamu mülkiyetinin komünizm doğrultusunda geliştirilmesinde, komünist bilim, ideoloji, siyasi ve örgütsel çizgi doğrultusunda süreklileştirilmiş kitle seferberlikleri ve kampanyalarla sosyalist eğitim önemli bir silahtır.

Sosyalist sistemde insanlar arasındaki ilişkilerdeki zorunlu burjuva hak, kısıtlama-karşı kısıtlama ekseninde sürekli bir iki yol mücadelesine yol açar. Bu açıdan komünist çizgiyle birleşmiş emekçilerin yönetme ve yürütme işlevi sürekli ilerletilmelidir. Başka türlü sınıfsız ve devletsiz toplum şafağının sökmesi mümkün değildir.

Sosyalist bütün üniteler, yönetme ve yürütme birimlerinde insanlar arası ilişkilerde, demokrasi üzerinde yükselen merkezileşme, eleştiri özgürlüğü temelinde yükselen irade ve eylem birliği, kişisel gönül rahatlığı temelinde disiplin genel ve esas yönelimimizdir.

Burjuva hakkı kısıtlama ve dönüştürmede, kafa- kol, yönetenyönetilen çelişkilerini aşmada, bütün sınıf- cins- ulus vb farklılıklarına yol açan üretim ilişkilerine ve bu temelde yükselen geleneksel değer ve kültürlere karşı Komünist Kültür Devrimleri esas görevdir. Bu göreve bağlı olarak kadroların- yöneticilerin- uzmanların- teknikerlerin- mühendislerin vb'lerinin sistematik olarak üretici faali-

yetlere bizzat katılmaları yani kol emeği sürecini bizzat icra etmeleri sağlanacaktır.

Kitlelerin katılımı, sadece bir üretim süreci faaliyetiyle sınırlandırılamaz. Devlet ve yönetimin bizzat özneleri olmalarını içerir. Büyük Proleter Kültür Devrimi(BPKD) bu konuda ilerletilmesi gereken tecrübemizdir.

Komünizme gidiş için sosyalizmde tüm araçlar, amaca uygun olmalıdır. Şartlar adına amaçları boşa çıkaran, araçları kutsayan - parti ve devlet gibi- pragmatik konjonktürel çıkarları esas alıp komünizm perspektifi ve yönelimini boşa çıkaran girişimler kabul edilemez. Özgün siyasetlerin ideoloji ve teoriyi, taktiklerin strateji ve amaçları dejenere etmesi hiçbir şekilde meşrulaştırılamaz.

Komünizme gidişte özel bir role sahip üst yapının sürekli devrimcileştirilmesi zorunludur. Devrimin sürdürülmesinin önemli bir yönüdür. Aksi halde parti ve devletin yozlaşmasına kapı açılacaktır. Açık ideolojik mücadele, sosyalist devrimin sürdürülmesi ve ilerletilmesinde de vazgeçilemez bir görevdir. Bu mücadelede şiddetin, gözaltı ve tutuklamaların, cebirin, yasaklamaların hiçbir biçimi kabul edilemez. Halka ve tüm halk içerisindeki kesimlere ve onların çeşitli düzeylerdeki örgütlenmiş temsilcilerine ve üyelerine baskı ve cebir kesinlikle yasaktır.

Bir geçiş süreci olan sosyalizm, tarihsel döneminde sınıflar vardır. Öyleyse sınıf mücadeleleri de kaçınılmazdır. Sosyalizmde proletarya devriminin komünizme kadar sürdürülmesi gerektiğinin nedeni budur. Bu mücadele parti, devlet, sovyet, komün ve onun her birimlerinde de cereyan eder. Bu mücadelenin bilinçli ve komünistçe ele alınması kitleleri ve yönetim organlarını bilinçli dönüştürmeyi esas alması, parti ve devletin toplumun efendilerine dönüşmesine rıza gösterilmemesi şarttır.

Sosyalist kamu mülkiyeti; üretim- değişim ve bölüşümde halk için üretimin nitel değişimidir. Hedeflere bağlı olarak toplumsal yönelimli bu üretimle eskiden devralınan bütün araçlarda aşılacaktır. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin kaldırılması ve komünizm için devrimin sürdürülmesiyle her bireyin emeği, toplumsal emeğin bir bileşeni haline gelir. Herkesin yeteneği ve gücüyle herkese ihtiyacı kadar ilkesine böyle girilecektir.

Sosyalizm koşullarında halen değer yasası vardır. Meta üretimin varlığı dolayısıyla, hala eşdeğer iş görme aracı olarak para vardır.

Bunun için sosyalist meta üretimi de burjuva hakkın dar sınırlarının köklü aşılamadığını gösterir. Devrim sürdürülemezse kapitalist restorasyona zemin açık hale gelir.

Emekçilerin yarattığı değerlerin "emek karşılığı fon" ve "sosyal fon"larla ayrıştırılması, düzenlenmesi ve değerlendirilmesi, kapitalist artı-değerden nitelik olarak farklıdır. Kapitalizmde işgücü de bir metadır. Ücret, onu satın almanın bedelidir. Üretilene karşı üretici yabancılaşmakta ve köleleşmektedir. Özel mülkiyet sistemi bu durumun temelidir. Sosyalizmde ise sosyalist kamu mülkiyeti ve proletarya ve emekçilerin doğrudan söz- karar ve yönetmenin öznesi olması itibarıyla iş gücü kapitalizmdeki gibi bir meta değildir. Zira sömürücü kapitalizm aşılmıştır. Fonların kullanımı, dağılımı ve kontrolü tüm halk kitlelerinin inisiyatifi ve yetkisine tabidir.

Sosyalist üretim, kar üretme amaçlı kapitalist üretime karşı, üretimin sahiplerinin ürettiklerinin efendileri olmaları yoluna giriştir. Mülkiyet ilişkilerinin sosyalist dönüşümü, burada önemli bir güvence olsa da problemler mevcuttur. Üretimin amacı, emekçilerin ihtiyaçlarına cevap olmaktır. Sadece ekonomik değil, entelektüel-sosyal ve her yönlü gelişmeleriyle paralel olarak üretim ele alınır.

59) Halkın ihtiyaçlarını karşılamada, sosyal üretimi- emek üretkenliğini geliştirmede, insanı-doğayı- tüm varlıkları esas alan zeminde "devrimi kavra üretimi arttır" perspektifiyle hareket edilecektir.

Kumandaya komünist çizgi, ideoloji ve perspektifi geçirmek ana halkadır.

Sosyalist inşa, çizgiyi- kızılı yadsıyan burjuva uzman ve yalnızca makinalaşma ya da maddi teşvikli- ödüllü bol üretim şeklindeki burjuva üretici güçler teorisini reddeder. Genel çizgi insanı ve doğayı esas alan "daha büyük - daha hızlı- daha iyi ve daha ekonomik" inşadır. Bu, kitle inisiyatifi ve seferberliğini esas alır, gerçek kahraman kitlelerdir ve onlarsız hiçbir özgür bir toplum ve gelecek yoktur. Komünist hareket ve yönelim yoksa komünist gelecekte olamaz. Kendiliğindenci kaçınılmaz bir komünizm, gelmeyecektir. Bu gelecek, halkın bizzat bilinçli eylemiyle kazanılacaktır.

Kitleleri "cahil" kendilerini ise "dahi" görenler, kitleleri zincirleyen toplumsal koşulların devam ettiricileridir. Özel mülkiyetçi- cinsiyetçi- ulusçu düzenlerin yolundan kopamayanlardır.

60) Sosyalist ekonomi, bölgesel- yerel koşulları yadsımadan, aksine özele- yerel ve bölgesel yerinden doğrudan yönetime gereken önemi vererek genel koordinasyon ekseninde bir merkezileşmedir. Vazgeçilemez sosyalist genel planlama bu temele dayanır.

Rekabet ve üretim anarşisinin alternatifi bürokratik merkezci-üniter tekçi- ulus devletçi çizgi olamaz. Sosyalist planlı ekonomi, halk kitlelerinin doğrudan söz- karar ve yetki sahibi olduğu bilinçli bir eylemdir.

Nesnelerin insana hükmü alt edilecektir, kitlelerin kaderlerini bizzat kendi ellerine alıp yazgılarını doğru ve yanlışlarıyla kendileri çizecektir. Komünizm doğrultusunda dönüşüm ve gelişim tepeden ikameci, emir kumanda merkezli planlamacı bürokratik vs burjuva komuta veya her türlü bu yönlü girişimlerle olamaz.

Üretim ile toplumsal ihtiyaçlar arasındaki çelişkiler tabandan merkeziyetçiliği ifade eden koordinasyonla ele alınacaktır. Sürekli bir denge ve mutlak birlik temeli yoktur. Sürekli değişen koşullara uygun yeniden düzenlemeler gerekliliktir.

Birleşik yürüyüş(plan- siyaset- yönetim- pratik- yönelim) yerel inisiyatifle önderliği, kitlelerle birleşik merkezi önderliğin yerel yaratıcılık ve inisiyatifle merkezi planlama ve uygulamayı birleştirmenin yoldur.

Tarım ve sanayi, planlı birleşik üretimin bileşenleridir. Birbirlerine karşılıklı gereksinimleri vardır. Bilinçli bir koordine ihtiyaçtır. Tarımsız bir sanayi sağlam olamaz. Zira sanayisiz bir tarımda düşünülemez. Doğayı önemsemeyen bir sanayi ve tarım da asla kabul edilemez. Ormanlar, tek tek bile ağaçlar, canlılar, sular, dereler, hava ve güneş özel önemdedir ve kesinlikle korunması ve müdafaa edilerek birleşik uyum temelinde ele alınmayı gerektirir.

Ormancılık, hayvancılık, balıkçılık, toprak, hava ve her şey doğanın bilinçli korunmasını gerektirir.

61) Komünizme yürüyüş, stratejik ve nitel konumlanmayla özgün ve yaratıcı uygulama ile bir çizgiyi ve perspektifi gerektirir. Ağır ve hafif sanayi doğru ve uyumlu bir şekilde koordine edilecektir. Tek yanlı, makine, çelik üretimi üzerinde yoğunlaşıp öncü ve ana halka olsa da tek yanlı sanayileşme, hafif sanayi ve tarımı ihmal ve ihlal etmek, halk kitlelerinin somut ve güncel ihtiyaçlarına yönelmesi gereken sosyalist kamu mülkiyetinin hedefi olamaz. Dengesiz ve

eşitsiz de olsa, koordinasyon müdahalesi ile asgari bir denge tutturulmak zorundadır. Tarım sanayiyi, sanayi tarımı ihmal etmeden ele alınmalıdır. Üretim sektörlerinin birinde tek yanlı merkezileşme yanlıştır. Sosyalizm, kapitalizmle teknik bir makine yarışı ve mide refahı değildir. Komünizm büyük düşünün gerçekleşmesi için tarihsel ve güncel bir mücadele sahnesidir. Komünizm düşü terkedildiğinde ekonomik ve sosyal tüm refah, bir çöp yığınına dönüşecektir.

Tarımsal verim, diğer alanlardaki gelişimin temeli ve alt yapısıdır. Gıda, buğday yoksunluğundaki bir toplum, tinsel- maddi ve diğer hiçbir alanda yani tek ayak üzerinde yürüyemez. İnsanlığın yaşamının devamında tarımın evrensel bir temel önemi vardır. Hafif sanayi, tarımsız olamaz. Tarımı ihmal edilmiş bir sosyalist ekonomi krizden kurtulamaz. Sosyalist ekonominin geliştirilmesi bu temelin geliştirilmesinin özel önemini de vurgular.

Tarımda kolektivizm ve makinalaşmadan, tepeden zora dayalı müdahale değil, doğru çizginin kitlelerin tecrübeleri üzerinde eğitilmeleri yoluyla birleştirilmesini ve işlevli hale getirilmesini gerektirir. Büyük ileri atılımlara bu şekilde ulaşılır. Doğal afetler gibi durumlara sosyalist devletin kitlelerle birlikte hazırlanması gerekli bilimsel teknik tedbirlerle birleştirilerek bilinçli bir donanımın sağlanması şarttır.

Endüstri ile tarım arasındaki ilişkiyi doğru ele almak, kır ve kent emekçilerinin birliğinin de şartıdır.

62) Sosyalist ekonomik tutumluluk, sadece teknik bir tedbir değil ideolojik, siyasi ve örgütsel bir çizgidir de. İnsan gücü, hammadde, kaynak vb tasarrufu bilinçli bir çizgi ve siyaset sorunudur.

Doğru çizgi ve siyaset önderliğinde kitlelere dayanarak zamandan tasarruf, üreticileri ekonomi dışında da sosyal ve siyasal hayatta da etkin kılmak için zamanı sürekli lehlerine geliştirme ana yönelimdir. Çalışma saatleri tarihsel koşulara bağlı bu perspektifle ele alınacaktır. Zamanın amaca uygun paylaşımı, görevlerin ortak amaç doğrultusunda bilinçli bölüşümü, görev değişimi ve rotasyon ile tecrübe kazanımında devrimci bir akışın sürdürülmesi ihmal edilemez.

"Sade yaşamak, sıkı çalışmak ve tutumlu olmak" devrimin amaçlarıyla birleşmiş bir yaşam çizgisidir. Bu kişilerin yaşam tarzlarının tekleştirilmiş ve hegemonya altına alınmış bir terbiye operasyonu asla değildir ve bu şekilde anlaşılmamalıdır. Hiçbir görevlinin maaşı, genel işçi ve emekçi ücretlerinin üstünde olamaz.

Ekonomi ve diğer yönetimlerde önderlik ve merkeziyetçilik, ademi merkeziyetçilikle genel planlama ve yerel inisiyatiflerle koordine edilecektir.

Sosyalist dönüşümde ilerleme, komünizme doğru sürekli bir yol alma çizgisi ve yönelimidir. Devrimin sürdürülmesi ana halkadır. Burjuva hakkın ve imtiyazların sürekli kısıtlanması devrimin sürdürülmesiyle mümkündür.

Hem eski toplumda hem de sosyalizmde para, gerçekten de "tılsımlı bir araçtır". Para, özünde sömürme hakkına hizmet eder. Dolayısıyla sermayeye dönüşmesi ihtimal halinde olan sosyalizmdeki bu olguyu kontrol etmek, zararlı etkilerini proletarya ve emekçiler yönetimi ve planlamasıyla kısıtlamak zaruridir. Tefecilik, spekülasyon ve sömürü aracına dönüştürülmesine karşı tedbirler şarttır. Maddi teşvikler, servet birikimi ve spekülasyon meselelerinin üstesinden gelmede, Komünist Kültür Devrimleri referans alınarak ilerlenecektir. Para dolaşımına hakim olmak, emekçiler devleti dışında bankacılık sistemine yer vermemeyi gerektirir. Dolaşım tamamıyla kamu denetiminde olmalıdır. Bu denetim dışı kredi transferlerine, servet birikimlerine ve devredilecek miraslara izin verilemez.

Sosyalizmde bölüşümü, "herkesin yeteneği ve gücü ile herkesten emeği kadar" eşitsiz eşitliği yönlendirir. Sömürü sistemi aşılsa da, bu yönelim herkesi emek sürecine katsa da, objektif ve fiili eşitsizlikleri aşamaz. Geçmiş toplumun izlerini de taşır. Bir zorunluluk olarak söz konusu ilke işletilse de, komünist idealle aşılmayı sürekli bilinçli bir eylemle aşılmayı gerektirir. Eşit hak, gerçek anlamda burjuva haktır. Eşitlik, gerçek anlamda eşitsizliktir.

Bunun üstesinden ve hakkından komünizm için sürekli devrim gelebilir.

Burjuva hakka, üstelik maddi teşvikler- ikramiyeler- kalifiye ücretler eklendiğinde, ayrıcalıklı bir burjuva sınıfının palazlanması ve büyümesi kaçınılmaz olur. Geçmiş sosyalizm tecrübeleri bunu gösterdi. Parti ve yöneticiler tekelli uygulamaların nereye götürdüğü belli oldu. Bu tecrübeler, kitle inisiyatifi yönetimi ve halk kitlelerinin hizmetkarı olma ruhunun, kişisel gelir farklarının sürekli daraltılmasının gerekliliğini öğretir.

63) Komünizm, proletarya ve emekçilerin ulusal sınırlar içerisinde değil dünya çapında ulaşacakları bir hedeftir. Her bir yerdeki devrim ve ilerleyiş, bu ana hedefi kaybedemez ve göz ardı edemez.

Tarihsel bir zorunluluk olarak sosyalizm ve sosyalist devlet, burjuva hakkın, burjuvazisiz burjuva devletin aşılması ufkuna sahip olmalıdır.

Kır-kent, işçi-köylü, kafa-kol emeği yani tüm sınıf ve sınıf farklılıklarının, burjuva hakkın kaldırılmasının hedeflenmesi ana görevdir.

Her şey gibi komünizm de çelişkisiz, aşamalara bölünmez bir son durak değildir. Her şey gibi o da tarihseldir, çelişkilidir. Doğanın bile tarihselliği vardır. Çelişkiler ve bu temelde değişim, gelişim ve ilerleyiş kaçınılmazdır. Dolayısıyla Komünizmde de ileri- geri, doğru-yanlış mücadelesi devam edecektir. Devletler, sınıflar, partiler, geleneksel önderler, işlevlerini yitirmiş ve aşılmış olacaktır.

Tarih, toplum mühendislerinin planlamalarıyla asla son bulmaz. Her bilgi ve toplum, aşılma ile yüz yüze geçici tarihsel bir durağı ifade eder. Komünizm idealimiz bu gerçeğin bilinçli kavranışıdır.

Geçmiş sosyalist tecrübe-ler mirasımızı doğru ve yanlışlarıyla ayrıştırarak müdafaa edip savunurken geleceğe yürüyüşte klasik tekrarlar döneminin kapandığını keskin bir şekilde ifade ediyoruz. Zengin ve yoksullar, ezen ve ezilen cins, kimlik ve uluslar, emperyalist küresel hegemonya işbirlikçileri ve mağdurlar dünyasının derinleşen çelişki ve kutuplaşmalarında devrim ve sosyalizm bugün de acil bir çağrı ve görevdir. Davamız büyüktür. Bu büyük davanın yürütücüleri, her bir tarihsel dönemdeki cüceliklerinden öğrenerek yoluna ve geleceğe sürekli yürüme azmine sahip olmalıdır.

SOSYALİST DEVRİMİN SAVAŞ STRATEJİSİ

64) Savaş, çelişmelerin çözülmesi için uygulanan en yüksek mücadele biçimidir. Ve sınıflar, milletler, devletler ya da siyasi gruplar arasındaki çelişmeler belli bir düzeye ulaştığı zaman ortaya çıkar. Savaş özel mülkiyet ve sınıfların ortaya çıkmasından beri varola gelmiştir. Savaşın gerçek koşulları, niteliği ve diğer şeylerle olan ilişkileri kavranmazsa savaş yasaları bilinmez, savaş iyi yönetilemez ve zafer kazanılamaz.

65) Emperyalizme bağımlı komprador tekelci burjuvazinin hakimiyetindeki sosyo-ekonomik yapıdan dolayı iktidarda emperyalizme son derece derin ve stratrejik olarak bağımlı olduğu için emperyalizm

destekli ve onun bir parçası olan güçlü bir burjuvazi mevcuttur. Bu aynı zamanda onun zayıf ve kırılgan yanıdır da. Emperyalizme bağımlı komprador tekelci burjuvazi, iktidarını korumak için daima kitlelerin her türden mücadelesini zor ve şiddetle ezme yolunu seçer. Emperyalist efendilerinin çıkarlarını ve bu temelde kendi komprador tekelci burjuva varlığını ve iktidarını korumak için buna zorunludur.

TC kurulduğundan 1980'lere kadar iktidara zayıf burjuvaziyle birlikte feodalizm döneminin temsilcisi olan büyük toprak ağası sınıfı da ortaktır.

1990'lardan itibaren ise Türkiye-Kuzey Kürdistan, emperyalizme bağımlı komprador tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin hakimiyetinde, kapitalist sosyo-ekonomik yapıya kavuşmuştur. Esasta, emperyalist sermayenin işleyişi doğrultusunda ve tali olarak da iç dinamiklerle evrimci bir tarzla yarı-sömürge yarı-feodal yapı, emperyalizme bağımlı komprador tekelci kapitalizmin hakimiyetine doğru bir hal almış ve egemenliğini kurarak kapitalist bir niteliğe bürünmüştür. Bu temel nedenledir ki TC olarak adlandırılan devletin yönetim biçimi başından beri burjuva demokrasisi değil, Kemalist iktidar dönemi de dahil önce yarı- feodal akabinde ise 1990'lardan bu yana komprador tekelci kapitalist ve faşist bir karakter taşımaktadır.

66) "Her devrimin temel meselesinin iktidar meselesi" olduğunu kavramanın, her devrimci ve özelikle de her komünist için mutlak bir koşul olduğundan, ezilen sınıfların sömürüden ve baskıdan kurtuluşunu sağlamak için de, sömüren ezen sınıfların diktatörlüğünü zor yoluyla yıkmak ve iktidarı ele geçirmenin ön koşulu olduğunu kabullenmek, zorunludur. Çünkü her devrimin can alıcı sorunu, üst yapının bel kemiğini oluşturan devlet mekanizmasının yıkılıp, iktidarın ele geçirilmesi sorunudur.

67) Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde genel ve emperyalizme bağımlı kapitalist ülkelerde ise, bazı özgünlükler içerisinde sosyal kurtuluş devrimlerinin tarihsel ve siyasal tecrübeleri proletaryaya bu ülkelerdeki siyasal iktidarların ancak küçükten büyüğe doğru bir hat izleyen Halk Savaşı yöntemiyle alaşağı edileceğini göstermiştir. Bu tür ülkelerde silahlı devrimle, silahlı karşı- devrim başından itibaren çatışma halindedir. Halkların düşmanlarını yenmede kullanacağı esas araçlar ve mücadele biçimi barışçıl değil zor ve silahlı olmak zorundadır.

Askeri çizgi proletarya teorisinin bir bileşenidir. Ve o, bir siyasetin ve teorinin uygulanış görevlerinin yerine getirilmesidir. Proletarya ve emekçilerin iktidarının tesis edilmesi genel bir ilkedir. Durmaksızın sosyalizme ve komünizme gidilmesi genel bir ilkedir. Bütün teorinin rehberlik ettiği metodu- yöntemidir askeri siyaset. Proletaryanın tek askeri teorisi bulunmaktadır. Ama bu askeri çizgi değişik koşullarda, değişik mekanlarda- bölgelerde ve değişik özgün çelişkilerde değişik biçimler alır. Yaratıcı uygulama budur. Bu anlamda savaşımıza Sosyalist Halk Savaşı diyoruz. Sosyalist Halk Savaşı, proletaryanın askeri stratejisinin sentezidir ve sembolleşmiş adıdır. Genel bir kategorisi vardır ama özgün biçimler de içermektedir.

Silahlı mücadele başından itibaren, stratejik olarak geçerlidir. Nasıl bir devrim, içeriği ve hedefleri, bağlaşıkları, askeri siyaset vb gibi meselelerden ayrı düşünülemez. Ülkemizde emperyalizme bağımlı burjuva devlet aygıtının silahlı bir devrimle parçalanmadan aşılamayacağı mutlak ya da genel bir kuraldır.

68) Emperyalizm, dolaylı işgal altındaki sömürge ülkelerde hakimiyetini esas olarak uşak sınıflar vasıtasıyla devam ettirmekle birlikte, ayrıca bu gerici sınıflara askeriyle, filosuyla silahlı yardım vb. yollarla destek olur. Bu nedenledir ki; emperyalizme bağımlı kapitalist ülkelerde devrimin kır- şehir diyalektiğine uygun bir özgünlükte gerçekleşeceği ve buna uygun- doğru bir seyir izlemesi sadece Komprador tekelci burjuvazi ve feodalizmin mevcudiyetinden, şehirlerin ve işçi sınıfının toplam nüfusun çoğunluğunu teşkil etmesinden değil, aynı şekilde emperyalizmin dolaylı işgalinin ifadesi olan emperyalizme stratejik bağımlılık ilişkisinin de bir sonucudur.

Sosyalist Halk Savaşı, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da kır-şehir diyalektik birliği stratejisinin zorunluluğunu gerektirir. Feodalizmin, giderek esasta emperyalist sermayenin işleyişi temelinde ve evrimci bir şekilde çözülmesi ve buna bağlı olarak köylü nüfusunun azalması karşısında bu strateji geçerliliğini teyit etmiştir. Çünkü kır ve şehirlerin diyalektik birliği temelindeki stratejiyi tayin eden şey, devrim ile karşı-devrim arasındaki kuvvet ilişkisinin şehirlerde kırlara oranla daha fazla devrim lehine ve karşı-devrim zincirinin en zayıf halkasının şehirler başta olmak üzere az sayıda da köylük bölgeler olmasıdır. Yine kapitalizmin mevcudiyetinin derecesi ve işçi sınıfının şehirlerde ve ülke genelinde genel nüfusa oranı (ki

bunlar birbirine bağlı şeylerdir) yeni demokratik devrim programının görevlerini güdükleştirmiş ve sosyalist devrim programı kapsamını öne çıkarmıştır. Sosyalist devrim programı kapsamı içerisinde demokratik devrimin arta kalan görevleri de çözüme kavuşturulacaktır.

Proleter dünya devrim teorisi evrenseldir. Askeri öğretisi de bu evrensel teorinin evrensel bileşenidir. Her bir yerde uygulanan ayrı bir teori ya da ayrı bir düşünce değildir. Evrensel teorinin her bir yerin somutuna uygulanışı somut biçimler alır. Evrensel içerik değişmez. Proleter dünya devrimin askeri çizgisi de böyledir. Bu çizgi, komünist ideolojinin rehberliği, proletarya ve emekçilerin iktidarını hedefleyerek, Komünizm yönelimine sahip olması, proletarya ve öncü örgütü komünist parti önderliği, insanın dinamik rolünü esas alarak kitlelere dayanır. Onların gücünü temsil ederek seferber eder. Tüm bunlar, evrensel ve karakteristik özelliklerdir. Evrensel içeriğin, Paris Komünü, Ekim Devrimi, Çin ve diğer halkalarda aldığı biçim somut şartlardaki uygulama şekilleridir. Proletaryanın ortak amaç doğrultusundaki bu her bir yerdeki devrimci savaşı yukarıda vurguladığımız karakteristik özelliklerden ötürüdür ki Halk Savaşlarıdır. Proleter dünya devriminin iki başlıca bileşen olarak Yeni Demokratik Devrim ve Sosyalist Devrim görevlerinin yerine getirilmesi için yürütülmüşlerdir, yürütüleceklerdir. Dolayısıyla, Sosyalist Devrimimizin görevlerinin icrası olarak yürütülecek savaşımız, Sosyalist Halk Savaşıdır. Geçmişten bugüne Demokratik Devrim, Sosyalizm ve Komünizm perspektifiyle sürdürülmüş, sürdürülen ve sürdürülecek Halk Savaşları, somutta ayrı görevlerin biçimindeki farklılıklarına, savaş stratejisinin yürütülüş biçimindeki ayrılıklarına karşın, aynı evrensel ortak öze sahiptirler.

Sosyalist Halk Savaşımız, genel silahlı halk ayaklanması perspektifiyle milis- gerilla- esas ve yardımcı kuvvetler- profesyonel ve her an toplanacak silahlı kuvvetler gibi tüm örgüt ve mücadele biçimlerini, merkezi göreve bağlı olarak ele alan halkın genel seferberliğine dayanır. Sosyalist Halk Savaşımız, öncülerin değil proletarya önderliğinde proletarya, emekçiler ve ezilenlerin savaşıdır.

69) Yarı-sömürge, yarı-feodal ve kapitalist ülkeler içinde geçerli ve evrensel olan Halk Savaşı Stratejisi içerisinde esas mücadele biçimi silahlı mücadeledir. Diğer mücadele biçimleri buna hizmet edecek şekilde ele alınır.

70) Emperyalizmin ve komprador tekelci kapitalist faşist dik-

tatörlüğün bekçiliği göreviyle şartlandırılmış ve ırkçı, şoven ideolojilerle donatılmış faşist Türk egemenler ordusu, halklar üzerindeki baskı aygıtlarının silahlı kurumları olan MİT, kontr-gerilla, özel tim, polis, vb askeri amaçlı kurum ve kuruluşlar, Sosyalist Halk Savaşı boyunca halkın silahlı kuvvetleri tarafından parça parça imha edilip yok edilirken, yine halkın devrimci ordusu da küçükten büyüğe doğru adım adım bu savaş içinde inşa edilecektir.

Partimiz silahlı güçlerini Askeri Komisyon(AK) önderliğinde şehirlerde Partizan Halk Güçleri(PHG), kırlarda ise Halk Kurtuluş Ordusu(HKO) ismi altında örgütler.

Partimizin askeri örgütlenmesi, Komünist Partinin politik önderliği altında, sosyalist devrimin siyasi görevlerinin silahlı haliyle yerine getirilmesinin aracıdır.

71) Sosyalist devrim mücadelesinde Komünist Partisi, Halk Kurtuluş Ordusu ve Halkın Birleşik Cephesi, devrimin üç temel ve stratejik silahıdır. Halkın Birleşik Cephesi; işçiler, kır ve kent küçük burjuvazisi ve yoksullarından oluşmaktadır. Bu sınıflar arasında Halkın Birleşik Cephesi'ni gerçekleştirme mücadelesi, aynı zamanda anti-faşist cepheyi gerçekleştirme mücadelesidir.

72) Sosyalist devrimin özü, proletarya önderliğinde işçi- kır ve kent küçük burjuvazisi ve yoksullarının devrimidir. Sosyalist devrim, proletarya önderliğinde Sosyalist Halk Savaşı yoluyla başarıya ulaşır. Proletarya partisi, başta öncü ve temel güç olarak işçi sınıfı önderliğinde yoksul ve orta köylülere de dayanarak kır-şehir diyalektik birliği temelinde silahlı mücadeleye girişerek ülke çapında siyasi iktidarı ele geçirecektir. Proletarya partisi ve halk ordusu, bu savaş içerisinde adım adım inşa edilecektir. Yine bu savaş içerisinde emperyalizme, komprador tekelci kapitalizme, kapitalist büyük toprak sahiplerine ve feodalizme karşı bütün halk sınıflarının, işçi sınıfının, köylülerin ve şehir küçük burjuvazisinin ve yoksullarının birleşik cephesi gerçekleştirilecektir.

IV. BÖLÜM
SOSYALİST CUMHURİYETLER BİRLİĞİ PROGRAMI

73) Sosyalist iktidar; proletarya önderliğindeki halk kitlelerinin anti-emperyalist, anti-kapitalist devlet iktidarıdır. İşçi sınıfı, kır ve kent küçük burjuvazisi ve yoksullarımın ortak diktatörlüğü olan yeni devletin adı Kürt- Türk ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlerden halkların Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'dir. İşçi sınıfı ve halk kitlelerine ait olan bu devlete ve bu devletin hükümetinde önderliğini proletarya ve emekçiler ideolojik, politik ve örgütsel olarak yürütür.

74) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin örgütlenmesinin temel ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir. Bu, bütün yetkilerin çeşitli düzeylerdeki halk kongrelerinde toplanmasıyla demokrasiye tam anlamını verebilen ve aynı zamanda bu düzeylerdeki halk kongrelerince kendilerine verilmiş bütün işlerin merkezi yönetimini sağlayan ve halkın demokratik yaşamı için her şeyi koruyan her düzeyde seçilmiş, denetlenir ve görevden alınabilir yürütme konseyleri aracılığıyla merkezileşmiş yönetimi güvence altına alabilen yönetimin halk meclislerinin elinde olması demektir. Tüm İktidar Halk Meclislerine, Komünleri ve Sosyalistlere şiarının en yalın ve somut ifadesi budur. Bu, sosyalist halk iktidarının tüm çalışmalarında temel alacağı "kitlelerden kitlelere" yönetim şeklidir.

75) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde; çok partili bir durum olacaktır. Sosyalizm, partiler sisteminin yarışı değildir. Ancak buna karşın objektif olarak değişik partiler, gruplar, çevreler olacaktır. Bütün bunlar arasındaki tartışma, halk içerisindeki çelişkiler kapsamında ele alınmak durumundadır. Çok partililik, devrim öncesi halkın birleşik cephesi temelinde halk kitlelerinin devrime katılması şeklinde bir yönelimle el alınacak, sosyalist iktidarda da proletarya ve emekçilerin ittifakı öngörülecektir. Bu durum, sosyalist iktidarında birlikte yürütülmesini içermektedir. Aynı zamanda sosyalist demokrasinin de bir gereği olarak bütün halk kitlelerinin ve onların örgütlü tüm güçlerinin özgür düşünme ve örgütlenme hakları, ajitasyon ve propaganda özgürlüğü yasaklanamaz. Sosyalist anayasanın ilk maddesi; 'halka baskı yasaktır anlayışı' temelinde yükselerek bu duruma göre hareket edecektir.

Sosyalist devlet sisteminde ekonomik olarak Komünler-Sovyetler, üst yapı olarak ise Konseyler Birliği hayata geçirilecektir. Komünist Partisi ve diğer bütün halk güçlerinin örgütleri de bu Konseyler Birliği'nde eşit haklara sahip onun birer parçası olacaklardır. Bunun dışında Komünist partisinin ve hiçbir kimse ve grubun kesinlikle özel bir imtiyazı ve ayrıcalığı olmayacaktır.

Biz komünistlerin gelecek toplum projesi, bugünki burjuvazi ve onun uygulamalarından kesinlikle temelleri ve köklerinden farklı ve daha ileri olmak zorundadır. Sosyalizm koşullarında devletin-partinin- ordunun- önderlerin- memurların- bürokratların kitleler karşısında imtiyazlı haline kesinlikle getirilmemesi gerekmektedir.

Önderlik eden komünist bir ideoloji lazım -kapitalist toplumda gizlenmesinin tersine, sosyalizm koşullarında komünist ideolojinin önderliğini açıkça söylemek bir farklılıktır- diğer tarafta kitleler ve insanlar bu komünist ideolojiyle hem fikir olup olmadıklarına emin değillerse ya da karşılarsa bunu açıkça söyleyebilmelidir. Ve açık bir şekilde tartışılabilsin ve doğru yanlış temelinde ideolojik mücadele yürütebilsin. İşte tam da bu noktada komünizm bilimi, ideolojisi, çizgisi ve yönelimi Komünist Partisi içerisinde olabileceği gibi kitlelerin-toplumun herhangi bir kesiminde, Komünist Partisi dışındaki halk kitleleri içerisinde veya onun içerisinden çıkan örgütlü ya da örgütsüz başka bir kesimi veya hareketi içerisinde de bulunabilir ve özgürce açık ideolojik mücadele ekseninde bunun doğru yanlış mücadelesini yürütebilir. Dolayısıyla komünist ideoloji ve bunun üzerinden şekillenen siyaset-örgüt vd lerini komünist partisiyle sınırlamamak ve sadece ora orjinli kavramamak gerekmektedir. Bu temelde ona yani komünist partisine de kitlelerin üzerinde özel bir statü ve imtiyazla yaklaşmamak zorundayız.

76) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde; sosyalist halk meclisleri, merkezi halklar meclisinden başlayıp bölge, il, ilçe, bucak, köy, mahalle halk meclislerine kadar indirilecek ve her düzeydeki meclisin kendi yönetim organlarını seçmesinde ifadesini bulacaktır. Her devrimci sınıfın devlet içindeki yerine göre doğru dürüst temsil edilmesi, halk iradesinin en doğru ifadesini bulması, devrimci mücadelelerin doğru yönetilmesi ve Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ruhunun doğru bir şekilde dile getirilmesi için; millet, milliyet, dini inanç, cinsiyet, mülkiyet ve eğitim düzeyinin ayrımı yapılmaksızın genel ve eşit oy hakkı tanıyan sistemdir.

77) Büyük bankalar tasfiye edilecek büyük sanayi ve ticaret işletmeleri devletleştirilecek yer altı, yer üstü zenginlik kaynaklarının tümü sosyalist kamu mülkiyetine dönüştürülecektir. Nitelik bakımından komprador tekelci kapitalist olan ya da özel kişiler tarafından yönetilemeyecek boyutta büyük olan girişimler ister yerli ister yabancılara ait olsun sosyalist devlet tarafından el konularak işletilip yönetilecektir. Yine emperyalist ve yabancı kapitalist devletlere, komprador bürokratik tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahiplerine özelleştirme adı altında peşkeş çekilen kamu iktisadi teşekküllerinin tümü, sosyalist kamu mülkiyeti haline getirilecektir.

78) Emperyalist devletlere, Dünya Bankası'na, OECD, IMF, çok uluslu şirketler vb. gibi emperyalist mali sermaye kuruluşlarına olan borçlar ve yükümlülükler tek taraflı iptal edilecek, emperyalist tekelci sermayeye ait kapitalist işletmelere el konulacak, emperyalistlerin ülkede bulunan askeri üs vb. kuruluşlarına el konulacaktır.

TC döneminde imzalanan tüm gizli antlaşmalar iptal edilip halka açılacaktır. Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde içeriği ne olursa olsun halktan gizli antlaşma yapılmayacak, imzalanan tüm antlaşmalar merkezi halk meclisinin onayından geçirilecektir.

79) Devlet girişimleri sosyalist niteliğe sahip olacak. Bu, aynı zamanda bütün toplumsal ekonominin önder gücünü yaratacaktır. Bu cumhuriyetin ekonomisi; sosyalist kamu sektörü ve kooperatif sektöründen oluşacaktır.

80) Büyük toprak sahiplerinin topraklarına el konulacak ve topraklar sosyalist kamu mülkiyeti ve kooperatiflerin denetimine devredilecektir. Devletin mülkiyetinde olup işletilmeyen tarıma elverişli bütün araziler üzerinde sosyalist nitelikte devlet üretim çiftlikleri kurulacaktır.

81) Proleterya ve emekçilerin mutlak egemenliği, halk tarafından seçilen ve her an halk tarafından görevden alınabilir olan Merkezi Halk Meclisi temsilcileri aracılığıyla yürütülecektir.

82) Gerek merkezi halk meclisine gerekse tüm yerel halk meclisi organlarına seçimlerde 18 yaşına basmış kadın, erkek tüm vatandaşlar için genel, eşit ve doğrudan oy hakkı tanınacaktır. Seçimlerde gizli oy açık sayım ilkesi uygulanacaktır. Her seçmene tüm temsili kuramlara seçilme hakkı tanınacaktır.

83) Eski iktidar tarafından yasama, yürütme, yargı organlarına merkezden tayin edilmiş ve merkeze karşı sorumlu olan bürokratlar

yönetimindeki merkezi idare kurumlan ortadan kaldırılacak, yönetim aşağıdan yukarıya halk meclisleri yönetimi altında birleştirilecektir.

84) Kişinin özel yaşamına, konutuna ve özgürce haberleşme hakkına dokunulmayacaktır. Kişi hakları güvence altına alınacak, kişinin serbest dolaşım ve meslek seçme hakkına karışılmayacaktır.

85) Sınırsız vicdan özgürlüğü, söz, basın, toplantı, gösteri, yürüyüş, grev, dernek, sendika kurma hakkı ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engeller kaldırılacak, lokavt yasaklanacaktır.

86) Türk hakim sınıflarının Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki Türk-İslam(Sünni) sentezli faşist niteliği diğer inanç gruplarına baskı uygulamaktadır. Ezilen inanç kesimlerine baskı, şiddet ve katliam devletin egemen niteliği durumundadır. Alevi, Hristiyan, Yahudi vd tüm ezilen inanç gruplarına yönelik baskılara tam hak eşitliğiyle meydan okuyan, hiçbir dile, millete, inanca, mezhebe özel imtiyazı reddeden Maoist Komünistler, özgül programlarla ezilen inanç kesimlerinin Türkiye Cumhuriyeti devletine karşı meşru demokratik taleplerini destekler, dine inanan ve inanmayanların özgürlüğünü savunur.

Sosyalist Cumhuriyetler devletinde, din ile devlet işleri kesinlikle birbirinden ayrılacak, kişinin inanç özgürlüklerine herhangi bir kısıtlama getirilmeyecektir. Diyanet İşleri Teşkilatı tasfiye edilecek, bütün mezhepler üzerindeki dini baskılara ve bazı mezheplere tanınan imtiyazlara son verilecektir.

87) İktidarın ortağı durumundaki devrimci sınıfların ve tabii ki halkın bütün kesimleri ve katmanlarının- kendilerini ifade edecek parti ve örgütlenmelerine dokunulmayacaktır.

88) Kıbrıs'ta işgale son verilecek. Kıbrıs Kıbrıslılarındır, şiarından hareket edilecektir.

89) Irk, renk, dil, dini inanç, cinsiyet, siyasal düşünce ve ulusal kökenine bakılmaksızın bütün vatandaşların yasalar önünde tam eşitliği garanti altına alınacak, eski devletin bütün yasaları lağvedilip tüm yasalar halkların özgürlüklerini yaygın bir şekilde kullanmalarına olanak sağlayacak şekilde yeniden düzenlenecektir. Halk mahkemeleri herkese açık olacak, yargıçlar halk tarafından seçilecek ve yine seçmenlerin çoğunluğunun kararıyla görevden alınabilecektir.

Komünistlerin adaleti, geçmiş sosyalist uygulamaların doğru ve yanlışlarından ciddi ders çıkarılmalarını gerektirir. Partinin

önderlik çekirdeği tarafından atanmış olağanüstü bir hal-sıkıyönetim- olağanüstü devrim mahkemeleri vb sistemi kabul edilemez. İnsanları, insanlık dışı esir kampları ve işkencelerle itirafa zorlamanın hiçbir haklı gerekçesi olamaz. Komünist hareket işkence, baskı, izolasyon, hapishane vb uygulamalarından köklü olarak kopuştur. İdam bir ceza yöntemi olarak benimsenmeyecek ve uygulanmayacaktır. Eski sistemdeki gibi hapishaneler izole edildikleri ve baskı altına alındıkları mekanlar olmaktan çıkarılarak insanların kitle kontrolünde üretim ve eğitim yoluyla dönüştürülmeleri esas alınacaktır. Bu bilinçle komünistlerin adaleti, hiçbir kaygıya ve sübjektif soyut niyetlere prim vermeyecek düzeyde somut, anlaşılır açıklıkta olacaktır.

90) Sosyalist Halk Savaşı'yla imha edilip, yenilgiye uğratılan Türk egemenler ordusunun tüm kalıntıları silahsızlandırılıp dağıtılacaktır. Bunun yerine sosyalist devrim mücadelesi boyunca inşa edilen halk kitlelerinin silahlı milis örgütlenmesi olarak Halk Ordusu, Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin savunulması, proletarya ve emekçilerin iktidarının korunması ve pekiştirilmesi, tüm dünyada komünizme geçiş için proletarya demokrasisinin emrinde olacaktır.

Komünizme yürüyen sosyalizm perspektif olarak, daimi ordu-polis-bürokrasi ve asalak memurlar hiyerarşisine karşıdır. Sosyalizm koşullarında profesyonel ve sürekli orduya, bürokrasi ve memurlar sistemine ihtiyaç yoktur. Proletarya ve emekçiler iktidarında güvenlik ve savunma mekanizmaları ve örgütlenmesi halk kitlelerini doğrudan silahlı halk şeklinde ele alınmasıyla mümkün olacaktır. Halk kitlelerinin üstünde sürekli bir polis ve ordu ayrıcalığına yer verilemez. Paris Komünü'nün bu dersleri bırakılamaz. Lenin'in Sovyet fikri ve ilk Sovyet anayasasında bu hususlar yer almasına karşın uygulamalar kesinlikle zorunluluklardan ötürü buna uygun olamamıştır. Sosyalizmde ordu ve partiye ayrıcalıklı özel yasalarla güvence sağlanamaz. Sosyalist ülke ve sistemlerde özellikle ordu kutsanmayacak ve idealize edilmeyecektir.

91) İşçi ve emekçiler devletinde, işçi sınıfı ve diğer emekçileri sadece çalışan derekesine düşüren, kendi iktidarlarından dışlayan, proletarya adına bu işi birilerinin yürüttüğü anlayışlardan kesinlikle kopulmakta, işçi ve emekçilerin çalışma koşulları, bir zat kendileri tarafından, yasama, yürütme, yargı, üretim, denetim ve yönetimde söz sahibi olacakları ve pratik rol oynayacakları biçimde düzenlenecektir. Dünyada ulaşılan bugünkü teknikle, işçi ve emekçilerin 4

saatlik bir çalışmayla gerekli olan toplumsal üretimi gerçekleştirecekleri kabul edilen bir gerçektir. Bugün savunulan 4 saatlik çalışma süresini, insan merkezli hale getirme ve sürekli azaltma siyasetinde ısrar edilecek, bu noktadaki kararlar işçi ve emekçiler tarafından alınacaktır. Çalışanların düzenli bir planlamayla ücretli dinlenme hakkı garanti edilecek, fazla mesai ve gece çalışma zorunlu haller dışında yasaklanacaktır. Üretimde erkek ve kadınlar için aynı emeğe, aynı ücret karşılığı prensibi uygulanacaktır.

92) Gönüllü kampanyasal işler hariç, 16 yaşın altında olanlar çalıştırılmayacaktır. 16-18 yaş grubundaki gençlerin çalışma süresi daha kısa saatlerle sınırlandırılacaktır. Bunların gece çalışması da yine aynı şekilde, sağlığa zararlı ve ağır iş kollarında çalışması ve çalıştırılması yasaklanacaktır.

93) İş kazalarının engellenmesine özel önem verilecek, sağlığı bozulanların, iş kazası sonucunda çalışamayacak durumda olanların tedavi ve bakımları sosyal güvence altına alınacak, uygun bir planlamayla genel emeklilik yaşı 50 yaş olarak uygulanacak, bu yaşa gelen her insan emekli maaşına bağlanacaktır.

94) Proletarya ve tüm emekçilerin sosyalist devletine ait olan fabrika ve işyerlerinin her türlü yönetimi çalışanların seçtiği, görevden aldığı toplantı ve kongrelerde denetlediği, işçi-emekçi meclislerine devredilecek, her fabrika ve iş yerinde merkezi planlamanın öngördüğü üretimden fazla gerçekleştirilen bölümü ise, çalışanların hakkı olarak genel halk meclisine devredilecek, bu hakkın hangi yönde kullanılacağına tamamen meclis karar verecektir.

95) Ekonomik, siyasal ve sosyal nedenlerden dolayı yurtdışına giden işçiler ve diğer vatandaşların sorunlarının çözümü için gerekli düzenlemeler yapılacak, sorunların ekonomik ve sosyal temellerinin ortadan kaldırılması için önlemler alınacaktır.

Seyahat özgürlüğünün önündeki engeller kaldırılarak vize sistemine yer verilmeyecektir. Ülkelerinde siyasi baskı altında olan, takibata uğrayan, hakları ihlal edilen insanlara iltica hakkı tanınacaktır.

96) Toplumdaki herkes sosyal sigorta vb haklardan yararlandırılacaktır. Kır-kent ayrımı yapılmaksızın ücretli emeğin tüm türlerinde çalışanlar ve çalışma yeteneğini yitiren işçi ve emekçiler, genel bir sosyal sigorta sistemine tabi tutulacak, işsizler işsizlik sigortasına bağlanacaktır.

Bağımlılık yapan tüm maddelerin, sağlık- ameliyat vb zorunlu haller dışında kullanımı yasaklanacaktır.

97) Yaşlıların çıkarları korunacak; yaşlılar yurdu gibi kurumlar yaygınlaştırılacak ve koşulları iyileştirilecek; kimsesiz ve bakıma muhtaç yaşlılar burada toplanacak; bu yurtlarda kalan yaşlılar kendi kendini yöneten organlara kavuşturulacak; bedensel ve ruhsal sağlığını koruyabilmeleri için imkan sunulacak ve tecrübeleriyle topluma yararlı olmaları sağlanacaktır.

98) Toplu taşıma, eğitim, sağlık ve kamu hizmetleri parasız hale getirilecektir.

99) Bütün vergiler ve borçlar kaldırılacaktır. Bunun yerine her bir çalışanın ihtiyacını ve durumunu da göz önüne alacak şekilde, düzenli ve kademeli bir tek gelir vergisi konulacaktır.

100) Devletleştirilen toplu konutlar, özellikle de konutu olmayan işçi-emekçilerin kullanılmasına sunulacak, konut sorunu kampanyalar şeklinde konuttan sorumlu halk meclisi tarafından çözümleme yoluna gidilecektir. Kentler, sermaye düzeninde her bir dönem söz konusu ihtiyaçlara göre şekillendirilmişler ve bugünde öyledir. Kentler, asiller ve ötekiler biçiminde, öteden beri bölünmüşlerdir. Bugün de Türkiye- Kuzey Kürdistan gerçekliğinde zengin mekanlar ve yoksulların gecekonduları şeklinde ayrışım içerisindedirler. Halk kitlelerinin yaşam alanlarını savunma, Sosyalist konut, yaşam alanları perspektifiyle mücadele çok önemli bir noktadır. Barınma ve konut herkes için bir haktır ve Sosyalist devlet konut sorununu garantiye alacaktır.

101) Köylüler ve bütün emekçilerin bankalara, tefeci ve tüccarlara olan borçları iptal edilecektir. Tarımı geliştirme, boş ve çölleşen toprakları üretime açma politikasının gereği olarak köylüye eğitilmiş personel, ucuz makine, tohum, gübre, zirai ilaçlar ve faizsiz kredi verilecektir. Ayrıca doğrudan tarımsal üretime hizmet eden, çevreyi koruyup güzelleştiren ihtisas okulları açılacak ve köylüler eğitimden geçirilecektir.

102) Tarım bölgelerinde tarım ve hayvancılığın gelişmesine doğrudan hizmet eden politikalar geliştirilecek, çevreye zarar vermeyen küçük çaplı endüstri işletmelerinin yaygın bir şekilde kurulmasına ön ayak olunacaktır.

103) Kırlarda genel bir kooperatifleşme hareketine önderlik

etmenin yanı sıra, köy komünlerinde çeşitli nedenlerden dolayı yer almak istemeyen mülk sahibi köylülerin içinde örgütleneceği kooperatiflerin kurulmasına önderlik edilecek, kooperatiflere katılımda gönüllülük ve karşılıklı yarar temel alınacaktır.

104) Toprakların sosyalist kamu mülkiyetine dönüştürülmesi, genel halk meclislerinin kararları doğrultusunda, köy halk meclisleri üzerinde gerçekleştirilecektir. Köy halk meclislerinin göreve atanması ve alınmaları da seçmenlerin çoğunluğunun iradesinde olacaktır.

105) Ev içi emek, bireysel harcanan değil toplumsal üretimin bir parçası olmasından dolayı, kadın-erkek ayrımı yapılmadan verilen emek karşılığında ücretlendirilecektir. Bu uygulama sadece sosyalist süreçte değil daha şimdiden bunun mücadelesi yürütülmelidir. Sosyalizm'de de bu emek, toplumsal emeğin bir parçasıdır ve buna uygun hareket edilecektir. Çocuk bakımı, çocuk eğitimi, ev içi işler vb şekilde sayacağımız daha birçok harcanan emek keyfi olarak gerçekleştirilmemekte ve toplumsal emeğin doğal bir parçası oldukları rahatlıkla görülmektedir. Buradaki emek olmadan bugünkü koşullarda sosyalizmde dahil toplumun devamı sağlanamadığı gibi alt yapı ve üst yapı kurumları da işlemez hale gelecektir. Çocuk bakıcısı, çocuk eğiticisi, ev işlerinde çalışan işçiler vb gibi iş kollarında çalışanların harcadıkları emeği nasıl toplumsal emeğin bir parçası olarak görüp ücret almalarını savunuyorsak, tüm bu işleri çok daha fazlasıyla daha büyük emek harcayarak yapan anne, baba ya da diğer emek harcayanların da emeklerini görmek zorundayız. Ev içi emek, toplumsal emeğin bir parçası olarak ücretlendirilecektir.

106) Kadınların ezilmesi, insanlığın ezen ve ezilen bölünmesinde ilk duraktır. Eşitsizlikler dünyasının ilk başlangıç durumudur. Benlikleri, ruhları ve fizikleriyle kadınlar, erkek egemen toplumun kırımcı bir savaşının dünden bugüne hedefi halindedir. Patriarkal erkek egemen sistemin insan merkezli yanı bile erkek militarizmidir, kadın kırımıdır. İnsanlık, komünizm bayrağı altında öncelikle kadın alanında erkek egemenliğine karşı, zihniyet ve toplumsal bir devrimle geleceğe yürüyebilecektir. Bunun için insanlığın ilk olumsuz durağından bugüne ve komünizme kadar sürecek olan kadın cinsine yönelik eşitsizlik durumu, öncelikle Komünist bilim, ideoloji, teori, siyaset, örgüt ve kültür anlayışının ataerkillikten kurtularak aynı zamanda kadınlaşmasıyla aşılabilir.

107) Kadın özgürleşmesi ve kurtuluşu tüm problemlerden köklü kopuşu, gerek Komünist Partisi'nde, gerekse devrim yürüyüşünde, "Kadınlar İktidara Kadınlar Yönetime" perspektifini içselleştirmeyi gerektirir. İçselleştirme, kültür- davranış- kişilik ve bütünlüklü donanımdır. Aslolan komünist temelde ideolojik bir zihniyet devrimidir ve şimdiden ele alınarak eyleme geçirilmelidir. Bu temelde, Sosyalist devrimde kadına devrimin yedek gücü olarak bakan, cinsin üretiminde geleneksel özel roller veren bir çocuk doğumu ihtiyacı olarak makineleştiren, aileyi teşvik eden anlayış ve siyasetlere karşı mücadele sürdürülecek. Aynı şekilde kadını devrimde lojistik bir destek deposu görüp, devrim sonrası eve yönlendiren anlayışlar reddedilerek, cinsiyete dayalı iş bölümü ortadan kaldırılarak, kadın erkek eşitliği her alanda anayasal güvence altına alınacaktır.

108) Bu günden kadın sorunu, temel, köklü ve stratejik ele alınarak, kadın sorununun gerçek çözümü için genel ve özel politikalar, pozitif ayrımcılık ve kota sistemi temellerinde bir yaklaşımla pratik politikalar uygulanacaktır. Bütün alanlarda ve örgütlenmelerde kadınların söz, yetki ve karar sahibi olmaları için özel politikalar uygulanacaktır. Sosyalizmde en alttaki Sovyet ve Komünlerden en üstteki Meclislerine kadar bütün yönetici kademelerde pozitif ayrımcılık ve kota sistemi %50 uygulanacaktır.

109) Kadın organizması için zararlı olan hiçbir iş kolunda kadınlar çalıştırılmayacak, kadına doğumdan önce ve doğumdan sonra uygun zaman dilimlerine göre tam ücret ödenerek 3 yıllık izin verilecek, tüm sağlık ve yardım desteği sunulacaktır.

110) Kadınların kendi bağımsız demokratik ve sosyalist kitle örgütlerinde birleşerek, gerek devralınan eski toplumun bağrında yaşayan mülkiyetçi ataerkil egemenliğine karşı mücadelelerine destek olunacak, gerekse uluslararası etkinlikleri ve örgütlerine en önde katılmasına önem verilip destek sunulacaktır.

111) Kadın ve erkek cinselliğinin pazarlanmasına izin verilmeyecek, cinselliği ticari meta olarak kullanılmış her bireyin özgürleşmesi için gerekli ekonomik ve sosyal koşulların oluşturulmasına önem verilecektir. Cinsellik ve cinsel yönelimler, bütün baskılardan ve onaylardan özgür olacak, birlikteliğe insanlar özgür iradeleriyle karar verecekler. Cinsel yönelimlerinden ötürü ötekileştirme ve tekleştişme uygulamaları gericidir ve bunlara kesinlikle karşı çıkılacaktır.

112) Cinsel kimlik ve yönelimleri itibariyle LGBTT vd. lerini inkar etme ve ötekileştirme, her türlü baskı ve sömürüye maruz bıraktırma, tekçi ve hegemonyacı, gerici anlayıştır. Ataerkil erkek egemen tek kimlikçi toplum mühendisliğidir. LGBTT vd. leri, basit bir cinsel tercih ve zevk meselesi değil doğal bir yönelimdir. Maoist komünistler, gerçeğin bilincinde olarak bütün baskı ve aşağılamalara, tüm geleneksel ahlak ve uygulamalara karşı çıkar. Sömürücü ve zulümkar kurulu düzenlerin her şeyi metalaştıran, bedeni metalaştırmış ticarete dönüştüren ve zorlayan uygulama ve politikalarına karşı mücadele eder ve onların tarihsel sebeplerine meydan okurken ve bunu meşru görmezken, LGBTT'lerin son derece demokratik ve meşru taleplerini savunur ve destekler. Yine sosyalizmde en alttaki Sovyet ve Komünlerden en üstteki meclislere kadar bütün yönetici kademelerde LGBTT'lerin kendilerini temsil etmeleri güvence altına alınacaktır.

113) Çocuğun giderleri yaş durumuna göre ödenecek, genelin yanı sıra, iş ve eğitim birimlerinde ücretsiz kreşler açılacak, tüm yaşam alanları çocukların toplumsal olarak korunmasına uygun hale getirilecektir.

114) Her çocuk 16 yaşına kadar maaşa bağlanacak, kimsesiz ve engelli çocukların bakımı ve eğitimi için özel ve güçlü bir hizmet sistemi oluşturulacak.

115) Çocuğun kendisini ifade etme, kendisiyle ilgili sorunlarda söz, karar ve yönetim hakkını kullanacak imkan ve ortam sağlanacaktır. Kültürel olanaklar sunulacak ve çocuklar için park, oyuncak, kütüphane vb olanaklar yaratılıp yaygınlaştırılacaktır. Tüm çocukların gıda, giyim ve ders araçları devlet tarafından karşılanacaktır.

116) Öğrenci gençliğe; üniversiteler başta olmak üzere okullar, yurtlar vb kuramların yönetim organlarını seçme ve bu organlara seçilme hakkı tanınacak, gençliği siyasete, sanata ve spora taşıyacak güçlü gençlik örgütleri, kültür sanat ve spor merkezleri kurulacak, gençliğin düşünce özgürlüğünü en yaygın bir biçimde gerçekleştirmesi ve yeteneğini yaymasının araçları dergi, gazete, radyo, televizyon vb. sağlanacak, aile kurumuna olan bağlılığından kurtarmak için gençliğe düzenli maaş ödenecek, parasız gençlik yurtlarından, tüm okullardaki aşevlerinden ve kültürel tüm hizmetlerden parasız bir şekilde yararlanması sağlanacaktır.

117) Öğrenci gençliğin anti-emperyalist, anti- kapitalist, antifaşist devrimci enternasyonalist bir ruhla şekillenmesine özel bir

önem verilecek, gönüllülük temelinde her yıl geleneksel olarak üretim faaliyetine sokularak işçi ve köylülerle kaynaşması sağlanacaktır.

118) Eğitim siyasetinde eğitim gören herkesin etiksel, zihinsel, bedensel gelişmesi temel alınacak, kişinin komünist bilinç ve kültüre sahip olması hedeflenecektir.

119) Burjuva ve gerici eğitim sistemi tasfiye edilecek, yaratıcılığı ve bağımsız düşünceyi engelleyen, kaderciliği aşılayan, ırkçı-şovenfaşist ideoloji ve siyasetle insanları zehirleyen toplumsallıktan uzak, bireyci, çıkarcı ve rekabetçi eleman yetiştiren eski eğitim sistemi kökten tasfiye edilecek, bunun yerine Sosyalist Cumhuriyetler Birliğine hizmet bilinciyle dolu devrimci- sosyalist-komünist kişiliği geliştirecek bir tek eğitim (Poli-teknik) sistemi uygulanacaktır.

120) Eğitimde ezbercilik yerine araştırma, inceleme, deney ve tartışmaya dayanan eğitim sistemi esas alınacaktır. Sınav sistemini kaldırılarak herkesin en üst seviyeye kadar eğitim hakkı garanti altına alınacaktır.

121) Eğitim programının tayininde genel öğrenci tartışmalarından çıkan görüşler dikkate alınacak, üniversiteler vd. tüm okullar gerçek anlamıyla sosyalist halk üniversiteleri ve okullarına dönüştürülecek, okullar ve üniversitelerin mali bilimsel ve yönetsel özerkliği garanti altına alınacaktır.

122) Her düzeydeki eğitim, spor ve kültürel hizmetler parasız olacak. Spor, meta aracı olmaktan çıkarılacak, sağlıklı, dinamik ve sosyalist dayanışma bilincini geliştirecek insanlar yetiştirmenin aracı olarak ele alınacaktır. Her üretim biriminde spor kompleksleri kurularak spor kitleselleştirilecektir.

123) Her okulun öğretim dönemi içinde uzun süreyi kapsamamak kaydıyla, belli bir süre devlet çiftliğinde, fabrikada, köy kömününde ya da bina ve yol inşaatı gibi yerlerde maddi üretime katkıda bulunması sağlanacaktır.

124) Halk eğitim merkezleri açılarak bilimsel, sanatsal ve diğer kültürel faaliyetler halkı eğitmek; iç ve dış düşmanları tümden yok etmek için güçlü bir silah olarak kullanılacak, bunların gelişip serpilmesinin önündeki engeller kaldıracak: "yüz çiçek yan yana açsın, yüz fikir yarışsın" siyaseti güdülerek özgür bir tartışma ortamı sağlanacaktır.

125) Emperyalizm, komprador-bürokrat tekelci kapitalizm ve feodalizmin ideolojik, siyasal ve kültürel alanda kökünü kazımak için sosyalist halk devleti, yüz binlerce eğitimci ve öğretmene ihtiyaç duyacağından, bilim insanlarına, mühendislere, teknisyenlere, doktorlara, gazeteci ve yazarlara, edebiyatçılara, ressamlara ve kültür işçilerine dayanarak sosyalist cumhuriyetler birliğinin bu alandaki görevleri yerine getirilecektir. Halk safları arasında entelektüel bakımdan donatılmış her türden kadro yetiştirilecek, eldeki bütün aydınlarla birleşmeye ve onları yeniden kalıba dökmeye özen gösterilecektir.

Proletarya kültürü adına sanatın yaratıcı ve özgürlüğünün her türlü kısıtlanmasına karşı çıkılacaktır. Halk saflarındaki tüm sanat girişimleri yüz çiçek fikrinde ifade edildiği gibi özgürce eleştirel bir yarış, birlik ve mücadele içerisinde olacaktır. Kültürel, edebi ve sosyal hayatın ne adına olursa olsun tekleştirilmesine izin verilmeyecektir.

126) Sosyalist üretim, kapitalist yıkımın aksine ekolojik dengeyi kesinlikle gözetleyecektir. Kapitalist aşırı kar hırsının tahrip ettiği doğanın korunmasına özel önem verilecektir.

Doğayı ve çevreyi tahrip edip zehirleyen asit yağmurlarına, iklim dengesizliklerine yol açan nükleer silahlar ve nükleer santraller başta olmak üzere doğaya zarar veren HES'ler ve çarpık barajlar vb benzeri uygulamalara izin verilmeyecek ve bunlara karşı mücadele yürüten güçler her alanda desteklenecektir.

127) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'inde ulusal sorundaki temel şiarımız şudur; bütün uluslar için tam hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı, "bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin". "Bütün milletlerin ve dillerin tam hak eşitliği garanti edilecektir. Hiçbir zorunlu resmi dil tanınmayacaktır. Halklara bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Devletin anayasası herhangi bir milletin herhangi bir imtiyaza sahip olmasını, milli azınlıkların haklarına tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün uluslara bölgesel özerklik, azınlık milliyetler için ise özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim sistemi oluşturulacaktır. Bu özerk ve kendi kendilerini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb. temeli üzerinde bizzat yerel nüfus tarafından tayin edilecektir."

128) Ezilen ulusun ayrılma hakkı, azınlık milliyetler ve ezilen inanç gruplarının özgürlüğü, her miliyetten halkların Komünizm için birliğinin temel koşuludur. Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında hedefimiz bölgesel özerklik ve yerel yerinde yönetim temelinde Sosyalist Cumhuriyetler Birliğidir.

129) Çok uluslu olan cağrafyamız da, bugün gericilerce "tek bayrak-tek millet- tek vatan-tek dil" bayrağı altındaki tek ulus cumhuriyet epistemolojisi uygulanmaktadır. Efendilere mutlak itaat istenir. Boyun eğmeyenlerin "katli vaciptir" yasası işler. Özgün kimlik-kültür-inancın inkar edilerek, egemenlere adapte olmayanlara baskı, Osmanlı ve devamcısı Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasının önemli tarihsel özelliğidir. Fiziksel-kültürel- beyaz asimilasyon, inkar ve imhanın her türüne karşı özgür yaşam ve özgür düşünce temel yönelimimizdir. Çok uluslu nitelikte olan coğrafyamızda egemen Türk burjuvazisi ve Kürt ulusu arasındaki çelişki başlıca çelişkilerden birisidir. Kürdistan, 1638'de Kasrı- Şirin Antlaşması'yla Osmanlı ve İran arasında ikiye parçalanmış, 1920'lerde ise emperyalist hegemonya planlamaları çerçevesinde Lozanla dört parçaya bölünmüştür. Türkiye sınırları içinde kalan Kuzey Kürdistanda yaşanan bağımsılıkçı ulusal ayaklanmalar soykırımlarla bastırarak Kuzey Kürdistan'ın siyasal olarak ilhakı tamamlamıştır.

130) Maoist komünistler, Her bir parçada sürdürülen işgal ve ilhakı alt etme görevi üstenirken, parçalanmış Kürdistan'ın birleşme ihtimalini Bağımsız Birleşik Sosyalist Kürdistan perspektifiyle ele almaktadır. İşgal ve ilhakı aşmayan, yerel yönetimlerde daha fazla söz sahibi olma şeklindeki özerklik planlarına karşı bu perspektif ve özgür sosyalist Kürdistan bayrağını yükseltiyoruz.

131) Kendi kaderini tayin hakkı engellenmiş sadece bir kimlik değil daha geniş çerçeveli bir Kürt ulusal ve Kürdistan sorunu vardır. Mesele bir anayasal yurttaşlık meselesinin ötesinde kendi kaderini tayin etmesi engellenen ve ilhak edilen bir Kürdistan gerçekliğidir. Kürdistan'da işgal ve ilhakın alt edilmesi, ezilen ulusun özgür iradesini eline alacak inisiyatifinin doğrudan tecelli edilmesinin demokratik yönünü desteklerken, Maoist Komünistler çizgi ve siyasetlerinin gerektirdiği yönelim ve perspektifin çözümünde ısrar eden bir görev bilinciyle hareket eder.

132) Birleşik Sosyalist Kürdistan, karmaşık bir süreci ve her bir özgülde özgün gelişme yollarını da içerecektir. Her bir parça

önce bulunduğu alandaki ilhakı aşmak, bu çerçevede ilhakçı egemenlere karşı her parçada, her milliyetten emekçilerle Birleşik Sosyalist Bir Cumhuriyet yönelimiyle birleşme perspektifine sahip olmalıdır. Meşru olmasa da dayatılan sınırların objektif gerçekliği içerisinde her bir yerde her milliyetten işçi ve emekçilerle devrim, birleşik bir niteliğe sahiptir. Merkezileşmiş Maoist Komünist Partisi gerekliliğini de her bir yer, atlamamak durumunda ve daha geniş komünist birlikteliklere de açık olma perspektifine sahibiz.

133) Komünistler, Kürdistan, azınlıklar ve ezilen inanç grupları sorununun ele alınışında Türk ve Kürtçü vb ulus-devletçi bir anlayışa sahip olamazlar. Ulus- devlet cumhuriyetçisi kapitalist paradigmayı reddeder. Komünistler, ezilen ulus, azınlıklar ve her konudaki problemleri tam hak eşitliğiyle göğüsleyen Sosyalist Cumhuriyetler Birliği bayrağını yükseltir. Komünist devrimci çizgi, çelişkilerin her bir özgülde aldığı biçim ve özgün niteliğinin ortaya çıkarttığı özgün görevleri enternasyonalist içerikteki komünist yürüyüşünün biçim itibariyle özel görevler olduğu sorumluluğunu kavrayarak hareket eder.

134) Kürdistanlı, Türkiyeli ve her bir yerdeki komünistler, milli devlet-milli parti peşinde olamazlar. Onlar, her bir yerde ilhak ve işgalin, haksızlıkların protestosunda ve aşılmasında komünizmin gereği olarak en önde olmak durumundadır.

135) Dış siyasetin temelini proleter enternasyonalizmi oluşturacak. "Devrim ne ithal ne de ihraç edilir" ilkesinden hareketle diğer ülkelerdeki ezilen sınıflar ve ulusların sosyal, devrimci ve ilerici ulusal kurtuluş mücadelelerinin dolaylı-dolaysız desteklenmesi temel alınacaktır.

136) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği; yalnızca cumhuriyet sınırları içinde yaşayan proletarya ve emekçi halkların malı değil, uluslararası proletarya ve emekçi halkların mevzisidir, enternasyonalizm ruhundan hareket eder. "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin" şiarı, bu cumhuriyetin dış siyasetinde her zaman yol gösterici politik şiar olacaktır.

137) Emperyalist saldırı, işgalcilik, gerici savaş ve savaş siyasetlerine amansız bir şekilde karşı çıkılacak, tüm insanlığı tehdit eden nükleer vb. silahların toptan yasaklanması ve yok edilmesi için mücadele yürütülecektir.

138) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği; tüm gerici iktidarların anti-komünist, halk düşmanı karşı-devrimci siyasetlerine karşı koyacak ve bu siyaseti dünya halkları nezdinde teşhir edecektir.

139) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği; Sosyalist-demokratik ülkelerle ilişkilerde ister büyük ister küçük, ister iktisadi bakımdan çok gelişmiş, ister az gelişmiş olsun tam eşitlik, toprak bütünlüğüne, egemenliğe ve bağımsızlığa saygı, birbirlerinin iç işlerine karışmama ilkesinden şaşmayacak; kardeş ülkelerin bu yöndeki ihlallerine izin vermeyecek ve proleter enternasyonalizmine uygun olarak karşılıklı destek ve yardımlaşma ilkelerinden hareket edecektir. Bu temelde büyük devlet şövenizmine karşı çıkacaktır.

140) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği; toprak bütünlüğünü ve egemenlik hakkını yaralamamak, iç işlerine karışmamak, eşitliğini zedelememek ve herhangi bir saldırı savaşı başlatmamak koşuluyla farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerle diplomatik ve ticari ilişkilere girmeyi reddetmeyecektir.

141) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği; devlet bağımsızlığını savunup koruma ve sosyalizmin inşası sürecinde ve komünizme geçiş süreci boyunca herhangi bir dış yardıma bel bağlamaz. "kendi gücüne dayanmak esas, müttefiklerin gücüne dayanmak talidir" prensibinden hareket edecektir.

Maoist Komünist Partisi 2013

MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ (MKP)
TÜZÜĞÜ

ÖNSÖZ
I. BÖLÜM
PARTİ ÜYELİĞİ
a) Partiye Üyelik Kriterleri
b) Partiye Üye Olma İşlemi
c) Parti Üyelerinin Görevleri
d) Parti Üyelerinin Hakları
e) Disiplin Cezaları

II. BÖLÜM
PARTİNİN ÖRGÜTLENME İLKELERİ

III. BÖLÜM
PARTİNİN TEMEL ORGANLARI

IV. BÖLÜM
PARTİNİN YÖNETİCİ ORGANLARI VE MERKEZİ ÖRGÜTLENMESİ

V. BÖLÜM
HALK KURTULUŞ ORDUSU (HKO)

VI. BÖLÜM
MAOİST GENÇLİK BİRLİĞİ (MGB)

VII. BÖLÜM
MAOİST KADINLAR BİRLİĞİ (MKB)

VIII. BÖLÜM
PARTİ KİTLE ÖRGÜTLERİ

VIIII.BÖLÜM
PARTİNİN MALİ KAYNAKLARI

ÖNSÖZ

Bu tüzük, çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiye- Kuzey Kürdistan işçi sınıfının öncü örgütü olarak İbrahim Kaypakkaya önderliğinde 24 Nisan 1972 tarihinde kurulan Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'nin ideolojik, politik ve örgütsel devamı olarak 15 Eylül 2002 tarihinde isim değişikliği yapılan Maoist Komünist Partisi (MKP)'nin III. Kongresinde merkezileştirilen kararların doğrultusunda, Marksist- Leninist¬Maoist dünya görüşüne ve genel siyasal çizgisine uygun örgütsel alandaki temel yasalarını ifade etmektedir.

Bu tüzük ilk kez Maoist Komünist Partisi tarafından hazırlanmadı. Bu tüzüğün özü ve ona damgasını vuran örgütsel yasaların esası MKP'nin önceli TKP(ML) tarafından 1978 yılının Şubat'ında toplanan I. Konferansı'nda şekillenip ilan edildi.

Bilindiği gibi sınıf mücadelesinde her şey önceden yazıldığı ve söylendiği tarzda gitmiyor, gitmez de. Bu mücadelenin diyalektik yasaları önceden belirlenen yasalarla uyumdaşlık arz etmediği zaman Maoist Komünistlerin buna uygun yeni örgütsel yasalar saptaması kaçınılmazdır. Siyasal- örgüt ve örgütlenmeler ihtiyaçtan doğar. Her politika da yine bir ihtiyaç sonucu oluşturulur. Örgütsel politikanın iki önemli ayağı olduğunu hepimiz biliriz. Bu iki alandan birisi, güncel politik gelişmeler karşısında önderliğin örgütü ve kitleleri harekete geçirmek için saptadığı taktik politikalar alanını kapsarken, diğeri ise söz konusu örgütün ideolojik ve siyasal çizgisine uygun örgütsel politikalarının yasalar biçiminde tüzükte ifade edilmesidir.

İlki, sürekli olarak değişkenlik (güncel politik gelişmelere uygun olarak) arz ederken diğeri ise kongreden kongreye değişikliği gündeme getirir. Komünist bir partinin ilan edilen tüzüğü o partinin örgütsel olarak genel niteliğini gösterir. İşte bu örgütsel politikaların yasalar halinde belirlenmiş bu boyutu sadece kongreden kongreye değişikliği gündeme gelir, getirilir. Çünkü yasalar haline getirilen bu örgütsel ilkeler partinin en üst iradesi olan kongre tarafından iradeleştirilmiş yönelimidir. Ya da gerçekleştirilen bir kongreden sonraki kongreyi beklemeden eğer tüzükde değişiklik yapılması için acil ihtiyaç olarak görülen öneriler, genel iradeye sunulup tartışmaya açılarak uygun ya da değil şeklinde üçte iki çoğunluk iradesi tarafından onaylanmasıyla ancak tüzük de değişiklik yapılır.

Bu MLM bilinçten hareketledir ki TKP(ML) tarafından 1978 yılında ilan edilen parti tüzüğünde 2002'ye kadar sadece konferanslarda değişikliğe gidilmiştir, gidilebilmiştir. Bunun dışında yapılan değişikliklerin karar mekanizması partinin çoğunluk iradesi olmuştur. Örneğin; I. MK döneminde tüzükte bir-iki noktaya ilişkin değişiklik ancak parti iradesi tarafından tartışılıp sonuçlandıktan sonra yapılmıştır. Tüzükte yapılacak yeni bir değişiklik için her halükarda parti iradesinin zorunluluğu şarttır. Bunu, her partili bilince çıkartmak zorundadır.

TKP(ML) ve MKP tarihinde, bugüne kadar birçok konferans ve 3 kongre yapmıştır. Bu süreçlerde gerçekleştirilen örneğin konferanslarda pek tabii ki en üst organ da konferanslar olacaktı. Dolayısıyladır ki konferansta alınan herhangi bir politik ve örgütsel kararı da ancak yeni bir konferans (istisnai durumlar hariç) bozabilir veya değiştirebilirdi.

TKP(ML) tüzüğünde II. Konferans ve daha sonra TKP (ML)'nin Konferans ve DABK kanatları tarafından da kendi Konferanslarında çeşitli değişikliklere gidilmiştir. Aynı şekilde her iki kanadın örgütsel birliğinden sonra yapılan Olağanüstü Parti Konferansı'nda da (OPK) bazı değişiklikler yapılmıştır. Fakat tüm bu değişiklikler içerikte ve esasta değişiklikler değildi. Örgütsel olarak bugün de bazı değişiklikler dışında tüzük önemli ölçüde aynı içeriğini korumaktadır. Yani, Parti III. Kongremiz tarafından tüzük üzerinde yapılan yeni düzenlemelerin kendisi Partimizin„78 konferansında ortaya çıkarılan tüzüğüyle aynı içerik ve temel esaslar üzerinde şekillenmiştir. Dolayısıyla MKP'nin tüzüğüyle TKP(ML) tüzüğü arasında özde bir fark yoktur.

Bu tüzükle İbrahim yoldaşın düşünsel ve genel siyasal çizgisi daha bilinçli ve derinlikli bir şekilde yasallaşmıştır dersek, sanırız abartıya kaçmış olmayız.

Tüzük, örgütsel ilkeler bütünüdür. Devrim ve parti için bu durum tek başına yeterli değildir. Devrim için bir partinin program ve örgütsel ilkeleri ne denli ihtiyaç ise öyle de bu komünist ilkeler ışığında doğru bir politik önderlik çizgisi oluşturmak da ihtiyaçtır. İşte mevcut tüzüğü sınıf mücadelesinin sosyal pratiği içerisinde gerçekliğe dönüştürecek gücün başında hiç kuşkusuz ki kadrolar gelir. Çünkü örgütsel politika ve politikaları sınıf mücadelesinin gerçek kanunlarıyla buluşturacak biricik gücün başında kadrolar gelir. Bu olmayınca, düşünsel olarak ve kâğıt üzerinde ne denli

doğru politikalar üretirsek üretelim yine de başarı elde edemeyiz, edilemez. Kısacası, her doğru düşünce ve politikanın kaderini belirleyecek olan doğru bir örgütsel politika ve onun kadrosal araçlarıdır. Her üç cephede (teori, örgütsel ilkeler ve doğru bir politik taktik önderlik çizgisi) bilimsel ve doğru bir hattı oluşturmakla birlikte hiçbir gerici güç proletarya başta olmak üzere emekçi kitlelerin mücadelesi karşısında uzun süreli ayakta duramaz. Gelinen aşamada sözünü ettiğimiz her üç cephede de doğru ve bilimsel halkayı, esasta yakalamış durumdayız. Bundandır ki, Partimiz 3. Kongresinde son hali verilen bu yeni tüzükle bugün her zamankinden daha güç alıyoruz.

Maoist Komünist Partisi (MKP) 2013

I. BÖLÜM
PARTİ ÜYELİĞİ

a) Partiye Üyelik Kriterleri

Sınıf kökeni işçi ve yoksul köylü olanlara öncelik tanımakla birlikte, coğrafya ayrımı gözetilmeksizin, aşağıdaki şartları yerine getiren her kişi MKP'ye üye olabilir.

1) Parti programını ve tüzüğünü kabul etmek, parti disiplinine uymak, parti kararlarını uygulamak.

2) Partinin herhangi bir organında faal olarak çalışmak.

3) Parti aidatını düzenli olarak ödemek.

4) 18 yaşını bitirmiş olmak.

b) MKP'ye üye olma işlemi şu şekilde gerçekleşir:

Partiye üyelik, kesinlikle ve yalnızca birey temelinde olur. Partiye üye olmak isteyen her kişi, kendisiyle temas halinde bulunan parti hücresine bu isteğini yazılı olarak bildirir. Partiye üyelik isteği, tam teşekküllü parti hücresinin oy çoğunluğuyla kesinleşir. Üye olmak isteyen kişi, üye adayı olarak partiye alınır. Parti üyeliği hakkında alınan kararlar bekletilmeden bir üst organlar vasıtasıyla MK'ya ulaştırılır. MK ve parti bölge komiteleri parti üyeliği hakkında alınan kararları bozabilir. Parti üyeliği için müracaat eden kişi, müracaatı karara bağlandığı tarihten başlamak üzere 6 ay süreyle parti üye adayı olarak kabul edilir. Partili yoldaşlar, parti üyeliğine layık gördüğü kişilere, hücredeki diğer yoldaşların onayını da alarak, partinin programını ve tüzüğünü açıklar ve üyelik teklif eder. Bu teklifin yapıldığı ve teklif edilen kişinin bunu kabul ettiği tarih, üyelik müracaat tarihi olarak kabul edilir.

Adaylık süresince, adayın bağlı olduğu parti hücresi, adayı sıkı bir denetime tabi tutar ve bu 6 ay süre sonunda kesin kararını verir. Gerektiği zaman 6 aylık adaylık süresi, bir üst organın da onayı alınarak 6 ay kadar uzatılabilir. Adayın üyeliğinin kabul edilmemesi halinde bu durum adaya gerekçeleriyle birlikte yazılı olarak bildirilir. (Parti güvenliğinin gerektirdiği hallerde, bu, yapılmayabilir).

c) Parti üyelerinin görevleri:

1) İdeolojik ve siyasi seviyesini devamlı olarak yükseltmek, Marksist-Leninist-Maoist teoriyi devrimci pratikle içiçe öğrenmek, onu bir eylem kılavuzu olarak kavramak ve uygulamak.

2) Partinin yayınlarını eleştirici bir gözle incelemek, Marksizm-Leninizm-Maoizm karşıtı tüm akımlara karşı mücadelede uyanık, kararlı ve amansız olmak. Proletarya davasına zararlı akımlara karşı mücadeleyi görev kabul etmek. Zararlı akımlar hakim bile olsa, mücadeleden yılmamak. Akıma karşı mücadele cesaretine sahip olmak.

3) Partinin gönüllü mücadeleci birliğini ve komünist saflığını bozmaya yönelik, her türlü hizipçi çalışmaya karşı uyanık ve mücadelede kararlı olmak.

4) Parti disiplinine kesinlikle uymak, parti kararlarının uygulanmasında yaratıcı ve aktif bir rol oynamak.

5) Halk kitleleriyle kaynaşmak, halkın dertleriyle ilgilenmek ve halka hizmet etmek. Halkın kendiliğinden gelme mücadelelerine katılmak, örgütlemeye çalışmak ve bilinçli bir yön vermek için enönde mücadele etmek. Zorlukları halkla birlikte çözmeye çalışmak, onlara partimizin siyasetini ve Marksizm-Leninizm-Maoizm' i kavratmak için yılmadan çaba sarf etmek.

6) Komünist ahlak kurallarına uygun yaşamak. Halkın kurtuluşu davasını, proletaryanın sınıfsız topluma varma mücadelesini ve onu temsil eden partiyi her şeyin üstünde tutmak. Partinin, halkın, proletaryanın ve komünizm davasının menfaatlerini her türlü kişisel menfaatlerinin üstünde tutmak; davranışlarında tutarlı, alçakgönüllü, örnek ve her türlü fedakarlığa hazır olmak.

7) Halka, partiye, yoldaşlara ve kendine karşı dürüst ve açık davranmak. Hataları yenme konusunda, eleştiri ve özeleştirilerde açık, kararlı ve cesur olmak. Her türlü dedikodu ve arkadan konuşma gibi bayağılaştırılmış ve kişisel saldırı aracı haline getirilmiş eleştiriye karşı çıkmak, eleştiriyi; hastalığı tedavi etmek amacıyla ve örgüt içinde yapmak.

8) Parti aidatlarını düzenli bir şekilde ödemek, partinin maddi imkanlarını korumak ve geliştirmek için çalışmak.

9) Parti görüş ve kararları doğrultusunda, yaptığı çalışmalar hakkında bağlı bulunduğu hücreye düzenli rapor vermek.

10) Sınıf düşmanlarının parti içinde olduğu gibi parti dışındaki

saldırılarına karşı da uyanık ve cesaretli olmak. Sınıf mücadelesini, düşmanın eline geçmesi halinde de sürdürerek hapishane ve mahkemeleri komünizmin propaganda alanları haline getirmek.

11) Pozculuk, boşboğazlık, gevezelik, merak gibi küçük burjuva hastalıklarına karşı mücadele etmek, parti sırlarını gizlemek.

12) Cinsiyet ayırımına karşı mücadele etmek.

13) Proletarya enternasyonalizminin görevlerini yerine getirmek, şövenizme ve her türden milliyetçiliğe karşı mücadele etmek.

14) Altı ay, düşman engellenmesi ya da Merkez Komitesi çoğunluğu tarafından kabul edilen engelleyici ağır hastalık veya uygun gerekçeler dışında gerekçeli ya da gerekçesiz görev yapmayan, görev alanına gitmeden verilen göreve herhangi bir sebeple itirazda bulunarak bekleyen üye veya Merkez Komite üyesi otomatik olarak üyelikten ve Merkez Komite üyeliğinden düşer. Altı ay geçtikten sonra isterse tekrar parti üyelik başvurusunda bulunabilir.

d) Parti üyelerinin hakları:

1) Çalıştığı tüm parti organlarında ve katıldığı tüm parti toplantılarında, partinin siyasetini ilgilendiren tüm konularda fikrini belirtmek, önerilerde ve eleştirilerde bulunmak. Parti siyasetinin tayinine aktif olarak katılmak.

2) Parti kurullarına seçmek ve seçilmek.

3) Kendisi hakkında disiplin cezasıyla ilgili karar verilecek toplantıya, gizlilik şartları elveriyorsa katılarak, aksi taktirde yazılı olarak savunma sunmak.

4) Kendi parti organı içinde çözemediği herhangi bir sorunu hakkında MK'ya kadar tüm üst kademelere parti yoluyla yazılı olarak danışmak.

5) Parti üye adayları; seçme ve seçilme, üye alma ve yargılama ve partinin siyasetinin tayininde yapılacak oylama hakkı dışında, parti üyelerinin sahip olduğu bütün haklara sahiptir. Parti üyelerinin görevleri üye adayları için de geçerlidir.

6) Parti, bilinçli unsurların gönüllü birliğidir. Her parti üyesi veya üye adayı yazılı bir şekilde gerekçelerini bildirerek kendi isteğiyle partiden ayrılabilir.

7) Hapishanelerde parti üyelerinin kongrelerde parti organlarına

seçme ve seçilme hakkı olmamakla birlikte kendilerine sunulan alt kongrelerde gündem maddeleri üzerinde görüş belirtme ve kararlara ilişkin oy hakkı vardır.

e) Disiplin cezaları:

1) Partinin birliğini bozan, parti kararlarına uymayan, parti içi demokrasiyi zedeleyen, üyelik ve partinin verdiği görevleri amacı dışında kullanan, parti disiplinine uymayan, davranışlarıyla partiyi halkın gözünden düşüren parti üyeleri ve üye adayları çalıştığı organ veya daha üst organlarca sorumlu tutulur ve yargılanır.

2) Kişi, üyesi olduğu en üst organda yargılanır. Parti disiplin cezaları, kişiyi yargılayan organ tarafından salt çoğunlukla verilir. Eğer yargılanan kişi, üye olduğu üst organda kendisi dışında en az iki parti üyesi yoksa, konu bir üst organa götürülür ve yargılama burada yapılır.

Özel durumlarda parti yönetici organları altında çalışan herhangi bir üye hakkında parti üyeliğinden ihraca kadar varan cezalardan herhangi birini verebilir. Ancak gerekçeleri zaman geçirilmeden üye ve çalıştığı parti organına bildirilir.

Partide herhangi bir organ veya bir parti üyesi, bir parti organı veya üyesi için, yargılanması talebiyle Merkezi Denetleme Kurulu (MDK)'na başvurabilir. Eğer MDK gerekli görürse yargılamayı açar.

Bu durumda yargılamayı MDK yapar. Gerekli görmezse bunu gerekçeleriyle birlikte, yazılı olarak talep sahibine bildirir. MDK oluşturulmadığı dönemlerde, bu görevi MK yapar. Hakkında yargılama talebi getirilen kişi için idari tedbir, görevden alma veya görevlerini dondurma vb. kararı somut şartlara göre alınır. İşlediği iddia edilen suç parti içinde görevlerini yürütmesine engel değilse, kişi hakkında idari tedbir alınamaz.

3) Tutuklanıp hapishaneye konulan tüm üyelerin (hangi konumda olursa olsun) kongre süreci de dahil parti üyeliği ve üye adaylığı dondurulur. Bu dondurma, süreci boyunca ilgili parti organı tarafından yapılacak araştırma ve soruşturma tamamlanıp bir üst organın onayı alındıktan sonra, kişi hakkında alınan karar yürürlüğe konulur. MK üyeleri de dondurulma işlemine tabi tutulur. Ancak bu üyeler hakkında araştırma-soruşturma ve karar yetkisi tamamıyla MK'ya aittir. İşkence hanelerde direnerek üyelik vasıflarını eksiksiz yerine

getiren kişiler araştırma-soruşturma sonrası üyelik haklarını korur. Siyasi polisin bilgisi dahilindeki örgütsel bilgiler de olsa, kişinin bunlardan bir bölümünü veya örgütsel konum ve görevlerini kabul etmesi durumunda üyeliği düşürülmüş olarak kabul görür. Ancak bunun resmileşmesi ilgili organların kararıyla olur.

4) Yargılama şöyle yapılır: Yargılanacak kişi hakkında gelen iddialar kendisine iletilerek tavır takınması istenir. Bu sırada konu araştırılarak ilgili kişi veya organların bilgisine başvurulur. Yapılan araştırma sonucunda kişinin yargılanması gerekli görülürse, iddianame hazırlanarak savunması istenir. Ya da savunmasını bizzat organda sözlü olarak yapar. İddiaları araştırma veya soruşturma komisyonunda iddia sahibi veya iddiaya muhatap olanlar yer almaz. İşlenen suçun partiye verdiği kısa ve uzun vadeli zararlar, yargılanan kişinin iddia ve eleştiriler karşısında takındığı tavır, geçmiş faaliyetleri, suçun işlendiği zamandaki koşullar ve bu koşulların suç işleyene yaptığı etki ve etkenler göz önüne alınarak, yargılamayı yapan organ ya da MDK'nin salt çoğunluğuyla aşağıdaki cezalardan herhangi biri verilebilir:

İhtar,

Ağır ihtar,

Görevden alma,

Üye adaylığına çevirme,

İhraç, partide ihraç en ağır cezadır

5) Yargılama, bir parti organı tarafından yapılmış ve yargılama sonunda parti disiplin cezası verilmişse, cezalandırılan parti üyesi, MDK'ya itirazda bulunabilir. MDK'nin yargılamayla ilgili verdiği karar derhal yürürlüğe girer. MDK, Kongre'ye karşı sorumludur. Bütün parti disiplin cezaları üst organ tarafından onaylandıktan sonra kesinleşir.

Ceza verilen veya parti suçlarına göre cezalandırılan parti üyesi, en üst organa kadar itirazda bulunabilir.

Parti üyeleri hakkında verilen tüm disiplin cezaları zaman geçirilmeden MK'ya bildirilir.

II. BÖLÜM
PARTİNİN ÖRGTLENME İLKELERİ

Partinin örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir. Demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre;

a) Partinin asgari programı olan Sosyalist Devrim gerçekleşinceye kadar yalnızca MK ve MDK aşağıdan yukarıya demokratik seçimler yoluyla iş başına gelir.

b) Bütün parti yönetici organları, düzenli aralıklarla kendilerini seçen örgüt kademelerine hesap vermekle yükümlüdür. Parti yönetici organları, devamlı olarak kendilerini seçen örgüt kademeleriyle temas halinde olur, demokratik danışma mekanizmasını sürekli olarak işletir.

c) Parti için tek disiplin geçerlidir.

Buna göre;

Birey partiye,

Azınlık çoğunluğa,

Alt kademeler üst kademelere ,

Tüm parti MK' ya tabidir.

Partimiz iki çizgi mücadelesinin niyetten bağımsız nesnel bir gerçeklik olduğunu kabul eder. Doğru yanlış mücadelesi bilgi teorisinin gelişme yasasıdır. İki çizgi irademiz dışında yaşamın her alanında vardır. Parti de bunlardan muaf değildir. Partimiz iki çizgi mücadelesini gelişmesinin dinamiği olarak görür. Saflarımızda bulunan herkes parti disiplini temelinde, olanaklar çerçevesinde fikir mücadelesi yürütme hakkına sahiptir. Parti bu mücadelenin doğru araçlarla yürütülmesinin koşullarını yaratmakla yükümlüdür. Kimse fikirlerinden kaynaklı parti saflarımızda baskı altına alınamaz, engellenemez. Parti içerisinde yer alan herkesin fikirlerini demokratik merkeziyetçilik ilkesi sınırlarında ifade etmesini garanti altına alır. Farklı fikirler, doğru temelde ele alındığında partimizin birliğini bozan değil, tam aksine geliştiren bir güç olarak kavranmalıdır.

Tüm parti organları, üst organlara faaliyetleri hakkında düzenli rapor vermekle yükümlüdür.

Raporlar, raporu veren hücrenin tüm üyelerinin onayından geçmelidir. Rapora itiraz varsa raporda belirtilmelidir.

Parti içi demokrasi, her parti üyesine partinin siyasetini ilgilendiren tüm konularda fikrini, çalıştığı parti organı içinde ve genel parti toplantılarında savunma hakkını garanti eder. Parti üyesi, eleştirisinin, çalıştığı parti organında bastırıldığı, dikkate alınmadığı görüşünde ise eleştirisini bir üst organ nezdinde tekrarlayabilir. Herhangi bir parti üyesi, partinin aldığı kararı yanlış da bulsa uygulamakla yükümlüdür. Karar hakkında gerek çalıştığı parti organlarında, gerekse daha üst organlar nezdinde fikrini açıkça savunabilir. Parti içi eleştiriyi bastırmak, idari tedbirlerle eleştirinin yolunu kapamak, demokratik merkeziyetçilik ilkesiyle uyuşmaz. Tüm parti organları, üyelerinin eleştirilerini yapabilecekleri canlı bir tartışma ve bilinçli bir disiplinin hüküm sürdüğü bir ortam yaratmakla yükümlüdür.

Hem merkeziyetçiliğin, hem demokrasinin; hem disiplinin, hem hürriyetin; hem irade birliğinin, hem şahsi inisiyatif ve canlılığın varolduğu bir siyasi ortam yaratılmalıdır.

Partinin yönetici organlarının seçiminde, seçime katılan bütün üyeler gösterilen herhangi bir adaya itiraz etme veya yeni aday teklif etme ve her aday üzerinde tartışma açma hakkına sahiptirler.

III. BÖLÜM
PARTİNİN TEMEL ORGANLARI

Partinin temel organları parti hücreleridir. Parti hücreleri, en az üç üye ya da aday üyeden oluşur. Parti üyesi ve üye adaylarının önderliğinde sempatizan hücreleri de, hücre örgütlenmesine uygun olarak örgütlenir.

Her parti hücresinde, hücre sekreteri bulunur. Hücre sekreteri, hücrenin yürüteceği bütün çalışmalardan birinci derecede sorumludur. Hücrenin bir üst parti hücresiyle temasını sağlar.

Her parti hücresinde, bir de sekreter yardımcısı bulunur. Hücre sekreter yardımcısı, hücre sekreterinin engellenmesi halinde sekreterin görevini yüklenir. Hücre sekreteri, yardımcısını bu görevi yürütebilecek bir şekilde eğitmekle yükümlüdür.

Parti hücreleri; köylerde, fabrikalarda, madenlerde, okullarda, sendikalarda ve diğer kitle örgütlerin de, faşist ordu ve devlet daireleri içinde, çeşitli işyerlerinde, mahallelerde vs. kısacası kitlelerin olduğu her yerde kurulabilir.

Partinin yığınlar içinde kök salmasını ve yığınlara önderlik etmesini hücreler sağlar. Hücreler, tüm çalışmalarını halk yığınlarını sosyalist devrimini gerçekleştirmek, proletarya önderliğinde sosyalizm şartlarında kesintisiz aşamalı devrim perspektifiyle sınıfsız topluma varmak için örgütleme ve harekete geçirme hedefine yöneltirler. Bunun için tüm parti hücreleri şu görevleri yerine getirir:

a) Üyeleri sağlam ve düzenli Marksizm-Leninizm-Maoizm eğitiminden geçirmek. Her hücre üyesini MLM teorisiyle silahlandırmak. Hücre üyelerini, MLM'yi hayatının her alanında uygulayabilecek bir şekilde eğitmek.

b) Yığınlar içinde Marksizm-Leninizm-Maoizm ve partinin siyasal çizgisinin propagandasını yapmak; partinin siyasetini ve şiarlarını kitlelere mal etmek.

c) Kitlelerle devamlı temas halinde bulunmak, kitlelerin sorunlarıyla ilgilenmek, sorunların çözümünde yaratıcı bir önder olmak. Sorunların kökten çözümünün proletarya önderliğindeki devrimle olabileceğinin propagandasına ara vermemek.

d) MLM düşmanı her türlü oportünist akımlara karşı uyanık olmak, ideolojik mücadeleyi bir an bile gevşetmeden sürdürmek, halk içinde oportünist akımların tecridi için yılmadan mücadele etmek. İdeolojik mücadeleyi halk içinde yürüterek halkı eğitmek.

e) Parti içinde her türlü oportünist sapmaya karşı mücadele etmek.

f) Partinin verdiği tüm görevleri zamanında ve eksiksiz olarak yerine getirmek, yürüttüğü çalışmalar hakkında bir üst parti komitesine düzenli rapor vermek.

g) Her türlü milliyetçiliğe ve şovenizme karşı mücadele etmek, proletarya enternasyonalizminin gereklerini yerine getirmek.

h) Partinin gelişip güçlenmesi için partiye yeni üyeler kazanmak.

i) Cinsiyet ayırımına karşı mücadele etmek.

Özgünlükleri dikkate alınarak kadınların partiye kazandırılması ve yetiştirilmesi için özel politikalar uygulanmalıdır.

IV. BÖLÜM
PARTİNİN YÖNETİCİ ORGANLARI VE MERKEZİ ÖRGÜTLENMESİ

Partinin Yönetici Organları;

Parti Kongresi,

Merkez Komitesi,

Bölge Komiteleridir.

Parti Kongresi, partinin en yüksek organıdır. Parti Kongresi, her üç yılda bir toplanır. Parti Kongresi, toplantıya MK tarafından çağrılır. Kongreye bir yıldan az zaman kaldığı durum da MK'ya herhangi bir atama yapılmaz ve OPK'ya gidilmez. Mevcut MK partiyi kongreye götürür. MK'nin çeşitli nedenlerle parti iradesini kaybettiği durum da ise, MK mevcut bileşeniyle partiyi kongreye götürür. Yine MK'nin parti iradesini kaybettiği durumda ve kongreye bir yıldan az bir zaman varsa mevcut MK bileşimi partiyi kongreye götürür.

MK kritik bir noktaya gelmişse ve kongreye bir yılın üzerinde bir zaman varsa bu durumda MK bölgelerden temsilcilerini isteyerek güçlendirmeye gider.

Herhangi bir sebeple parti önderliğinin tümünün ya da bir kısmının yitirilmesi halinde; parti, kalan Merkez Komite üyeleri önderliğinde, Merkez Komite üyesi yoksa kalan organ sorumluları iradeyi derhal işleterek bölgelerin iradesini alarak, eğer bölge iradesi alınamıyorsa geriye kalan parti organlarının iradesi alınarak Merkez Komitesi oluşturulmalıdır. Kurulan bu yeni önderlik ve mevcut parti organlarının görevi ise yapılan son kongre ve konferansların kararlarını eksiksiz yerine getirerek, tüzüğe uygun şekilde partiyi kongreye taşımaktır.

Olağanüstü durumlarda MK, Parti Kongresi'ni parti iradesini almak koşuluyla bir yıl geciktirebilir. MK'nin isteği veya parti üyelerinin üçte birinin isteğiyle, olağanüstü parti kongreleri de toplanabilir.

Parti Kongresi'nde bütün parti üyeleri demokratik bir biçimde seçilmiş delegeler aracılığıyla temsil edilir. Eğer delege olarak gelmemişlerse oy hakları yoktur.

Kongre delegeleri isterlerse, MK üyesi doğal delegelerden ve Kongre'ye katılmamış üyeler arasından da MK üyeliğine seçim yapabilir. Parti Kongresi'nde kaç üyenin bir delege tarafından temsil edileceği, MK tarafından kongre öncesinde tespit edilerek bölgelere bildirilir. Ayrıca MK'nin çeşitli nedenlerle parti iradesini kaybettiği durumda MK bileşimi partiyi OPK'ya götürür.

MK, partinin iki Kongre arasındaki en yüksek organıdır. MK, iki kongre arasında partiyi, kongre kararları ışığında yönlendirir. Kongre kararlarının hayata geçirilmesi için partiye önderlik eder.

MK, yılda en az bir kere toplanır. Ayrıca MK üyelerinin üçte birinin istemiyle ara toplantılar da yapar.

Kongrelerde olduğu gibi, parti organlarında da kararlar salt çoğunluk sistemiyle alınır. Kararlarda salt çoğunluk toplantıya katılanların değil, organ üyelerinin toplamının salt çoğunluğu biçiminde ele alınır.

MK, parti işlerinin sağlıklı bir biçimde yürütülmesi için kendi içinden, kendi adına iş yapacak bir Merkez Komite-Siyasi Büro'su (PMK-SB) ve yedeklerini seçer. SB, MK toplantıları arasında, MK'nin yetkilerini kullanıp görevlerini yürütür.

SB, MK toplantıları arasında partiyi, MK kararları doğrultusunda yönetir ve yönlendirir. SB, MK'nin aldığı kararları değiştiremez.

MK, toplantıya SB tarafından çağrılır. SB, parti işlerinin kolaylıkla yürütülebilmesi için,

MK adına doğrudan doğruya SB'ye bağlı özel görev hücreleri kurar. MK-SB, gerekli sayıda parti üyesini parti işçisi olarak çalıştırır.

MK ve MK-SB üyelerinin engellenmesi halinde, yedek üyeler, engellenen üyelerin görev ve yetkilerini üstlenir.

MK, gerekli gördüğü zaman demokratik danışma mekanizmasını işletmenin bir aracı olan parti konferansları düzenleyebilir. Parti konferansları, seçilen veya tayin edilen delegelerle çeşitli konularda tartışmak ve karar almak için düzenlenir.

Yapılan konferanslarda, Parti Kongresi'nin aldığı kararlar kesinlikle bozulamaz.

MK, kongre tartışma sürecinin fiilen başlamasıyla üye alım ve atılmalarını durdurur, yeni üyelik başvurularını kabul etmez.

Partinin merkezi örgütlenmesi, bölge sistemi temeli üzerine oturur. Partinin çalışma alanları ekonomik, politik ve coğrafi şartlar

göz önüne alınarak belli bölgelere ayrılır. Her bölgede MK'ya bağlı olarak bölge yönetim kademeleri (bölge komiteleri) oluşturulur. Kongre yapılabilen her düzeyde, tavsiye niteliğinde olmak üzere, o yerel örgütün yönetimi için aday seçilir. Seçim sonuçları adaylara açıklanmaz, üste bildirilir. Yukarıdan aşağıya örgütleme yapılırken yerel kongrelerin tavsiyeleri göz önüne alınır.

Bölge Komitesi Sekreteri, BK ile MK arasındaki bağı sağlar. Bölgedeki çalışmadan birinci derecede sorumludur.

Bölge komiteleri, yılda en az iki kez toplanır. Önüne koyduğu görev ve faaliyetleri gözden geçirir. Merkezi siyaset üzerinde tartışır. Merkezi siyaseti kendi bölgesine uygulama yönünde somut kararlar alır. Merkezi siyasetin ve aldığı kararların uygulanmasında bölgeye önderlik eder. Bölge komiteleri, bölge alt komitelerinde demokratik bir biçimde seçilecek delegelerle bölge kongreleri düzenler. Bölge kongreleri, bölgedeki çalışmayı gözden geçirir, bölge komitesinin raporlarını inceler, karara bağlar ve Parti Kongresi'nde bölgeyi temsil edecek delegeleri seçer.

Bölge komiteleri, gerekli gördükleri zaman MK'nin da onayını aldıktan sonra, bölgede çalışan parti üyeleri arasında demokratik danışma mekanizmasını işletmenin bir aracı olarak bölge konferansları düzenler.

Bölge komiteleri, tüm çalışmaları hakkında MK'ya düzenli rapor verir.

V. BÖLÜM
ORDU ÖRGÜTLENMESİ

Ordu Örgütlenmesi, MKP önderliğinde kır ve şehir diyalektiği birliğine bağlı olarak halkın silahlı gücüdür. Partimiz silahlı güçlerini Askeri Komisyon(AK) önderliğinde şehirlerde Partizan Halk Güçleri(PHG), kırlarda ise Halk Kurtuluş Ordusu(HKO) ismi altında örgütler.

PHG şehir askeri komiteleri, milis-özel örgütlenmeler, kamulaştırma birimleri, kırlarda ise gerilla başta olmak üzere milis ve özel örgütlenme birimleri gibi profesyonel ve her an toplanacak silahlı kuvvetler şeklinde çeşitli örgütlenmelerden oluşur.

Partimizin askeri örgütlenmesi, Komünist Partinin politik önderliği altında sosyalist devrimin siyasi görevlerinin silahlı haliyle yerine getirilmesinin aracıdır. MKP, Orduyu Askeri Komisyon (AK) aracılığıyla yönlendirir. Askeri Komisyon oluşturulmadığı dönemde bu görevi MK aracılığıyla yapar. MKP, ordu içinde Merkez Komitesi-Askeri Komisyonu'na bağlı parti örgütlenmesi kurar. Bu parti örgütlenmesi aracılığıyla Orduyu yönlendirir.

Ordu örgütlenmesi, ülkemiz şartlarında devrimci örgütlenmenin esas biçimidir. Ve parti önderliğinde tayin edici role sahiptir. MKP, ordu içinde yönetici-yönlendirici rolünü sarsacak hiçbir harekete izin vermez. Siyasetin silahlara kumanda etme ilkesini pratikte ordu içindeki parti teşkilatları aracılığıyla uygular.

VI. BÖLÜM
MAOİST GENÇLİK BİRLİĞİ (MGB)

MGB, MKP önderliğinde komünist gençlik örgütüdür. MKP, MGB' i Gençlik Komisyonu aracılığıyla yönlendirir.

VII . BÖLÜM
MAOİST KADINLAR BİRLİĞİ (MKB)

MKB, MKP önderliğinde Komünist Kadınlar Örgütüdür. MKP, MKB'i Kadın Komisyonu aracılığıyla yönlendirir.

VIII. BÖLÜM
PARTİ KİTLE ÖRGÜTLERİ

MKP, bütün kitle örgütlerinde, özellikle de sendikalarda parti hücreleri kurarak; bu hücreler aracılığıyla partinin siyasetini uygulamak için çalışır.

IX.
BÖLÜM PARTİNİN MALİ KAYNAKLARI

MKP, mali ihtiyaç bakımından esas olarak halka dayanıp güvenme ilkesini benimser. Amaç ve ilkelerine aykırı yol ve yöntemlerle mali kaynak sağlama anlayışını reddeder.

Parti aidatı, parti vergisi, bağışlar ve olağanüstü gelirler partinin mali kaynağını teşkil eder. Harcamalar MK adına yapılır. Üye aidatları, üyelerin gelirlerinin en az yüzde onudur.

Parti hücreleri bu düzenli aidatın yanında, her üyenin durumuna göre belli bir parti vergisi tespit edebilir. Bütün hücreler gelir ve giderler hakkında düzenli rapor tutmak, hesap vermek zorundadır.

Parti işçisi olarak çalışan yoldaşlar, üretime katıldıkları sürece, tüm gelirlerini partiye verirler. Parti işçilerinin ihtiyaçları, parti tarafından karşılanır.

Maoist Komünist Partisi (MKP) 2013

ISBN 978 975 6885 61 0